

မင်္ဂလာလှည်း

ခင်ခင်ထူး

(၁)

အဲသည်နေ့က ကိုချစ်တိုး မနက် အစောကြီး နိုးနေတယ်။ ခါတိုင်း မနက် ရှစ်နာရီ မနိုးချင်တဲ့ ကိုချစ်တိုး။ ခြောက်နာရီ ထိုင်အောင် ညဘက်က နာရီသံပတ် ပေးထားရတာပါ။ ကိုချစ်တိုး မိန်းမကတော့ ခုတလော ကိုချစ်တိုး လုပ်နေတာတွေကို မကြည်သာပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်။ တစ်ဆင့်ခံ လူကြီး လုပ်ချင်တာကို မကြိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ စီးပွားသောင်သာ သူချင်းလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ခင်မင်ကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ အခု မိန်းမတောင်းမယ့် မောင်ကြိုင်နဲ့ ကိုချစ်တိုးနဲ့က ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်သန်းရဲ့ တပည့်။ တစ်ရွာက လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ ကိုကျော်သန်းက သူ့တပည့် မိန်းမ တောင်းပေးရမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးကိုပါ ခေါ်လို့ လိုက်ပါမယ် ကတိပေးမိရာက ထလိုက်ဖို့ ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒါကို ကိုချစ်တိုး မိန်းမ မခိုင်ဝါက မကြည်ဘူး။

"တော့မလဲ ကိုယ့်အရေး မဟုတ် ကိုယ့်အရာ မဟုတ်။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမှာနဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိစ္စနဲ့ တော်မလိုက်လဲ ရတဲ့ဟာကို တော်က သူများရှေ့ ခြေတစ်လှမ်း ရောက်နေတာ"

"ဟ... မိခိုင်ရ၊ သူ့ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စပေါ့ဟ။ တောင်းတယ်၊ မြန်းတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ လူကြီးအရာထားတာ ဂုဏ်တော် ရှိသေးတာကော၊ ကိုကျော်သန်း ခေါ်တာ မလိုက်လို့ ကောင်းရော့လား ..."

"တော့ကိုယ်က လုံဖျား ပုစဉ်းနား အကြောင်းရှာနေတာ၊ တော်က ဘာပြောတတ် ဆိုတတ်လို့တုန်း"

"မင်္ဂလာခန်း မပြောတတ်တော့ ဒါနခန်း ချရုံပေါ့ဟ ..."

"ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ဟင်း"

ကိုချစ်တိုးက စတိုးဆိုင်ကြီး ဟည်းနေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသလောက် လူမှုရေးစိတ်၊ ဘာသာဘုရား စိတ်ကလေး ရှိတော့ ထစ်ခနဲဆို သူက ဘဏ္ဍာရေးမှူး ထ ဖြစ်နေကျ။ သည်ကိစ္စက တော့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး မဟုတ်ပေသိ လူမှုရေး မဟုတ်လား။ လိုက်ပျံမယ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောသာ ပြောရတာ မိန်းမယူမယ် ဆိုတဲ့ ကိုကျော်သန်းတပည့် ဆိုတာကိုလည်း ကိုချစ်တိုးက ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကျော်သန်း မျက်နှာနဲ့ဆိုတော့ မောင်ကြိုင် မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေလို့ တွက်တယ်။ ပြီး တော့ မောင်ကြိုင်က တောသူတောင်သား၊ မန္တလေးကို လာလုပ်ကိုင် စားသောက် နေတာပေမယ့် ချစ်သူကို မိသား၊ ဖသားပီပီ ရှိတာလေးနဲ့ တောင်းမြန်းယူတာမျိုး ဆိုတော့ တတ်နိုင်သူတွေက ဝိုင်းကြ၊ ဝန်းကြခြင်းဟာ ကုသိုလ်ရတယ်လို့လည်း ကိုချစ်တိုး ခံယူထားတာ ပါပါတယ်။

"နေပါဦး ... မောင်ကြိုင် မိန်းမတောင်း သွားရမယ့် ရွာက ဘယ်မှာတုန်း"
"စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲ ပြောတာပဲ၊ ဘာရွာဆိုလား"

"မိန်းကလေး မိဘများက ဘာလုပ်ကြတာတုန်း"

"ဘာလုပ်ဆိုလား ..."

"မင်္ဂလာက ဘယ်တော့ ဆောင်ကြမှာမို့လဲ"

"ဘယ်တော့ဆိုလား ... သိပေါင်ကွာ"

မိန်းမ မေးသမျှလည်း ကိုချစ်တိုးက အိုးဝင်ကော်ချက် ဖြေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုနားဆိုလား ... သည်နား ဆိုလားနဲ့ ပြီးရတာပါ။ သည်လို ဝေလေ မိန်းမက မကြည်သာလေ။ မကြည်သာမှ နေရော သူလိုက်ပါမယ် ဆိုမှတော့ စောစောထ ရေချိုး၊ ပေါင်ဒါတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေ တဖျန်းဖျန်း ဆွတ်၊ လည်ကတုံး ဖြူကလေး သန့်သန့်ကို စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ခံ ဝတ်ပြီး ပိုးပုဆိုး ရေညှိစိမ်းတစ်ထည် ကောက်ဝတ်တယ်။ ကတ္တီပါစိမ်း မွှေးရှည်ဖိနပ် စီးပြီးတော့ ဆိုင်က ကလေးမလေး ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ပူပူလောင်လောင် သောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ကားထွက်မျှော် နေတော့တာပါ။ ခြောက်နာရီခွဲလောက် ကျတော့ ကားမလာသေးဘဲ မောင်ကြိုင် ရောက်လာတယ်။ လူကြီးတွေ လိုက်နိုးတာတဲ့။ သတို့သားလောင်းက အဝတ်အစား မလဲရသေးဘူး။ ကြောင်းမြန်းမယ့် လူက ပီရိယ ကောင်းနေတော့ မယားလုပ်သူက အောင့်ပြန်ရော။ သည် တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်ကို မခိုင်ဝါကပဲ မေးတယ်။

"နေပါဦး ... မင်းက ကိုကျော်သန်းတပည့် မောင်ကြိုင်လား ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ လူကြီးတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် လိုက်ပြောတာပါ"

"အလိုတော် ... ကာယကံရှင် မယားတောင်းမယ့် လူက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ တို့အိမ်က ဥပက၊က ကျီးမနီးခင် ဆွမ်းထချက်

နေတာပါကော၊ နေပါဦး မင်းတို့ရွာက ဘယ်မှာတုန်း ..."
"သည့်နားလေးပါ ... စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲတင်"

စစ်ကိုင်းဆိုတာ မန္တလေးနဲ့ မဝေးတော့ ကိုချစ်တိုး စောစောပြန်ရောက်ဖို့
သေချာပြီလေ၊ သည့်ထက် ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါး
မင်္ဂလာကိစ္စ ဆိုတော့ သည့်ထက် ပိုပြောလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ။
ဒါပေမယ့် ကိုချစ်တိုးကိုတော့ မျက်စောင်း ထိုးလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်
ပြန်သွားပြီး နာရီဝက်လောက် ကြာမှ ကိုကျော်သန်းရဲ့ကား
ရောက်လာတယ်။

လိုက်ထရပ်ကား ပက်လက်ပေါ်မှာ လူကြီး တော်တော်များများလည်း
ပါလာကြတယ်။ သတို့သား မောင်ကြိုင်၊ မောင်ကြိုင်ဆရာ ကိုကျော်သန်း၊
မောင်ကြိုင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ဒေါ်ငွေ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ တရုတ်ကြီး
ကိုဝိန်။ ကျန်တာက ကိုချစ်တိုးလိုပဲ ကိုကျော်သန်း ခေါ်လို့ ပါလာတဲ့
ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ဦးကျော်ဒွန်း၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်၊ လူတွေ
မနည်းဘူး။ မောင်ကြိုင်နဲ့ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ငွေကို ကားခေါင်းထဲ
ထိုးထည့်ထားတော့ ကိုချစ်တိုးကလည်း နောက်က ကားပက်လက်
ခါးရှည်ကြီးပေါ် ထိုးတက်လိုက်ရတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်းတွေချည်း ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မယားကို လူရိုသေ
ရှင်ရိုသေ အလုပ်ဟာ ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်တယ်။

"ကြွကြွ ... ကိုချစ်တိုးရေ တော်မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး ... ကြွ"

မယားက ရွဲ့ပြောတာ သိသားပဲ၊ စပ်ဖြီးဖြီးကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲ
တစ်နေရာ ရှာထိုင်တယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကချည်း

လူသုံးယောက်စာ နေရာယူထားတော့ ကိုကျော်သန်းနယ်
 ဘယ့်နယ်ကြောင့် ကိုမှတ်တင်ကြီး ကားပေါ် တင်လာရတာ
 ပါလိမ့်လို့လည်း တွေးမိသေးတယ်။ ကိုကျော်သန်းကတော့
 သူ့တပည့်ဆိုတော့ သူ့ကား သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းတာကိုး။ ရှေ့ခန်းမှာ၊
 သည်လိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ် ရောက်တော့ ရှစ်နာရီထိုးပြီ။ စကားတွေ
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရင်းက သွားကြတာဆိုတော့
 ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က သူ့အသံ ပြာအက်အက်နဲ့ "ရေလောနဒီ ...
 ဧရာဝတီ ... ဇေယျာပြည် ... စစ်ကိုင်းတောင် ... တစ်ခွင်လုံး
 ဝန်းပတ်ရံလည် ... ပုထိုးဘုရားစေတီ ... အကျိုးများစေသည် ...
 ဘိုးဘွားအမွေတည် ..." ဆိုပြီး သီချင်းစလိုက်တော့ ကိုချစ်တိုးက
 လက်အုပ်များတောင် ချီလို့။ မြင်ရသမျှ စစ်ကိုင်းတောင် စေတီတွေကို
 အဝေးက လှမ်းကန်တော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ကွမ်းယာ
 ထုပ်ကြီးကလည်း ပြည်တောင်းလောက် ပါလာလေတော့ သူတစ်ယာ
 ကိုယ်တစ်ယာ စားရင်း နောက်ကြ ပြောင်ကြ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း
 ကားမှန်ပေါက်ကနေ နောက်လှည့်လှည့် ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကြီး
 ဖြိုထားလိုက်တာကလည်း နားရွက်ဖျား ချိတ်လို့။ ခမ်းခမ်းနားနား
 ရှိနေတာကိုး။

"မောင်ကြိုင် ပါးစပ်ထဲ ရှောက်သီး ထည့်ရင်တောင် အာမထိ
 လျှာမထိလောက်ဘူး မောင်ချစ်တိုးရဲ့။"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ပြောတော့ ကိုချစ်တိုးက
 ထောက်ခံတယ်။

"ဒီကောင် မိန်းမယူတာကို ပေါ့ပေါ့မှတ်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့၊ နောက်မှ ရှောက်သီး အလုံးလိုက် မျိုချသလို ဖြစ်မှာ"

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ မောင်ရာ ရှောက်သီးဝမ်းက ဒလဟော သွားဦးမှာ သေချာပေါ့ကွာ"

တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က ဝင်တွယ်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ တဝါးဝါးပေါ့။

(၂)

စစ်ကိုင်းမြို့ထဲ ရောက်တော့ ကားလေဖြည့်ဖို့ လေဆိုင် အရင်ရှာရတယ်။ လူကများတော့ ဘီးက ပြားချင်ချင် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေရာမှာ ကားလေထိုးတုန်း ကိုကျော်သန်းက သူ့တပည့်ကို မေးတယ်။ စစ်ကိုင်းကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ သွားရမယ့်ရွာ ဘယ်လမ်းက ဝင်ရမလဲ မေးတာပါ။

"ဘယ်ကို ချိုးရမှာတုန်းက ..."

"ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်ထဲ ထွက်လိုက်ရင် ရတယ် ပြောတာပဲ ဆရာ"

"ဘယ့်နယ့် ပြောတာပဲတုန်းက၊ မင်း ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမရွာ ကိုယ် မသိဘူးလား"

"ကျွန်တော် မရောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ပြောထားတာတော့ စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲက လယ်ပြင်ကြီးတဲ့"

"ဟေလကွာ ..."

ဆရာတပည့် ဖြစ်နေတာကို ကိုချစ်တိုးက ကြားတယ်။ နေပါဦး
 ဘယ်ရွာက မိန်းကလေးများ ရှာရှာပေါက်ပေါက် သွားကြိုက်ပါလိမ့်။
 ဘယ်မှာတွေ့လို့ ဘယ်မှာကြိုက်ပြီး ဘယ်မှာ တောင်းရမ်းဖို့
 စီစဉ်တာပါလိမ့်လို့လည်း စဉ်းစားတယ်။ သတို့သားက သတို့သမီးရွာကို
 ထိထိရောက်ရောက် မပြောနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုက ထူးဆန်းနေတာ
 မဟုတ်လား။

"လယ်ပြင်ကြီးက ဘာတုန်း၊ ရွာနာမည်လား လယ်တွေလား"
 "ရွာနာမည်"
 "မင်းဟာက ဟုတ်ကော ဟုတ်ကဲ့လားကွာ"

လေထိုးဆိုင်က လူငယ်တွေကို ကိုချစ်တိုး မေးကြည့်တော့လည်း
 မသိကြဘူး။ စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် ရွာတွေက ရာနဲ့ချီ ရှိကြတာ
 အာစရိရဲ့၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့တဲ့။ မနီးမဝေးမှာ ဆန်ရွေးနေတဲ့ မိန်းမက
 နားစွန် နားဖျား ကြားလို့ ထင်ပါရဲ့။ လယ်ပြင်ကြီးက ဟိုးအတွင်းထဲမှာတဲ့။
 ရွာရှိကြောင်း ပြောတော့ ကိုချစ်တိုး ဝမ်းသာသွားတယ်။
 သေချာအောင်မေးတော့ ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်က ထွက်ရင်
 တွေ့လိမ့်မယ် ဆိုတော့ မောင်ကြိုင် ပြောတာနဲ့ ကိုက်နေပြီကိုး။
 သည်လိုနဲ့ ကားထွက်လာကြရော။ ထွက်လာလို့ လမ်းစလည်း တွေ့ရော
 လမ်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူး။

ဒါပေမယ့် ကားမောင်းလို့ ဖြစ်သေးတော့ ညှစ်လိုက်၊ ရုန်းလိုက်နဲ့
 နှစ်ရွာသုံးရွာ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ နှစ်ရွာ သုံးရွာကျော်လို့ ရှေ့လှမ်းမျှော်
 လိုက်တော့ ရွာရယ်လို့ မမြင်ရတော့ဘူး။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ မြင်ရတဲ့
 လွင်ပြင်ကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ လမ်းအူကြောင်းတော့ မပျောက်ဘူး။

သည်လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားလိုက်ရင် ရောက်မယ့် သဘောတော့ ရှိပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဈေးသည် မိန်းမကို မေးပြန်တယ်။ ဈေးသည်မက ခံတောင်းကြီးရွက်လို့။ သူကလည်း သူ့ဇာနည်သူ ဆိုတော့ တိုတိုပဲ ဖြေတယ်။

"လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ပေါ့တော် ... ထိုထိုကြီး ပေါက်ပါလိမ့်မယ်"

ရွာရှိတယ်။ လမ်းရှိတယ်။ ထိုထိုကြီးလည်း ပေါက်ပါလိမ့်မယ် ဆိုမှတော့ မှားစရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး ကိုကျော်သန်းက တဂီးဂီး မောင်းလာရော။ လမ်းက စထွက်လာကတည်းက ကတ္တရာရယ်လို့ တစ်စလောင်းစာတောင် မရှိပါဘူး။ ပုစွန်ကျင်းလို အပွေးတက်နေတဲ့ မြေဖို့လမ်းမှာ မြေပျော့တဲ့ နေရာတွေမှာ ဟက်တက်ကွဲ ဇောင်းကြီးတွေများ ထလို။ တော်ရုံလှည်းတောင် သွားမဖြစ်လောက်ပေမယ့် ကိုကျော်သန်းက ကားအနာခံပြီး ဟိုဘက်ခွ သည်ဘက်ခွ၊ တစ်ပေရွေ့ နှစ်ပေရွေ့ရုံ မောင်းလာခဲ့တယ်။ ကားကလေး ဆိုတာကလည်း စောင်ပုခက်များ တုပ်နေသလိုပဲ။ ဟိုဘက် သည်ဘက် ယိမ်းတိုး ဂျိုဂျိုဂျိုနဲ့ မြည်သေးတာ။ ကားထဲက လူတွေခမျာ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီး ထည့်လိုမ့်သလိုပေါ့။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟောင်း ကိုလူဝကြီးက တက်ကြိတ်မိတော့ အော်လိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးခမျာလည်း ကားနားပန်းကို လက်နဲ့ ပြင်းပြင်း ဆုပ်ကိုင် ထားရာက မြောက်လေတိုက်တော့ မြောက်ဘက်ယိမ်း၊ တောင်လေတိုက်တော့ တောင်ဘက်ယိမ်းတဲ့ ပွဲပြားပင်လို ဖြစ်နေတော့တာပါ။ တစ်နေရာရောက်တော့ ရှေ့မှာ ဗွက်ကျင်းကြီး။ ကြီးလိုက်တဲ့ ဗွက်ကျင်းကလည်း ဆင်ကြီးတစ်ကောင် အိပ်နေရင်တောင်

ပျောက်လောက်တယ်။ ကားဆရာ ကိုကျော်သန်းက ဗွတ်ကျင်းကြီးကို ဗဟိုထားပြီး ဟိုဘက် လွတ်လို လွတ်ငြား၊ သည်ဘက် လွတ်လိုလွတ်ငြား အကဲခတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ် မရတော့ ကားထိုးရပ်ပြီး ဆင်းပါလေရော။

"ဘာဖြစ်လို့တုန်း ကိုကျော်သန်း"

ကိုချစ်တိုးက လူပိန်ပိန်းပါးပါး ဆိုတော့ ကားပေါ်က ဖတ်ခနဲ ခုန်ချပြီး ရှေ့လမ်းကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်တာပါ။ ဖြေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ကိုချစ်တိုး မြင်သားပဲ။ သည်ဗွတ်ကျင်းကြီးကို ကျော်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လောက်ဘူး ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့၊ မကျော်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ နေကလည်း ပူချင်ပြီ။ နှစ်ရွာ သုံးရွာကျော်လို့ ခရီးလည်း ပေါက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဒါက မင်္ဂလာကိစ္စ။ တစ်ဖက်မိဘကို မိသားဖသားပီပီ လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရ၊ မြန်းရမယ့် ကိစ္စ။ အချိန်နဲ့ရောက်မှ ဖြစ်မှာကိုး။

"မောင်ကြိုင် မင်း မင်္ဂလာဆောင်တော့ နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ဗွတ်ကျင်း ခံနေပါပကော"

စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကြိုက်တဲ့ ကိုချစ်တိုးက နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖျက်ပြောလိုက်တာပါ။ မောင်ကြိုက်ကလည်း သူ့မင်္ဂလာဆောင်ညကိစ္စမှာ ဗွတ်ကျင်းကို ထည့်စဉ်းစားထားပုံ မရတာထား။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ ဗွတ်ကျင်းထိပ် ဆောင့်ကြောင့် သွားထိုင်တယ်။ တစ်ဦးတည်း ပါလာတဲ့ မောင်ကြိုင်ဆွေမျိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ယောက်ျားကြီးတွေ

ပါလာတဲ့ကြားက မအောင့်နိုင်လေတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း သွားပြီး ဆီးထိုင်တယ်။

"မောင်ကြိုင်ရာ မင်းအဒေါ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ဗွက်ကျင်း ခံနေလို့ သူ့ခမျာ သေးပေါက်ရတယ်"

ကိုချစ်တိုးက ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်နေပေမယ့် ကားပေါ် ပါလာကြတဲ့ ယောက်ျားသားတွေကလည်း ကားရပ်တုန်း တော်ရာမှာ တပိုတပါး သွားကြတာပါပဲ။ ကိုကျော်သန်းက ဘေးက ပန်းမောင်းရင် ကျယ်လောက်မယ့် ဘက်ကို မျက်မှန်းနဲ့ ရွေးတယ်။ ရွေးပေမယ့် ဘယ်ကပန်းပန်း ကားတစ်စီးစာ မလွတ်ချင်ဘူး။ သည်တော့ ဘီးတစ်ဘက်စာလောက် လမ်းဘေးက မြေစိုင်းခဲတွေကို ယူဖို့ရင် ရလောက်တယ်လို့ တွက်တယ်။ သူ့စိတ်ကူးကိုလည်း ပြောပြတယ်။

"ဝိုက်တက်သွားရုံ ဆိုရင် ဘေးက မြေစိုင်းခဲကြီးတွေ တစ်ဘီးရာစာလောက် ဖို့လိုက်ရင် ရမယ် ထင်တာပဲ။ လူတော့ မတက်ကြနဲ့ဦးပေါ့။ ကားအခွံချည်း ဆိုရင် မြေမနိမ့်လောက်ပါဘူး"

သည်နည်းပဲ ရှိတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ လူကြီးတွေခမျာ တစ်ပွေ့စာ မြေစိုင်းခဲကြီးတွေ လမ်းပန်း ဘေးမှာ တစ်တုံးချင်း ကပ်ဖို့ကြရတော့တာပါ။ နေကပူပူ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးတွေနဲ့၊ ပိုးပုဆိုးတွေနဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက် မြေစိုင်းခဲနှစ်ခဲလောက် ဖို့ရင် ပြီးမယ်ထင်တာ၊ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သယ်ဖို့ကြရတာဆိုတော့ ချွေးတွေသံတွေပါ ထွက်လာကြရော။ လက်ပန်းတွေလည်း ကျကုန်ကြပြီ။ ရလောက်ပြီဆိုတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားကိုဝိုက်ပြီး အရှိန်နဲ့

မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ မြေကြီးခဲတွေက မ တုန်းကတော့ စေးပြီး
မာနေတာ၊ ကားအလေးချိန်နဲ့ကျတော့ အိခနဲ ညွတ်ကျပါလေရော။
ကားကြီးက စောင်းစောင်းကြီး ရပ်သွားတော့ ကားဘေး ပြေးကြပြီး
စောင်းတဲ့ဘက်က ပြိုင်တူ တောင့်ထားကြရတယ်။ တောင့်ထားတုန်း
ဝူးခနဲ မောင်းလိုက်တော့ ကားလည်း ဗွက်ကျင်းက ဖက်ရင်း ယမ်းရင်း
လွတ်သွားရော။

"ဝေး ..."

ချွေးတွေသံတွေ ကြားက ဝမ်းသားအားရ အော်လိုက်ကြစမ်း ဆိုတာများ။
ဗွက်ကျင်းကို ကျော်ပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်
သွားနိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဗွက်ကျင်း ကျော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မောင်ကြိုင်
ယောက္ခမရွာက ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ
မသိဘူး။ နောက်ထပ် ဗွက်ကျင်း ဘယ်နှကျင်း ကျန်သေးသလဲ ဆိုတာ
ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အားလုံး ကားပေါ် ရောက်ကြတော့ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် စကားဟဟ မပြောနိုင်ဘူး။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင် ဆိုတာ
ဒေါက်ဖိုက လေဆွဲဖူးဖိုကြီး ကျလို့။

"ချီး ... ငါ မိန်းမယူတုန်းက သည်လောက် မပင်ပန်းခဲ့ပေါင်ကွာ၊
လက်တင် ယူခဲ့တာပါ။ ကျော်သန်းတပည့် ကျမှ လူကို
"လောက်တိုက်"စော် နံကရော"

သည်လို ပြောလို့လည်း ဘယ်သူမှ မရယ်နိုင်ကြသေးဘူး။ လူဝကြီး
ပြောလည်း ပြောစရာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ လက်ကြော
တင်းကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးတောင် လေထိုးစီးကြတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေကိုး။ ရပ်ကွက်ထဲ လူကြီးရယ်လို့ အိမ်ဦးခန်း

ထိုင်နေကျလူတွေ ဆိုတော့ သည်တစ်ချို့ တော်တော်ထိ လိုက်တာက သူတို့မှာ အမောကို မပြေနိုင်သလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးကတော့ မယားအာခံပြီး ထွက်လာရသူ ဆိုတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း သဘောထားလိုက်တယ်။ တိုက်ပုံဖြူဖြူကတော့ ရွံ့စေးတွေ ပေတဲ့နေရာကပေ၊ ပွတဲ့နေရာကပွ၊ ပေနေတဲ့ လက်တွေကို ဗွက်ကျင်းထဲက ရေနဲ့ ပက်ဆေးခဲ့တာတော့ ရှိပါရဲ့။ ရွံ့ရေတွေဆိုတော့ လက်မှာအစေးတွေ ပေါက်လို့၊ ကိုချစ်တိုးက သူ့စိတ်ထဲ မှတ်မိလိုက်တာ တစ်ခု ပေါ်လာလို့ ကားဂုတ်ပေါက်က လှမ်းမေးတယ်။

"မောင်ကြိုင် ... ဟေ့ မောင်ကြိုင်"

"ဗျာ..."

"မင်း ချိန်းထားတာ ဘယ်အချိန်တုန်း၊ ဆယ်နာရီ ဆိုလားလို့"

"ဟုတ်တယ်"

"ခုပဲ ကိုးနာရီခွဲတော့မယ်။ မင်းရွာက တံခွန်တိုင်ထိပ်က

ဟင်္သာရုပ်တောင် မမြင်ရသေးပါလား"

"ရောက်ကာနီးပြီနဲ့ တူပါတယ် ... လေးချစ်တိုးရ"

ကားက ထင်တိုင်း သွားမရတော့ ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ ရွေ့နေတာပါ။ သည်လိုနဲ့ မောင်းလာရာက ကြွက်တူးတဲ့ လူတွေလို့ ထင်ရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာတာ တွေ့ကြရော။ လူနှစ်ယောက်က ပေါက်ပြား တစ်ယောက်တစ်လက် ပခုံးပေါ် ထမ်းလာကြတယ်။ သည်လောက်ဆိုးတဲ့ လမ်းများ ကားမောင်း လာရလောက်အောင် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ လူတွေပါလား ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကားကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးက လမ်းဘေးက လူနှစ်ယောက်နဲ့ နီးလာတော့ လှမ်းမေးတယ်။ မေးသံကြားတော့

ကိုကျော်သန်းက ကားကို ရပ်လိုက်ရော။ အေးအေးဆေးဆေး
မေးရအောင်လို့လေ။

"ဗျို၊ ဆရာတို့ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဆိုတာ လှမ်းသေးသလားလို့"
"ဘာရွာရယ်ဗျ"
"လယ်ပြင်ကြီး ..."

ပေါက်ပြားဆရာတွေက သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ သည်နားရွာတွေမှာ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ရှိလို့လားဆိုတဲ့
မျက်နှာနဲ့ အူတူတူ လုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ ခဏနေတော့ မျက်နှာမှာ
ဘုတွေနဲ့ ရွာသားက သူ သတိရတာနဲ့ တိုက်မေးတယ်။

"ဘယ်ရွာအုပ်စုတုန်း"
"အုပ်စုတော့ မသိဘူးဗျ ... လယ်ပြင်ကြီး ပြောတာပဲ"
"အော်... ညောင်မုတ်ဆိတ်ဟိုဘက်က ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီးရှိတဲ့ရွာ
ပြောသာထင်တယ်"

သည်စကားကြားတော့ ကားခေါင်းထဲက သတို့သားမောင်ကြိုင်က
အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ရွာထိပ်မှာ ပေပင် ရှိတယ်လို့
ကြားဖူးထားတာကိုး။

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်း ချိန်းတွေ့ကြတုန်းက အေးသီ
ပြောဖူးတယ်။ သူတို့ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီး ရှိတယ်တဲ့ ..."
"အောင်မာကွာ၊ ပေပင်ကြီးရှိတယ်ဆို ပြီးလျက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တုန်းက
ဆိုတာများ ထည့်ပြောရသေးတယ်။ ခွေးမသား သေချာအောင်

လုပ်မထားဘဲနဲ့ ... လူကြီးတွေ ခေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်"

သူ့ဆရာ ကိုကျော်သန်းက ငေါက်တော့ သတို့သား မောင်ကြိုင်လည်း
ရိတ်လိုက်တဲ့ စပါးပင်လို ငိုက်ခနဲ ကျသွားရော။ ပေါက်ပြားဆရာ
နှစ်ယောက်က မှားလို့လည်း အပြစ်မရှိတဲ့ကိစ္စ ဆိုတော့
"တော်တော်လှမ်းသေး သဗျာ"လောက်ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။
ကိုချစ်တိုးက ကားရောက်နေတဲ့ နေရာက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တော့
ပဲခင်းတွေလို၊ ပလပ်မြေတွေလို ကွင်းကျယ်ကြီး ရှိနေတာ တွေ့ရတော့။
သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သူတို့ကားလေး တစ်စီးပဲ ထီးထီးကြီး ရှိနေတာ
တွေ့ရတော့ ကိုချစ်တိုး အားငယ်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတွေ ငွေ့သောက်ရုံကလွဲရင်
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဆိုတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ပေါ့။ မောင်ကြိုင်နဲ့
ဆွေလေးမျိုးလေး တော်တယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ငွေ ခမျာလည်း သတို့သားရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးဆိုတော့ အချိန်နဲ့ညမရောက်ရင်
အပြောခံရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပူပန်နေပုံရရဲ့။ မောင်ကြိုင် ကတော့ သူ့ဆရာ
ငေါက်ကတည်းက ငြိမ်နေရပေမယ့် ချစ်သူရွာ ရောက်ချင်လှပြီ။ မြန်မြန်
တောင်းရမ်းပြီး တစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူရင် တစ်ခါတည်းတောင်
ခေါ်လာချင်ပြီကိုး။ မောင်ကြိုင် မျက်စိထဲမှာ သူ့ကို မျှော်နေရာမယ့်
တစ်ရွာသူ မိန်းမချော အေးသီကလေးကိုပဲ တဝဲဝဲ မြင်နေလေရဲ့။
အဒေါ်လုပ်သူကတော့ လိုက်လာတဲ့ လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူရာ
ထင်ပါရဲ့။ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်တယ်။

"ငါကြိုင်ရယ် နင်ကိုယ်က မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမ ဘယ်နားမှန်း
မသိဘဲ လူကြီးတွေများ ဖိတ်လာရသေးတယ်။ အားများနာစရာ"

လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ လှည်းတစ်စီးစီးပေါ်က ကျကျန်ခဲ့ပုံရတဲ့
 သစ်ကိုင်းကြီး ကန့်လန့်ခံနေတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားရပ်လိုက်တယ်။
 မောင်ကြိုင်က ကားခေါင်းထဲက မစီးချင်တော့ဘူး။ ထွက်လာကတည်းက
 လူကြီးတွေ ကျူးပြီး ရှေ့က မစီးချင်ပါဘူး။ အားလုံးက မင်းက
 သတို့သားပါကွာ ရှေ့ကသာ စီးပါ ခွင့်ပြုလို့သာ စီးခဲ့ရတာကိုး။
 စစ်ကိုင်းအနောက် ထွက်လိုက်ရင် ရောက်ပြီဆိုတော့
 မိန်းကလေးရွာအဝင် တင့်တယ်အောင် မောင်ကြိုင်ကို ထိပ်တင်
 လိုက်ကြတာလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း
 ပါတော့ အတူ တွဲမထိုင်ချင်ကြတာလည်း ပါမှာပေါ့။ အခုက
 ရွာမတွေ့နိုင်တော့ ဆရာ့ကြောက်တာနဲ့ နောက်ပြန်ပြေးချင်ပြီ။ လူလည်း
 ချွေးတွေ၊ သံတွေ ရွဲနေပြီ။ ကြောက်ချွေးရော၊ အားနာချွေးရော၊
 အပူချွေးရော ရောပြီး ချွေးပေါင်းစုံ ကျောက် စီးကျနေလိုက်ပုံများ
 ရေတံလျှောက်က ရေများ ကျနေသလိုပဲ။

မောင်ကြိုင် သစ်ကိုင်းဖယ်နေတုန်း လူတစ်ယောက် လျှောက်လာတာ
 တွေ့ပြန်ရော။ ကားရပ်ထားတုန်း ဆိုတော့ အဲသည်လူက ကားကို
 ကျော်လာတယ်။ ကိုချစ်တိုးက တွေ့တဲ့လူ မေးနိုင်မှ တန်ကာကျမှာ
 ဆိုတော့ မေးပြန်ရော။ လူက လွယ်အိတ်ကြီးထဲ သံဘူးခွံတွေ
 ထည့်ထားလိုက်တာ ဖောင်းကားလို့။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဆိုတော့
 ကားတစ်စီးလုံးတောင် မြင်ပုံမရဘူး။

"ဗျို၊ ဆရာ ဘယ်တုန်း"
 "စစ်ကိုင်းကိုပါဗျာ"
 "ဟာ ခင်ဗျားဟာ အဝေးကြီး သွားရဦးမှာပါလား။ ဘယ်ရွာက

လာတာတုန်း"

"ပဲဖြူကုန်း၊ ဝေးပေမယ့် ကျုပ်တို့တော့ သည်လို သွားရတာပါပဲ။ သည်လမ်းက စက်ဘီးတောင် စီးမဖြစ်ဘူး။ လှည်းကြိုကလည်း ရှားသယ်"

"ဘာသွားလုပ်မှာတုန်း"

"ဂက်စ် သွားဖြည့်မှာ။ ဂက်စ်ဘူးတွေ စစ်ကိုင်း သွားဖြည့်ရတာပျ။ ဆယ်ဘူးလောက် ဖြည့်ထားရင် သည်နား ရွာတွေမှာ တစ်ပတ်လောက် လည်ထည့်ရတယ်။ ခုက ဂက်စ်ကုန်နေလို့"

"နေဦး ခင်ဗျား ဂက်စ်ဖြည့်တာ ဘယ်လောက်ရတုန်း တစ်နေ့ကို"

"အမှန် မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ငါးရာလည်း ရသယ်၊ တစ်ထောင်လည်း ရသယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကံထိုက်ရင် နှစ်ထောင်လည်း ရသယ်"

"ကိုင်း ... သည်လိုလုပ်၊ ခင်ဗျားကို သုံးထောင်ပေးမဗျား"

"ခင်ဗျားတို့မှာ မီးခြစ် ဘယ်နှလုံးတောင် ပါလို့တုန်း၊ များလှချည်လား"

"ဪ... သည်လို၊ ငွေသုံးထောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို လယ်ပြင်ကြီးရွာကို လမ်းပြပေးရုံပဲ။ လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ရင် ပြန်တော့၊ ကျုပ်တို့က နေ့တွက်ပေးတဲ့ သဘောထားလိုက်"

သုံးထောင်ပေးမယ် ဆိုတော့ ဂက်စ်ဆရာက စဉ်းစားပြီ။ စစ်ကိုင်းမြို့ကို ဂက်စ်သွားထည့်တာက ဘယ်အချိန် သွားသွားရတယ်။ တစ်နေ့တည်း ငွေသုံးထောင် ရဖို့ဆိုတာ အခန့်သင့်တာပဲလို့ တွက်ပုံရတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကားနဲ့လိုက်ဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂက်စ်ဆရာက ကိုချစ်တိုးပြောတဲ့ ရွာကို ဝါးတားတား ဖြစ်နေတယ်။

"နေဦး ဘာရွာ၊ ကိုင်းတောကြီး"

"လယ်ပြင်ကြီး"

"ကျုပ်တော့ ကြားဖူးသယ် မှတ်သာပဲ။ သည်လို၊ ကျုပ်ကလဲ သည်ဘက်ထဲက ပဲဖြူကုန်းက မိန်းမနဲ့ရလို့ မယားရွာ လိုက်နေသာ မကြာသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသယ်။ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက် ရမှာပေါ့ဗျာ လွဲမှတ်လို့"

ကိုချစ်တိုးက ဂက်စ်ဆရာတော့ ငွေသုံးထောင် ဆိုတာနဲ့ ထလိုက်မယ့်လူ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ လမ်းပြ ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝါးတားတား ဖြစ်နေမှတော့ ဘာသွား အသုံးတည့်မှာတုန်းပေါ့လေ။ ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ဒါကို ရိပ်မိတော့ ဂက်စ်ဆရာကို သေချာအောင် မေးတယ်။

"နေပါဦး၊ မင်းက လယ်ပြင်ကြီး မသိဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ် လိုက်ပြရမှာတုန်း မောင်ရ၊ ရွာမှ မသိဘဲနဲ့ ဖြစ်မထင် ပေါင်ကွာ"

ဂက်စ်ဆရာက ငွေသုံးထောင် အလွတ်မခံချင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ ပြာပြာသလဲ ပြောတယ်။

"သည်လိုပါ။ ရှေ့နားကျရင် လမ်းသုံးဆိုင်ကို ရောက်မှာ၊ တစ်မ္ဘာက တောင်ဘက် သွားသာ၊ တစ်မ္ဘာက မြောက်ဘက် သွားသာ၊ တစ်မ္ဘာက အနောက် အယောင်ပြပြီး အနောက်မြောက်ဘက် ထွက်တာ"

"အဲသည်တော့"

"ကျုပ်တို့ရွာက မြောက်ဘက် သွားသဲ့လမ်း၊ မြောက်ဘက် တစ်ကြောတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ မရှိဘူး။ အဲသာ ကျုပ် ဂက်စ်လိုက်ထည့်သဲ့ ရွာတွေ။ တောင်တစ်လမ်း လိုက်ရုံပေါ့ဗျ။ ရွာပါဆိုမှ လိုက်ရင်မိပြီပေါ့"

ဟုတ်သားပဲ။ မြောက်ဘက် တစ်ကြောလုံးမှာ မရှိရင် တောင်ဘက် တစ်ကြောလုံးမှာ ရှိရမယ်။ တောင်လမ်းအတိုင်း လိုက်ရင် လယ်ပြင်ကြီး ရှိရမယ်။ ကိုချစ်တိုးက အဲသလို တွေးမိတော့ ဂက်စ်ဆရာ ကားပေါ် တက်တော့လို့ ပြောလိုက်ရော။ ဂက်စ်ဆရာက လမ်းပြဆိုတော့ ရှေ့ခေါင်းခန်းက စီးရမှာကိုး။ သတို့သား မောင်ကြိုင်က နောက်ကို ပြောင်းစီးရရော။ မောင်ကြိုင်လည်း ခုမှ အနေချောင်ရတော့တယ် ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင် ရှိလာတယ်။ ဒါကလည်း မောင်ကြိုင် အထင်ပါ။ ဆရာလုပ်တဲ့ ကိုကျော်သန်းကသာ ဆူဆူငေါက်ငေါက်နဲ့ ပြီးပြီးရော သဘောထားပေမယ့် နောက်မှာပါလာတဲ့ ကိုချစ်တိုးက ကားပေါ် ရောက်လာတာနဲ့ မျက်နှာသာ မပေးတော့ဘူးကိုး။ သတို့သားဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မျက်နှာပိုးက မသေချင်ဘူး။ မျောက် ချောက်နေတဲ့အတိုင်း ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက နေရာကျယ်ကျယ် ဖယ်မပေးဘူး။ တော်ရာကြည့်ထိုင် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပေါင်ကားထိုင်တော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း ထိုင်မယ် လုပ်ပြီးမှ ထိုင်မဖြစ်တော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ရဲ့ ဒူးခေါင်းထိပ်က ကွက်လပ်ထဲ ရုတ်ဆို ထိုင်ချလိုက်ရော။ ဒါပေမယ့် ကားက ဆောင့်ထွက်လိုက်တော့ လူဝကြီးပေါင်ပေါ် ဝုန်းဆို ကျတော့တာပေါ့။

"ငါ ... ကွာ နာလိုက်တာဟ၊ အောင်မလေး သတို့သား ကျေးဇူးရှင်ရဲ့။ ပုဆိုးထဲ ထုပ်ထားတဲ့ ဥသျှစ်သီးတွေ ကွဲကုန်ပါရောလားဟ"

ပုဆိုးထဲ ထည့်လာတဲ့ ဥသျှစ်သီး ဆိုတာကို မောင်ကြိုင်က တကယ့် ဥသျှစ်သီး ထင်သွားပုံရတယ်။ အသာ လျှောဆင်း ထိုင်ရင်းက ပြန်မေးတယ်။ ဘယ်နှယ့် မင်္ဂလာဆောင် ကြောင်းမြန်းတဲ့ပွဲ ဥသျှစ်သီး

ထည့်ယူလာ ရသလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပါ။

"ဥသျှစ်သီးများ အလေးခံလို့ လေးလေးရာ၊ ကျွန်တော့်ရွာ ရောက်ရင် ခူးခဲ့စမ်းပါ့မယ်"

"မင်းက ဘယ်ရွာကတုန်း"

"သပြေကန်က၊ ဥသျှစ်သီးများ ပေါချက်တော့"

အားလုံးက အူရန်ကောက္ခာဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရယ်ကြပေမယ့် ကိုချစ်တိုးက မရယ်ဘူး။ လူကြီးတွေ ခေါ်လာပြီး ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်ရပါ့မလားရယ်လို့ ငေါက်စရာအကွက် ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ ကံကောင်းလို့ ဝက်စ်ဆရာနဲ့ တွေ့လို့သာပေါ့။ နို့မို့ ဒုက္ခရောက်ရပါလား။ ကိုချစ်တိုးက မနေနိုင်တော့ မေးတယ်။

"နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ကိုကျော်သန်းဆီမှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား"

"ဟာ ... လေးချစ်တိုးကလဲ။ လေးချစ်တိုးတို့ ရပ်ကွက် ပန်ကျာမြအောင် ဇာတ်လာကတဲ့ နှစ်ကပေါ့ဗျာ၊ နှစ် နည်းမှတ်လို့"

"ဟေ့ကောင် ပန်ကျာမြအောင် လာမပြောနဲ့၊ မင်းကို ဇာတ်အကြောင်း မေးတာမဟုတ်ဘူး"

"လေး ငါးနှစ် ရှိပါပြီ"

"သည်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာက မိန်းကလေးနဲ့ မင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို ကြိုက်ကြတာလဲကွ ဟေ ..."

"လူငယ်တို့ သဘာဝပေါ့ လေးချစ်တိုးရာ၊ နဖူးစာ ရွာလည်တယ်ဆို မဟုတ်လား လေးချစ်တိုးရ"

"မင်း ဒီလောက် တတ်နေမှတော့ မင်းဟာမင်း သွားတောင်းမြန်းပါလား မောင်ကြိုင်ရာ၊ ငါ နားရင်းထတီးမိ တော့မယ်"

"သည်လိုပါ လေးချစ်တိုးရာ၊ ကမ်းနားဈေးထဲ တွေ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက ကမ်းနားဈေးက သနပ်ခါးသည် မတင်ကြည်ဆီကို တစ်လတစ်ခေါက် သနပ်ခါး လာလာပို့တာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်းလည်း တစ်လတစ်ခါ တွေ့ကြရတာဗျ"

"နောက်တစ်လတွေ့ဖို့ ဘယ်လို ချိန်းကြတာတုန်း"

"မြန်မာရက်နဲ့ ချိန်းရတာပေါ့။ ဘယ်နေ့ ဘယ်နေ့ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က မနက်ပိုင်း အလုပ်မဆင်းဘဲ ဈေးဝ က စောင့်နေတာပဲ"

"မင်းရည်းစားက ဘယ်သူကွ"

"အေးသီ"

(၃)

မောင်ကြိုင် နဲ့ အေးသီ တွေ့ကြတာ ကမ်းနားဈေးမှာပါ။ ကမ်းနားဈေးက မန္တလေးမြစ်ဆိပ် အစိုးရ သင်္ဘောကျင်းနားမှာ ရှိတဲ့ ကိုကျော်သန်းတို့ သံရည်ကျိုစက်နဲ့လည်း နီးတယ်။ သံရည်ကျိုစက် အလုပ်သမားတွေက အလုပ်မဝင်ခင် ဈေးမုန့် စားတတ်ကြတော့ မနက်တိုင်ရင် ဈေးထဲ ရောက်ကြတာ များတယ်။ မောင်ကြိုင်က မန္တလေးက မဟုတ်ပါဘူး။ သပြေကန်ရွာက။ သပြေကန် ဆိုတာ ရေဦးတန်ဆည် ဘက်က ရွာပါ။ မောင်ကြိုင် လူပျို မပေါက်တပေါက် ကတည်းက ကိုကျော်သန်းဆီ လူဆက်နဲ့ ရောက်လာတာ ဆိုတော့ မန္တလေးရည် မဝသေးတောင် ချော်ဆိပ်ရည် ဝနေပါပြီ။ သံရည်ကျိုစက်က မန္တလေး ချော်ဆိပ်မှာ ရှိတာကိုး။

ကိုကျော်သန်း အလုပ်ရုံ အပေါ်ထပ်က အထပ်ခိုးမှာ မောင်ကြိုင်လို နယ်က လူငယ် အလုပ်သမားတွေ လေး ငါးယောက် ရှိတော့

အလုပ်ပြီးရင် လူငယ်သဘာဝ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေကျ။
 မောင်ကြိုင်က မိဘတွေ မရှိရာတော့ပါဘူး။ သူ့ကိုလာအပ်တဲ့
 ဦးလေးတော်ကလည်း မောင်ကြိုင် အပ်ပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတော့
 မောင်ကြိုင် ကလည်း သပြေကန်ကို စိတ်တောင် မရောက်တော့ပါဘူး။
 ကိုကျော်သန်းက ထမင်းကျွေးနေတာ ဆိုတော့ ထမင်းဖိုးရယ်လို့
 ထူးကုန်စရာ မရှိဘူး။ ရတဲ့လခ ဆရာကတော်ဆီ အပ်ထားတာပဲ
 တော်တော်ရပြီ။ ကိုကျော်သန်း သားတွေ ဝတ်တဲ့ အထည်ကျတွေ
 ကလည်း မောင်ကြိုင် အဖို့တော့ အကောင်းစားတွေ ဖြစ်နေတာပါ။
 သူ့ဆရာသားတွေက ပေးလိုက်၊ ကမ်းနားဈေးက လေဘေးထည်
 ကောင်းကောင်းဝယ် ဝတ်လိုက်ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်ခမျာ
 အဝတ်အစားတော့ လတ်လတ်လောလော ရှိရာတယ်။
 ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းဝတ် ရမှတော့ မန္တလေးလို
 မြို့ကြီးမှာ မောင်ကြိုင် မနေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ပျော်ပြီပေါ့။

သည်ကြားထဲ ကိုကျော်သန်းက သူ့သားတွေ စွန့်တဲ့ ဂစ်တာတစ်လက်
 တပည့်တွေကို ဘုံချပေးထားတော့ မောင်ကြိုင်တို့ အလုပ်သမားတွေ
 ဆိုတာ ကြုံရာလူက တပျင်းပျင်းပေါ့။ လူငယ်တွေ ဆိုတော့
 ခုခေတ်စားတဲ့ သီချင်းတွေလည်း ရကြတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 ရွာသီချင်းတွေလောက် ကြိုက်တာပါ။ အနိုင်တို့၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့၊
 တွံတေးသိန်းတန်တို့ ဆိုရင် အသေကြိုက်တာ။ ဒါပေမယ့်
 စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် သီချင်းတွေလည်း ရောရောယောင်ယောင်
 ဆိုတတ်နေပါပြီ။ သံရည်ကျို စက်ရုံက အလုပ်သိမ်းပြီ ဆိုရင်
 ဧရာဝတီမြစ်ထဲဆင်း ရေချိုး၊ ရှိုးကလေး ထုတ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ "သလား"
 ကြတော့တာပဲ။ သူတို့ဆရာက အရက်သေစာ သောက်စားတာ
 ခွင့်မပြုတော့ ဘယ်သူမှ မသောက်ရဲကြဘူး။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်

အရက် သောက်လာတာ တွေ့လို့ ကိုကျော်သန်းက ညတွင်းချင်း အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာတွေ တွေ့ကြရကတည်းက အရက်တော့ မရဘူးမောင် ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ။ ရည်းစားနဲ့ ကွဲလာတဲ့ တင်သိန်း က သူ့အသည်း အရက်နဲ့ စိမ်ချင်တယ် ပြောတော့ မောင်ကြိုင်တို့က ဝေးဝေးရှောင်ကြတယ်။

"မင်းဟာမင်း တစ်ခြား သွားစိမ်ပါကွာ၊ ပြဿနာထဲ ငါတို့ ပါနေပါ့မယ်၊ ရည်းစားနဲ့ ကွဲတာများ အရက် သောက်စရာ ဘာလို့သလဲကွ။ ကိုယ့်မကြိုက်တာ သွားပစေပေါ့။ ကိုယ်ကတောင် လုပ်ကျွေးရမယ့်ဟာ၊ အရက်နဲ့ ဘိုးတော်နဲ့ မဖြစ်ဘူးနော့ ငါ့ကောင်"

မောင်ကြိုင်က သူ့ခံယူချက်ကို ပြောတော့ တင်သိန်းကလည်း အရက် မသောက်ဝံ့တော့ဘူး။ ဘိုးတော် ဆိုတာ ကိုကျော်သန်းကို ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ကြတဲ့ နာမည်။ မောင်ကြိုင် ကတော့ သူ့ဘဝကို အပျက်မခံတော့ဘူး။ ရွာပြန်ရမှာ စိုးလို့။ ရွာမှာ ပင်ပန်းကြတာ သူ့အသိ။ ငွေတစ်ကျပ် လက်တွင်း ဆုပ်မိဖို့ ခက်တာ သူ့အသိ။ နဂိုက မိဘနှစ်ပါး မရှိတဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ဆရာကသာ မောင်းထုတ်လိုက်ရင်း တုံးမိုတိုင်ကပ် ဖြစ်တော့မယ်။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်တယ်။ ကိုကျော်သန်းတို့ မိသားစုကလည်း မောင်ကြိုင်ကို သနားကြတာပါပဲ။ ချစ်လည်း ချစ်ကြပါရဲ့။

"မောင်ကြိုင်က အလုပ် လာဘ်မြင်တော့ သံရည်ကျိုစက်တွေက မောင်ကြိုင်ကို သွေးတိုး စမ်းနေကြတာ ကြားတယ် ကိုကျော်သန်း၊ လခ ပိုပေးမလေး၊ အဝတ် ပိုဆင်မလေး ဖြစ်နေကြသတဲ့။ မောင်ကြိုင်ကို ကျုပ်တို့က ပျိုးပြီးကာမှ အသီး သူများ ရူးစားတာမျိုး ဖြစ်နေမနေော်"

တစ်ရက် ကိုကျော်သန်း မိန်းမက ကြားလာတဲ့သတင်း ပြောတော့
 ကိုကျော်သန်းတောင် သည်ကိစ္စ စဉ်းစားရပြီ။ အလုပ်သမား ကောင်းရင်
 လုပ်ငန်းတူတွေက ဖြားယောင်းကြ၊ မျက်စပစ်ကြတာ သဘာဝ
 ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ အပြစ်တင်လို့လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။
 ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ငါးနှစ်စာချုပ်ရယ်၊ လေးနှစ်စာချုပ်ရယ် ရှိတာ
 မဟုတ်တော့ သည်လိုပဲ ငယ်မွေးခြံပေါက် ဘဝကနေ လူလုံးလှတဲ့အထိ
 ကိုယ့်လူကိုယ် မွေးကြရတာ မဟုတ်လား။ အလုပ်သမားက မပျော်ပါဘူး
 ဆိုရင် ပြန်လွှတ်ကြရတယ်။ သည်တော့ မောင်ကြိုင်တို့လို ရွာက
 လာလုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကိုကျော်သန်း ခေါ်ပြော ရတယ်။

"မင်းတို့ကို ဆရာ ပြောမယ်။ ဆရာ မင်းတို့ကို ပညာသင်ပေးတယ်၊
 ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဘုရားပွဲ ရှိရင် အခါရက်ကြိုရင် ဝတ်စုံသစ်
 ချုပ်ပေးတယ်၊ လခကောင်းကောင်း ပေးထားတယ်၊ ရွာပြန်ချင်တယ်
 ဆိုလည်း မိဘဘိုးဘွား ကန်တော့နိုင်အောင် ငါ ထောက်ပံ့တယ်၊ မင်းတို့
 လခထဲက မဖြတ်တာ မင်းတို့အသိ။ စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ
 လူတန်းစေ့ထားတယ်၊ ဆရာ ပြောချင်တာက မင်းတို့ကို
 သွေးမြောက်သူတွေ ရှိရင် သွေးမမြောက်ကြနဲ့၊ ဆရာ့ စေတနာကို
 ထောက်ထားကြဦး"

ကိုကျော်သန်း စေတနာကိုတော့ တပည့်တွေကလည်း
 ထောက်ထားကြတယ်။ သည်လိုနဲ့ မောင်ကြိုင်တောင် လက်လွှဲ၊
 မျက်စိလွှဲရတဲ့ သံရည်ကျိုဆရာပေါက်စ ဖြစ်လာပြီပဲ။ သည်ဘက်
 နှစ်တွေမှာတော့ မောင်ကြိုင်က ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေ ရေးလာတယ်။
 ရေးတာလည်း သူများ လူပျိုတွေလို ရေးပြီး အိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်၊

ကြိုရာကျရာ အဆင်ပြေလောက်မယ့် မိန်းကလေး ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားစာကို တစ်လတစ်ခါပဲ ရေးတယ်။ ရည်းစားဆီက စာလာတော့လည်း တစ်လမှ တစ်စောင်ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကြာတော့ ရိပ်မိကြတာပေါ့။ ညတိုင်ရင် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ လူပျို သဘာဝ သူ့ရည်းစား ကိုယ့်ရည်းစား၊ သူပိုး ကိုယ်ပိုး၊ သူ့အုံပုန်း ကိုယ့်အုံပုန်းတွေ ပြောဖြစ်နေကျ မဟုတ်လား။

"ဗွီဒီယိုရုံပေါက် ဈေးရောင်းနေတဲ့ သန်းသန်းစိုးက ငဲ့ကို စီးကရက်ဝယ်တာ မီးတောင်ညှိပေးတာ၊ နေ့တိုင်း လာကြည့်နေ ဘဲ့၊ ငဲ့ ကြွနေပြီလား ပြောတတ်ပေါင်ကွာ"

"ညောင်ပင်ကြီး အောက်က သဲကား ထမင်းဆိုင်က ညီအစ်မ ခုနှစ်ယောက်ထဲက မဲ့လေးနဲ့ ကောင်မလေး တွေ့ကြလား၊ မတင့်လေ ... မနေ့က မြစ်ဆိပ် ရေချိုးကြတော့ ဆပ်ပြာ တစ်ပွတ်လောက် တောင်းလို့ ငါ ပေးခဲ့ရ ပါပကော"

"ဈေးထိပ်က ကြာဇံသုပ် ရောင်းတဲ့ ဒေါ်ဝတုတ် တူမ ဆိုတာကွာ၊ မိတ်ကပ်တွေ ဖွေးနေတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ ငဲ့ကို မြို့ထဲရောက်ရင် သီချင်းစာအုပ် လက်ဆောင် ဝယ်ခဲ့ပေးပါတဲ့၊ ဘာစာအုပ်လဲ ဆိုတော့ ကြိုက်တာ ဝယ်ခဲ့တဲ့"

ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း ပြောကြတော့ မောင်ကြိုင်က မပြောဘူး၊ ကြာတော့ ရည်းစားစာတွေ တစ်လတစ်ခါ ရေးတာက စပြီး မောင်ကြိုင် အခြေအနေကို အစ်အောက် မေးကြတယ်။ သည်တော့မှ မောင်ကြိုင်က သူ့ရည်းစား အေးသီ အကြောင်းက စတယ်။ အေးသီနဲ့ သူနဲ့ ဈေးထဲမှာ တွေ့ကြရာက ကြိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းက စတယ်။ အေးသီက

စစ်ကိုင်းအနောက် လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတဲ့ ရွာကနေ သည်ဈေးထဲကို
 သနပ်ခါး လာပို့နေတဲ့ တစ်ရွာသူကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊
 လယ်ပြင်ကြီးရွာမှာ အေးသီက အချောဆုံးလို့ အေးသီ ကိုယ်တိုင်က
 ပြောတဲ့အကြောင်း၊ အေးသီပြန်ရင် ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ်
 စစ်ကိုင်းကားမှတ်တိုင်ကို သူ့စက်ဘီးနဲ့ (သံရည်ကျိုရုံက လက်ဖက်ရည်
 ဝယ်တဲ့ စက်ဘီးပါ) လိုက်ပို့ကြောင်း၊ ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ်က
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီး ကားပေါ်
 တင်ပေးနေကျ ဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောတော့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက
 ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း။

"မောင်ငကြိုင် မိုက်လှချည့်လားကွ၊ ငါတို့ဖြင့် မင်းရည်းစား အေးသီကို
 လိုက်ပို့တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်ကွာ"

တင်သိန်းက မယုံသလိုလို မေးတော့ မောင်ကြိုင်က ပြုံးတယ်။

"အေးသီက ငါတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် ဥပုသ်နေ့မှ ရွေးလာတာကွ၊ မင်းတို့
 ဘယ်တွေ့မှာလဲ"

"ဒါနဲ့ အေးသီ က အတော် ချောသလားကွ မောင်ကြိုင်ရ"
 "ချောပြီပေါ့ကွာ၊ မြို့မှာဆို ဗွီဒီယို မင်းသမီး ဖြစ်လောက်တယ်"

သူငယ်ချင်းတွေက မောင်ကြိုင်တစ်ယောက် မိန်းမချောနဲ့
 ကြိုက်မိပါပကော ရယ်လို့ အားကျကြတယ်။ ဟုတ်လေသလား
 မဟုတ်လေသလား မသိရပေမယ့် မောင်ကြိုင် ညွှန်းသလောက်တော့
 ဗွီဒီယို မင်းသမီး ဖြစ်လောက်တယ် ဆိုလေတော့ မောင်ကြိုင်ရည်းစား
 ကြည့်ချင်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက လာမယ့် ဥပုသ်နေ့ ဘယ်မှ

အလည်မထွက်ဘဲ စောင့်ကြည့်ကြမယ် ဖြစ်ကုန်ရော၊ တကယ်က
မောင်ကြိုင်က ရွာမှာ လေးတန်းလောက် နေခဲ့တာ ဆိုတော့
ဟုတ်တိပတ်တိ ရေးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ မောင်ကြိုင်က ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သလဲ
မပြောတတ်ပါဘူး၊ အေးသီက ပေးလိုက်တာ ဆိုတဲ့ စာကို ပြတယ်။
အစ်ကိုလို့ အစချီပြီး မောင်ကြိုင်ကို လွမ်းရတာက များများ၊
တစ်လတစ်လ ကြာတယ် ထင်လွန်းလို့ အမေ မန္တလေး လွတ်မယ့်ရက်ကို
လက်ချိုး ရေနေရကြောင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ ဗလာစာရွက်
ပျော့တိပျော့ဖတ် ပေါ်မှာ တစ်လ တစ်စောင်ရတဲ့ စာကပဲ အစောင်
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ရည်းစားသက် ကချည်း နှစ်နှစ်နီးပါး
ရှိတဲ့သဘော ရောက်နေပြီ။ စာတစ်စောင်မှာတော့ သည်တစ်ခေါက်
လာရင် မိသားဖသား ပီပီ တောင်းရမ်းဖို့ ကိစ္စ ပြောရအောင် ဆိုတာ
ပါလာတယ်။ အေးသီအမေ မုဆိုးမကလည်း သမီးက ရတဲ့ သမက်ကို
အကြောင်းပြုပြီး မန္တလေးကို လိုက်နေမယ် ဆိုတာလည်း ပါရဲ့၊
မန္တလေးမှာ မအေက သနပ်ခါး ရောင်းမယ်၊ အေးသီက ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး
လည်ရောင်းမယ်၊ အစ်ကိုကလည်း အလုပ်ရှိမှတော့ အေးသီ ဘဝကို
ရင်ဆိုင်ရဲတယ်တို့ ဘာတို့ ပါလာရော။

"ဒါဖြင့် မင်း မိန်းမ ယူရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား မောင်ကြိုင်"

ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း မတီးတတ်တဲ့ ဂစ်တာကို
ဘေးချပြီး သူငယ်ချင်းတွေက မေးတယ်။ မောင်ကြိုင်က မျက်နှာပိုး
မသေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ပေါ့လေ။ ဘဝခရီးမှာ ချစ်သူနဲ့
လျှောက်လှမ်းတော့မယ် ဆိုတဲ့ပုံလည်း ပေါ်ရဲ့။

"ယူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ အေးသီ ရေးထားပုံက လွယ်လိုက်တာ။ မင်းရည်းစားရွာက ဘယ်မှာတုန်း၊ ဈေးထဲ တွေ့ကြပြီး ကြိုက်ကြတာ ထားပါတော့၊ ကိုယ့်သူမသိ သူ့ကိုယ်မသိနဲ့ မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။"

သူတို့ အလုပ်သမားတွေထဲ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကိုသံချောင်းက မေးတော့ မောင်ကြိုင် မဖြေတတ်ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်း သိရအောင် မောင်ကြိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှဟုတ်တယ် မထင်ပါဘူး။ ကိုကျော်သန်း သံရည်ကျိုရုံမှာ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးနဲ့ လူလုံးပြောင်ပြောင် နေရတာ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ အေးသီကလည်း သနပ်ခါးစည်း မြွေရေခွံအိတ်နဲ့ ထည့်လာ၊ ဈေးဖြတ်ပြီး အရင်လက ပိုက်ဆံရှင်း။ အရင်းကို ရွာက သနပ်ခါးရှင် ပြန်ပေး၊ အမြတ် သားအမိနှစ်ယောက် စားကြတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မောင်ကြိုင် သိသားပဲ။ စစ်ကိုင်းအနောက်ဖျား လယ်ပြင်ကြီးသူ ဆိုတာလောက်၊ နာမည်အေးသီ ဆိုတာလောက်၊ သနပ်ခါးပို့သူ ဆိုတာလောက်နဲ့ ယူတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူကလည်း ချစ်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ချစ်တယ် ပြီးပြီပေါ့။

သည်စကားက အလုပ်သမားတွေက တစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်း မိန်းမနား ရောက်သွားတော့ မောင်ကြိုင် ခေါ်မေးတယ်။

"မောင်ကြိုင် နင် မိန်းမယူတော့ မလို့ဆို၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ ဟဲ့"
"စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် လယ်ပြင်ကြီးသူ သနပ်ခါးသည်၊ နာမည်က အေးသီပါ အစ်မ"
"နင်က အလုပ်က ထွက်တော့မှာပေါ့၊ လယ်ပြင်ကြီး လိုက်နေမှာပေါ့။"

အဲသလိုလား"

"အလုပ် မထွက်ပါဘူး အစ်မရယ်။ မိသားဖသား ပီပီ တောင်းရမ်းယူမယ်၊ သူတို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ပြီးရင် ခေါ်လာရုံပဲ"

"နင့် လွယ်လိုက်တာဟယ်၊ မိန်းမ ယူလာတော့ တို့ထပ်ခိုးပေါ် နေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာတုန်းဟဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့"

"အိမ်ကလေး ငှားနေမလားလို့ဘဲ"

သည်စကားက သူ့မယားက တစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်းဆီ ရောက်ကရော။
ကိုကျော်သန်းကတော့ ချိုသည် ခါးသည် မပြောပါဘူး။
လူပျိုတစ်ယောက် မိန်းမယူတာ ဆန်းသလားလို့။

တစ်ရက် အေးသီက သနပ်ခါး လာပို့ရင်း မောင်ကြိုင် အလုပ်လုပ်တဲ့
ကိုကျော်သန်း အလုပ်ရုံရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ မအေလုပ်သူလည်း
ပါရဲ့။ မောင်ကြိုင်ကလည်း အံ့သြလို့။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ ချိန်းထားတဲ့
ရက်မဟုတ်ဘဲ ရောက်လာကြတာကိုး။ သံရည်ကျိုစက်
ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အစွင့်သား ထိုင်လို့လေ။
ကိုကျော်သန်းကပဲ မောင်ကြိုင်ကို ခေါ်ပြီး စကားပြောစေတယ်။ ဘာတွေ
ပြောကြတယ် မသိပါဘူး။ ကိုကျော်သန်းက မောင်ကြိုင် ရည်းစားရယ်လို့
လမ်းစရိတ်လေး ဘာလေးတောင် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကိုကျော်သန်း
မိန်းမကလည်း သူ့အဝတ် အကျကလေးတွေ မနည်းပါဘူး
ပေးလိုက်တာ။ အေးသီတို့ သားအမိ ပြန်ကြတော့ ကိုကျော်သန်းက
မေးရော။

"ဘာတဲ့တုန်းကွ မောင်ကြိုင်"

"သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော်ရင် တောင်းရမ်းဖို့ လာပြောကြတာ ဆရာ၊

ဆရာတို့ပဲ တောင်းပေးပါ။ ကျွန်တော့် မှာ လူကြီးမိဘရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွာက အမျိုးတွေ သွားခေါ်တော့လည်း စရိတ်ပွန်းတာ အဖတ်တင်ရုံ ရှိမှာပဲ"

ပြဿနာက သည်တင်ပြီးပေမယ့် ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ် အိပ်ကြတော့ တက်ကရော။ ဗွီဒီယိုမင်းသမီး ရှုံးတယ်ဆိုတဲ့ အေးသီကို သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက မျက်မြင် တွေ့လိုက်ကြတာကိုး။ အေးသီက အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်နှာဝိုင်းကလေးနဲ့ ပေမယ့် အချောကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလို ကိုယ်လို ရွက်ကြမ်းရေကျို ထဲကပါ။ ဒါကို သူ့ရည်းစား အမွန်းတင် ရပုံမလားလို့ ဟားကြတာပါ။

"မောင်ကြိုင် ရည်းစား ဗွီဒီယိုရိုက်ဖို့ ကုမ္ပဏီတွေက လုနေကြတာကွ"
"ဟုတ်လား၊ ဘာကား ရိုက်မှာတုန်း"
"သရဲကား"

မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့စကားနဲ့သူ ဘာမှ မပြောသာဘူး။ မျက်နှာရှူးကြီးနဲ့ ခံနေတာပဲ။ စိတ်ဆိုးရလည်း ခက်ကိုး။ သူ့စိတ်ထဲတော့ အေးသီက တကယ် လှရှာပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ အမြဲ နိမ့်ပါးခဲ့ရတာ သူ့အသိ။ မိဘနှစ်ပါး မရှိကတည်းက ရွာမှာ ကောက်ရိုးပုံသေးလိုလို၊ နွားစားကျင်းသေးလိုလို ကြီးခဲ့ရတာ ဆိုတော့ အားငယ်စိတ် ကလည်း အမြဲရှိတယ်။ နွားကျောင်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ ဦးလေး ဘကြီးတွေက လယ်ထဲ ကိုင်းထဲ နွားကျောင်းခိုင်းတော့ ရွာပြင်ကွင်းထဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ သူက ရွာမှာ မပျော်ဘူး။ ရွာနဲ့ဝေးတဲ့ အရပ်မှာ သွားနေချင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ မန္တလေးမှာ နေပြီ။

ချစ်သူ ရည်းစားကလေး တစ်ယောက်လည်း ကောက်ရခဲပြီ ဆိုတော့ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လား။ ဘဝမှာ သားရယ်၊ မယားရယ်လို့ အဖော်တွေ ရှိလာတော့မယ်။ အေးသီကလည်း တောသူကလေးပီပီ ရိုးပုံရိုးလက်ပါ။ ခမျာ မအေအိုကြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးနေရ ရှာတာဆိုတော့ မိန်းကလေး တန်မဲ့ မန္တလေးနဲ့ လယ်ပြင်ကြီး ကူးနေရတယ်။ တွေးကြည့်ရင်တောင် အေးသီကို မောင်ကြိုင် သနားလာမိတယ်။ အခုလောက်ဆို ခမျာ သူ့ကို မျှော်နေရာရောပေါ့။ "ဝုန်း" ဝုန်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရတော့ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေလည်း လန့်သွားကြတယ်။ မောင်ကြိုင် ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် ရေယာဉ်ကြော မျောနေရာက "အမယ်လေးဗျ" လို့တောင် အော်လိုက်မိတဲ့အထိ။

(၄)

လမ်းက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာပြီ။ ချိုင့်ကြီး၊ ကျင်းကြီးတွေ ဆိုတာ ရှောင်မလွတ်ဘူး။ လှည်းလမ်းကြောင်း ဆိုပေသိ မိုးတွင်းက ပျက်စီးထားတာ ဆိုတော့ လမ်းက အသားမကျသေးဘဲ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေတာပါ။ ထော်လာဂျီ ဘီးရာတွေတော့ တွေ့သား။ မောင်ကြိုင် ကောင်မလေးက စစ်ကိုင်းကနေ လယ်ပြင်ကြီး အထိ ကားလမ်း ပေါက်တယ်လို့ မောင်ကြိုင်ကို ပြောထားတာ ကိုကျော်သန်းက အဟုတ်ကြီး ထင်ပြီး စွတ်ရွတ်မောင်းချ လာတာပါ။ အညှာအရပ်ပီပီ ပဲခင်း၊ ပြောင်းခင်း၊ ငုတ်စိကလေးတွေက လွဲလို့ သစ်တစ်ပင် ကောင်းကောင်း မတွေ့သေးဘူး။ လမ်းကကြမ်းတော့ ကားကလည်း တီကောင် ဆားနဲ့ တို့သလို ထွန့်ထွန့်လူးလို့။

မတတ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ကိုကျော်သန်းလည်း သူ့ကားကို

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားပြီး ဆက်မောင်း လာရတော့တာပါ။ ရှေ့မှာ သစ်အုပ်ညိုညို ရွာကြီး တွေ့ရပြီ။ လယ်ပြင်ကြီးလား ဆိုတော့ ဂက်စ်ဆရာက မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မိုးနံ့ကုန်းတဲ့။ လမ်းသုံးမှာ ဆိုတာတောင် ဘယ်ဆီ မသိနိုင်သေးတော့ မောင်းရုံပေါ့။ ကားပေါ်က လူတွေလည်း နေပူထဲ ကျင်တင်ထားတာကမှ သက်သာလိမ့်ဦးမယ်။ သီတင်းကျွတ်ပြီ ဆိုပေမယ့် အညာအရပ် ဆိုတော့ ပူလိုက်တာ ကော့လို့။ သည်ကြားထဲ တိုက်ပုံအကျီတွေ၊ ပိုးပုဆိုးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ကျပ်ထုပ်ကြီး ဖြစ်ပြီး မခံနိုင်တော့ဘူး။ ရေကလည်း ဘယ်သူမှ ပါမလာဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဂက်စ်ဆရာက သောက်ရေသန့် ဘူးဟောင်းလေး တစ်လုံးထဲ ရေထည့်လာလို့။ သူ့ရေကို တစ်ကားလုံး အာစွတ်ရုံ သောက်ကြရတယ်။

"တော်ရုံ ဝဋ်ဆင်းရဲ မဟုတ်ပါလားကွာ၊ ဘဝဟောင်းတုန်းက ငှက်တွေ မီးကင် စားခဲ့ဖူးလို့ နေမှာ"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ညည်းပြီ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးရယ်လို့ တစ်သက်လုံး အစည်းအဝေးလောက် ထိုင်ခဲ့ရသူ ဆိုတော့ ကားပေါ်မှာ လူးလိုမ့်နေတဲ့ဒဏ်၊ နေပူဒဏ်၊ ရေဆာဒဏ်တွေ ပေါင်းပြီး မျော့မျော့ ကျန်တော့တယ်။ ကိုချစ်တိုးလည်း မထူးဘူး။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်လည်း မထူးဘူး။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန် ဆိုတာက အသားတွေများ ပိုးနီစပ်ကောင် ကျလို့။ ကိုကျော်ဝင်းကတော့ စကားတောင် ဟဟ မပြောနိုင်တော့ဘူး။

"မင်းကွာ၊ စစ်ကိုင်းအနောက်ဘက် လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတာနဲ့ တို့ကလည်း လိုက်လာတာ။ မင်းကလည်း ရွာမသိ၊ လမ်းကလည်း ဆိုး၊ မင်းချိန်းတဲ့ မနက်ဆယ်နာရီ ဆိုတာ သီသီကျော်ပေါ့၊ အခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ မင်းရွာ မွန်းတည့်ရောက်ရင် အာဂ"

ကိုချစ်တိုးက မောင်ကြိုင်ကို ဆူတယ်။ မောင်ကြိုင်က သူလည်း
 ထမင်းဆာပြီ။ ကားပေါ် ပါလာတဲ့ လူကြီးတွေကလည်း ဆာကြရော့မယ်။
 ကိုကျော်သန်း မိန်းမက ရွာရောက်ရင် ရွာဘုန်းကြီးများ ကပ်ဖို့
 ထိုးမုန့်တွေ၊ လမုန့်တွေ၊ လက်ဖက်တွေ၊ ကိတ်မုန့်ဘူးတွေ
 ထည့်ပေးလိုက်တာတွေ ရှိပါရဲ့။ ဘုန်းကြီးရဟန်း လှူမယ့် လှူဖွယ်တွေ
 ဆိုတော့ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရဲကြဘူး။ စစ်ကိုင်းအနောက်
 ခဏလေးတင် ဆိုတော့ ဖုတ်ဖက်ခါ လိုက်လာခဲ့ကြတဲ့ သူချည်းကိုး။
 ရွာရောက်ရင် စားရမှာပဲ ဆိုပြီး ဘာတစ်စေ့မှ အိမ်က စားမလာခဲ့ကြ။

အဆိုးဆုံးက ရေ မပါတာပါ။ ရေ ဆိုတာကတော့
 ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် တောင်းသောက်လို့ ရတာကိုး။ သည်လောက်
 ခက်ခဲလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ကိုကျော်သန်းကားထဲ ခါတိုင်းဆို
 ရေသန့်ဘူး နှစ်ဘူး၊ သုံးဘူး ပါနေကျ။ သည်ကနေမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 တစ်ဘူးမှကို ရေမပါခဲ့တာ။ အရင် ရက်တွေက သောက်ပြီး
 လွှတ်မပစ်ရသေးတဲ့ ဘူးဟောင်းတွေတော့ ပါရဲ့။ လူကြီး ဦးမှတ်တင်က
 သူများထက် သုံးဆလောက် ကြီးသူဆိုတော့ သူများထက်
 သုံးဆလောက် ပူပုံရတယ်။ သူများထက် သုံးဆလောက် ရေငတ်ပုံလည်း
 ရရဲ့။ ကွင်းထဲက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဘူးစင်ကလေးနဲ့ အခင်းစောင့်
 တဲကလေး တစ်လုံးကို မှန်ပြု လှမ်းတွေ့တော့ ကိုကျော်သန်းကို
 ကားအရပ်ခိုင်းတယ်။

"ကျော်သန်း ခဏရပ်စမ်းကွာ၊ ရေရှာခိုင်းရအောင်"
 "ဘယ်မှာလဲ ရေက"
 "ဟိုးကတဲ သွားတောင်းခိုင်းရမှာပဲ၊ မောင်ကြိုင် ဆင်းစမ်း၊

ရေသွားတောင်း"

ကိုကျော်သန်း ကားခေါင်းထဲမှာ ရေသာ မပါတာ ရေဘူးခွံက သုံးလေးလုံးလောက် ပါတာဆိုတော့ သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်က ရေဘူးတွေ ပွေ့ပြီး ကွင်းထဲပြေးရော၊ ကားပေါ်က လူတွေက တိုက်ပုံချွတ်ပြီး ခေါင်းဆောင်းကြတယ်။ ကွင်းလယ်ခေါင် နေပူကျဲကျဲ အောက်မှာ အမိုးမပါဘဲ ကားကြီးပေါ် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ထိုင်နေရတာ ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကားမောင်းနေတုန်းကမှ လေကလေး ရသေး။ ကိုချစ်တိုးက မောင်ကြိုင်ကို သနားလည်း သနားမိရဲ့။ နားရင်းလည်း ရိုက်ချင်ရဲ့။ ဂက်စ်ဆရာကတော့ ကားခေါင်းထဲ ငိုက်တောင် နေလိုက်သေးတယ်။ ဒေါ်ငွေက ကားရပ်တုန်း အပေါ့သွားဖို့ ဆင်းပြန်ရော။ ကွင်းထီးထီး ထဲပေမယ့် တတ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ကားရှေ့နား နည်းနည်းသွားပြီး ထိုင်လိုက်တာပါပဲ။

"ရေက အဝင်သာ မရှိတာဗျာ။ အထွက်တော့ ရွှင်ပျံ"

ကိုချစ်တိုး က ဒေါ်ငွေကို ပြောတာပါ။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က ဝင်ပြောပြန်ရော။

"အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ငယ်ထိပ် မြွေကိုက် လိုက်မှာ စိုးရတာ"
"မြွေတော့ မရှိလောက်ပါဘူးဗျာ၊ မသကာ လယ်ပုဖွန်လုံး ညှပ်ရုံ ရှိမှာပဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတာပါ။ လှမ်းကြည့်တော့ မောင်ကြိုင်က တဲရိပ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ သူ့ခမျာ သူ့တာဝန် ဆိုတာ သိပုံရပါရဲ့။ ပြေးရှာတယ်။ နေပူကြီးထဲ ကားကို

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရပ်ထားရတော့ ပူလိုက်တာလည်း ဝက်ဝက်ကို ကွဲကရောပဲ။

မောင်ကြိုင် ပြန်လာတော့ ရေတွေ ပါလာလို့ တစ်ဝကြီး သောက်ကြရတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့ တဲက သောက်ခဲ့လို့ မသောက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ရေသန့်ကို ဘူးလိုက်ဆွဲပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်သောက်နေကျ လူတွေပေမယ့် ငတ်တော့ မနေသာတော့ဘူး။ ရေရတာ ကျေးဇူးတင်ရသေးသကိုး။

"ကျွန်တော် တဲက လူကို မေးခဲ့တယ်၊ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဝေးသလားလို့"
"အေး ဘာတဲ့တုန်း"
"ခေါက်ချိုးတော့ ကျပါပြီတဲ့"
"ခေါက်ချိုး၊ ဟ ... အကျိုးနဲ့"

ကားပေါ်မှာ ရေတစ်ဘူးစီ ကိုင်သောက်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွား ကြတယ်။ ဘယ့်နှယ် သည်လောက် လာပြီးတာတောင် ခေါက်ချိုး ကျန်သေးသတဲ့လား။ နောက်တစ်ပြန်သာ ဆက်သွားရရင် စစ်ကိုင်းတိုင်း နယ်စပ်တောင် ရောက်တော့မယ့်ဟာ။ မထူးပါဘူး။ ကိုယ့်ရေကိုယ် ပြန်သောက်ကြ ပြန်တယ်။ အင်္ကျီတွေတောင် ရွဲရွဲစိုလို့။ လူဝကြီးက ကုပ်ပေါ် ရေလောင်းပြီး တဖတ်ဖတ် ရိုက်တယ်။ ဒေါ်ငွေ ရေတစ်ကျိုက် သောက်ပြီးတာနဲ့ ကားလည်း ဆက်ထွက်လာရ ပြန်တာပေါ့။

ကားကတော့ ရှေ့မှာ လမ်းရှိနေသရွေ့ သွားလို့ရသလောက် သွားနေတာမျိုးနဲ့ သွားနေတာပါ။ တစ်ဖက် တစ်ဖက်

စောင်းစောင်းဘသွားလိုက်တာ မှောက်ကရော မှတ်ရတာလည်း
 အခါခါဆိုတော့ မှောက်မှ မှောက်ကရော၊ ခရီးခရိုင်နဲ့ တလှုပ်လှုပ်
 သွားနေကြတာပါ။ နေကလည်း ပူလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲ။ မောင်ကြိုင်
 ကတော့ မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်လို့။ သူပူတာက တစ်မျိုး။
 စဉ်းစားကြည့်တော့ မိန်းမမြန်း လိုက်ကြသူတွေက မြန်းရုံတာဝန် ရှိတာ
 မဟုတ်လား။ ရွာရောက်ရင် မင်္ဂလာစကားလေးပြော၊ ကျွေးတာစားပြီး
 ဖုတ်ဖက်ခါ ထပြန်မယ့် လူတွေကိုး။ သူက ကာယကံရှင်၊ လယ်ပြင်ကြီးသူ
 မိန်းကလေးကို ယူရမှာကသူ။ လူကြီးစုံရာနဲ့ ရွာမိရွာဖ တချို့ခေါ်ပြီး
 စောင့်နေကြမယ် ဆိုတာလည်း သိတော့ စိတ်တွေ ပူနေခဲ့တယ်။

ခက်တာက တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်လို့ ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
 လမ်းပေါ် အသွားအလာ ရှိကြလို့ ကျုပ်တို့ လာနေပြီ ပြောလိုက်ပါ
 မှာရအောင်ကလည်း လမ်းပေါ် နေ့ခင်းကြောင်တောင်
 သရဲခြောက်မှာတောင် စိုးရတယ် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်လား။
 ဂက်စ်သမားကို အားကိုးပြန်တော့ ကားက ရွာရောက်ကာမှ ရောက်ရော
 ကျုပ်ကတော့ အိပ်ပြီဗျာ ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ငွေသုံးထောင် ယူပြီး ကုပ်ကျိုးအောင်
 ငိုက်လိုက်တာမျိုးကိုး။ တကယ်ဆိုရင် ဟိုကဘာရွာ၊ ဟိုဘက်နားကျ
 ဘာတွေ့မယ်၊ ဘယ်နားရောက်လို့ ဘယ်လိုကွေ့လိုက်ရင်
 ဘယ်ရွာရောက်ပြီ ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောဖော်မရဘူး။
 ကားနောက်မှန်ပေါက်က မြင်ရသလောက် ကုပ်ချိုးပြီး ငိုက်လိုက်လာတာ
 တစ်ရေးသန်သန်တောင် ရတော့မယ်။ သည်လိုအတွေးမျိုး
 ကားမောင်းတဲ့ ကိုကျော်သန်းကလည်း တွေးမိတယ် ထင်ပါရဲ့။
 ဂက်စ်ဆရာကို နှိုးရော။

"ဂက်စ်ဆရာ ဗျို့ ... ဂက်စ်ဆရာ"

ကိုကျော်သန်းက ကားမောင်းရင်း ဘေးက ဂက်စ်ဆရာကို နှိုးတာပါ။
ဂက်စ်ဆရာက သူ့ဘေးက၊ ဒေါ်ငွေက ကားတံခါးဘက်က ဆိုတော့
ဒေါ်ငွေကို အနှိုးခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်ငွေ လက်တို့လိုက်စမ်းပါ ခိုင်းတာပါ။
ရှေ့မှာက ချောက်တွေ၊ ကျင်းတွေဆိုတော့ ကိုကျော်သန်း
ကားလက်ကိုင်ခွေကို လက်နှစ်ဖက် မလွှတ်ရဲဘူး။

"ဒေါ်ငွေ ဂက်စ်ဆရာ နှိုးစမ်းပါ"

ဒေါ်ငွေကလည်း မလှုပ်တော့ ကိုကျော်သန်းက လှမ်းကြည့်တယ်။
ဒေါ်ငွေကလည်း အိပ်လိုက်တာ သိုးလို့။ ရောက်ချင်တဲ့အချိန် ရောက်
အေးအေးဆေးဆေး ဆိုတဲ့ပုံ၊ ကိုကျော်သန်းက စိတ်တိုသွားတယ်။
ဘယ့်နှယ် သည်လောက် အိပ်နေကြရသလားပေါ့။ ကားမောင်းရင်း
လှည့်အော်ရော။

"ကိုချစ်တိုးရေ ကားခေါင်းထဲက လင်မယားနှစ်ယောက်
အိပ်လိုက်ကြတာဗျာ နှိုးလို့တောင် မရဘူး"

ကိုကျော်သန်းက ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ် တီးတော့မှ
ဂက်စ်ဆရာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်တယ်။ ဘေးဘီကို
လှမ်းကြည့်တယ်။ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်တယ်။ ပြန်ငိုက်ချင်တဲ့ပုံ၊
ကိုကျော်သန်းကို သူကတောင် ပြန်မေးနေသေးတာပါ။

"ရောက်ပြီလား"

"ဘယ့်နှယ် ရောက်ပြီလားတုန်း၊ ကိုယ့်လူကလည်း အိပ်လိုက်တာ ဘာမှ

မေးမရဘူး။ ခင်ဗျားကို မေးရမှာ ရွာရောက်တော့မှာလား။

"လိုသေး ထင်သာပဲ"

"ဘာလိုသေး ထင်တာတုန်း၊ ခင်ဗျား လယ်ပြင်ကြီး မသိဘူးလား"

"ဂက်စ် ထည့်စားလာတာ သုံးနှစ် ရှိပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ ကျုပ် တစ်ခါမှကို မရောက်ဖူးသာ၊ ဘုရားများ စူးရပါစေ"

"ဘူရားစူးရုံ မကဘူး၊ ခင်ဗျားကို မြေပါ မျိုဦးမှာ၊ မသိဘဲနဲ့များ လမ်းပြ လိုက်လာရသလား၊ ခင်ဗျားဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မသိရင်လည်း ဆင်းတော့"

"လမ်းခုလတ် ဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း ဆရာရ၊ ကျုပ်လည်း ဘယ်ဘက် ပြန်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျုပ်ဘက်ကလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့နောက် လိုက်လာတာ စီးပွားရေး လစ်ဟင်းသာပဲ"

ကိုကျော်သန်းက ကားထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းပြီး ရေကျန်သေးသလား မေးတယ်။ ဘူးထဲမှာ ရေလက်နှစ်လုံးလောက် ကျန်တာကို ကိုချစ်တိုးက လှမ်းပေးတော့ တောက်လျှောက်မော့ပြီး ရေဘူးခွံကို လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်မှ သတိရလို့ ဘူးခွံကို ပြန်ကောက်တယ်။ လမ်းမှာ ရေဖြည့်ရမှာ ရှိသေးတာကိုး။

"ကိုချစ်တိုး ခင်ဗျား ဂက်စ်ဆရာက ဟုတ်မထင်ဘူးနော၊ သူ့တစ်သက် အဲသည်ရွာ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ပြောနေတယ်"

"မောင်းချလိုက်လေဗျာ၊ လမ်းမသိဘဲ လမ်းပြလုပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ကောင်"

"မဆင်းဘူးတဲ့၊ သူလည်း သူ့ရွာသူတောင် မပြန်တတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမတုန်း"

ဒါတော့ ဟုတ်သားပဲ။ အခုမှ ဆင်းတော့ ဆိုပြန်ရင်လည်း နေပူကြီးထဲ အမှိုက်ထုပ် ပစ်ချထားခဲ့သလို ဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်ဘက်မှ မနီးတဲ့လမ်းပေါ် ခုမှ ချထားလို့လည်း မကောင်းတော့ ကိုချစ်တိုးက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ သည်တော့ ငွေသုံးထောင်ပေးပြီး ကားခေါင်းထဲ ထည့်လာတဲ့ ဂက်စ်ဆရာကို နောက်ကို ပြောင်းစီးဖို့ ခေါ်ရတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အသက်အရွယ် ကြီးပြီ ဆိုတော့ အနာအနှံတဲ့ ကိုကုမံရွက် မီးကင် ထားသလို ဖြစ်နေပြီကိုး။

ဆရာကြီးကို ကားခေါင်းထဲပို့၊ ဂက်စ်ဆရာ နောက်ပြောင်း၊ သည်လို စီစဉ်တော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က မကျေနပ်ဘူး။

"ဆရာကြီးက ကျုပ်ထက် နှစ်နှစ်တောင် ငယ်တာပဲဗျ။ အသက်ကြီးတဲ့လူ ရွေးကြေးဆိုရင် ကျုပ်က ကားခေါင်းထဲ သွားရမှာပေါ့"

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးကိုပဲ ကားခေါင်းခန်း ပို့ရတာပါပဲ။ ဆရာကြီးခမျာ ပျော့ခွေနေပြီ မဟုတ်လား။ လူကြီးဆိုတော့ အဆာလွန်ရာက လေနာ လာပုံရတယ်။ ဗိုက်ကလေး နှိပ်လို့ကိုး။ ကိုချစ်တိုးက ဦးဝိန်ကို ကျိတ် တောင်းပန်တယ်။ မြောက်လည်း ပေးရတယ်။

"ဦးဝိန်က တစ်ချိန်က အားကစားသသမားဟောင်း ဆိုတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက တစ်သက်လုံး စားပွဲထိုင်လာတာ။ မျော့မျော့ ကျန်တော့တယ်။ သည်လိုသာ ဆက်သွားရင် လမ်းဘေး မြှုပ်ခဲ့ ရတော့မှာဗျ။ ဒါကြောင့်ပါ"

"တို့ငယ်ငယ်က ဗထူးကွင်းမှာ နေကုန်ခဲ့တာလေကွာ၊ ပေါက်စီနဲ့ ငါက

လက်ဖိဝင်း ရိုက်ဝင်း ကစားခဲ့တာ မင်းလဲ သိသားပဲ ချစ်တိုးရ၊
 တစ်ခါတစ်လေ ဘလန်ဒါဆင်း ကစားပေးရတာ ရှိသေးတယ်။ အခု
 လူငယ်တွေ ကစားတာ အားမရချက်တော့ကွာ"
 "အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ ဦးဝိန်နဲ့ မတူပါဘူးဆို၊ နေပူထဲ မိနစ်ကိုးဆယ်လုံးလုံး
 ပြေးရတဲ့အလုပ် ဦးဝိန်မို့လို့ လုပ်နိုင်ခဲ့တာ လေဗျာ။ အားကစားသမား
 နယ်နယ်ရရ မှတ်လို့"
 "သက်လုံ ကောင်းခဲ့တာကိုးကွ၊ ပြည်ထောင်စုဒိုင်းကြီး ဘီအေအေ
 ကွင်းကြီးမှာ လုကြတော့ တို့မန္တလေးတိုင်းနဲ့ ပဲခူးတိုင်း
 တွေကြပါရော့ဟေ့၊ တွေ့လဲ တွေ့ရော ..."

ဦးဝိန်တောင် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါဘူး။ ရှေ့ဘီးဆီက
 ရှူးခနဲမြည်ပြီး ကားငြိမ်ခနဲ ခေါင်းထိုးကျ သွားသလို အိကျ
 သွားပါလေရော။ ဦးဝိန်က သူ့စကား မဆုံးလိုက်မှာစိုးတော့
 ကားဘီးပေါက်တာ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုချစ်တိုး ထလိုက်မှာ စိုးလို့
 ပုဆိုးစ ဆွဲထားပြီး စကားဆက်တယ်။

"တွေ့လဲတွေ့ရော ငါတို့က ကစားကွက် ပြောင်းထားတာကိုးကွ၊
 ပဲခူးတိုင်းက ခါတိုင်းလို ပလေဇင်မှတ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူဆိုပြီး
 ထိန်းနိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ တို့က ပဲခူးတိုင်းကို ..."
 "နေဦး ... ဦးဝိန်၊ အခုက စစ်ကိုင်းတိုင်းထဲ ကားဘီး ပေါက်နေလို့ဗျာနော"

ကိုချစ်တိုးနဲ့ မောင်ကြိုင်ပဲ ဆင်းရတာပါ။ နေကလည်း မွန်းတည့်ပြီ
 ဆိုတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ မီးဖိုကြီး တင်ထားသလို ကျွက်ကျိုက်ဆူလို့။
 ခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားကြတဲ့ တိုက်ပုံတွေဆိုတာ မီးများ
 ထတောက်မလား မှတ်ရတယ်။ ကိုကျော်သန်းက ကားဘီးကို

ဆင်းကြည့်တယ်။ သံထိုးလို့ ပေါက်တာတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး။ ဘီးက နဂိုကလည်း ပါးနေတော့ ကားလမ်းပေါ်မှာ ငါးဆူးတောင်လို ပါးဟက်စောင်း ထနေတဲ့ မြေမာမာက ထိုးခွဲလိုက်တာလို့ တွက်တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ စပယ်ယာဘီး အပိုတစ်လုံး ပါလို့။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်သန်း စိတ်ပူတယ်။ သည်အပိုတစ်လုံးနဲ့ ဘီးလဲ ပြီးသွားလို့တော့ ရပါရဲ့။ နောက်တစ်လုံး ပေါက်ရင်ကော၊ အပြန်ခရီးကလည်း ရှိသေးတာကိုး၊ ကားများ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းလို့ကတော့ အနားက ရွာတွေမှာ ဘာမှ လုပ်လို့ကိုင်လို့ မဖြစ်နိုင်လေတော့ စစ်ကိုင်းမြို့ ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်တော့မှာလေ။ ဒါကို ကိုချစ်တိုးလည်း တွေးမိတယ်။

"ကိုကျော်သန်း ဘီးလဲတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်လုံး ပေါက်ရင် ခက်ပြီဗျို့၊ အပြန်ခရီးကလည်း ရှိသေးတာဗျ"

"ဟုတ်တယ် ကိုချစ်တိုးရေ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုင်းဗျာ ဖြစ်လာမှ ရောက်ရာပေါ့။ မောင်ကြိုင် ဘီးတွေဖြုတ်ကွာ"

သတို့သား မောင်ကြိုင်က ဝတ်ထားတဲ့ လည်ကတုံးအဖြူကို လက်တွေ ပင့်တင်တယ်။ ကားနောက် အောက်ဖက်မှာ ထားတဲ့ တာယာကို တဂျီဂျီနဲ့ အောက်ချတယ်။

ပေါက်သွားတဲ့ဘီးအောက် အမာခံတန်းမှာ ဂျိုင်းထောက်ပြီး ဆွဲမ၊ ကားခေါင်းကြွလာတော့မှ ဘီးကို မြေစိုင်းခဲနှစ်ခဲ ညှပ်ပြီး မူလီတွေဖြုတ်ဖို့ လုပ်တယ်။ ကိုချစ်တိုးက မူလီထဲကို ခွစွပ်ပေးတော့ မောင်ကြိုင်က သံပိုက်လုံး နဲ့ ဖိဖိချတယ်။ မူလီတွေ ပြုတ်သွားတော့ စပယ်ယာ တာယာတပ်၊ မူလီတွေ ပြန်ကျပ်။ သေချာအောင် ဆွဲဆွဲညှစ်။ ချွေးတွေလည်း ပေါက်ပေါက်ကျပြီ။ မောင်ကြိုင်က ပေါက်သွားတဲ့

တာယာကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားမယ် လုပ်တော့ ကိုချစ်တိုးက ကားပေါ်သာ တင်လိုက်လို့ ပြောတယ်။ ကြာနေမှာ စိုးလို့။

ကိုချစ်တိုး နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီနဲ့ မိနစ်လေးဆယ်ပါ။ နေလုံးကြီးဆိုတာ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြူးလို့။

(၅)

"အေးသီ"

"အမေ"

"ဘယ်မှာတုန်း နင့်လင် သေချင်းဆိုက"

"အမေကလဲ မင်္ဂလာဦးမှာ မဦးမချွတ်၊ လာကြမှာပါတော် ဘာဖြစ်နေမှန်းမှ မသိတာ"

"ဘာမင်္ဂလာဦးလဲ ဟင်၊ ဘာမင်္ဂလာဦးလဲ ဘာဖြစ်ရမလဲ ကားမှောက်လို့ နေမှာပေါ့"

အေးသီတို့ ရွာမှာလည်း ပြဿနာတွေနဲ့ပါ။ သည်နေ့ သည်ရက် မနက်ဆယ်နာရီ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာမြန်းပျံ့မယ် စိတ်ချလိုသာ နေပါတော့ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက စလိုက်တဲ့ ကြောင်းလမ်းပွဲ မွန်းကြီး ထိန်ထိန် တည့်တာတောင် ပေါ်မလာကြတော့ ရွာက ဘယ့်နယ့်ဟာတုန်း ညည်းတို့ဟာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ရွာက ဒေါသဖြစ်တာ ထားလိုက်ဦး။ သတို့သမီး အေးသီရဲ့အမေ မစွန်မက မနက် မိုးမလင်းခင်က မရှိတာ ရှိတာ ရှာဖွေပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် တည်တည်ပပ ကလေးမှ ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး မိန်းကလေးရှင် တန်မယ့် ချက်ဟယ် ပြုတ်ဟယ် လုပ်ရတာတယ်။

သားမက်လောင်းက မန္တလေးက စက်ဆရာလို့ ပြောထားတော့
 ရပ်ရွာကလည်း အေးသီ စက်ဆရာနဲ့ အကြောင်းပါမယ် ဆိုတာကိုပဲ
 ဝမ်းသာကြတယ်။ မုဆိုးမ သားအမိ ဆင်းရဲရှာတာလည်း မျက်မြင်ကိုး။
 အနောက်ရွာတွေ ဘက်မယ် ခြံနဲ့စိုက်တဲ့ သနပ်ခါးကို မြို့ယူ ရောင်းတာနဲ့
 စားကြရှာတယ် ဆိုပေသိ သနပ်ခါးပင်ကို ဆယ်ပင်ဟယ်၊
 အပင်နှစ်ဆယ်ဟယ် ဝယ်ထားပြီး ဆစ်ပိုင်း ရောင်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။
 သည်ခေတ် သနပ်ခါး တစ်ပင်ကလည်း အပွေးကောင်း၊ အပင် လှရင်
 နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းဈေး ရှိတော့ မစွန့်မတို့ သားအမိက
 တစ်ပင်တောင် မဝယ်နိုင်ဘူး။ သနပ်ခါးခြံ ပိုင်ရှင်တွေ ဆိုတာက
 ကြံများလို ကိုယ့်အခင်းထဲက ကြံတစ်ပင်ချင်း ခုတ်ရောင်း နေတာမျိုး
 မဟုတ်တော့ အကြွေးယူပြီး အရင်းမဆပ် လုပ်မဖြစ်ဘူး။ သည်တော့
 သနပ်ခါးပွဲစားတွေဆီက ဈေးဖြတ်ပြီး အကြွေး ယူရရှာတာပါ။ မန္တလေးကို
 တစ်ဆင့်ပို့တော့ တစ်ဈေးရပြီ၊ မန္တလေးနဲ့ စစ်ကိုင်း ဆိုပေမယ့်
 တစ်ပတ်တစ်ခါတောင် သွားဖြစ်လာဖြစ်တာ မဟုတ်တော့
 တစ်လတစ်ခေါက် အနိုင်နိုင်ရယ်။

မန္တလေးက ငွေကလေး ပြန်သိမ်း၊ သနပ်ခါးပွဲစား ပြန်အပ်၊ ပိုတာလေး
 သုံးကြရတယ်။ အေးသီက ရွာအခင်းတွေမှာ ဘောက်လုပ်ငန်း မှန်သမျှ
 ဝင်လုပ်တာလည်း ရှိရဲ့၊ မစွန့်မကလည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စွန့်မကြီး
 တစ်ကောင် ဝဲနေ သလိုပါပဲ။ လူက လှုပ်လှုပ်ကလေးနဲ့ အလုပ်များတော့
 ဒေါင်းတိမောင်းတိ သိပ်ရှိတယ်။ သည်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်
 ဝဝလင်လင် စားရပါရဲ့။ ပိုတယ်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။

အေးသီ နဲ့ မောင်ကြိုင် ကြိုက်ကြလို အခါလည်တော့မှ အေးသီက

မအေကို ဖွင့်ပြောတာပါ။ မောင်ကြိုင်က သံလျက်မော် ဘက်မှာ စက်ဆရာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သဘောမနော ကောင်းကြောင်းလောက် ပြောနိုင်တာ ပါပဲ။ အမေကတော့ အဝေးလွှတ်ရတဲ့ သမီးလေး အချိန်မတိုင်ခင် အမှားအယွင်း ရှိမှာ စိုးတာက လွဲရင် မြို့သားနဲ့ မေတ္တာရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ သူလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ဆိုတော့ သည်ကိစ္စ တားမဖြစ်ဘူး ဆိုတာလည်း သိတယ်။

"စက်ဆရာ ဆိုတော့ ဘာစက်ဆရာတုန်း သမီးရဲ့။"
"ဘာစက်ဆရာ လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။"
"ညည်းဟာက အေ ဘာဖြင့်ဘာ ညာဖြင့်ညာ ဆိုတာတောင် မပြောဘူးလား၊ ညည်းကို ညာနေတာများလားအေ"
"သူ့အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေမှာတော့ စက်ဆီတွေ ပေကျံနေတာပဲ အမေရဲ့ ... စက်ဆရာ ဟုတ်လောက်ပါတယ်"

မစွန်မ ကလည်း ဘာစက်ဆရာမှန်း မသိတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ရည်းစားကို စက်ဆရာလို့ပဲ မှတ်ထား လိုက်တာပါပဲ။ တစ်ရက်တော့ လိုက်လည် ကြည့်တယ်။

"နို့ မျိုးရိုးက မန္တလေးကပဲလား"
"ဟုတ်ထင်ပါရဲ့။"
"လူပျိုလူလွတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား အေးသီရယ်၊ နဖားကြိုးကြိုးနဲ့ ဖြစ်နေပါဦးမအေ"
"ဟုတ်ပုံ ရပါတယ် အမေရဲ့။"

အေးသီက သည်အထိတော့ အတွင်းနှိုက် မသိနိုင်ဘူးကိုး။ သူ့စိတ်ထဲ

ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေတာပါ။

"နို့ ... အိမ်နဲ့ရာနဲ့ကော ဟုတ်ကဲ့လားအေ ... ခွေးတိုးဝက်ဝင် ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"ကိုကြိုင် ပြောတာကတော့ သူ့ဆရာအိမ် နေတယ် ပြောတာပဲ အမေရဲ့၊ လခတွေလည်း သူ့ဆရာကတော်က စုဆောင်းပေးတာတဲ့"

"ညည်းက မမေးဘူးလား အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုရင် ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြမှာလဲလို့ သူ့စိတ်ထဲတော့ တွေးပြုထားတာ ရှိမှာပေါ့"

"ကျုပ်ဖြင့် မသိပေါင်"

"ဟယ် ... ဗိုင်းတာမ ကြိုက်သာလာသယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ယူမယ့်လင် ချိုကုပ်လား၊ ချိုထောင်လား မကွဲဘူး"

မစွန့်မက စိတ်ကလည်း မြန်တော့ သမီးခေါင်း ဒေါင်ခနဲ ခေါက်ပြီး မျက်နှာတစ်ဖက် လွှဲနေတယ်။ မအေ ပြောလည်း ပြောစရာပါ။ အေးသီက မောင်ကြိုင်နဲ့ ကမ်းနားဈေးထဲ တွေ့ကြတာ။ အေးသီ ဖောက်သည် သွင်းတဲ့ ဆိုင်က ပိုင်ရှင် မတင်ကြည့်က မောင်ကြိုင်ဆရာ ကိုကျော်သန်း မိန်းမနဲ့ ခင်ကြသူတွေ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း လိုလို ဖြစ်နေတော့ သနပ်ခါးကောင်းလေးများ ပါရင် ဈေးထဲ မုန့်စားနေတဲ့ မောင်ကြိုင်ကနေ တစ်ဆင့် မင်းအစ်မ ပေးလိုက်ဆိုပြီး သနပ်ခါးလေး ငါးချောင်း ပါးလိုက်တာမျိုး ရှိတယ်။ အေးသီက သနားကမား ကလေး၊ တောသူ မိန်းကလေး ဆိုတာကို မောင်ကြိုင် သဘောကျတယ်။

ရယ်လိုက်ရင် သွားစွယ်လေး ပါတာကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲ ချောလှချည့် ထင်တာကိုး။ သည်လိုနဲ့ မတင်ကြည့်ဆိုင်မှာ တစ်ခါတွေ့ နှစ်ခါတွေ့

တွေ့ကြုံရုံ ရှိသေး၊ မောင်ကြိုင်က သည်တစ်ခါလာရင် ရည်းစားစာ ပေးတော့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ် ပြီးနေပြီ။ မတင်ကြည်ဆိုင် သွားရတာလဲ အမော။ မတင်ကြည်ကလည်း သိပါတယ်။

"အစ်မ သနပ်ခါးကောင်မလေး လာသေးလား"

"အေးသီလား သူက တစ်လမှ တစ်ခေါက်လောက် လာတာ ငါ့မောင်ရဲ့၊ နောက် လေးငါးရက်လောက်ဆို လာတော့မှာပါတော်၊ ဘာလဲ မင်းက အေးသီကို ကြိုက်လို့လား"

"ကြိုက်တယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး"

"မကြိုက်လဲ ပြီးတာပဲကွယ်၊ ကြိုက်တယ် ဆိုရင်လဲ ပြောပေးရသား၊ မင်းက မကြိုက်မှတော့ ငါ့တူ လှသန်းနဲ့ စပ်ပေး ရတော့မှာပေါ့"

မတင်ကြည်က အေးသီကို ကြိုက်မှန်းသိလို့ မောင်ကြိုင်ကို စလိုက်တာပါ။ လှသန်းနဲ့ စပ်ပေးမယ်လို့လဲ ကြားရော မောင်ကြိုင် မျက်နှာ အိုကျသွားလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ရင်တွေ ပန်းတွေလည်း တုန်သွားပုံ ပေါ်တယ်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ ငူငူကြီး ရပ်နေလိုက်တာ ဆိုင်ဝက မပြန်တော့ဘူး။ မတင်ကြည် ကတော့ ရယ်ချင်စိတ် မျိုချထားပြီး သည်ကိစ္စ ဆက်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ပုံ လုပ်ထားလေရဲ့။ မောင်ကြိုင် ရိုးသားမှန်း သိတော့ ရယ်ချင်တာနဲ့ တမင် လုပ်ထားတာပါ။

"သည်လို အစ်မရဲ့ "

"ဪကွယ် ... မင်းမှ မကြိုက်ပဲနဲ့ဟာ ငါ့တူ လှသန်းက ကြိုက်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းသေလို့"

"အစ်မနယ် ကျုပ်ကလဲ မကြိုက်ဘူးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

"မင်း အဲသလိုတော့ မဝေခွဲလေကွယ်၊ မိန်းကလေးကို ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး ပြောမှပေါ့။ ငါက တာဝန်ခံရမှာဟဲ့" "ကြိုက်လှချည့်ဗျာ၊ ကိုင်း ဘာဖြစ်သေးတုန်း"

ကိုင်း ... ဘာဖြစ်သေးတုန်းလည်း ဆိုရော မတင်ကြည်က ရယ်လိုက်တာ ခွက်ခွက်လန်လို့။ ဘေးဆိုင်က မိန်းမတွေကလည်း မတင်ကြည်နဲ့ မောင်ကြိုင် ပြောနေတာကို ကြားနေရတော့ မတင်ကြည်က စတာရော၊ မောင်ကြိုင် အူတာကိုပါ သိကြတာကိုး။ အုန်းခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ သည်လိုနဲ့ ကြိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးပေမယ့် တစ်လမှ တစ်ခါ တွေ့ရတာပါ။

တစ်လတစ်ခါ ဆိုတာကလည်း ဥပုသ်နေ့နဲ့ မတိုက်ဆိုင်ရင် မျက်နှာလောက် မြင်ရရှိကိုး။ အလုပ် မပိတ်တာရယ်၊ သမီးရည်းစား ရယ်လို့ အေးသီနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ အချိန်မရတာရယ် ဆိုတော့ လူချင်း တွေ့ရတာ လောက်နဲ့ ပြီးရတာ များတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အလုပ် ကျပ်တဲ့ရက်နဲ့ တိုးရင် ဈေးထဲ သွားဖို့တောင် အချိန်မရတာ များလည်း ရှိတော့ မတွေ့လိုက်ရတာလည်း ရှိတတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဝေးပြန်ပါလေရော တစ်လ။

တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်က အေးသီကို ဓာတ်ပုံ တောင်းသတဲ့။ အေးသီမှာ ဓာတ်ပုံ မရှိဘူး။ ပြောသာ ပြောတာပါ။ မောင်ကြိုင်မှာလည်း ဓာတ်ပုံရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အလုပ်ရုံက ကထိန်ခင်းလို့၊ ဘုရားဖူးတို့လို့၊ စစ်ကိုင်း မင်းကွန်းဘက် သွားကြလို့ အများနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတော့ ရှိပါရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ရိုက်တဲ့ ရိုးပုံ မရှိဘူး။ မောင်ကြိုင်က ရည်းစားကို ဓာတ်ပုံ ပေးတဲ့အခါ ကျတော့ သံရည်ကျိုရုံက

သူငယ်ချင်းတွေ မင်းကွန်းမှာ စုရိုက်ထားတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ အေးသီက
ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကောက်ချင်ဟန် ဆောင်တယ်။

"ကိုကြိုင်ဟာက ကျွန်မမှာ ရည်းစားတွေ များသလို
ဖြစ်နေပါပကောလား။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက ညည်း ရည်းစား
ဘယ်ဟာလဲ ဆိုရင် ဘယ်သူ ပြရမှာတုန်း၊ ကျရာလူ ပြလိုက်မှာပဲ"
"ကိုကြိုင်ပုံကို ချန်ပြီး ကျန်တဲ့ပုံ ညှပ်ပစ်လိုက်ရင် ရတာပဲဟာ"

အေးသီက ရွာရောက်တော့ တကယ်လည်း ညှပ်ပစ်ရှာပါတယ်။
ဘယ့်နယ် ရည်းစား မဟုတ်တဲ့ပုံတွေ ယူမထားနိုင်ပေါင်တော် ပေါ့လေ။
သည်တော့ မောင်ကြိုင်ပုံက ရှည်တောက်တောက်ကလေး ဖြစ်နေရော။
ကလေးစားတဲ့ မုန့်လက်ညှိုးလောက် ရှိတာပါ။ အေးသီကလည်း
ရည်းစားဓာတ်ပုံ ဆိုပြီး ရွာက သူငယ်ချင်းတွေကို ပြတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေခမျာ သည်လိုဓာတ်ပုံမျိုး မတွေ့ဘူးတော့ မြို့က ဖက်ရှင်
ထင်ကြတာပေါ့။ အခု အဲသလို ပုံကလေးတွေ ခေတ်စားနေပုံ
ရတယ်လို့ပဲ တွေးကြတယ်။ အေးသီမှာ ရည်းစားဓာတ်ပုံ ရယ်လို့
အဲသလို ရှည်မြောင်းမြောင်းကလေး ရှိပေမယ့် အေးသီမှာ
ဓာတ်ပုံမရှိတော့ မောင်ကြိုင်ကို မပေးရသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။
စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ရိုက်ရင်တော့ ရမှန်းသိပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့ပါ ရှင်ရယ်လို့
မပြောဝံ့တာက တစ်ကြောင်း၊ ပိုက်ဆံတွေ မတရား ကုန်လေမလား
တွေးမိတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဓာတ်ပုံ မရှိရှာဘူး။ တောရွာ
ခေါင်ခေါင်ဘက် နေကြရတာ ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရယ်လို့လည်း စိတ်ရှိတိုင်း
ရိုက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပဲကိုး။ ရွာက ချမ်းသာတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊

အလှူတို့မှာ ရွာကို လာရိုက်ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှိခဲ့ပါရဲ့။ မိန်းမပျို
 တချို့က အရဲစွန်းပြီး အမှတ်တရ ရှိုးပုံတွေ ရိုက်ကြတာတွေလည်း ရှိပါရဲ့။
 အေးသီ မရိုက်ခဲ့ဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆိုတာ အေးသီတို့လို
 နွမ်းပါးကြသူတွေ အဖို့တော့ တောင့်တစရာကိစ္စ မဟုတ်သလိုကိုး။
 ရှိတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မရှိတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုသလို
 နေသာသလို နေခဲ့တာပါပဲ။ အခုတော့ ရည်းစား လုပ်တဲ့သူက
 တောင်းနေပြီ။ ပေးလည်း ပေးချင်တယ်၊ ရှိလည်း မရှိဘူး။

"ကိုကြိုင် လိုက်ရိုက်ပေးလေ၊ ပြီးတော့ ရွေးယူထားလိုက်ပေါ့"

မန္တလေးလို မြို့မှာ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ဘာမှ မခဲယဉ်းတော့ဘူး ဆိုပေမယ့်
 တကယ်ကျ မောင်ကြိုင်လည်း ဘာက စလုပ်ရမယ် မသိဘူး။
 ဥပုသ်တော်ကုန်းဘက် ထွက်လိုက်ရင် ဓာတ်ပုံဆိုင်တွေ ရှိသားပဲ။
 ဥပုသ်တော်ကုန်း ထိတောင် မထွက်ရပါဘူး။ ချော်ဆိပ်ဘက်၊ ဈေးဘက်၊
 တိုက်တန်းလျားတွေ ဘက်မှာလည်း ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရှိပါ။ သည်ကိစ္စ
 မတင်ကြည် ပြောပြတော့ မတင်ကြည်က ဓာတ်ပုံဆရာ အခေါ်ခိုင်းပြီး
 ရိုက်ပေးလိုက်တော့မှ အဆင်ပြေ သွားတာပါ။

မောင်ကြိုင်မှာ အေးသီဓာတ်ပုံ ရှိပြီ။ အေးသီမှာ မောင်ကြိုင်ဓာတ်ပုံ ရှိပြီ။
 သည်လို ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူဘဝ ကနေ အေးသီက လာတောင်းရမ်းဖို့
 ပြောတော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း လက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ အေးသီက အမေ
 မစွန်မကို ဖွင့်ပြောတော့ အမေက လိုက်အကဲခတ်တယ်။ သမီးရဲ့
 ရည်းစားက ရိုးသားတယ်၊ အလုပ်အကိုင် ရှိတယ်၊ ဆရာသမားက
 ချစ်ခင်တယ်၊ အေးသီကိုလည်း မြတ်နိုးပုံ ပေါ်တယ် ဆိုတာလောက်တော့
 မစွန်မ အကဲခတ် နိုင်ပါတယ်။ သနပ်ခါးသည် မတင်ကြည်ကလည်း

ထောက်ခံတယ် ဆိုတော့ သမီးသဘောပေါ့။ သမက်လောင်း ကိုလည်း ဘုရားစူးလွတ်ရုံ အဲသည်တစ်ခါ တွေ့လိုက်ရတာ လွဲရင် ကျီးလား။ ခင်ပုပ်လားတောင် မကွဲခဲ့ပါဘူး။ ယောက္ခမလောင်းရယ်လို့ ဆရာအိမ်ကို သမီးနဲ့ လိုက်သွားလို့ သာကိုး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် တိုက်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ပြီးခဲ့ရတာ။

အခုတော့ ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိခဲ့တာကစပြီး အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်ရပြီ။ သမီးကမှ ရည်းစားအကြောင်း လည်ရည်ပတ်ရည် မသိမှတော့ မအေက ဘာသိမှာတုန်း။ စစ်ကိုင်းနဲ့ မန္တလေး မြစ်ခြားရုံ ဆိုပေမယ့် သူတို့ရွာက စစ်ကိုင်းနယ် အနောက်စွန်မှာ။ ခေါင်ကလည်း ခေါင်၊ လမ်းပန်းကလည်း မသာတော့ ကြိုတင် ညှိဟယ် နှိုင်းဟယ် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သမီးအေးသီ မန္တလေးက တစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ သည်နေ့ သည်ရက် ကိုကြိုက်က သူ့ဆရာတွေနဲ့ လာမြန်းလှည့်တော့မယ် ပြောလို့ ထစီစဉ် လိုက်ရတာကိုး။ ငွေရယ်၊ ကြေးရယ်လို့ မောင်ကြိုင်ကလည်း ကြိုကြိုတင်တင် ထည့်ပေးလိုက်တာ မရှိတော့ ရွာကပဲ ချေးရ ငှားရတယ်။

ရပ်ထုံးစံ၊ ရွာထုံးစံ မိန်းမလာမြန်း လာကြမယ့် ဧည့်သည်တွေကို ထမင်း ကျွေးရမှာကိုး။ အိုးသူကြီးနဲ့ အိုးကြီးချက် မချက်နိုင်လေတော့ လူ ဆယ်လေးငါးယောက် စာလောက် တွက်ပြီး ချက်ထားလိုက်တယ်။ ရွာဘုံက ဖျာကြမ်း သုံးလေးချပ် ငှားခင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ငါးစပ် တင်းတိမ် ငှားပြီး ထရံပေါက် ထရံကြိုကို လှည့်ကာရတယ်။ ရွာမိ ရွာဖတွေ အကြောင်းကြား၊ ရွာကာလသား၊ ကာလသမီးတွေဖိတ်၊ မရှိတဲ့ အထဲက ကောင်းတာလေး ထုတ်ဝတ်ကြပြီး သားအမိနှစ်ယောက်

မောင်ကြိုင်ကို စောင့်လိုက်ကြတာ မွန်းသာတည့်ရော
ရောက်မလာကြဘူး။ မနက် ဆယ်နာရီကတည်းက ရောက်နေကြတဲ့
ရပ်ရွာက လူကြီးသူမ၊ ကာလသမီး၊ ကာလသားတွေကလည်း ပွစိပွစိ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

"အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ညည်းကို ယုံမိတာလေ ငါ့ကိုယ်ငါ
မခံချင်တာ၊ ရပ်နဲ့ ရွာနဲ့ နေတာဟဲ့။ အခု လူကြီးတွေပါ လိမ်ရာ ကျနေပြီ။
မဦးမချွတ်တော် ကျုပ်သမီးကလေး ဒင်းမို့ ယုတ်မာတယ်။ လာစမ်းပစီ
အစိမ်းလိုက်ကို ဝါးစားပစ်လိုက်စမ်းမယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း"

မစွန်မက သမီးကိုလည်းငေါက်၊ လူကြီးတွေလည်း လှမ်းဖာထေး၊
မောင်ကြိုင်ကိုလည်း မေတ္တာပို့၊ တစ်ကြိမ်တည်း သုံးမျိုး လုပ်နေတော့
ရွာက ဘကြီးဖိုးကိုးက သားအမိ သနားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ စိတ်လျော့ဖို့
ပြောရတာပေါ့။ ရပ်နဲ့ ရွာနဲ့ဆိုတော့ သည်ကိစ္စက အကျည်းတန်
နေပြီကိုး။ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်တတ်တာတွေလည်း
ကြုံဖူးလှပြီ ဆိုတော့ ကြိုတင် စကားဖာရှာတယ်။

"ဟဲ့ ... စွန်မရဲ့ ခရီးက ဝေးသကောဟဲ့။ နင်တို့က မဟုတ်တာ၊
သတို့သားက ရွာမရောက်ဖူးတာ နင်တို့က စောင့်ကြပ် ခေါ်ပြု
လာရမယ့်လူတော့ စီစဉ်ထားရမှာပေါ့။ ရွာထဲ ကလေးတွေ
အများသားဟာကို ဟိုခမျာ ဘာ အခက်အခဲ ရှိသလဲမှ မသိတာ
အပြစ်တင် မစောကြပါနဲ့ဟယ်"

မွန်းလည်း တိမ်းပြီ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း မလာတော့ မနက်
ကိုးနာရီလောက် ကတည်းက လာပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေကြတဲ့

လူကြီးတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းပြီလေ၊ သည်တော့ ရွာက
 လူကြီးတွေကို ရှိတာလေး ချပြုကျွေးဖို့ ပြင်ကြရပြီ။ နဂိုအစီအစဉ်က
 ရွာက လူကြီးတွေအတွက် ထည့်ချက်ထားတာ မပါဘူး။
 ဆယ်နာရီလောက် ကြောင်းမြန်း ပြောဆိုပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
 ပြန်ကြရုံကိုး။

အဝေးဧည့်သည်စာလောက် မှန်းချက်ထားတာ ဆိုတော့ အလွန်ဆုံးရှိရင်
 ဆယ်ယောက်၊ ဆယ့်ငါးယောက် စာပေါ့။ လယ်ကြား ငါးတစ်ခွက်၊
 ဝက်သားတစ်ခွက်၊ ပဲဟင်းချိုတစ်ခွက်၊ ငရုတ်သီးကြော်တစ်ခွက် ထည့်ပြီး
 အသုပ်ကလေး၊ အမြုပ်ကလေးလောက် ချက်ထားတာပါ။ ခုတော့
 မစွန်မက ဧည့်သည် အတွက်ရယ်လို့ ချက်ပါတယ်။ မရှိရတဲ့ ကြားထဲ
 ရွာခံတွေကို ကျွေးရတော့မှာ ဆိုတော့ အေးသီအပေါ် ဒေါသတွေ
 ပိုကျလာခဲ့ရော။ ကြားမှာစိုးတော့ ကျိတ်ဆဲရတာပါ။

"ထိုင်နေ ကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ၊ မရှိရတဲ့ကြားထဲ
 အပွဲဆားထိအေ၊ ညည်းတို့များ လင်လဲ လိုချင် သေးတယ်လေ ငါ
 မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ မျက်နှာများ ဘယ်ထားရမှန်းတောင်
 မသိအောင်ပါလား အေး။ ဟင်း ... ဟင်း ... ငါလေ ..."

အေးသီကတော့ ဆူသမျှ၊ ဆဲသမျှ ငုံ့ခံရတော့မယ့် အခြေအနေ ဆိုတော့
 မအေကို ဘာမှ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ လမ်းဘက်ကို လှမ်းမျှော်တယ်။
 ကိုကြိုင်က သူ့ဆရာ ကားနဲ့ လာမယ် ပြောထားတော့ ရွာထဲ ဝင်လာမယ့်
 ကားမျှော်ရတာလည်း မောလှပြီ။ အမေပြောလည်း ပြောစရာ။
 အေးသီကတော့ စိတ်မလျှော့ သေးဘူး။ ကိုကြိုင် သူ့ဆီလာကို လာမှာပါ။
 လမ်းပေါ် တစ်နေရာမှာများ ရှိနေရောလား။

(၆)

ကိုချစ်တိုး က နောက်ခန်းကို ရောက်လာတဲ့ ဂက်စ်ဆရာကို အကဲခတ်တယ်။ ခုထိ စကားတစ်ခွန်း မပြောသေးဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ဟိုးကမြင်ရတဲ့ အုပ်အုပ်က ဘာရွာ၊ ရာဟုထောင့်က ညှို့့ညှို့့က ဘာရွာ၊ ရှေ့ကျရင် ဘာတွေ့မယ်၊ တွေ့ရင် ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမယ် စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုတော့ ပြောရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် အခုဟာက ငုံးစုံပစ် ထိုင်လိုက်လာတာ ကားအပျော် လိုက်စီးနေတာကျလို့။ ကိုချစ်တိုးက ဂက်စ်ဆရာကို တို့တယ်။ အသံလေးတင်ပြီး ငေါက်ရတာပေါ့။

"နေဦး ... ခင်ဗျား ဂက်စ်က ဘယ်ရွာတွေမှာ လိုက်ဖြည့်ရတာတုန်း၊ ခင်ဗျားကလဲ စကားလေး ဘာလေး ပြောဦးလေဗျာ၊ လမ်းမသိလို့ ခေါ်လာပါတယ်။ ခင်ဗျားက စကားလဲ မပြောဘူး"
"လိုက်ဖြည့်ရတဲ့ ရွာတွေရယ်လို့တော့ စာရင်း လုပ်မထားဘူးလေဗျာ၊ ရောက်ရာပေါက်ရာ သည်လို သွားရသာကိုး"
"နေဦး သည်လမ်းလောက် ရွာဆက်ပြတ်တာ သည်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဂက်စ် လိုက်ဖြည့်တာလဲ။ အိမ်လဲမမြင် လူလဲမမြင်၊ ဘယ်ကမီးခြစ် သွားထည့်မှာတုန်း"
"အဲဒါပေါ့ ကျုပ်လဲ စဉ်းစားနေတာ ... ကျုပ် သည်လမ်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးရယ်"
"အလို ခင်ဗျားကို သည်လမ်းပေါ် တွေ့လာတာပဲ။ ခင်ဗျားပဲ သိဆို"
"သည်လမ်း အူကြောင်းကြီးကို အရပ်ရပ်က လာဆက်သွဲ့ လမ်းတွေ ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း သည်လမ်းပေါ် ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း

မသိသာ၊ ကျုပ် သွားနေကျ လမ်းကတော့ အရှေ့ဘက် ထွက်ရင် စစ်ကိုင်း ရောက်သယ်လေ"

"ဟောဗျာ သည်လမ်းအူကြီးက သည်တစ်လမ်းထဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လမ်းတွေ ရှိသေး မှတ်သာပဲ။ ကျုပ်သွားနေကျ လမ်းက သည်လောက် ရွာဆက် မပြတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိသယ်" "ပြောပါဦး"

"ဘယ်လမ်းက သွားသွား လမ်းသုံးမွှာတော့ ရောက်သာချည်းပဲ။ ဘိုးတော်ဇရပ် လမ်းဆုံလို့ ခေါ်ကြတာ၊ အဲဒါတော့ ကျုပ်ကြားဖူးသယ်။ ခင်ဗျားတို့ အခုသွားတာက ဘိုးတော်ဇရပ် ဦးတိုက်မှာ ဒန်သေပဲ။ ဘယ်လောက် ဝေးသယ်သာ မသိသာ"

သည်တော့မှ ကိုချစ်တိုး နည်းနည်း သဘောပေါက် သွားတယ်။ စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် ထွက်တဲ့လမ်းဆိုတာ သည်တစ်လမ်းတည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ရှိလိမ့်မယ်။ သည်လမ်းက အခုမှ လမ်းအူကြောင်း ဖော်ထားတဲ့ လမ်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လမ်းအူကြောင်း ဖော်ပါဦးတော့ ရွာထဲက ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်တာလဲ။ လမ်းဆိုတာ ရွာတွေကို အခြေခံပြီး ဖောက်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒါတော့ ကိုချစ်တိုးလည်း မစဉ်းစား တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂက်စ်ဆရာက ရိုးရိုးသားသား ပြောနေတာ ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုး လက်ခံလိုက်တယ်။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ငွေသုံးထောင် လိုချင်လို့ လိုက်လာတာ ဆိုတာလည်း ရိပ်မိသွားတယ်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲ လိုက်လာတာပေါ့"

"အစစ်ပေါ့"

"ခင်ဗျား ဆင်းချင်ရင် ဆင်းလို့ရတယ်၊ ခင်ဗျားသဘောပေါ့"

"သည်အနား ရောက်မှတော့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရွာကျုပ်
မပြန်တတ်တော့ဘူး"

"သည်အနားက ပြန်လျှောက်တာကမှ နီးလိမ့်ဦးမယ်၊ ကြာလေ ခင်ဗျား
ပိုဆိုးလေပေါ့"

ဂက်စ်ဆရာက တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြုပြင်နေရတဲ့
ရွာဆီကို လည်ဆန့်ကြည့်တယ်။ တစ်အောင့်နေတော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်
ကျပုံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။

"ကိုင်း ... ဟိုးကမြင်ရသဲ့ ရွာဘက် လယ်ကွင်းတွေထဲက
ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဖြစ်လောက်မယ် ထင်သာပဲ၊ အဲသည်ရွာ
ရောက်ရင် မေးစမ်းပြန်ရုံပေါ့၊ တတ်နိုင်ဘူး"

ဂက်စ်ဆရာ ကိုကြည့်ပြီး ကိုချစ်တိုး ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သနားလည်း
သနားမိပါရဲ့။ ခမ္မာ လိုက်လာမိတာနဲ့ မကာမိ ပြန်လျှောက်ရ ရှာမှာကိုး။

"ကိုင်း ... ဒါဖြင့်လည်း ကိုကျော်သန်း ကားရပ်ဗျို့။"

ကိုကျော်သန်းက ကားရပ်ပေးတယ်။ ဂက်စ်ဆရာက မဆင်းဘူး။
ပေတောတေ လုပ်နေတော့ ကိုချစ်တိုးက တိုက်ပုံထဲက တစ်ထောင်တန်
သုံးရွက် နှိုက်ပြီး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဂက်စ်ဆရာက
သည်တော့မှ ငေါက်ခနဲ ထပြီး ကားဘေးက ခုန်ချဖို့ပြင်တယ်။
အားရဝမ်းသာ အဆင်းမှာ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင် ခြေဆင်းထားတဲ့
ညှို့သကျည်း တက်နင်းမိပါလေရော။

"ဟာ ခွေးမသား ညှို့သကျည်း တက်နင်းရသလား၊ အမယ်လေးလေး နာလိုက်တာကွာ"

လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က ပြောရုံ ရှိသေးတယ်။ ဂက်စ်ဆရာက အောက်ရောက်သွားလို့ ကွင်းစပ်တောင် နင်းနေပြီ။

"ခွေးမသား မြွေနဲ့ တွေ့မယ့်ကောင်"

လူဝကြီးက ကျိန်ဆဲတော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က မင်္ဂလာစကား ခုမှ ပြောရတော့တယ်တဲ့။ ကားက ဆက်ထွက်လာ ပြန်ရော။ လမ်းက တော်တော်လေး ဆိုးလာတယ်။ ကားက မြင်းလို ခုန်ပေါက် နေတော့တာပါ။ မြေစေးတုံးကြီးတွေ ဆိုတော့ တစ်တုံးပြီးတိုင်း တစ်တုံးပေါ် တက်နေရတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုချစ်တိုးက ဒါကို မြင်တော့ ညည်းတယ်။

"နောက်တစ်ချို့ ဒီတစ်လုံးက ဖုံးလိုက်ပြန်ပါ။ မပေဒါက တစ်ပင်တည်း ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ"

"မဟုတ်ဘူး ချစ်တိုးရ၊ ချစ်သူတို့ လျှောက်သော လမ်းကလေး ဆိုတာမှ မှန်တာ"

ဦးဝိန်က ဝင်ပြောတော့ ကိုမှတ်တင်ကလည်း အားကျမခံ ဝင်ပြောရော။

"ပေတစ်ရာဆီ လျှောက်ပါလို့ မြင်သလောက် ပြလိုက်ချင်ပါသည် ဆိုတာ သည်လမ်းမျိုးပေါ့ကွာ"

မောင်ကြိုင်ကတော့ ကုပ်ကျိုးနေပြီ။ ခမျာလည်း စိတ်ညစ်နေပြီ။
 စကားလည်း မပြောဘူး။ သူ့ဆရာကိုရော၊ လူကြီးတွေကိုပါ အားနာဟန်
 တူပါရဲ့။ ရွာက မိန်းကလေးခမျာ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့
 ဖြစ်ရာရော့မယ် လို့လည်း တွေးမိပုံပေါ်ရဲ့။ ကိုချစ်တိုးကို နာရီမေးတော့
 တစ်ချက်တဲ့။ ကိုကျော်သန်း ကားက ပတပ်တွေ မနားတမ်း ရပ်ရာက
 ကား တကယ် ရပ်သွားပါလေရော။ ကိုချစ်တိုးလည်း လန့်သွားတယ်။
 ဘီးများ ပေါက်ရော့လား။ ဘီးပေါက်ရင်တော့ ကလေးတွေ ပြောသလို
 ရွာလည်ပြီကိုး။

"ကိုကျော်သန်း ဘာတုန်းပျို။"
 "ရှေ့မှာ နွားသမားတွေပျ မေးပါဦး၊ အနောက်က တက်လာကြတာပဲ"

ကိုချစ်တိုးက နောက်ခန်းက မတ်တပ်ရပ်ကြည့် လိုက်တော့ နွားသမား
 လေးယောက်၊ နွားက အကောင် အစိတ်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ကြီးတွေ
 တွဲပြီး ဆွဲလာကြတယ်။ နွား အရောင်းအဝယ်သမားတွေ ဆိုတော့
 ရွာစဉ်လှည့် နွားအလဲအထပ် လုပ်ကြတဲ့လူတွေ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ထက်
 သေချာတာ ဘာရှိလိမ့်မတုန်း။ နွားသမားတွေက ကားတွေ့တော့
 အောက်ဖက် လယ်ထဲ ဆင်းပေးကြတယ်။

"ပျိုဆရာတွေ မေးစရာ ရှိလို့ပါ။ လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတာ တော်တော်
 လိုသေးသလားလို့"

နွားသမားထဲက ခေါင်းဆောင်က အခုမှ စိတ်အေးသွားပုံနဲ့ နွားတွေကို
 တောင့်လိုက်ပြီး စဉ်းစားတယ်။

"ခင်ဗျားတို့ က လယ်ပြင်ကြီး သွားကြဖို့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"သည်က ဆက်သွားရင် ဘိုးထော်ဇရပ် လမ်းဆုံ ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲသည်ရောက်ရင် နွားဝန်တင်လှည်း တွေ ရှိပါ့ဗျား၊ လမ်းက သုံးမ္မာဆိုတော့ တောင်ဘက် ဆက်လိုက်ရဦးမှာ၊ ခင်ဗျားတို့က လမ်းမှားလာတာ၊ ဟိုးမြောက်ဘက်မှာ ဒါမျိုးတစ်လမ်း ရှိသေးတယ်ဗျ။ အဲသည်သွားမှ လယ်ပြင်ကြီးတို့၊ ကိုင်းကုန်းတို့၊ ယင်းမာပင် ခြောက်တို့၊ နဘဲကုန်းတို့ ဆက်ရောက်သာရယ်"

"ဒါဆို သည်လမ်းက ဘာတုန်း"

"ဒါက ကုမ္ပဏီသုံးလမ်း နေမှာပေါ့၊ စစ်ကိုင်း အနောက်ဖျားမယ် ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက ဝိုဒေါင်ကြီးတွေ ဆောက်နေတာ၊ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်လမ်း လုပ်မယ်နဲ့ တူတာပဲ"

"အဲသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ဆက်သွားရင် ရပြီပေါ့"

"အင်"

"ဘာတုန်းဗျ"

နွားသမားတွေက စကားတစ်ခွန်း ကျန်နေသလို လုပ်နေတော့ ကိုချစ်တိုးက ဘာလဲသိချင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။ နွားသမား ခေါင်းဆောင်က လက်ညှိုး ထိုးပြတယ်။ နီးနီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်လေး လှမ်းတဲ့နေရာပါ။ သူပြတဲ့နေရာ ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင် တွေ့ရတယ်။

"အဲသည် သစ်ပင်နားမှာ ဧရာမချိုင့်ကြီး ရှိတယ်။ လမ်းကျိုးနေသာဗျ။ တစ်နေ့က မိုးရွာထားတော့ ဗွက်တွေလည်း လည်လို့။ ကျုပ်တို့တောင်

လယ်ထဲက ပန်းခွဲရသယ်"

သည့်ထက် သေချာတဲ့ သတင်းတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့တောင်
လယ်ထဲက ပန်းခွဲရတယ် ဆိုမှတော့ သေချာပြီပေါ့။ ကားကော
လယ်ထဲက ပန်းပြီး မောင်းရင် ရသလား ဆိုတော့ မရလောက်ဘူးတဲ့။
လမ်းဘေးမှာ မြောင်းလို ချိုင့်ကြီးတွေ ရှိသတဲ့။ သည်တော့ ကားကော
လမ်းကျိုးပေါ်က ဖြတ်မောင်းလို့ ရနိုင်သလား ဆိုတော့ ဗွတ်နစ်မှာပဲတဲ့။

"ခင်ဗျားတို့ လူဘယ်နှစ်ယောက် ပါကြတုန်း"

"ရှစ်ယောက်"

"မရလောက်ဘူး၊ ကားအခွံချည်း မောင်းပြီး လူတွေတွန်းမှ ရမှာ၊
ရမယ်ဆိုသာတောင် ခင်ဗျားတို့ပါသဲ့ လူလောက်နဲ့တော့
ကျုပ်ထင်သာနော် မရလောက်ဘူး"

"အဲသည်လောက်တောင်လား"

"ခင်ဗျားတို့ သွားရင် တွေ့မှာပဲလေ"

ဟုတ်သားပဲ၊ နွားသမားတွေက ညာစရာ အကြောင်းမှ မရှိပဲကိုး။
ဆက်မောင်းရင် တွေ့မှာပဲ။ တွေ့ပါပြီတဲ့ ကားပေါ်ပါတဲ့ လူနဲ့တင် မရဘူး
ဆိုမှတော့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ သည်မှာတင် တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က
နွားဆရာတွေကို အဲသည့် လမ်းကျိုးအထိ လိုက်ခဲ့ပါဗျာလို့ ခေါ်တယ်။
လမ်းကျိုးတစ်ဖက်ကို ကားကျော်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ပေးမယ်လုပ်ရော။ နွားဆရာက စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ကျန်တဲ့
နွားသမားတွေက သဘောမတူ ချင်ကြဘူး။ သူတို့ကလည်း
ရိုးရိုးသားသား နွားဝယ်၊ နွားအလဲအထပ် လုပ်လာတာ
ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ မဟုတ်လား။ အသွားအလာ မရှိသေးတဲ့

ကုမ္ပဏီပိုင်လမ်းဘက်က ထွက်လာကြတယ် ဆိုကတည်းက
လူရှောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကိုး။

"ကျုပ်တို့က အချိန်နဲ့ သွားကြရမှာဗျ။ တစ်ရွာ တစ်ရွာ နွားတွေ
အများကြီးနဲ့ ကူးဖြစ်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း သုတ်သုတ်ရယ်"

နွားသမား တစ်ယောက်က ငြင်းတဲ့ သဘောနဲ့ ပယ်ချတယ်။
ကိုချစ်တိုးက သဘောပေါက်သွားပြီ။ ခေါင်းဆောင်က လုပ်ချင်တယ်။
တပည့်တွေက မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲလို့
ပြောနေတာလား၊ တကယ်ပဲ သူတို့အလုပ်အတွက် အန္တရာယ် ရှိလို့လား၊
ပိုက်ဆံများများ ပေးရင် လိုက်လာဖို့ များတယ်။ သူတို့ကလည်း
လူလေးယောက်။ နွားက အကောင် အစိတ်လောက်။ လူရော၊ နွားရော၊
ကားပေါ်က လူတွေရော ဝိုင်းတွန်းရင် လမ်းကျိုးကို ကျော်နိုင်မယ်။

"ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ကားဝိုင်းတွန်းပေး လမ်းကျော်တာနဲ့ ကျုပ်
တစ်သောင်း ပေးမယ်"

တစ်သောင်း ဆိုတော့ နွားသမားတွေက လမ်းပေါ်က ကောက်ရတဲ့
ပိုက်ဆံလို့ သဘောထားကြပုံ ပေါ်တယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီ။ လိုက်ကြမယ့်ပုံလည်း ပေါ်နေကြပြီ။
ကိုချစ်တိုးက "ကဲပါဗျာ၊ တစ်ယောက် သုံးထောင် ကိုက်အောင်
သောင်းနှစ်ထောင် ပေးပါမယ့်" လည်း ဆိုရော နွားသမားက လိုက်ခဲ့မယ်
ဖြစ်ကရော။

ဒါပေမယ့် နွားတွေက အကောင် အစိတ်လောက် ဆိုတော့ နွားတွေ

တန်းလန်းနဲ့ လိုက်မဖြစ်ဘူး။ သည်တော့ နွားတွေထိန်းဖို့ နွားသမားတစ်ယောက် ထားခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က လိုက်ခဲ့ကြဖို့ သဘောတူ ကြတယ်။ နွားတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နွားသမားခမျာ နေပူကြီးထဲ နွားအကောင် အစိတ်က ကြိုးတွေစုကိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ မြန်မြန် ပြန်လာကြဖို့ မှာရှာရဲ့။ နွားသမားတွေက ကားပေါ် တက်တာနဲ့ ကိုကျော်သန်းက ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့တယ်။

"အားနာလို့သာရယ်၊ ခင်ဗျားတို့နယ် မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ၊ သည်လမ်း စဖောက်ကတည်းက ခင်ဗျားတို့ ကား ပထမဆုံး မောင်းလာတာ ထင်တာပဲ"

"ကုမ္ပဏီကားတွေက မသွားကြဘူးလား"

"လမ်းအူကြောင်း ရှိသေးသာဗျ။ သူတို့က ဟိုးမြောက်ဘက်လမ်း ဘက်က ဝင်ကြသာ ဝေးတော့ဝေးသယ်။ သည်လမ်းကောင်းအောင် လုပ်ပြီးမှ သူတို့ သုံးမယ့် သဘောပေါ့"

မင်္ဂလာစကား ပြောကြမယ့် လူကြီးတွေလည်း နွားသမားနဲ့ တွေ့မှ ခင်ဗျားတို့ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ ဖြစ်ကရော ဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိကြတော့ပါဘူး။ လူလေးယောက် နွားအကောင်အစိတ်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတာ မဟုတ်လား။ တာလမ်းကျိုးနေတယ် ဆိုတဲ့ နေရာက တော်တော်လေး သွားရတယ်။ ကားကလည်း လမ်းကျိုးမရောက်ခင် ရုန်းရတာနဲ့တင် ချူသံပါနေပြီ။ ညော်လိုက်တာလည်း တူးလို့။ သည်လိုနဲ့ ကားက လမ်းကျိုးထိပ် ရပ်မိကရော။

"ဟာ ... ဟုတ်သားဟ"

(၇)

လယ်ပြင်ကြီး ထန်းတောထဲမှာ ရွာကာလသား လေးငါးယောက် ထန်းရည် သောက်နေကြတယ်။ တော်တော်လည်း မူးနေကြပါပြီ။ လယ်ပြင်ကြီးသားက သုံးယောက်၊ လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်ကပ်လျက် အုန်းပင်ကောက်က နှစ်ယောက် သောက်နေကြတာ ဆိုတော့ တစ်ဖက်ရွာသား နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဧည့်ခံရင်း ရွာခံ သုံးယောက်ကပါ သောက်နေကြတဲ့ သဘောပေါ့။ သည်လိုပါပဲ။ သူ့ရွာရောက်တော့ သူ ဧည့်ခံ၊ ကိုယ့်ရွာရောက်တော့ ကိုယ်ဧည့်ခံကိုး။ အရက်ကြိုက်သူ အရက်၊ ထရေကြိုက်သူ ထရေပေါ့လေ။ သည်မနက် အုန်းပင်ကောက်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတာ သောင်းစိန် အတွက်တော့ အကွက် ရသွားတယ်။

ကနေ့မနက် ရွာက မစွန်မသမီး အေးသီကို မန္တလေးက စက်ဆရာက လာတောင်းမယ်၊ မြန်းမယ် ဆိုကတည်းက သောင်းစိန် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပြီ။ သောင်းစိန်က အေးသီကို ကြိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့၊ အေးသီ ကလည်း သောင်းစိန် ကို မကြိုက်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့ ဆိုတော့ ဖျပ်ဖျပ်လူးကာမှ လူးရော ဘာမှတော့ မဆက်စပ်ဘူးပေါ့လေ။ သောင်းစိန်က တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့။

အေးသီတို့က ဆင်းရဲတယ် ဆိုပေမယ့် အကျင့်စာဂ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရွာက သိကြတယ်။ မုဆိုးမ သားအမိ ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူကမှ သရော်မော်ကား မလုပ်ဝံ့ကြဘူး။ ပရောပရီ လုပ်ဖို့များတော့ ဝေးရော။ မစွန်မ ကလည်း နှုတ်ကကြမ်းကြမ်း မဟုတ်လား။ လူက အရိုးပိန်

ဆိုပေမယ့် ကျစ်လိုက်တာ သံချောင်းကျလို့ ဆိုတော့ ခြေထောက်ချင်း ဆိုင်ရိုက်ရင်တောင် တစ်ဖက်သား ကျိုးကျသွားနိုင်တယ် ဆိုတာမျိုး။

သောင်းစိန်က အေးသီကို အပျို၊ လူပျို စိတ်ကလေးတွေ ဝင်ကြပါပြီဘဆိုကတည်းက ကြိုက်တာပါ။ ရွာထဲမှာ အေးသီထက် ချောတာ၊ လှတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာတွေ များပါရဲ့။ သောင်းစိန်ကတော့ အေးသီမှ အေးသီ တန်းတန်းစွဲ နေတာ။ ရွာကတော့ လူငယ်သဘာဝ သည်လိုပဲရယ်လို့ ဘာမှ မပြောကြပါဘူး။ ဒါဖြင့် အေးသီ ကကော ဘယ်သူ့ ကြိုက်သလဲမေး။ အဲသလိုလည်း မရှိပါဘူး။

အပျိုဖြစ်ပါပြီ ဆိုကတည်းက လူပျိုပေါက်တွေက သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်ကြတာ ရှိသလို ပိုးချင်းပန်းချင်တာ များလည်း ရှိပါရဲ့။ အေးသီက ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူး။ လုပ်ကိုင်စားရတာ ပင်ပန်းရတဲ့ ကြားထဲ မဆတ်ဆော့ အားပေါင်တော် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဆိုတော့ လန့်ကြတဲ့ သူငယ်တွေ များကြတယ်။ သောင်းစိန်ကတော့ မလန့်ဘူး။ အေးသီမှ အေးသီ။ သောင်းစိန်တို့ မိဘများက နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောင်သာကြတယ်။ အေးသီတို့ထက် စီးပွားရေး ကောင်းတယ်။ သောင်းစိန်က မိုက်မိုက်ရမ်းရမ်း ဆိုမနိုင် ပြောမနိုင် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အိမ်က နွားတောင် တစ်တိုင်က တစ်တိုင် ပြောင်းချည် ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ရေတစ်ထမ်း မထမ်းဘူး။ နွားစားကျင်းထဲ ပဲလေး၊ မှော်လေး နို့အောင် လှန်လိုက်စမ်းပါ ဆိုတာတောင် လှန်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အေးသီက ဒါကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြိုက်ချင်လို့ကို မကြိုက်တာပါ။

"အေးသီ နင် မာနကြီး လိုက်တာဟာ၊ ငါနဲ့များ စကားမပြောချင် သလိုပဲ"

"ဘာမာနမှ မရှိပါဘူးဟယ်၊ လူမှ ထမင်း အနိုင်နိုင် ရှာစားနေရတဲ့ဟာ၊
 ဘယ်က မာနက လာပြီး ရှိရမှာတုန်း၊ နင်နဲ့မှ မဟုတ်ပေါင်၊
 ဘယ်သူနဲ့မှကို စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူး"
 "နေဦး ငါ ပြောထားတာလေးတော့ အဖြေပေးခဲ့ပါဦး"
 "ဘယ်ဟာများပါလိမ့်"
 "ဟိုလေဟာ နင့်ကို ဘုရားပွဲရက်က ဒွေးစံမေတို့ ဝိုင်းတိုက်မှာ
 ပြောခဲ့တာလေဟာ အေးသီကလဲ"
 "နင် မူးမူးနဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေ အများကြီး၊ ငါက ဘယ်နှယ်လုပ်
 မှတ်မိမှာတုန်း"
 "နင့်ကို ကြိုက်တယ် ဆိုတာလေ"
 "အမယ်လေးလေး ... မောင်းထောင်နဲ့ တောင်ငူ မအပ်မရာ"

အေးသီနဲ့ သောင်းစိန်က အဲသလို ဖြစ်နေကျ။ သောင်းစိန်က အလှူ ရှိလို့၊
 ရွာဘုရားပွဲ ရှိလို့၊ ဆွမ်းတော်ကြီးတင် ရှိလို့၊ မင်္ဂလာဆောင် ရှိလို့၊
 အပျိုလူပျို စုကြတဲ့ပွဲမျိုး ဆိုရင် အေးသီအနား မရရအောင် ကပ်ပြီး
 ပျားများ၊ ပိတုန်းများ "ရန်း"ကြသလို တဒီဒီနဲ့ ပြောချင်ရာ
 ပြောနေတတ်တယ်။ အေးသီကလည်း ခေါင်းထဲ မသွင်းပါဘူး။
 ကိုယ့်ရွာက ရွာသားချင်း၊ ကာလသား ကာလသမီးချင်းပဲလေ ဆိုတာမျိုးနဲ့
 သည်းခံလိုက်တာ များပါတယ်။ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့
 နီးရာထင်းချောင်းနဲ့ ကောက်ပေါက် ပစ်လိုက်တာပဲ။ သောင်းစိန်
 မိဘများက သူတို့သားက အေးသီ ကြိုက်နေတာကို မကြည်သာချင်ဘူး။
 အေးသီက မကြိုက်ဘူး ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ မုဆိုးမ သမီးက
 အခြေကြီးလို့ ငါတို့သားမှ မကြိုက်ရအောင် ဘာမို့လို့တုန်း ဆိုတာ
 ပါသလို ကြိုက်လိုက်မှာလည်း စိုးကြတယ်။

"သောင်းစိန်နော် စွန်မ သမီး လင်းယုန်မများ၊ မင်းက အကောင်းလုပ်လို့"
 "ဘာတုန်းဗျ၊ အမေတို့ကလည်း တစ်မျိုး"
 "ဘာတစ်မျိုးလဲ နင် စွန်မသမီး အေးသီကို ကြိုက်နေဆို၊ အေးသီနောက်
 တကောက်ကောက်ဆို၊ ဘာမ မို့တုန်းတော်... ဆန်အိုးထဲ
 ဆန်လက်နှစ်လုံး မပြည့်တဲ့ဟာတွေ"
 "အမေတို့ စကားတွေ လွန်သနော"
 "ဘာလွန်ရမှာတုန်း၊ ခုံဖိနပ်စာနော်၊ ကြိုက်သံများ ကြားလို့ကတော့
 ခုံဖိနပ်ကြည့်"
 "ခင်ဗျားတို့က သူများချစ်ခြင်း ခွဲဖို့လောက် ချောင်းနေကြတာ၊ အေးသီက
 ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"
 "အောင်မာ ဘာဖြစ်နေနေ၊ နင် မကြိုက်ရဘူးဆို မကြိုက်ရဘူး"
 "အချစ်ကို အဲသလို ပိတ်ပင်လို့ ရမလားဗျ"

သောင်းစိန်နဲ့ မအေကလည်း အေးသီကိုစွန့် တကျက်ကျက်ပါ။
 အေးသီကို ကြိုက်တာ သောင်းစိန် တစ်ယောက်တည်းတော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုက်တဲ့လူ ရှိကြပါတယ်။ သောင်းစိန်က အေးသီကပဲ
 သူ့ရည်းစားလိုလို ပြောနေတော့ တစ်ခြား ကာလသားတွေက
 လက်လျှော့ကုန်ကြတာလည်း ပါတယ်။ အေးသီကို ပိုးလေ မရလေ၊
 မရလေ ပိုးလေ နေလာခဲ့ကြတာ အရွယ်တွေတောင် ရကြလှပြီ။
 အေးသီဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီး။ သောင်းစိန်ကလည်း
 နှစ်ဆယ်ကျော် ပါပြီ။ အေးသီကို ဆယ့်လေးငါးနှစ် ကတည်းက
 ကြိုက်ခဲ့တာ အခုလို အပျိုကြီးလုံးသန် တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာတော့
 သောင်းစိန်က ပိုတောင် ရူးလာ ကြတယ်။ အေးသီတို့ သားအမိ
 ခများလည်း ဝင်ငွေရနိုင်သမျှ စုစုကျစ်ကျစ် ရှာကြရတာကတော့
 မထူးပါဘူး။ လတ်လတ် လောလောကလေး ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်ဖို့

ထည့်မတွက်ပေမယ့် အမြင်ကလေး တင့်တယ်အောင်တော့
ဆင်ရတာကိုး။ သည်လိုဆိုတော့ အေးသီက ပိုတောင် လှလာတယ်လို့
သောင်းစိန် တွက်တယ်။

"အေးသီရယ် နင့်အတွက် ငါ့မှာ စောင့်စားရတဲ့ ရက်တွေလည်း
ကြာပါပြီဟာ၊ တောင်ထိပ်ကြာပေါက် အနောက်နေဝင် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်
လမ်းလျှောက်နေကြတယ် ဆိုရင်တောင် ..."

"သောင်းစိန် ရွာပြဇာတ် လာမလုပ်နဲ့၊ နင့်ကို တစ်ခါတည်း ပြောမယ်၊
ငါ့အမေ မရှိတော့ရင် ငါ သီလရှင် ဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား အမေ
ရှိသေးလို့သာ"

"နင့်ဟာ မဟုတ်တာ၊ နင့်အမေ သေဦးတော့ ငါ ရှိပါသေးတယ်"

"နင့်ကြောက်လို့ ဝတ်မှာဟေ့"

သောင်းစိန်နဲ့ အေးသီကတော့ အခြေအနေကတော့ မပြောင်းပါဘူး။
ဒါပေမယ့် မန္တလေးကို သနပ်ခါး ပို့ရတဲ့ နောက်ပိုင်း အေးသီက
ပြောင်းလာတယ်။ သနပ်ခါး လက်ခံရောင်းပေးတဲ့ မတင်ကြည်တို့ဆီ
အဝင်အထွက် ရှိရာက မောင်ကြိုင်နဲ့ တွေ့ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ
စိတ်မလွင့်ဖူးတဲ့ အေးသီ စိတ်ကလေး ဝေ့ချင်လာ ပါရော။ လယ်ပြင်ကြီး
ရွာစွန်မှာ အိမ်ကုပ်ကလေးနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် နေရတဲ့ ဘဝက
မန္တလေးမှာ အခြေချခွင့် ရရင် ဘဝတစ်ဆင့် တက်ရတာပဲလို့ တွက်တာ
ပါပါတယ်။ မအေကြီးကိုလည်း အေးသီ သနားမိ ပါရဲ့၊ ချစ်သူနဲ့
အိမ်ထောင် ပြုရင်တောင် မအေကိုပါ ထည့်စဉ်းစားပေးမယ့်
လင်သားမျိုးမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ မောင်ကြိုင် စိတ်နေစိတ်ထားကို အရင်
အကဲခတ်ရတယ်။ မောင်ကြိုင်က ရိုးသားတယ်။ သားမှတ်မှတ်
မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ့် ရာသက်ပန်သမား ဆိုတာလည်း

အကဲခတ်မိတယ်။ သည်ကြားထဲ မတင်ကြည် ကပါ အာမခံလိုက်
သေးတာကော။

သည်လိုနဲ့ အေးသီကို မန္တလေးသား စက်ဆရာက တောင်းရမ်းတော့မယ်
ဆိုတာလည်း ကြားရော သောင်းစိန်က ရွာရှေ့တောင် ညောင်ပင်ကြီးမှာ
မြင်းကိုယ်စီ ပြင်ပါရော။ သည်သတင်း ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းတယ်။
စုံစမ်းဖို့က ခက်နေတော့ ဘယ်သူ့ မေးရမှန်းလည်း မသိဘူး။ မစွန်မနဲ့
အေးသီတို့ သတင်းကို သည်နှစ်ယောက်ဆီကလွဲရင် တစ်ခြားဘယ်ကမှ
မရနိုင်လေတော့ သောင်းစိန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ သည်လိုနဲ့
ထန်းရည်ပိုင်းမှာ မနက်ည အေးသီကိစ္စချည်းပေါ့။

"ငါတော့ အေးသီကို ခိုးတော့မကွာ၊ သည်လို မလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။
အဲတော့ အုန်းပင်ကောက်ကို ခိုးပြေးလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ ရွာချင်းက
ကပ်နေတာ ဆိုတော့ မစွန်မ လိုက်လာလိမ့်မယ်"

"ဟ ... သောင်းစိန်ရ ခိုးတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်သား ကြိုက်မှ
ခိုးရတာလေကွာ၊ အေးသီက မင်းများ ခွေးရှူးလောက် အောက်မေ့တဲ့ဟာ၊
အကုန် အဖမ်းခံနေရပါ့မယ်ကွာ"

သူငယ်ချင်းတွေက အေးသီနဲ့ သောင်းစိန်ကို တစောင်းစေးနဲ့
မျက်ချေးဆိုတာ သိကြတော့ သည်စီမံကိန်းမှာ မပါဝံ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့်
သောင်းစိန် တိုက်နေတဲ့ ထန်းရည်ကလည်း ဗိုက်ကားအောင်
သောက်နေရတာ ဆိုတော့ စိတ်ကုန်အောင်လည်း မပြောဝံ့ကြဘူး။

"နေဦး မင်းက ဘာကြားလို့လဲ သောင်းစိန်ရ"

"အေးသီက မန္တလေးမှာ ရည်းစား ရှိနေပြီတဲ့ကွ၊ နားစွန်နားဖျား

ကြားတာပါကွာ၊ စုံစမ်းလို့လည်း မရဘူး"

"မင်းက ဘယ်က ကြားတာလဲ"

"အေးသီက ပြောတာ၊ သူ့မှာ ရည်းစား ရှိနေပြီတဲ့၊

လာတောင်းရမ်းတော့မှာတဲ့"

"ပြီးတာပါပဲကွာ၊ ခမျာများ သားအမိ ဆင်းရဲကြပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါတဲ့၊ မင်း ရင်အနာ ခံလိုက်ပါ သောင်းစိန်ရယ်"

"ဘာရယ်ကွ၊ ရင်အနာ ခံရမယ် ဟုတ်လား၊ သောင်းစိန်က တစ်ရွာသား လက်တော့ အပါမခံဘူး၊ လယ်ပြင်ကြီးသား သွေးရဲတာ ပြရချေသေးပေါ့ကွာ"

ထန်းရည်အိုး ကလည်း ပိုးလိုးပက်လက်။ သောင်းစိန်တို့ကလည်း မှောက်ခုံပက်လက်။ အရင် သတိပြန်လည်လာသူက ပုဆိုးစဆွဲပြီး ထပြန်ရာကနေ လူစုကွဲသွားကြရော။ ညနေဘက် ပြန်စုမိကြပြန်ရော။ သောင်းစိန်လည်း ထန်းရည်ဖိုး ဆပ်ရတာနဲ့ ကုန်လှပြီ။ အေးသီကို မရလေ စိတ်ညစ်လေ၊ စိတ်ညစ်လေ သောက်လေဆိုတော့ လူမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ရက်တော့ ထန်းရည်ပိုင်းမှာ အုန်းပင်ကောက်သား ထွန်းရီက စကားတစ်ခွန်း သတင်းပေးတယ်။ သည်သတင်းက သောင်းစိန်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်း။

"သောင်းစိန် အေးသီ မင်းကို မကြိုက်တာ ငါသိပြီ၊ နတ်က လုပ်ထားတာကွ"

"ဘယ်လိုကွ ထွန်းရီ၊ ဘယ်လို နတ်က လုပ်ထားတာတုန်း၊ ကြားလာတာ ပြောစမ်းပါကွာ"

"မင်း ပြဿနာတော့ မရှာနဲ့၊ မင်းအမေက နတ်ကတော် ဒေါ်မူကြီးနဲ့ အတားအဆီးတွေ လုပ်နေတာတဲ့၊ တို့ရွာထဲက မခင်သောင်းက

မင်းတို့ရွာက နတ်ကတော် ဒေါ်မူနဲ့ ခင်လို့ ပြောရာကနေ ဝါကြားလာတာ"
 "လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နတ်က မချစ်အောင် လုပ်လို့
 ရသလားကွ၊ မဟုတ်တာ"
 "ရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့အိမ်မှာ နတ်စင်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊
 နတ်စင်ပေါ်မှာ နတ်ရေအိုး အသစ်ကလေး ရှိလိမ့်မယ်၊
 အုန်းသီးတစ်လုံးလည်း ရှိလိမ့်မယ်၊ မယုံရင် မင်းကြည့်လိုက်"

တစ်ရွာသားက အပ်ကျမပ်ကျကြီး ပြောနေပြီ ဆိုတော့မှ သောင်းစိန်
 သူ့အိမ်က နတ်စင်ကို စိတ်ကူးကြည့် လိုက်တယ်။ ဟုတ်သားပါလား။
 အိုးကလေး တစ်လုံးပေါ်မှာ အုန်းသီးခွံကွာတစ်လုံး မြင်နေတာ ကြာပြီပဲ။
 လက်စသတ်တော့ သူ့အမေက အေးသီနဲ့ သဘောမတူလို့ နတ်ကတော်
 ခေါ်ပြီး နတ်နဲ့ ခွဲခိုင်းထားတာကိုး၊ ဒါကြောင့် အေးသီက ခါးခါးသီးသီး
 ဖြစ်နေပါတယ် အောက်မေ့တာ၊ ခုမှ ဇာတ်ရည် လည်ရတော့တယ်ပေါ့၊
 တွေးရင်းက ဒေါသတွေ ဖြစ်လာလို့ နတ်စင်ရော အုန်းသီးပါ
 သည်ကနေတော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ လို့လည်း စိတ်ထဲ
 တေးထားလိုက်တယ်။

"နေပါဦး အုန်းသီ တင်တယ် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ"
 "အုန်းသီးဆိုတာ အသ လေကွာ၊ အေးသီ ပေါ့၊ နတ်ကို အေးသီနဲ့
 ပေးစားပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"
 "နတ်နဲ့ ပေးစားတော့ နတ်က မင်းနဲ့ မကြိုက်မိအောင် တန်ခိုးနဲ့
 တားတာပေါ့ဟ"
 "ကြည့်စမ်း အမေတို့များ ကိုယ့်သားသမီးဘက် မလိုက်၊ နတ်ဘက်များ
 လိုက်ရတယ်လို့ကွာ"

အဲသည်နေ့က အုန်းပင်ကောက်သား ထွန်းရီကို သောင်းစိန်က ထရေမူးအောင် တိုက်တယ်။ ကျေးဇူးတွေတောင် တင်နေသေးတာပါ။ တစ်မြူပြီး တစ်မြူ သောက်ကြတာ ဘယ်နှအိုး ရှိမှန်းတောင် မသိကြတော့ ပါဘူး။ သောင်းစိန်က အိမ်ပြန်ပြီး နတ်စင်ဖျက်မယ် လုပ်တော့ သတင်းပေး ထွန်းရီလည်း မူးမူးနဲ့ ပြေးရော။ အဲသည်နေ့က သောင်းစိန်က အိုးကို ရိုက်ခွဲ၊ နတ်စင် ရိုက်ချိုး လုပ်နေတော့ ဖအေက ရေထမ်း ထမ်းပိုးနဲ့ လိုက်ရိုက်တော့မှ လုံးနေအောင် ပြေးတော့တာပါ။

သည်ကတည်းက နတ်ရေစင်အိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အေးသီကလည်း သောင်းစိန်ကို မကြိုက်ပါဘူး။ သောင်းစိန်က နတ်ကို အုန်းသီးဆက်လို့ မကြိုက်ခဲ့တာလို့ ယုံတော့ နတ်ကတော် ဒေါ်မူကြီး အိမ်ကိုသွားတယ်။ ရေစင်ဖိုး ကန်တော့တယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ ဒေါ်မူကြီးက သောင်းစိန် ဖြစ်ချင်တာကို သဘောပေါက် လိုက်ပြီ။ မအေက ခိုင်းလို့ အုန်းသီ ဆက်ခိုင်းသလိုပဲ သောင်းစိန်က ရေစင်ဖိုး ဆက်တော့လည်း အဆောင် ပေးပြန်ရော။ သော့အိမ်တစ်လုံး ဆောင်ရမတဲ့။ အေးသီက ပြန်မကြိုက်ရင် မင်း ကြိုက်သလိုပြော ဆိုပြီး နတ်ကတော်က အာမခံလိုက်တော့ သောင်းစိန်ကလည်း ယုံတယ်။

"သော့အိမ်ဆိုတာ ဘာတုန်းဗျ"

"မောင်သောင်းစိန်ကလဲ အသကို ... သအနဲ့ ပြန်တိုက်တာဟဲ့"

"နားမလည်ဘူးဗျ"

"အေးသီက အသ၊ သော့အိမ်က သအ၊ အုန်းသီးကို သော့အိမ်နဲ့ ကက်ကင်းပြန်ရိုက်တယ် ခေါ်တယ်။ သော့အိမ် သေးသေးရှာပြီး မင်းလည်ပင်း ဆွဲရမယ်။ သည်အတိုင်းတော့ မစွမ်းဘူးပေါ့။ ငါရွတ်ဖတ်ပြီး အသက်သွင်း ပေးမယ်။ သုံးဆယ်ခုနစ်မင်း အပ်ရမှာ ဆိုတော့

ငွေသုံးရာခုနစ်ဆယ် တင်ရမယ်"
"တင်တာ ဟုတ်ပါပြီ။ ချက်ချင်း ထကြိုက်ပါ့မလား"

"ဟဲ့ နတ်ဆိုတာ မှိုင်းမှိုင်းပြီး မတာဟဲ့။ ဒါကြောင့် မှိုင်းမတယ် ပြောတာ။
အေးသီ မင်းဘက် မပါတော့ ငါ့ ပြောလှည့် ... နတ်ဟဲ့၊
အာဂမှတ်နေသလား"

အဲသည်နေ့က စပြီး သောင်းစိန်လည်ပင်းမှာ သော့တံ နှစ်ချောင်းပူးနဲ့
သော့ခလောက်ကလေးဘတစ်လုံး ဆွဲထားလေရဲ့။ ဒါပေမယ့်
သော့ခလောက်ကလည်း မစွမ်းတော့ပါဘူး။ အေးသီကို
မနက်ဖြန်သန်ဘက် မန္တလေးက ကားနဲ့ လာတောင်းတော့မယ် ဆိုတဲ့
သတင်းက ရွာထဲပြန့်နေပြီ။ ရွာမှာ ပျာနေကြတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့
မစွန်မနဲ့ သောင်းစိန်ပါပဲ။ မစွန်မက မြို့လာကြမယ့် ဧည့်ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့
ရှာရပြီ။ သောင်းစိန် ကတော့ သော့ခလောက်တောင် ဆွဲဖြုတ်ပြီး
လွှင့်ပစ်ချင်ပြီ။ တစ်နေ့လုံး ထရေဝဲက မထတော့ဘူး။ ရင်တွေလည်း
ပူလှပြီ မဟုတ်လား။ သည်ရက်ထဲ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကို
လုပ်ရတော့မှာကိုး။ အုန်းပင်ကောက်သားတွေက မူးလာတော့
သောင်းစိန်ကို မြှောက်ပေးကြရော။

"အဲသည်နေ့ လာတဲ့ကားကို တို့လူစု ရွာထိပ်က ဆီးရိုက်ကြရုံပေါ့ကွာ၊
လွယ်လွယ်လေးပါ"
"မင်းတို့ ပါရင် ချရုံပေါ့ကွာ၊ လယ်ပြင်ကြီးသား သွေးရဲတာ
ပြလိုက်စမ်းမဟေ့"

အဲသည်နေ့က သောင်းစိန်တို့ ထရေမူးလိုက်ကြတာ လူမှန်း မသိကြဘူး။

ထန်းတဲ ထဲမှာတင် တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ရော။

(၈)

ကိုချစ်တိုးတို့ သည်တစ်ခါ တွေ့ရတဲ့ ချောက်က တော်တော်ကြီးတယ်။
 တော်သေးတာပေါ့။ နွားသမားတွေနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လို့။
 သည်ချောက်ကြီးက တာလမ်း ကျိုးရာကနေ အဟကျယ်သွားပုံ ပေါ်ရဲ့။
 ဖို့မြေ ဆိုတော့ အိအိကျရာက ဗွက်ကြီးကျယ်ပြီး အထဲမှာ ဗွက်လည်
 နေတာမျိုးပါ။ တစ်ဖက်ကို ရောက်ဖို့က လွယ်လွယ်နဲ့ မဖြစ်လောက်ဘူး
 ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ။ လူတွေက ထမင်းမစားကြရ သေးဘူး။
 ရေဝအောင် မသောက်ကြရ သေးဘူး။ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမယ်။
 ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာ အိုင်ဖြစ်နေရာက ရေတွေ ဝပ်နေတာ ရေပုံးကြီးနဲ့
 နှစ်ထမ်း သုံးထမ်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ရေကလည်း ကြည်ပြီး စိမ်းနေလို့
 သောက်မယ် ဆိုရင်တောင် သောက်ချင်စရာကိုး။ ကိုကျော်သန်းရော၊
 ကိုချစ်တိုးရော၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ရော၊ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ရော၊
 ကျောင်းဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းရော လက်ခုပ်နဲ့ ခပ်ခပ်သောက်ကြ
 ဇက်ပိုး ရေဆွတ်ကြ၊ ရေဘူးတွေထဲ ဖြည့်ကြ လုပ်ကြတယ်။

တစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပေါင်ပေါ် ကန်တော့ပွဲကြီး
 တင်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင် လိုက်လာတဲ့ ကိုကျော်ဝင်းတောင်
 ကန်တော့ပွဲကြီး ကားခေါင်းအမိုးပေါ် တင်ပြီး ဆင်းလာတယ်။
 မျက်နှာသစ်၊ ရေသောက်၊ နွားသမားတွေက မဆိုးကြပါဘူး။
 လမ်းကျိုးထိပ်ထိုင် ဆေးလိပ်ဖွာကြရင်း သူတို့ အချင်းချင်း
 တိုင်ပင်နေကြတယ်။ ကားက သည်နေရာက ဆင်း၊ ဟိုနေရာကို
 မော့တက်ရမယ်။ ကားဆင်းမယ့် နေရာနဲ့ မော့တက်ရမယ့် နေရာမှာ

မြေခဲမာမာကြီးတွေ ချရမယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့တိုက်ပုံနဲ့ လည်ကတုံး အင်္ကျီမှာ ရွံ့တွေပေလှပြီ ဆိုတော့ ချွတ်မနေတော့ဘဲ လက်တွေ ပင့်တင်တယ်။ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်တယ်။ ဗွက်ထဲဆင်း၊ ခြေထောက်နဲ့ စမ်းစမ်းပြီး မြေမာရှာတယ်။ ဗွက်က ခြေကျင်းဝတ် မြုပ်တယ်ဆိုတော့ မြေမာခဲ တော်တော် ထည့်ရမယ် ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ နွားဆရာက တွက်ချက်ပြီးသွားပုံနဲ့ သူ့စိတ်ကူးကို ပြောတယ်။

"ကိုင်း ကားဆရာ၊ လူအားနဲ့ လမ်းဘေးက မြေစိုင်းခဲတွေ ကားဘီးရာ အတိုင်း ချရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ လူနုတွေနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပဲ လုပ်ပါ့မယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရော လုပ်မှာပေါ့"

"ဗြန်း"

ဧရာမ မြေစိုင်းခဲကြီး တစ်လုံး ဗွက်ထဲ ကျသွားသံပါ။ နွားသမား တစ်ယောက်က မပြောမဆိုနဲ့ မြေစိုင်းခဲကြီး ပွေ့တဲ့ပြီး ပစ်ချလိုက်တာ ဗုံးများ ကျသလို ကျသွားရာက ဗွက်တွေနဲ့ ရွံ့ရည်တွေ လူတစ်ရပ် ကျော်ကျော်လောက် ထခုန်ပါလေရော။ အနားရှိသမျှ လူတွေလည်း ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ မျက်နှာ၊ နဖူးကအစ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေပါ ချက်ချင်း ပေပွကုန်တော့တာပါ။ ကိုချစ်တိုးက နွားသမားကို ဒေါသနဲ့ ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် လုပ်ပြီးမှ စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ရတယ်။ ဒင်းတို့မရှိလို့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ တွက်မိလို့သာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကတော့ သတို့သား မောင်ကြိုင်နဲ့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ပါ။ တာလမ်းကျိုးထဲက ထခုန်လိုက်တဲ့ ဗွက်ရည်တွေဆိုတာ ရစရာမရှိဘူး။ အားလုံး စောစောက အိုင်ကလေးမှာ မျက်နှာသစ်ကြရတော့တာပေါ့။

"နင့်မေကလွှား သောက်ရမ်း လုပ်ရသလားဟ၊ မင်းကွာ"

နွားဆရာ ကတော့ ငေါက်ပါရဲ့၊ မြေစိုင်းခဲ ပစ်ချတဲ့ နွားသမားက အရေးတောင် မလုပ်ဘူး။ နောက်ထပ် မြေစိုင်းခဲတစ်ခဲ ပွေ့လာပြီး စောစောကလိုပဲ ပစ်ချပြန်ရော။ ဗြန်းခနဲ ကျသွားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဗွတ်ရည်တွေ ထခုန် ပြန်ရော။ သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ငွေနဲ့ ကိုကျော်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ယွန်းခွက်များ သစ်စေး သုတ်လိုက်သလို မည်းခနဲ ညစ်ပတ် ကုန်တော့တာပဲ။

"ဟယ် ... သေနာကျ၊ ဘယ့်နှယ် မပြောမဆို တွန်းလုပ်နေတာတုန်း၊ တော်ကလဲ တပည့်လက်သားကို ဆုံးမဦးမှပေါ့၊ ကောင်းသေးလား ပေပွကုန်ပြီ"

ဒေါ်ငွေက နွားသမား ခေါင်းဆောင်ကို ငေါက်တော့ နွားသမား ခေါင်းဆောင်က သူ့လူကို ခါးလိုက်ဆွဲတယ်။ ဒါတောင် နောက်ထပ် မြေစိုင်းခဲတစ်ခဲ ပွေ့ထားပြီးနေပြီ။ အသာအယာချဖို့ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်နဲ့ လုပ်ပြတယ်။ ကိုကျော်သန်း တို့ကိုလည်း တောင်းပန်ရတာပေါ့။

"ဒီကောင်က နားလည်း မကြားဘူး။ စကားလည်း မပြောတတ်ဘူး။ လူကလည်း ကြောင်တောင်တောင် ရယ်၊ တစ်ခါ သူများနွား ဖြုတ်ဆွဲလာလို့ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်တို့ အရိုက်မခံရတာမျိုး၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြမှာတုန်း" "မင်္ဂလာဆောင် အမြန်းသွားကြမှာပါဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်ချင်တော့" "ကိုင်း ... ကိုင်း ဒါဆိုလည်း သွက်သွက် လုပ်လိုက်ကြရအောင်"

တစ်ယောက် မြေစိုင်းခဲတစ်တုံးနဲ့ အတုံးပေါင်း တော်တော်
 သယ်ချလိုက်တော့ ပင်လယ်ထဲကျောက်တန်း ပေါ်သလို
 ကားဘီးနှစ်နေရာစာ မြေစိုင်းခဲ အတန်းနှစ်တန်း ပေါ်လာတယ်။
 ကားတက်နင်းရင် ပြားသွားမှာ သေချာနေတော့ နောက်ထပ်နှစ်တုံးစီ
 လိုက်ဖြည့်ကြရတယ်။ ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းတက်
 ခေါင်းလောင်းတောင် ထမထိုးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကလည်း
 နိုင်သလောက် သယ်ရရှာတယ်။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းကတော့
 မြေစိုင်းခဲတွေ ပွေ့ပွေ့ချရတာနဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ ပုဆိုးမှာ မြေနီစေးတွေ
 အင်တေ သရွတ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 အပင်ပန်းဆုံးပေါ့။ ခေါင်းတွေရော၊ မျက်နှာတွေရော၊ အင်္ကျီတွေရော၊
 ပုဆိုးတွေရော၊ လူရုပ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး။ အဲသလိုနဲ့
 ကားနင်းကြည့်လိုက် မြေစိုင်းခဲတွေ အိသွားလိုက်၊ ကားကို
 နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ကားခေါင်းပေါ် တင်ထားခဲ့တဲ့ ကန်တော့ပွဲက
 ပြုတ်ကျ ပါလေရော။

"ဟာကွာ ကန်တော့ပွဲ တင်ထားခဲ့တာ ခေါင်းထဲ မေ့သွားသကွာ၊
 သွားရောဟ"

တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောခဲ့တဲ့ ကိုကျော်ဝင်း။ ကန်တော့ပွဲကို
 ကားကြမ်းပေါ်တောင် မချဘဲ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီး ပေါင်ပေါ်
 တောက်လျှောက် တင်လာတဲ့ ကိုကျော်ဝင်း။ ကားပေါ်က ဆင်းတော့
 ကားခေါင်းခန်းအမိုးပေါ် အသာတင်ထားခဲ့တာမှာ ကားက
 ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လုပ်တော့ ကားပက်လက်ထဲ ပြုတ်ကျကရော။
 အုန်းသီးတခြား၊ ကြွက်မြီးတခြား၊ ငှက်ပျောသီးတွေကလည်း သုံးဖီး

သုံးနေရာ။ အလုံးပြုတ်တာက ပြုတ်ကုန်ကြပြီ။

"ပြုတ်ပေစေဗျာ ကိုကျော်ဝင်း နေပစေတော့၊ ရှိတာနဲ့ တောင်းမြန်းရုံပေါ့။
ရွာက အုန်းငှက်ပျော လွယ်မှာပါ"
"မလွယ်တော့လည်း ကြွေလုံးကြီးချ တောင်းမြန်းရုံပေါ့"

ကိုချစ်တိုးက ကိုကျော်ဝင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှန်းသိလို့ ဖြေပြော
ပြောတာကို ဦးမှတ်တင်က ဝင်ဖြည့် လိုက်တာပါ။ နွားသမား
သုံးယောက်က တောသူတောင်သား လူကြမ်းတွေဆိုတော့
သန်လိုက်တာ ကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ တွန်းလိုက်၊ ဆုတ်လိုက်၊
မြေစိုင်းခဲတွေ ဖို့လိုက်၊ ကားနစ်သွားတော့ လမ်းဖော်လိုက်၊ တွန်းလိုက်နဲ့
တစ်ဖက်ထိပ်ကို ရောက်ကာနီး ဘယ်လိုမှ တက်မရတော့ဘူး။

နွားသမားတွေလည်း ချောက်ထိပ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာကြ ပြန်သည်။
မြေထပ်ဖို့သူ ဖို့ပြီး ကားကလည်း ညှစ်၊ လူတွေကလည်း ပြိုင်တူ
ညှစ်ကြတော့မှ ကားက မတက်ချင်တက်ချင် တက်သွားရော။
ကားပေါ်က ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတွေလည်း ဆန်ကောထဲက
ဆီးဖြူသီးတွေလို ကားရှေ့နဲ့နောက် ခလောက်ဆန်လို့။ သည်ချောက်ကို
ကားတက်လိုက်နိုင်တာ လယ်ပြင်ကြီး ရောက်သွားသလို
ခံစားကြပုံပေါ်ပါရဲ့။ ဝေးခနဲ အော်လိုက်ကြတာ။ သည်တော့မှ
ရယ်နိုင်မောနိုင်ကြ တော့တယ်။ နွားဆရာက ပြန်ချင်ပြီ။
သူတို့ခမျာလည်း ချလိုက် ချလက်များ ကျလို့။ လူတွေလည်း
ရွံ့လူးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ နဂိုညှိထားတဲ့ဈေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။
ကိုကျော်သန်းက ရှစ်ထောင်ဖြည့်ပြီး နှစ်သောင်း ပေးလိုက်တယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့သာ မတွေ့ရင် ကျုပ်တို့တော့ ရွာလည်ပြီ"
"ရွာလည်ရုံ ဘယ်ကမှာတုန်း ... ရွာထဲ ညအိပ်ရမှာ"

နွားသမား တွေက တစ်ယောက် ငါးထောင်စီ ရသွားကြတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြရော။ မထူးပါဘူး။ ကားကလည်း ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ညှစ်ညှစ် ရုန်းရလို့ အင်ဂျင်တွေလည်း နာလှပေမယ်။ လူတွေကတော့ လမ်းဘေးက မြေခြောက်ခြောက် မာမာမှာ ပိုးလိုးပက်လက် လန်နေကြပြီ။ ရေအိုင်ထဲက ရေကြည်ခပ်ထားတာ ရှိတော့ ရေကတော့ သောက်ကြရပါတယ်။ ကိုချစ်တိုးက ကားထောင့်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးကို ဖြည့်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရဟန်းသံဃာ ကပ်ဖို့ရော၊ ရွာလူကြီးတွေ ဧည့်ခံဖို့ရော ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေထဲက အေးလမုန့် တစ်တွဲ ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခု ဝေတယ်။ သူလည်း တစ်ခုကို နှစ်လုတ်နဲ့ ကုန်အောင်စားပြီး နောက်တစ်ထုပ် ဆွဲထုတ်ပြန်ရော။

"ချစ်တိုးရ ... ဘုန်းကြီးကပ်ဖို့ဆို ... ငရဲများကြီးနေပါ့မကွာ ..."
"ဦးဦးဖျားဖျား ဖယ်ထားပါတယ်၊ ဒါကတော့ မထူးဘူးဗျို၊ ငရဲပြည်ကျတော့မှ ကြည့်ရှင်းရမှာပဲ၊ တွယ်သာ တွယ် ဆာလိုက်တာဗျာ"

ဘာမှ မစားရတုန်းက သည်လောက်ဆာတယ် မထင်မိဘူး။ စားတော့မှ တစ်ခုလည်း အာသာမပြေ၊ နှစ်ခုလည်း မဝ။ ကျောင်းဆရာကြီးက မုန့်ကလေးတစ်ဖွဲ စားရင်း သူတိုက်ပုံနဲ့အကျီကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဗွက်ရေတွေ ပေကျုံနေလိုက်တာ ဝပ်ရှော့ဆရာရဲ့ စက်ခုံကမှ သန့်သေးတယ် ပြောမရမလောက် ဖြစ်နေပြီ။ နှမြောပုံလည်း ရပါရဲ့။

"ကျော်သန်း ... တိုက်ပုံနဲ့ အကျီတစ်ထည်တော့ မန္တလေးရောက်ရင်
 ဝယ်ကန်တော့ဦးကွာ၊ ငါ့မှာ ကောင်းတာ ဆိုလို့ သည်တစ်စုံ ရှိတာ၊
 လျော်လို့လဲ မကောင်းနိုင်တော့ဘူး"
 "စိတ်ချပါ ဆရာကြီးရာ အားလုံးအတွက်ကို စဉ်းစားထားပါတယ်"

မုန့်လေးနှစ်ခုစီနဲ့ ရေနစ်ကျိုက်စီလောက် သောက်လိုက်တော့
 ဝမ်းကလေး တောင့်သွားရော။ ကိုကျော်သန်း လည်း ကားပေါ်တက်ပြီ။
 စက်နှိုးတော့ မရတော့ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဝိုင်းတွန်းလိုက်တော့ ဝှူးဆို
 နိုးသွားတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အုန်းသီးကြွက်မြီးကျွတ်နဲ့
 ငှက်ပျောသီးကြွေတွေ ဇလုံထဲ စုကျုံးထည့်ပြီး ထောင့်ကပ်
 ထားလိုက်ကြတယ်။ ရပြီဆိုတော့ ကားလည်းထွက်ရော။
 ဘယ်ကသွားသွား လမ်းသုံးမှာ ဘိုးထော်ဇရပ် ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား
 ကြားထားတော့ ရှေ့မှာတော့ ဘိုးထော်ဇရပ် တွေ့ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး
 ဆက်မောင်းလာကြတာပါ။ ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဇရပ်ဆိုလို့
 ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်တောင် မတွေ့ရဘူး။ ညနေနှစ်ချက် ထိုးပြီးစ နေက
 ကျောကွဲအောင် ပူနေတာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘူး။ ဘိုးထော်ဇရပ်
 ဆိုတာကို မျှော်မျှော်ကြည့်ကြတယ်။ နေပူကြောင့် ပေနေတဲ့
 ရွံ့ရည်တွေက ခြောက်ခြောက် လိုက်လာတော့ သနပ်ခါး လိမ်းထားသလို
 ကွက်ကျားတွေ ရိုက်ကြလို့။ ကားပေါ်က လူတွေကြည့်ပြီး ကိုချစ်တိုးက
 ငိုချင်းချတယ်။

"ပွေချက်ကယ်ဖန်၊ ရွှေသက်ပြန်မရှိနိုင်ဘု၊ ဆူလှိုင်ကြံ့နွမ်း...
 စွေ့စွေ့ရယ်ခုန်၊ မြေ့မြေ့လေး မသေရုံပ၊ ရဝေလှိုင် ခိုင်ပုလဲမှာရှင်...
 အမယ်လေး ချွဲဆိုက်ခမန်း"

သည်တစ်ခါ ကားထွက်လာတော့ မွန်းလွဲတဲ့ဘက် ရောက်ပြီဆိုတော့ ရောက်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ရောက်ဟာ ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ဝင်နေပြီ။ သေချာပြီလေ။ ခရီးပေါ် မှုတည်ပြီး သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက် နိုင်တော့ဘူးကိုး။ ဗိုက်ကလေးကလည်း အဆာခံပြီ။ ရေကလည်း လမ်းဘေးအိုင်ထဲကရေ ဆိုပေမယ့် ချိုလို့၊ အေးလို့ ဆိုတာလို ဝမ်းထဲ အာသာပြေကြပြီ။ သည်တော့ အသံပြန်ထွက်လာကြသည်။ အသံတောင် မကပါဘူး။

ငိုချင်းတွေ ဘာတွေပါ ချသူကချပြီ ဆိုတော့ အားကျမခံ ပြန်ဆိုသူလည်း ဆိုကြတယ်။ မောင်ကြိုင်လည်း စိတ်ကလေး ပေါ့သွားရတယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စ နှောင့်နှေးခဲ့ရပေမယ့် အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရင် ကျေနပ် ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ပေကျဲနေတာတွေလည်း ဖျက်မနေတော့ဘူး။ အေးသီတို့ လယ်ပြင်ကြီး ကိုလည်း ရောက်ချင်လှပြီ။ ချစ်သူ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေရှာ ပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်တောင် ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ မျက်နှာပျက်နေ ရှာမှာပါလိမ့်။ ရပ်ရွာကနောက်ထား၊ သူ့အမေ မစွန့်မ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက် ထိုးလိုက်၊ သုတ်လိုက် လုပ်နေမှာပါလိမ့် စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။ ကိုချစ်တိုးက ခုမှတော့ မထူးပါဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ပြန်ချော့တယ်။

"မောင်ကြိုင် ဘာတွေ တွေးနေတာတုန်း ငါ့ကောင်ရဲ"
 "အေးသီဆီ စိတ်ရောက်နေတာပါ လေးချစ်တိုးရ ... ကျုပ်တော့ ရွာဝင်ရင် ပြဿနာ တက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။"

မောင်ကြိုင် စိတ်ဆင်းရဲနေမှန်း သိတော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က
ဝင်နောက်ရော။

"ရွာဝင် ဘယ်ကမလဲ ရွာထိပ်ကတည်းက မင်းကို ရုက္ခစိုး
ဖမ်းစားတော့မှာ၊ သည်ရွာတွေများ မင်းက ပေါ့ပေါ့ မှတ်လို့၊ လူတွေ
ရိုးသားကြသလောက် အစော်ကား မခံကြဘူးကွ၊ ရိုက်လွှတ်တဲ့ ရွာတွေ"

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင် စကား ကြားတော့ မောင်ကြိုင့်မျက်နှာ
ဇီးရွက်လောက် ရှိတော့တယ်။ သူတွေ့နေတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း
ကျနေတာကိုး။ အားကိုးအားထား သဘောနဲ့ ကိုချစ်တိုးကို
လှမ်းကြည့်တယ်။ ကိုချစ်တိုး ကလည်း မျက်နှာမကောင်းတဲ့ပုံ လုပ်ပြရင်း
သက်ပြင်းချတယ်။

"ငါတို့ကတော့ မင်းကို ရွာထိပ်ချခဲ့ပြီး ပြန်ကြမှာမောင်၊ ရောယောင်
အရိုက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါမျိုးက ရွာကို စော်ကားရာ ကျတာကိုးကွ"

မောင်ကြိုင်က မြေကျင်းဖို့တုန်းက ချွေးသီးချွေးပေါက်မျိုး ပြန်စို့လာတယ်။
တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ကို အကဲ ခတ်ပြန်ရော။

"မင်းက မိန်းမယူမယ့်ကိစ္စ မေးမေးမြန်းမြန်း မရှိဘူး။ ကိုယ်ယူမယ့်
မိန်းမရွာ ဘယ်မှန်း မသိပဲနဲ့များ မိန်းမ တောင်းပေးဖို့ ခေါ်တာများကွာ၊
မနက် ဆယ်နာရီလား ည ဆယ်နာရီလား၊ မင်းသေချာအောင် မမေးဘူးနဲ့
တူတယ်"

"မနက် ဆယ်နာရီပါ လေးဝိန်ရဲ့"

သည်စကားကြားတော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က မောင်ကြိုင် ဇက်ပိုးကို လှမ်းအုပ်တယ်။

"ဒါလား မနက် ဆယ်နာရီ၊ ဟင် ခွေးကောင် မင်းပြဿနာ မင်းရှင်းနေော်၊ ငါ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ မပြေးနိုင်ဘူးနော် မောင် ..."

တစ်ယောက် တစ်မျိုး ပါပဲ။ မောင်ကြိုင်ကို စရင်း လိုက်လာကြတယ်။ ကားက အနိမ့်ထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ လမ်းက လမ်းကြမ်းပေမယ့် သွားလို့တော့ ဖြစ်တယ်။ ချောက်ကြီး၊ ချိုင့်ကြီး၊ ကျင်းကြီး၊ နက်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ ရှေ့မှာ သစ်ပင်စုစုကလေးတွေ တွေ့ရပြီ။ ဝေးသေးတယ် ဆိုပေမယ့် သည်လမ်းအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သစ်ပင်စုစုကို ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး။ သစ်ပင်စုစုကလေးနဲ့အတူ အဆောက်အဦကလေး လိုလိုလည်း တွေ့ရလို့ ဘိုးထော်ဇရပ် ဆိုတာများလားလို့ ကိုကျော်သန်းက တွေးတယ်။ နောက်က ကိုချစ်တိုးကို လှမ်းအော်တော့ အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြရော။

"ဘိုးထော်ဇရပ် နေမှာ ကိုကျော်သန်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပြီ မဝေးလောက်တော့ဘူး"

မောင်ကြိုင်လည်း ခုမှ ပြီးနိုင်တော့တယ်။ ပတ်လက်ကား ဆိုတော့ ကားပေါ် မတ်တတ်ကြီး ရပ်ပြီး သစ်ပင် စုစုကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနောက်နေကလည်း ထိုးနေတော့ နေရောင်ကို လက်နဲ့ ကာကြည့်ရတာပါ။ သူတို့ လမ်းမှားလာတာ ထားတော့။ အခုက ဘိုးထော်ဇရပ်ကို တွေ့ရပြီဆိုတော့ လယ်ပြင်ကြီးကို မေးလို့ရပြီပေါ့။ ဒါဆိုရင် အေးသီတို့ ရွာကို နေဝင်ချိန်လောက် ရောက်နိုင်ပြီပေါ့။

မောင်ကြိုင်မှာ အူတွေပါ မြူးလာရာက ဟီးခနဲ ရယ်ပြီး ပြန်ထိုင်ချတယ်။

"လေးချစ်တိုး ရောက်တော့မှာပျ။ ဟီး ... ဟီး ..."

"နေဝင်ချိန်နဲ့တာ အတော်ပါပဲကွာ၊ မင်းကို တောင်စွယ် နေကွယ်ချိန် ပါးကွက် အာဏာသားတွေက လက်ပြန်ကြိုး တုပ်မှာနဲ့"

"လေးချစ်တိုး ကလည်းဗျာ လူမှ ကြောက်ရတဲ့ ကြားထဲ မဦးမချွတ်"

"မကြောက်နဲ့ ငကြိုင် မထူးဘူး။ ငါတို့လည်း နွားခိုးတွေ အတွဲလိုက် ဖမ်းသလို တစ်ကြိုးတည်းစု အတုပ်ခံရမှာပဲ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ကွာ"

မောင်ကြိုင်က မကျေနပ်သေးပုံနဲ့ ကားပေါ်က မတ်တတ်ထရပ် ပြန်ရော။
သေချာပါပြီ။ သစ်ပင်တွေကြားက အဆောက်အဦလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ
တွေ့ရပြီလေ။ ဘိုးထော်ဇရပ် ဆိုတာ နေမှာ။

(၉)

လယ်ပြင်ကြီးက မစွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ခုံဝိုင်းကြီးနှစ်လုံး ချပြီး ချက်ထား
ပြုတ်ထားတွေကို ဖိတ်ထားတဲ့ လူကြီးတွေ ချကျွေးပြီးလို့ မီးခိုးတိတ်
သိမ်းဆည်း ပြီးသွားတာတောင် မိန်းမမြန်းလာမယ့် ကားဆိုတာကို
အမြီးတောင် မမြင်ရသေးဘူး။ မစွန်မက မျှော်လည်း မမျှော်တော့ပါဘူး။
တစ်သက်လုံး သည်မအေ သည်သမီး ရင်အုပ်မကွာ နေလာခဲ့ကြတဲ့
ကြားက သမီးဖြစ်သူအတွက် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လာတာကိုတော့
မစွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ မရှိတာကို မရှိသလို နေနိုင်ခဲ့ပါရဲ့။

စားတာ လူမမြင်ဘူး။ ဝတ်တာ လူမြင်ပါတယ်လေ ဆိုပြီး သမီးပျိုကို
ရသလောက်နဲ့ ဆင်ခဲ့တယ်။ နေပူစပ်ခါး ဒီးတိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်

စားသောက်ခဲ့ရတယ်။ အေးသီက ဖအေကံဆိုး ရှာသလို မစွန်မကလည်း
 လင်ကံဆိုး ခဲ့ရှာတာပါပဲ။ ဖအေ ဆုံးတော့ အေးသီကလေး ပထွေးနဲ့
 နေရချေရဲ့ ငါ့သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲချေရဲ့ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ပင်မထူ
 ခဲ့ဘူး။ သမီးကလည်း လိမ္မာပါတယ်။ ရွာထဲရပ်ထဲ ကိုယ့်ရွာ၊
 သူ့ရွာကလည်း မှဆိုးမ သမီးရယ်လို့ ခြေတင် လက်တင်
 လုပ်ချင်ကြတာလည်း သိသားပဲ။ မစွန်မက အထိမခံသလို အေးသီ
 ကလည်း လေချွန်မခံပါဘူး။ မအေဆိုတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်
 စွန်မကြီးလို အုပ်ခဲ့တာကလား။ ဆင်းရဲပေမယ့် စာဂကောင်း ကြတာရော၊
 ရပ်ရွာက စောင့်ရှောက်ကြတာရော ဆိုတော့ လူရောဝမ်းပါ လုံခြုံခဲ့တယ်။

အခုအဖြစ်ကတော့ မစွန်မခမျာ မိုးကြိုးပစ် ခံရသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
 သမီးပျိုကို လာရောက် တောင်းမြန်းပျံ့မယ် ဆိုပြီး မလာတဲ့
 အဖြစ်ကတော့ ရှက်စရာ ကောင်းသလို စိတ်မကောင်းစရာလည်း
 ဖြစ်ရတယ်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက် အနေနဲ့ ခေါင်ညွန့် အဆိတ်ခံရသလို
 ဖြစ်ရပြီ။ ရပ်ရွာကလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ် နေဟန် တူပါရဲ့။
 တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဆိုပေမယ့် သည်လို
 ပျက်ကွက်တာမျိုးကို ရပ်ရွာကလည်း မခံချင်ကြတာတွေ
 တွေ့ကြုံဖူးလှပေ။ လယ်ပြင်ကြီးက မိန်းကလေးများ ယူမယ်ပြောပြီး
 မယူလည်း ရပါတယ်ကွာ ဆိုတာမျိုးကျတော့ ရပ်ရွာက
 ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ လူ့သိက္ခာရှိသလို ရွာသိက္ခာလည်း ရှိသေးတာကိုး။
 မစွန်မက သမီးခေါင်ညွန့် အဆိတ်ခံရတာထက် ရပ်ရွာကို ခေါင်ညွန့်
 အဆိတ်ခံရတာကို စိတ်မချမ်းသာဘူး။ မခံချင်ဘူး။

"အေးသီရယ် ညည်းနယ် ငရုတ်သီးနဲ့ပေါင်းမှ ကြက်သွန်ပါ
 ရောအထောင်းခံရ၊ ညည်းကြောင့် ရွာကော ရပ်ကော

ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ဘယ့်နှယ် လမ်းဘေးက ကလေးကချေများ
 တွေ့လာပါလိမ့်တော်။ မိနဲ့ ဖနဲ့ ကြီးရတဲ့ကောင် ဟုတ်မထင်ပါဘူးအေ၊
 ဇရပ်ကြို ဇရပ်ကြား မွေးပြီး ပစ်ထားတဲ့ကောင် နေမှာပဲ ... မိအုပ် ဖအုပ်
 ကြီးရတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး။ ညည်းမရှက်ပေမယ့် ငါရှက်တယ်။
 ညည်းကိုသာ ဖိနပ်နဲ့ ပါးချ ချင်တယ်အေ ... တကယ်"

မစွန်မက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်လေ အေးသီကလည်း
 ဝမ်းနည်းလာလေပါပဲ။ အမေ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။
 ကောင်းချီကောင်းလျက် သည်နေ့သည်ရက် လာခဲ့ပါ့မယ် ပြောပြီး
 သည်နားနဲ့သည်နား သည်လောက်တောင် ဖြစ်ရသလားရယ်လို့
 နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သည်လို လုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြိုင်က သည်လိုတော့ မလုပ်လောက်ဘူး ဆိုတာတော့
 အေးသီ ယုံပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အမေ ပြောသလို လမ်းဘေး တွေ့ခဲ့ရသူ
 ဆိုတာလည်း မှန်နေလေတော့ လူ့စိတ် ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကိုး။
 ရည်းစား ဖြစ်ရတဲ့ ရက်တွေထဲမှာ ကိုကြိုင်က နှမလို စောင့်ရှောက်ခဲ့သူပါ။
 ပခုံးတင်၊ ပါးတင်လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

တစ်ရက် ဥပုသ်ရက်နဲ့ ဆုံလို့ ရက်အားကလေး ရတုန်း မန္တလေးမြို့ထဲကို
 လိုက်ပြပါ အစ်ကိုဆိုတော့ သူလည်း ဂေါဝီနီဆိပ်က ကျော်လို့
 တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားဖူးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့
 ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ် ထွက်ပြီး ဘုရားကြီးလို့ အော်တဲ့ကား တက်စီးလို့
 ဘုရားကြီး ရောက်ခဲ့ရတယ်။ မန္တလေးတောင်လို့ အော်တဲ့ကား
 တက်စီးလို့ မန္တလေးတောင် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပဲ။
 လိုင်းကားပေါ်မှာတောင် တစ်နေရာစီ ထိုင်တာ။ အသားယူဖို့တော့
 ဝေးရော။ အေးသီက ဘုရားမှာ "အစ်ကို ဘာဆု တောင်းခဲ့သလဲ"

မေးတော့ "ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားကြတဲ့ အဖေနဲ့ အမေ ကျန်းမာပါစေပေါ့။ ဆရာ ကိုကျော်သန်း လင်မယားလည်း ထည့် ဆုတောင်းသတဲ့" ကျွန်မကော မပါဘူးလား ဆိုတော့ အေးသီကို မေ့နေလို့တဲ့။ အေးသီက စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ ရိုးရိုးသားသား ပြောတယ်ဆိုတာ သိသားပဲ။ အေးသီက စိတ်ဆိုးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ချစ်သူ နှစ်ယောက် ပေါင်းဖော်ရပါစေ ဆိုတာလေးတောင် မေ့နေတယ်ဆို အစ်ကိုဟာက တကယ် မချစ်လို့ပေါ့ လို့ အင်္ဂါတူး လိုက်တော့လည်း သူ့မမျာ မျက်စေ့ မျက်နှာများ ပျက်လို့။ ပြောတာလည်း ကြည့်ဦး။

"အေးသီရယ် သည်တစ်ခါတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဥပုသ်ရက်နဲ့ အေးသီ လာတဲ့ရက် တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ အဲသလို ဆုတောင်းလိုက်ပါ့မယ်ဟာ"

နောက်တစ်ခါ အေးသီ လာတဲ့ရက်နဲ့ ကိုကြိုင်အားတဲ့ ဥပုသ်ရက်ကလည်း မတိုက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကြိုင်က ထန်းလျက် ကြိုက်တယ် ဆိုလို့ လယ်ပြင်ကြီးထန်းလျက် အစိတ်သား ဝယ်ခဲ့တဲ့နေ့ကများ ဝမ်းတွေ သာလို့။ လောကမယ် ထန်းလျက် ရှိလို့ကတော့ နေဖြစ်ပျံ့ဗျာတဲ့။ ဒါနဲ့ အေးသီက "ကျုပ်မရှိလဲ ရတဲ့ သဘောပေါ့" လို့ မျက်နှာခံနဲ့ မေးလိုက်တော့ ထမင်းနဲ့ ဖက်စားရတာကို ပြောတာပါတဲ့။ ထန်းလျက်နဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲ ဘယ်လိုက်လိုက်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့အေးသီက ထန်းလျက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ဟာက ပိုချိုသလဲ မေးပြန်တော့ အေးသီတော့ ကျုပ်က တစ်ကိုက် ကိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့တဲ့လေ။ သူ့ဟာသူလည်း ရယ်နေ လိုက် တာများ။

အေးသီက ဒါတွေ မြင်ယောင်လေ ကိုကြိုင်ကို ဒေါသထွက်လေ

ဖြစ်လာတယ်။ သည်လောက် ရိုးတဲ့ အတဲ့ လူဆိုတော့ စကားတည်မယ် ထင်ခဲ့တာကိုး။ နမချင်း စာနာလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာကိုး။ ခုတော့ အမေမစွန့်မ ပြောသလို မိအုပ် ဖအုပ် မကြီးရတဲ့လူ ဖြစ်နေပါ ပကောလား။ အေးသီရဲ့ ရွာခံ သူငယ်ချင်းမတွေကတော့ စိတ်လည်း မကောင်းကြသလို ကိုယ်ချင်းလည်း စာကြပါတယ်။ အားလည်း ပေးကြတယ်။ မြို့သား ဆိုတာကတော့ တောသူများတွေ့ရင် ရွှေနားတောင်း ဗုံခေါင်းလောက် ဝတ်စေ့မယ်တွေပါအေ၊ တို့တောသူများ ကတော့ ဗုံကြီးသည် လူလည်လှည့်တာနဲ့ နားချဲ့မိရတာကိုးတဲ့။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ကိုယ်မှန်နေသရွေ့ အပျိုတန်ဖိုး မကျပေါင်အေလို့ အားပေးကြတယ်။ အားပေးကြလေ အေးသီက ငိုလေ။ မအေကလည်း မွန်းတိမ်းပြီ ဆိုကတည်းက ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာပုံရတယ်။ ငိုလည်း ငိုပေါ့လေ။

"ငါ့သမီးလေး တော်လှတော်လှ မြို့သားကြိုက်ခဲ့လို့ ယောက်မ မြင်းစီး ထွက်ရတာများ အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားလို့မှ မတော်ပါလား အေးသီရဲ့၊ ညည်းအဖေ ငှါပိုးတုန်းကများ မိန်းမသားရယ်လို့ စကားတစ်ချက် တင်စီးခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရွာသူ ကိုယ့်ရွာသား မိုးလင်းတာနဲ့ မျက်နှာမြင်ရတဲ့ကောင် မကြိုက်ပဲနဲ့ စာမလာ သတင်းမကြားရတဲ့ အရပ်ကကောင် ကြိုက်မိတော့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ကရော"

"အမေကလဲ လာမှာပါ အမေရဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နေမှာပါ။ အမေလုပ်တာနဲ့ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ဖြစ်ရပြီ။ တော်ပါတော့ အမေရယ်" "တော်နိုင်ပေါင်တော် ဒင်းက ငါ့သမီးကို ဝါဖတ်ကလေး ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် ရွှေလက်ထောင့်နဲ့ ငင်မယ် မှတ်တာ အခုတော့ သန်းကောင်ချိန်သော် ရွှေဗဟိုနှစ်ကြိမ်ဆော်တာတောင် ပေါ်လာပေါင်ရွှေရိုး ဒူးပေါင်ကကျိုး

သေချင်းဆိုး ကာလနာ လာစမ်းပလေ့စီ"

သည်အချိန်မှာပဲ ရွာထဲက လူမိုက်ဘထွန်းတို့ လူသိုက်က အရက်တမြဲမြနဲ့ ဝိုင်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။ လက်ထဲမှာလဲ တုတ်တိုတွေ၊ ဝါးဆစ်ပိုင်းတွေနဲ့။ အေးသီတို့ သားအမိကို ရန်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သည် သားအမိကိုရော ရွာကိုပါ စော်ကားရပုံမလား ဆိုပြီး လူလာရှာကြတာ။ တွေ့လို့ကတော့ ဝင်အရိုက်ပဲဆိုတဲ့ ပုံတွေနဲ့ ဒါကိုတွေ့တော့ အေးသီ ရင်တွေပူရပြီ။ မတော်တဆ ရောက်လာကြလို့ ကတော့ သွေးချောင်းစီး ကြတော့မှာကို မြင်ယောင်ရင်း ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိတယ်။ ကိုဘထွန်းကြီးက တုတ်ကြီး ထောင်ထောင်ပြီး ဒင်းတို့ လာစမ်းပစေဆိုလေ အေးသီ ရင်မ ရလေ။ အမေမစွန်မက အရက်ဖိုး ထုတ်ပေးလိုက်တော့ တစ်ချို့ ထပြန်ကြပြန်ရော။ နောက်ပါ ရွာသား လေးငါးယောက်က အရက်ခိုးတွေလည်း ဝေကြလို့။

"မစွန်မ သည်ကိစ္စကျုပ်တို့ ရှင်းသွားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိ အသာနေ လယ်ပြင်ကြီးသားတွေ ပါပ မှတ်လို့ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ် ရွာနဲ့ရပ်နဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီး လာစော်ကားတာ ခံရင် တစ်သက်လုံး ရွာက အပျိုတွေ လူရင်း ခံရတော့မှာပေါ့ဗျ။ ယူပြီးမှ ပစ်ထားတာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မယူဘဲ သည်လို သောက်ချိုး ချိုးတာတော့ ဘထွန်းတို့က အသက်ချင်း လဲသွားမယ်။ ကိုင်း ... ကျုပ်တို့ သွားသောက်လိုက်ဦးမယ် ဗျနော ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အေးပါ ငဲ့မောင်ရယ်၊ ငဲ့မောင်တို့ နာကြသာ အစ်မ သိပါတယ်။ တို့ကြောင့် မင်းတို့ မထိခိုက်စေချင် ပါဘူး။ ငဲ့ကိစ္စ ငါရှင်းပါမယ်။ စွန်မ ဘာဆိုတာ ပြလိုက်ရဦးမယ်၊ နာမည်ကိုက စွန်မပါဟယ်။ ကြွက်စုတ်လောက်တော့ ခြေသည်း တစ်ကုပ်စာ ရှိပါတယ် သွားရော

သွားရော့ သောက်ချေကြ။"

ပြောသာ ပြောရတာ မစွန်မကလည်း ဘထွန်းတို့ လူစုကို
 ကြောက်တယ်ရယ်။ မူးမူးနဲ့ အတင်းဝင်ရိုက်ရင် ဂတ်ရောက်၊
 အချုပ်ရောက်ကြမှာ ဆိုတော့ ပြဿနာက တသီကြီး တက်တော့မယ်။
 သည်လိုဆိုတော့လည်း အကျည်းတန်ဖို့ ရှိတော့မှာကိုး။
 ဘထွန်းတို့ကိုလည်း တစ်ဖက်က ထိန်း၊ အေးသီကိုလည်း တစ်ဖက်က
 ငေါက်၊ ရွာလည်း ကျေနပ်အောင်ချော့ လုပ်နေရရှာတယ်။ ရွာထဲမှာ
 စကားတွေက ကားနေလောက်ပြီ။ မြို့ကောင်နဲ့ ကြိုက်တာ ...
 ဟိုဒင်းဟိုဟာတောင် ဖြစ်နေပြီလားမှ မသိတာမို့၊ ရွာလွန် ရွက်တိုက်
 လုပ်မှတော့ သည်ဟာမ ခံရတာတောင် နည်းသေးတို့၊ မြို့သား
 မက်တော့ ရက်စက်လို့ ကောင်းတာကိုးအေ့တို့ ဖြစ်နေလောက်ပြီ
 ဆိုတာလည်း မစွန်မ သိတယ်။ ကောင်းသူတွေ ရှိသလို
 မကောင်းပြောချင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ ခုနစ်အိမ် စုန်တစ်ယောက်
 ဆိုတာလို လူ့စိတ် ပြောဖြစ်တာ မှတ်လို့၊ အေးသီ ကလည်း ဒါတွေ
 တွေးမိပါတယ်။ သူ့အပေါ် တလွဲ တွေးနေကြပြီလားလို့ တွေးမိလေ
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ။

"ငါ့ကို ရွာက တလွဲထင်နေကြပြီနဲ့ တူပါရဲ့ မြစ်နီရယ် ... ငါတော့ဖြင့်
 ယင်းချေးတစ်ပြောက် မစွန်းခဲ့ရ ပါဘူး။ ကိုကြိုင် က လူရိုးလူအေးပါ။
 တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့သာ ..."

"ကားများ မှောက်ရော့လားအေ"

"ဖွဟဲ့ တောစကားတောပျောက် ညည်းပြောမှ ပိုဆိုးတော့ ..."

"ဪ ...ငါက သဘော ပြောတာပါ ဗွေးတုတ်ရယ်"

အေးသီကို အားပေးနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေကလည်း ကပေါက်တိ
ကပေါက်ချာ။

"အဲသလိုတော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး။ ကားဘီးတွေ ဘာတွေ
လမ်းခုလတ် ပေါက်ပြုနေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ငါကတော့အေ မျက်စိထဲ
လာလိမ့်မယ်ချည်း မြင်နေတာပါပဲ"

မျက်စိထဲ မြင်တယ်လို့သာ ပြောရတာ။ ကားမပြောနဲ့ ဖုန်ထတာတောင်
မတွေ့ရဘူး၊ ကိုကြိုင်ရယ် လာပါတော့လို့ ဆုတောင်းရုံက လွဲလို့
တခြားလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အေးသီ သူငယ်ချင်း မြစိန်က
လမ်းတစ်ဝက်လောက် လိုက်ကြည့်မလား မေးပါသေးတယ်။
ထလိုက်သွားလို့ မတွေ့မှ အမေပိုဆဲစရာ ဖြစ်တော့မယ်။ လာရင်
ရောက်ကြမယ့် အတူတူတော့ အိမ်ကပဲ စောင့်ရုံရှိတာပဲ မဟုတ်လား။
မလာချင်တော့လည်း နေပေါ့။ သည်ဘဝ သည်မှသာပေါ့။

(၁၀)

ဘိုးထော်ဇရပ်က ဇရပ်ဆိုရုံ၊ အဆောင်ကလေးပါ။ သစ်ပျဉ်တွေတောင်
ဟောင်းလှပါပြီ။ ပြုတ်တာက ပြုတ်၊ တွဲလောင်းကျတာက ကျနဲ့
ပုံမတော်ရင် ပြိုကျတော့ မလိုလိုကိုး။ အောက်ခံခုံကတော့ ထုံးအင်္ဂတေ
လောင်းထားတော့ မာပါရဲ့။ အနားမှာ သစ်ပင်ကြီး သုံးလေးပင် ရှိတယ်။
ညောင်ပိန္နဲပင် နှစ်ပင်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ပါ။ ကုက္ကိုပင်ကတော့
အရွက်ရယ်လို့တော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွတ်တွနေတဲ့ ကိုင်းဆုံကြီးတွေက
လူ့လက်တွေလို ဆန့်ထွက်နေကြတယ်။

ကိုချစ်တိုးက ဘိုးတော်ဖေရပ် ရောက်တော့ လက်ခမောင်း ထခတ်ပြီ။
ဘယ်မှာမှန်း မသိတဲ့ လင်ပြင်ကြီး ဆိုတာ အတော်နီးနေပြီလို့ နားကြားနဲ့
သိထားပြီကိုး။ မောင်ကြိုင်ကတော့ ဖေရပ်တွေ့တာကို အေးသီတွေ့တဲ့
အတိုင်းပဲ။ မျက်နှာကြီး ကလည်း စူပူစူပူနဲ့ ဝမ်းသခွပ်တွေ ထလို့။

"လာတော့လည်း ရောက်လာတာပဲဗျနော လေးချစ်တိုး"
"လာမှတော့ ရောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လို လာရသလဲ ဆိုတာက
ခက်တာ"

ဖေရပ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး အားလုံး ဆင်းကြရပြီ။
ဒေါ်ငွေကလည်း ခုမှ ခါးဆန့်ရပုံနဲ့ ဆင်းလာပြီး ဖေရပ်နောက်ဖက်ဆီ
သွားထိုင်တယ်။ ယောက်ျားသားတွေကလည်း ခြေညောင်းလက်ဆန့်
လုပ်ကြ၊ ခါးချိုးကြ၊ ပုဆိုး အင်္ကျီ ဆန့်ကြပေါ့လေ။ ဖေရပ်ထဲမှာ
ခံတောင်းတစ်လုံး ချထားတဲ့ အမေကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
ဒန်အိုးလေးတွေလည်း ပါတာ တွေ့ရတော့ ကြာဇံကြော်လား၊
မုန့်တီသုပ်လားဟာ ဆိုပြီး တစ်ယောက် နှစ်ပွဲစီလောက်
အုပ်လိုက်ကြမဟဲ့လို့ အားခဲကြတယ်။ အေးလမုန့် နှစ်ခုစီကလည်း
လမ်းက ကြိတ်လိုက်လို့ အမူနဲ့ ဖြစ်ကြပြီကိုး။ ကိုချစ်တိုးက
ခံတောင်းလိုက် သိမ်းမယ့်ပုံနဲ့ သွားမေးတယ်။ ပါလာတဲ့ မုန့်တွေကလည်း
လယ်ပြင်ကြီး ပါအောင် ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား

"ကြီးတော် ဘာတွေ ရောင်းနေတာလဲ၊ လုပ်ဗျာ ဆာလှပြီ"
"နို့ထမင်း၊ သာကူ၊ ငှက်ပျောပေါင်း ပါတော်၊ တောစာပေါ့"
"တောစာကို ကြိုက်တာဗျ၊ ကိုင်း လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်လေး
ရှိတာသာထည့်"

"ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်လို့ ပြန်တော့မလို့ ခုပဲ ကုန်သွားတာ"
"ဟောဗျာ"

တစ်ကားလုံးက ဆာဆာနဲ့ တွယ်လိုက်ကြမဟဲ့လို့ အားခဲထားကြရာက ကုန်ပြီးလည်းဆိုရော ပိုတောင် ဆာလာကြပုံ ပေါ်တယ်။ ရွာထဲ ဘာရှိနိုင်တုန်း ဆိုတော့ ဘာရှိမှာတုန်းတဲ့။ ညနေတောင် စောင်းနေမှတော့ သရေစာ ဘယ်ကရမှာလဲ ဆိုတာတောင် ပါသေး။ ဇရပ်မှာ ရေအိုးစင်ကလေး ရှိတော့ အားရပါးရ ခပ်သောက်ကြတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြေပေါ်မှာ ချထားတဲ့ စဉ်အိုးတစ်ပိုင်းပြတ် ထဲမှာလည်း ရေတွေ ရှိတော့ ဈေးသည်အမေကြီးကို မေးကြည့်တယ်။ အဝေးလှည်းတွေ နွားရေသောက်ဖို့ တည်ထားတာ ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မျက်နှာသွားသစ်တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေနဲ့ပေမယ့် မျက်နှာ တစ်ကွက်စာတော့ သန့်သွားတာပေါ့။ ခေါင်းမှာတော့ ရွံ့ခြောက်တွေ ခဲလို့။ ကိုချစ်တိုးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလိုလို ဗွက်ရေတွေ ပိန်းကြမ်းရိုက်လို့။ သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်များ သူများထက် ပိုဆိုးသေးတယ်။ မုန့်တစ်ပွဲမှ မစားရပေမယ့် ကြီးတော်ကြီးကို ခံတောင်း အဆစ် ပင့်ပေးလိုက်ရ သေးတာပေါ့။ အစားအသောက်ဖက် အာရုံကျနေလေတော့ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဘယ်ဖက်မှာလဲလို့ မမေးလိုက်ရဘူး။ စဉ်အိုးကွဲ နားမှာ လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတာ ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကိုချစ်တိုးက မေးတယ်။

"ဆရာကြီး လမ်းက သုံးမွှာ ကွဲသွားလေတော့ ကျုပ်တို့ လာတဲ့လမ်းတော့ ထားလိုက်တော့ မြင်ရတဲ့ လမ်းနှစ်လမ်းမှာ လယ်ပြင်ကြီးက ဘယ်ဘက်

လိုက်ရမှာလဲ"

"အမ်"

"လယ်ပြင်ကြီးရွာကို ပြောတာ"

"အမ် . အမ်"

"လယ်ပြင်ကြီးရွာလေ သိလား"

ထိုင်နေတဲ့လူက ရယ်တယ်။ ခေါင်းလည်း ညိတ်ပြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ ကိုကျော်သန်းက ဝင်မေးပြန်ရော။

"လယ်ပြင်ကြီးရွာ သွားချင်တာဗျ။ ဘယ်လမ်း လိုက်ရမှာလဲ သိချင်လို့ မေးတာ"

"အမ်"

မေးသမျှ အမ်လို့ချည်း ဖြေနေတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ထိုင်နေတဲ့လူကို ပခုံးတို့တယ်။ လမ်းနှစ်လမ်း ကွဲသွားတာကို လက်ဟန်နဲ့ ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ လယ်ပြင်ကြီး ဘယ်ဘက် သွားရမှာလဲလို့ လေးလေးကြီး မေးတယ်။ ထိုင်နေတဲ့လူက ပြတဲ့လမ်းကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ဆရာကြီး ကို မော့ကြည့်တယ်။ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနဲ့ ထရပ်တယ်။ မျက်နှာက ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာ။ ဆရာကြီးက လယ်ပြင်ကြီးလို့ ပြောတော့ သဘောမပေါက်သလို ပြန်အော်ပြန်ရော။

"အမ် ... အမ်"

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က သည်ကောင်တော့

တရုတ်လို မေးမှနဲ့ တူတယ်တဲ့။ ခက်တာက သူပြောတဲ့ "အမ် ... အမ်" ကို တို့က မသိတာတဲ့။ ကိုချစ်တိုးက အကြံရသွားတာနဲ့ မြေကြီးပေါ် တုတ်နဲ့ ခြစ်ပြတယ်။ လယ် ပြင် ကြီး။ လူက စာဖတ်တယ်။ ပြီးပြတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို သဘောပေါက်သွားပြီ ဆိုပြီး ကိုချစ်တိုးက ဘယ်မှာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။

"အမ် ... အမ်"

"ဟ ... သောက်ခွေး ... အ အနဲ့ လာတိုးတာ နှစ်ခါ ရှိပါကောလားကွာ"

ဒါနဲ့ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ထိုင်နေတဲ့သူက ဒါပဲ ပြောပြီး စဉ်းကိုင် ကျောတောင် မှီလိုက်သေးတယ်။ တော်သေးတယ်။ သည်အချိန်မှာ အလုပ်သိမ်း ပြန်လာကြတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပခုံးပေါ် ငန်းပြားတွေ မုဆိုးထမ်း ထမ်းကြလို့။ သည်နား ရွာတွေကနဲ့ တူပါရဲ့။ ကိုချစ်တိုးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။

"သည်လူက စကား မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဦးနှောက်ကလည်း မမှန်ချင်ဘူး သူ့သွားမေးလို့ ဘာရမှာတုန်း။ လယ်ပြင်ကြီးက ဘယ်လက်လမ်းကို လိုက်၊ လမ်းမှာ ဘယ်ဘက်က သဖန်းတော ညာဘက်က ညောင်ခြောက် ဆိုတဲ့ ရွာနှစ်ရွာ တွေ့လိမ့်မယ်။ သည်ရွာတွေ ကျော်ရင် ရောက်ပြီ"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါဆိုရင် လမ်းမမှားတော့ပါဘူး"

"နေဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လမ်းက လာတာလဲ"

"ဟိုလမ်းကလေ"

ကိုချစ်တိုးက လာခဲ့တဲ့လမ်းကို လှမ်းပြတော့ လယ်သမား နှစ်ယောက်က

လှမ်းကြည့်တယ်။ အံ့လည်း အံ့သြ နေကြပုံ ပေါ်တယ်။

"ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတာ ကံကောင်းတာပဲ။ တလောက
လမ်းမှားလာတဲ့ ကားတစ်စီး ခါးကျိုးပါ ရောလား၊ လမ်းက
မပြီးသေးဘူးဗျ။ လမ်းကြောင်း ဖော်ထားရုံ ရှိသေးတာ"

"အေးဗျာ မသိတော့ လူတွေရော ကားပါ ကိုင်ရိုက်ထားတဲ့အတိုင်း
ပါပဲဗျာ"

"နေဦး ခင်ဗျားတို့ အခုသွားရမယ့် လမ်းက ခင်ဗျားတို့ လာခဲ့တဲ့
လမ်းထက် ဆိုးသေးသဗျ"

ကိုချစ်တိုးတို့ အဖွဲ့တွေလည်း ကားပေါ် တက်ကြမယ် လုပ်ပြီးမှ
ရပ်ကုန်ကြပြန်ရော။ သွားရမယ့် လမ်းက ပိုဆိုးသေး ဆိုမှတော့
ကားနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကုန်းကြောင်း
လျှောက်ကြရုံ ရှိတာပေါ့။ ကားထားခဲ့ရအောင်ကလည်း ဘယ်သူမှ
အစောင့်ထား မဖြစ်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က အငယ်ဆုံး၊ ဒါပေမယ့် သူက
သတို့သားဆိုတော့ ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း။ ရွာဆက်ကလည်း
ဝေးတော့ သည်အတိုင်း ထားခဲ့လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။

"သည်လိုလုပ်ဗျာ၊ ရှေ့ရွာ သဖန်းတောကျတော့ လှည်းငှားပြီး သွားကြ
သဖန်းတောမှာ ကားအပ်ခဲ့ပေါ့ဗျ။ သဖန်းတော အထိလောက်တော့
ကဆုန်ပေါက် ပေါက်သွားရင် ရကောင်းပါရဲ့။"

သည်လောက်ပြောပြီး လယ်သမား နှစ်ယောက် ဇရပ်ထဲ
ဝင်နားကြတယ်။ သူတို့ပေးတဲ့ အကြံက ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အကြံဆိုတော့
သည်အတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရတယ်။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ယူပြီး

ကားဆက် ထွက်လာပြန်ရော။ ဘယ်ဘက်လမ်းကိုပဲ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။
 လမ်းကတော့ ဆိုးမှဆိုး။ သဖန်းတောရွာ ထပ်ရောက်တော့ ကိုချစ်တိုးက
 ရွာလယ်လောက် ဆက်မောင်းခိုင်းတယ်။ ရွာက လမ်းမေးတင်
 ရွာရှည်ရှည် ဆိုတော့ ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ အိမ်တွေကို တွေ့ရပြီ။
 သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေကြတော့ ပါဘူး။ လှည်းငှားကြတော့
 နှစ်ထောင်တဲ့။ ကားအပ်တာတော့ မယူကြပါဘူး။

ကျုပ်တို့တော ဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး စိတ်သာချ ခင်ဗျားတို့ဟာ
 အပ်တိုတစ်ချောင်း မပျောက်စေရဘူး ဆိုတာတောင် ပါသေး။ ဒါပေမယ့်
 ကားထားခဲ့တဲ့အိမ်က မိသားစုကို ငွေနှစ်ထောင်ပေးပြီး အပ်ခဲ့တယ်။
 လှည်းသမားက လှည်းကောက်ပြီး ကိုချစ်တိုးတို့ ရှေ့ကို လာရပ်တာနဲ့
 ဘီးဝန်ရိုးပေါ်က တက်သူတက်၊ လှည်းနောက်ပြန် တက်သူတက်နဲ့
 လှည်းပေါ်ရောက်ကြရော။ လှည်းဆရာက လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်ကို
 နောက်ဆုတ်ဦးတဲ့။

"လှည်းဦး လေးနေသယ်ဗျို့၊ ဆရာဝဝကြီး နောက်ဆုတ်ဦး"
 "ရပြီလား"
 "ဆုတ်လိုက်ဦး"

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဖင်ဒရွတ် ရွှေ့ပြန်ရော။

"ရပြီလား"
 "ဆုတ်လိုက်ဦးဗျ"
 "မင်းနမလင် လှည်းပေါ်က ပြုတ်ကျတော့မယ်ကွ"
 "ရှေ့ပြန်တိုးလိုက်၊ ဘေးကလူတွေက မျှထိုင်ကြချေ"

လှည်းက အိခနဲက ထွက်လာပြီး နွားတွေခမျာ တော်တော်
 ရုန်းရရှာတာပေါ့။ နွားတွေက နွားပိန်တွေ။ လှည်းသမား ကလည်း
 ပိန်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ သူတို့လမ်းနဲ့ သူတို့လှည်းတော့ ဟန်ကျလို့။
 တအိအိနဲ့ ပေမယ့် ရောက်သင့်သလောက် ရောက်ခဲ့တယ်။
 နာရီဝက်လောက် ကြာတော့မှ သဖန်းတော ရွာက ကျွတ်တော့တယ်။
 သဖန်းတောက ကျွတ်တော့ ညာဘက်မှာ ရွာတစ်ရွာ။

"အဲဒါ ညောင်ခြောက်လား"
 "ဟုတ်ပါ"
 "လယ်ပြင်ကြီးကရော"
 "ရှေ့က ညိုညိုဟာ"

လှည်းသမားက နကန်(နွားကန်)နဲ့ လှမ်းပြတယ်။ သည်တစ်ခါတော့
 လယ်ပြင်ကြီး တွေ့နေရပါပြီကော။ မနက် ခုနစ်နာရီက ထွက်လာခဲ့ကြတဲ့
 လယ်ပြင်ကြီး ညနေ မမှောင့်တစ်မှောင်မှာ ရွာရိပ်ကို တွေ့ကြရပြီ။
 အုန်းသီကြွက်မြီးကျိုးနဲ့ ငှက်ပျောသီးကြွေတွေက ဇလုံတစ်လုံးနဲ့
 လှည်းဆောင်ပန်း ကြားမှာ။ မန္တလေးမြို့ ကနေ ကားတစ်စီးပေါ်မှာ
 ပေပေပွပွ ထိုင်လိုက်ကြရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။
 ကောက်စိုက်သမတွေ ပျိုးနှုတ်သမားကြီးတွေ လှည်းပေါ် တင်လာသလို
 လူသုံးသူလုံး မပေါ်ကြတော့တဲ့ မိန်းမမြန်း အဖွဲ့ဟာ ဘာမှ
 မစားကြရသေးတာထား။

လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ရင် ထမင်းစားရဖို့ မသေချာသေးဘူး။
 သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်ခမျာ ရွာနီးပြီတော့ ဝမ်းသာတာလည်း

သာပါရဲ့။ ရွာက တုန့်ပြန်မယ့် အခြေအနေကိုလည်း မသိရသေးဘူးကို စိတ်တွေတော့ လေးနေမိတယ်။ ရွာကို လှမ်းမြင်နေရပြီလေ။ လှည်းကတော့ ထင်သလောက် သွားမဖြစ်တော့ တအိအိပါပဲ။ လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ လှည်းသမားက နကန်နဲ့ လှမ်းပြပြန်ရော။

"ရွာက လှည်းလမ်းကနေ ပန်းသွားရလို့ဗျ။ ဟောသည် လယ်ကွက်ထဲက ဖြတ်သွားရင် နီးနီးကလေးရယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကတော့ လှည်းလမ်း မလိုက်ကြတော့ဘူး၊ ဖြတ်လမ်းက ဝင်ကြသာရယ်။ လမ်းကလည်း သာတော့ တော်ရုံလူ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်လောက်နဲ့ ရောက်ကရောဗျို့။"

သည်စကား ကြားတော့ မောင်ကြိုင်ခေါင်းထဲ အတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။ သူက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ သည်လို လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ အတူဝင်ရင် ကြိုတင်စီစဉ်ရမယ့် ကိစ္စတွေမှာ နောက်ကျနိုင်တယ်။ သည်တော့ လူကြီးတွေလည်း ပင်ပန်းလာတာဆိုတော့ လှည်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လာကြပစေ။ သူတော့ လူငယ်လည်း လူငယ်၊ ကာယကံရှင်လည်း ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ဖြတ်လမ်းက သူသွားလိုက်ရင် လယ်ပြင်ကြီးမှာ ကြိုတင် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လို့ရမယ်လို့ တွေးတယ်။ သည်တော့ လှည်းသမားကို ခဏ ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

"ဘာတုန်းကွ ငကြိုင်ရ"

မောင်ကြိုင်က သူ့သဘော ပြောပြတော့ အားလုံးလည်း သဘောတူကြတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ မောင်ကြိုင် ပြောတာ ပိုအဆင်ပြေတယ်။ စားဖို့သောက်ဖို့ ရေမိုးသန့်စင်ဖို့က အစ

ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူတို့ လူကြီးတွေက ညအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်က ထွက်လာကြကတည်းက မနက်ဆယ်နာရီ တောင်းမြန်းပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမှာ၊ မွန်းမတည့်ခင် ပြန်ရောက်မယ် မှာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

သည်တော့ ရောက်တာနဲ့ တောင်းမြန်း၊ မင်္ဂလာစကား ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ကြရမှာ ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်သွားနှင့်တာ ကောင်းတယ်ပေါ့လေ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် စောင့်မနေပါဘူး။ လှည်းပေါ်က ခုန်ချပြီး လွှားလွှား လွှားလွှားနဲ့ သွားလိုက်တာ တော်တော်တောင် ရောက်နေပြီ။ လှည်းကတော့ လမ်းအတိုင်း လာရတာပါပဲ။

"ဟ ... သည်နွားဟာ ရုန်းပါဟ၊ အပြန်မိုးချုပ်နေမနော၊ ရော် သည်နွား"

(၁၁)

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ညနေလေးနာရီ မောင်းတီးတဲ့အထိ ရောက်မလာကြဘူး ဆိုတော့ သေချာပြီ။ အေးသီလည်း လမ်းဘက် မျှော်ရတာနဲ့ ဇက်တစ်ဖက်စောင်း နေပြီလေ။ ဒင်းမလာလည်း ရှိပစေတော့။ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးကြီး ချလိုက်ပြီး။ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေလိုက်တော့တယ်။

မစွန့်မတော့ ရွာလူမိုက် ဘထွန်းတို့အဖွဲ့ အရက်ဖိုး လေး ငါးခါ ပေးပြီးရပြီ။ ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတောင် ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲ မရှိတော့ပါဘူး။ အေးသီက သူ့ဘဝသူလည်း ရင်နာတယ်။

မအေကြီးကိုလည်း သနားလှပြီ။ မနက်ပိုင်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းက မအေ ဆူတာငေါက်တာ ခံပြောနေခဲ့ပေမယ့် မွန်းကလေး တိမ်းလာတော့ မအေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပူရှာမှာပေါ့လို့ တွေးမိလာခဲ့တယ်။ ပူတာထက် ဆိုးရှာတာပါ။

လူကတော့ မျက်နှာပြင်နိုင်စရာတောင် မရှိတော့တဲ့ သူ့အဖြစ်ကို ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး။ အေးသီက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေလိုက်တာ တမေ့တမောကြီး။ သူငယ်ချင်းမတွေက ဖျောင်းဖျံကြ၊ နားချကြ၊ အားပေးကြပေမယ့် အေးသီ နားထဲမဝင်ဘူး။ သူ့ဘာလုပ် ရမလဲပဲ တွေးတော့တယ်။ ပြောရရင် သူလည်း အပျိုပဲ။ မအေရှက်တာက တစ်မျိုး၊ သူရှက်တာက တစ်မျိုး၊ တစ်သက်လုံး သည်စကားကြီးက ရှေ့ကဆီးနေတော့မယ်။ ရွာမှာ ပုံခိုင်းစရာ ဖြစ်ရတော့မယ်။ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုချင်ဦးတော့ ယူမယ့်ယောက်ျားက သည်ကိစ္စ အနာရှာပြောတော့မယ်။ တစ်သက်လုံး နိုင်စားတော့မယ်။ သူ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းခဲ့တယ် ထားပါဦး၊ နင်နဲ့ မြို့သားက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်းမှ မသိတာ ဆိုတာတွေနဲ့ စကားနာ ထိုးတော့မယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ လူမိုက်ဘထွန်းတို့က တုတ်တွေနဲ့ ရောက်လာကြပြန်ရော။

"ဘယ့်နယ်တုန်း ဒုက္ခိတပျားတုပ် သားအမိ၊ ကျုပ်တို့မှ အခက် လူရိုက်ဖို့ လာပါတယ် ရိုက်ရမယ့်လူက မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့က ရိုက်ချင်လှပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခင်းဗျားတို့က မြို့သားယုံတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရွာက မျက်နှာငယ်ရပြီ။ ဟိုဘက်ရွာတွေက ပြောတော့မယ်၊ ကဲ့ရဲ့ကြတော့မယ် လယ်ပြင်ကြီးသားတွေ လည်လှ လည်လှနဲ့ ဒါမျိုးကျတော့ ဘယ်သူမှ မထွက်ကြဘူး ဖြစ်ကရော့မယ်။

ဟင်း ... ကောင်းသေးလား၊ ခင်ဗျားတို့သားအမိပါ ရိုက်မှ ဖြစ်တော့မှာ"

အရက် လေးကျော့လောက် သောက်ထားတော့ လူမိုက်ဘထွန်းနဲ့ အဖွဲ့က အေးသီတို့ သားအမိကို ပြဿနာ ရှာလာကြပြီ။ ရွာသူရွာသား တွေကလည်း တုတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ လူမိုက်တွေကို တုပြောဖို့ မဝံ့ကြဘူး။ သားအမိ ခမျာ အရှက်ရကြတဲ့ ကြားထဲ ကိုယ့်ရွာသားက ကြိမ်းမောင်းနေတာကို စိတ်မချမ်းသာကြပေမယ့် မပြောဝံ့ကြဘူး ပေါ့လေ။ သြဇာရှိတဲ့ လူကြီးတွေလည်း ရှိကြတာပါပဲ။ ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ဘထွန်းတို့အုပ်စု ပါးစပ်ရမ်း ရမ်းနေတာ လွန်ကဲလာကြတာ မဟုတ်သေးတော့လည်း ပြောချင်ရာ ပြောကြပစေ ဆိုပြီး လွတ်ထားတယ်။ သည့်ထက်ပိုပြီး ရန်လုပ်လာရင်တော့ တားမယ်ပေါ့။ မစွန့်မလည်း ထဘီစွန့်တောင် ထဆွဲတော့တာပါပဲ။

"သည်မယ် မောင်ဘထွန်း၊ နင်တို့လည်း အရက်ဖိုး ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး နင်တို့လည်း သဒ္ဓါလွန်းလို့ တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နားငြီးသက်သာအောင် လို့ဟေ့၊ တော်ရာသွားတော့ ဘထွန်း မကလို့ ဘထွန် ဖြစ်ဖြစ် စွန့်မ က လူချင်း လဲရမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ သွား ... သွား"

ကျေးဇူး မတင်တဲ့အပြင် မောင်းထုတ်ရပုံမလား ဆိုပြီး ဘထွန်းက အိမ်တိုင်တွေ တုတ်နဲ့ ရိုက်ကရော။ သူ့နောက်လိုက်တွေ ကလည်း ဘထွန်း စလိုက်တော့ အနားရှိတဲ့ ရေအိုး ရိုက်ခွဲတယ်။ သည်မှာတင် ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ပြီး အနားက ထင်းချောင်း ထဆွဲရော။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတုန်း အော်သံကြီး ပေါ်လာတာပါပဲ။

"အေးသီ ဒီဇယ်တွေ သောက်လို့ပါတော် လာကြပါ ... လာကြပါ"

ဘထွန်းတို့ရော၊ ကိုလှမောင်ရော လူကြီးတွေပါ ကြောင်သွားကြတယ်၊ အေးသီသူငယ်ချင်း မြစ်နံတို့က အော်ကြတာပါ။ အေးသီက မီးဖိုထဲဆင်းပြီး ရေနံဆီမီးခွက် ထွန်းဖို့ထားတဲ့ ဒီဇယ်ပုလင်း ထဆွဲပြီး ကောက်သောက် လိုက်တာ၊ ဝိုင်းဆွဲကြတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲ မရောက်ဘဲ ရင်ပတ်ပေါ် စီးကျကုန်တယ်။

"ငါသေမှ ဖြစ်မှာပါအေ၊ ဘာလို့ ဆွဲကြတာလဲ ဖယ်ကြ"

အာရုံတွေက အေးသီဆီ ရောက်ကုန်ကြတော့ ဘထွန်းတို့ပါ ငြိမ်ကုန်ကြတယ်။ မူးတာတွေပါ ပျောက်ပြီး သူတို့အမှား သူတို့ သိလိုက်ကြသလို အသာထိုင်ကုန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်က အေးသီကို ရှေ့ထုတ်လာပြီး လူပုံအလယ် ထိုင်ခိုင်းထားရော။ မစွန်မကလည်း သမီး သည်လို လုပ်လိုက်တော့ ပျာသွားပုံ ရပါရဲ့။ သမီး ရှေ့ထိုင်ပြီး ပြန်ချောနေလေရဲ့။ သည်သတင်းကြောင့် လယ်ပြင်ကြီး ရွာသူရွာသားတွေ မစွန်မတို့အိမ်ဘက် ပြေးလာလိုက်ကြတာ ရွာထဲ မျက်လှည့်အဖွဲ့ ရောက်လာသလိုပဲ။ မစွန်မတို့ အိမ်ကုပ်ကလေးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြတာ လူတွေ မနည်းဘူး။

(၁၂)

မောင်ကြိုင်က ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ တလွှားလွှား လျှောက်လာခဲ့တယ်။ နီးပြီ။ ရွာခြေတောင် ဝင်တော့မယ်။ ရင်တွေလည်း ခုန်လို့။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရွာကို မှောင်ရီပျိုးစ တောလမ်းက တစ်ယောက်တည်း

လျှောက်နေရတဲ့ သူ့ဘဝကို သူဟာသူလည်း အံ့ဩတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။
 လူကလည်း ပေကံ့နေလိုက်တာ မြင်ရက်စရာ မရှိဘူး။
 မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေးပဲ ပေါ်နေတာပါ။ သည်လိုပုံကို
 ပျက်သွားအောင် လုပ်လို့ကလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့
 ဝင်သွားရင် ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ရာ ထန်းရည် ဝင်သောက်
 နေကြပြီ အမူးပြေမှ လာကြတယ် ထင်မှာ သေချာလေတော့ ရွာက
 ဝိုင်းအံ့ ရိုက်နက်ကြရုံ ရှိမှာလောက်တော့ မောင်ကြိုင်က သိတယ်။

မောင်ကြိုင် ရွာရိပ်ဝင်ကာနီးတော့ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်
 တွေ့တယ်။ ညနေဘက် ထရေ သောက်နေကြတဲ့ လူငယ်
 လေးငါးယောက်ကို တွေ့လိုက်တော့ မောင်ကြိုင် နည်းနည်းကလေး
 တွန့်ဆုတ် သွားရတယ်။ သူ့ကိုများ ရိုက်ဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ လူတွေ
 များလားပေါ့။ လူငယ်တွေကတော့ မောင်ကြိုင်ကို သိပ်သတိ
 မထားမိကြဘူး။ ရွာထဲဝင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းဆိုတော့ လူတကာ
 သွားနေကြတာကိုး။ မောင်ကြိုင်က နဂို မည်းမည်းသည်းသည်း
 ဖြစ်ရတဲ့အထဲ ပေတီပေစုတ်နဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကမှလည်း
 သတို့သား မထင်ကြဘူး။ မြို့သား သတို့သားကလည်း သည်လို
 စုံမွှားမွှား ရှိပုံမလား။ ထင်စရာ မရှိဘူးကိုး။

ထရေ ဆိုင်ဝက ထရံ ဝါးဆစ်တုတ် လေးငါးချောင်း ထောင်ထားတာ
 တွေ့တော့ မောင်ကြိုင်လည်း သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းတယ်။
 တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထရေဆိုင်ထဲက သူနဲ့ ရွယ်တူလောက်
 လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာတာ မောင်ကြိုင် သတိထားမိလိုက်တယ်။
 မောင်ကြိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်တယ်။ လယ်ထဲယာထဲက
 တမံဖော်ပြီး ပြန်လာတဲ့လူရယ်လို့ ထင်သွားပုံရပါတယ်။ မောင်ကြိုင်ကို

လှမ်း မေးတယ်။

"ဟေ့လူ ဘယ်က လာတာလဲ"

"ညောင်ခြောက်က"

မောင်ကြိုင်က သဖန်းတောတို့ ညောင်ခြောက်တို့ ခေါင်းထဲရှိနေတော့ ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်တာပါ။ မေးတဲ့လူကို မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကို နှစ်လှမ်းစာ တင်လိုက်တယ်။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ စကားကို ရမ်းမပြောဝံ့တော့ ပါးစပ်ထဲရှိတာ ဖြေလိုက်တာကလည်း တည့်သွားလို့လား မသိဘူး မေးတဲ့ လူငယ်က တစ်ခွန်းထပ် မေးပြန်ရော။

"ခင်ဗျား လမ်းမှာ ကားတစ်စီး မတွေ့ခဲ့ဘူးလား"

"ကား ... ကားအကြောင်းတော့ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ကို ကုန်ရော"

သည့်တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်က မေးသူကို ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်တာပါ။ လူက ညှင်းသိုးသိုးရယ်၊ ရင်ပတ်မှာ သော့ခလောက်ကလေး တစ်လုံး ကြိုးနဲ့ဆွဲလို့။ မိုက်တီမိုက်ကန်း ထဲကနဲ့ တူပါရဲ့လို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ ရင်ပတ်မှာ သော့ခလောက် ဆွဲထားတဲ့ လူငယ်က ကားအကြောင်း မပြောပါနဲ့ စိတ်ကို ကုန်ရော ဆိုတဲ့ စကားကို ကျေနပ်သွားတယ်။ သည့်လူလည်း ကားစိတ်ကုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ထင်သွားတာကိုး။ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ထရေဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားရော။ မောင်ကြိုင်လည်း သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက် ခဲ့ရော။ ရင်ပတ် သော့ခလောက် ဆွဲထားတဲ့ လူငယ်ကို အထဲက လူငယ်တွေက လှမ်းမေးသံလည်း ကြားလိုက်တယ်။

"သောင်းစိန် ဘာတဲ့လဲ ကားတွေ့ခဲ့သတဲ့လား"

"သည်လူလည်း ကားကိုရိုက်ဖို့ စောင့်နေ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ စိတ်ကုန်လို့တဲ့"

သည်အသံလည်း ကြားရော မောင်ကြိုင် ခေါင်းနပန်းတွေ ကြီးသွားတယ်။
 မပြေးရုံတမယ် ဒရောသောပါး လာလိုက်တာ ရွာထဲဝင်ရမယ့်
 မလွယ်ပေါက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မလွယ်ပေါက်က
 သိပ်မကျယ်ပါဘူး။ လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက် ရှားစောင်းပင်တွေ
 စီစိုက်ထားတော့ လမ်းမှန်း သိသာတယ်။ ကလေးချီထားတဲ့
 မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ
 မေးတယ်။ သည်မိန်းမကလည်း မောင်ကြိုင်ကို မြို့ကလာတဲ့
 သတို့သားရယ်လို့ ဘယ်ထင်မှာတုန်း၊ သည်ကသွား၊ ရှေ့ကျ ညာချိုး၊
 ဆက်လျှောက်သွား၊ လေးငါးအိမ်လောက် ကျော်ရင် မောင်းစင်
 တွေ့လိမ့်မယ်။ မောင်းစင်နဲ့ တစ်အိမ်ကျော် မန်ကျည်းပင်ကြီးနဲ့ အိမ်ပဲလို့
 လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင် ဆက်လျှောက် လာလိုက်တာ
 မောင်းစင်ကို တွေ့ပြီ။ မန်ကျည်းပင်ကို တွေ့ပြီ။ နဖူးကို ခြေမှုန့်ကလေး
 ဖတ်ခနဲတို့ပြီး အေးသီတို့အိမ် ဆိုတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

မောင်ကြိုင်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပြီ။ သူ့အလောကြီး လာခဲ့ရတဲ့
 အေးသီတို့ရွာ၊ အေးသီတို့အိမ်၊ သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်နေပြီလေ။
 လူသူရယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး။ အထဲမှာ မီးခွက်ကလေး ထွန်းတားတာပဲ
 တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ကြိုင်လည်း စွပ်စွပ်ရွပ်ရွပ် ဝင်လာခဲ့တယ်။

(၁၃)

အေးသီတို့ အိမ်ကုပ်ကလေးထဲမှာ ရေနံတိုင် မီးခွက်ကလေးပဲ ရှိတယ်။

သတို့သမီး တစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာည ဆိုတဲ့ အသွင် မဆောင်ဘဲ
 သာမန်အိမ်ကလေး တစ်လုံးက အလင်းရောင်ကလေးတွေလောက်
 ရှိတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်ကြိုင် အံ့ဩသွားတယ်။ အမှန်က
 မောင်ကြိုင် ရောက်လာတာနီး ကလေးမှာပဲ ရွာထဲက စုစုရုံးရုံး
 ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေ ပြန်သွားခဲ့ကြတာပေါ့။ မူးမူးနဲ့ရမ်းနေတဲ့
 လူမိုက်ဘထွန်း တို့လည်း ရွာလူကြီး ကိုလှမောင် ကြောက်တာနဲ့
 ပြန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်နဲ့ ပါလာတဲ့ လူကြီး လေး ငါးယောက်လည်း
 ညစာစားရသေးတာ မဟုတ်တော့ ထပြန်ကြပြီ။ ရွာထဲကလူတွေက
 မင်္ဂလာပွဲလည်း ပျက်ပြီ ထင်ကြတော့ ဝေဖန်ချက် အမျိုးမျိုးနဲ့
 ပြန်ကြတာပဲ။ အေးသီ ဒီဇယ်သောက် မလိုလို ဖြစ်လိုက်တာ
 ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် လူတွေကလည်း
 အာရုံမရှိကြတော့ပါဘူး။ မီးခွက်ထွန်းချိန် ကျမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်
 မင်္ဂလာတောင်းမြန်းမယ့် ကိစ္စရှိပါတော့မလဲ။

မစွန်မက ဖျာကြမ်းပေါ် ခေါင်းခုကလေး ခုပြီး မှေးနေတယ်။
 တစ်နေကုန်လောက်နီးနီး သမီးနဲ့ ရန်ဖြစ် နေရတာရော၊
 လူမိုက်ဘထွန်းတို့ ချော့လွတ် ချောက်လွတ် ရတာရော ဆိုတော့
 စိတ်ပန်း၊ လူပန်း ဖြစ်သွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ အေးသီကတော့
 သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းချော့ကြလို့ ဒီဇယ်ပေပေကြီးနဲ့ ငုတ်တုတ်
 ထိုင်နေရာက အဝတ်အစားကလေး ထလဲလိုက်ပါပြီ။ မြစ်နီတို့၊
 ဗွေးတုတ်တို့၊ မိသေးတို့ကတော့ မပြန်ကြဘူး။ ကိုလှမောင်က တစ်ညလုံး
 စောင့်နေလို့ မှာခဲ့တာ ပါသလို၊ သူငယ်ချင်းမကို သနားကြတာလည်း
 ပါပါတယ်။ အေးသီနဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်
 ထိုင်စကားပြောနေကြတယ်။ အေးသီက အပေါက်ဝ လှည့်ထိုင်နေတုန်း
 မြန်းဆို တံခါးဝက မောင်ကြိုင် ပေါ်လာတော့ လန့်သွားတယ်။

မောင်ကြိုင်လို့လည်း မထင်ဘူး။ လူကလည်း ကစုတ်ကညစ်နဲ့။
ရွံ့တွေကလည်း ခြောက်နေပြီ ဆိုပေမယ့် အချုပ်လိုက် ကပ်လို့။ ပြီးတော့
ကားသံ မကြား၊ ဘာမကြားဆိုတော့ မောင်ကြိုင် အိမ်ပေါက်ဝ
လာရပ်လိမ့်မယ်လို့ကို မထင်တာ။ အေးသီကတော့ မျက်လုံးကြီး
ပြူးကြည့်နေလေရဲ့။

"အေးသီ အစ်ကိုလေ မောင်ကြိုင်ရယ်"

သည်လိုသာ အသံမကြားရရင် အေးသီ အော်မိတော့မလို အသံက
ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ မောင်ကြိုင် အသံလည်း ကြားလိုက်ရော
မှူးနေတဲ့ မစွန်မကလည်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တယ်။ မြစ်နံတို့ကလည်း
လက်စသတ်တော့ မြို့က သတို့သား မောင်ကြိုင်ဆိုတာ ဒါလား။
မဟုတ်မှာလွဲရော သရဲဖြစ်လို့ ကိုယ်ထင် လာပြတာ နေမှာလို့
ထင်ကြတယ်။

"အစ်ကို အစ်ကို လာသေးတယ်နော်၊ ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်"

အေးသီက မောင်ကြိုင်ဆီ ထသွားပြီး ခါးပုံစ ဆွဲလာခဲ့တယ်။
မီးတိုင်ခွက်ဘေး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ မောင်ကြိုင် လာလို့ကတော့ ဓားနဲ့
ခုတ်မယ်။ တုတ်နဲ့ ရိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းခဲ့တဲ့ မစွန်မလည်း မောင်ကြိုင်
တကယ် ရောက်လာတော့ စကားရှာမရဘူး။ ဒေါသပဲ ဖြစ်ရမှာလား၊ ခွင့်ပဲ
လွှတ်ရမှာလား၊ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေလေရဲ့။ မြစ်နံက
အိမ်တံခါးကို ထပိတ်လိုက်တယ်။ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိရခင် အပြင်
သတင်းရောက်သွားမှာ စိုးလို့။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကြိုင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အမေ့ခမျာတော့ မပြောနဲ့တော့ ရှက်လည်းရှက် နာလည်းနာ၊ ကိုကြိုင်လုပ်ပုံ မကောင်းလိုက်တာ"

"အစ်ကိုတို့လဲ လမ်းမှားလာကြတာ၊ လူတွေ့ရတာပဲ ကံကောင်းတယ် မှတ်ပါတော့၊ လူကြီးတွေလဲ လူရုပ် မပေါ်ကြတော့ဘူး"

မောင်ကြိုင်က သူတို့လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်လာသမျှကို အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

"ဒါဖြင့် လူကြီးတွေ ဘယ်မှာလဲ"

"နောက်မှာ ပါလာကြပြီ၊ သူတို့က လှည်းနဲ့လာတာ ကျုပ်က ညောင်ခြောက်ရွာ သည်ဘက်မှာ လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး ဖြတ်လျှောက်လာတာ မြန်အောင်လို့၊ ကားက သဖန်းကုန်း ကျော်လို့ကို မရတော့တာ၊ သည်တော့ သဖန်းကုန်းက လှည်း ငွေနှစ်ထောင်ပေး ငှားခဲ့ရတယ်။ ကားစောင့်ဖို့လည်း နှစ်ထောင် ပေးခဲ့ရတယ်"

"အစ်ကိုတို့က ဘယ်က လာတာမို့လို့တုန်း"

"ဘယ်လမ်းလို့လဲ မပြောတတ်ပါဘူး အေးသီရာ၊ လမ်းမှားလာတယ် ပြောကြတာပဲ၊ ကားလဲ တစ်စစီ ပြုတ်ကုန်ပြီလား မှတ်ရတယ်"

"ဪ ... ကိုကြိုင်ရယ်"

အေးသီနဲ့ မောင်ကြိုင် ပြောနေတာတွေကို မစွန့်မက အကုန်ကြားနေရတော့ အပြစ်လည်း တင်မနေ ချင်တော့ပါဘူး၊ ခမျာများ လာရှာကြသားပဲလို့သာ အောက်မေ့မိရတယ်။ မလာရမယ့်လမ်းက လာမိတာလည်း အပြစ်ရယ်လို့ ပြောဖို့ခက်သား။ တကယ်ဆို ဘကြီးဖိုးကိုး ပြောသလို ရွာက တစ်ယောက်ယောက်

အကြိုလွှတ်နှင့်ရမှာ။ ဦးဆောင်ခေါ်ခွဲရမှာ ကိုယ့်ဝတ္တရား ဆိုတာကို သဘောပေါက် သွားပုံလည်း ရပါတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ထားတော့။ ဒါက နောင်မေးလို့လည်း ရတယ်။ အခုက ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘာလုပ် ရမှာလဲ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း လှည်းနဲ့တစ်စီး ပါလာတယ် ပြောနေပြီ။ ရေမိုးချိုးဖို့၊ အဝတ်အစား လဲဖို့၊ ညစာ စားဖို့၊ အိပ်ဖို့ နေဖို့၊ မနက်စာ ကျွေးဖို့အစ အခုမှ ကောက်လုပ်ရမယ် ဆိုတော့ မစွန့်မ တော်တော် စိတ်ဓာတ် ကျသွားတယ်။ ဒါတွေ တစ်ခုမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြစ်နံတို့ အိပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရွာသူချင်း ပြားအိပ်လို့ ရတယ်။ ဒူးတင် ကျောက်အိပ်လို့ရတယ်။ ခြင်ထောင်လည်း မလိုဘူး၊ ခေါင်းအုံးလည်း မလိုဘူး၊ အခုဟာက မြို့က ဧည့်သည်တွေ။ ဧည့်သည်မှ ဂုဏ်မြင့်ကြတဲ့သူတွေ။ မောင်ကြိုင် ဆရာလည်း ပါကို ပါလာမှာ သေချာတယ်။ မြစ်နံက ပြဿနာကို စဖြေရှင်းဖို့ လုပ်တယ်။

"ကြီးတော်စွန်မ တံခါးပိတ်ထား၊ ကျုပ်တို့ ဗွေးတုတ်တို့ ဦးလေးလှမောင် အရင်သွားခေါ်ခွဲမယ်၊ ဦးလေးလှမောင် အရင်ရောက်နှင့်မှ ရမှာနော်၊ သူမှ တားနိုင်မှာ"

"အေး ဟုတ်သား၊ သွားသွား လိုရင်းပဲ ပြောခွဲ၊ သည်မယ် လောလောဆယ် လိုမှာက ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေ လိုမှာ၊ ဖျာကြမ်း လေးငါးချပ်လည်း လိုမယ် ညနေက ပြန်သယ်သွားကြတာလေ။ ဪ... ရေဇွေးအိုးနဲ့ ရေဇွေး အကြမ်း ပန်းကန်၊ နေဦးဟဲ့ ကွမ်းဆေးလက်ဖက် ကလည်း တို့ဝယ်ထားသမျှ မနက်ကချ ဧည့်ခံလိုက်တာ ကုန်ပြီ၊ ဘာလိုဦးမလဲ"

မောင်ကြိုင်ကတော့ ရွာအခြေအနေ ဘာမှန်း မသိရသေးပေမယ့် အေးသီတို့ သားအမိ ကသီလင်တ ဖြစ်ရတာ ကို စိတ်မကောင်းဘူး။

ကိုချစ်တိုးတို့ သူ့ဆရာကိုကျော်သန်းတို့ လှည်းကိုလည်း ရောက်စေ
 ချင်လှပြီ။ လှည်းသံ မကြားရသေးတော့ စိတ်ပူတာရော၊
 အားငယ်တာရော စိတ်နှစ်ခွနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရတယ်။ မြစိန်ကတော့
 မစွန်မ လှမ်းပြောနေတာတွေ ဆုံးအောင် နားထောင် မနေတော့ပါဘူး။
 ထပြေးတာ ရွာလူကြီး ကိုလှမောင် အိမ်ရောက်တော့မယ်။ မြစိန်က
 ကိုလှမောင်အိမ်ဝိုင်းဝ ရောက်ချိန်မှာပဲ သောင်းစိန်တို့ လူစုက
 ထန်းရည်ဆိုင်ကနေ ရွာထဲက ရွာလည် လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြပြီ။
 အေးသီကို တောင်းမယ့် မြန်းမယ့် မိန်းမမြန်းကားကို
 ရိုက်ချင်လှချည့်ရဲ့လို့ ရွာထိပ်က ထန်းရည်ဆိုင်က ခွစောင့် နေခဲ့တာ
 နေသာကုန်တယ် ရိုက်ရမယ့်ကားက ပေါ်မလာတော့ ဘာလုပ်လို့
 လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေ ကြတာပေါ့။

သည်အချိန်မှာပဲ လှည်းတစ်စီး သူတို့အနားက ဖြတ်မောင်းသွားတာ
 တွေ့လိုက်ကြတယ်။ လှည်း နွားဆိုတာ သူ့ရွာကိုလှည့်ရွာ အချိန်ရယ်
 အခါရယ် မရှိဘဲ သွားလာနေကျဆိုတော့ မော့လည်း မော့မကြည့်
 ဖြစ်လိုက် ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှည်းပေါ်ကလူ လေးငါးခြောက်ယောက်
 ပါတဲ့အပြင် အဲသည်ထဲက တစ်ယောက်က သူတို့ အုပ်စုကို
 လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကြောင့် အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြရော။
 မေးလိုက်တာက ကိုချစ်တိုး။

"ငါ့ညီတို့ ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့အိမ် သွားချင်လို့၊ ဘယ်နားမှာလဲ
 သိချင်လို့ပါကွာ"
 "ဘယ်သူရယ်"
 "ဘယ်လိုရယ်"
 "ဘာရယ်"

"ဘယ်အိမ်ရယ်"

သောင်းစိန်တို့ အဖွဲ့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြန်မေးလိုက်ကြတာပါ။
 ညဦး၊ လှည်းတစ်စီး၊ သူစိမ်း ဧည့်သည်တွေ။ မေးတာက မစွန်မနဲ့
 အေးသီ။ ဒါဖြင့် သည်လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့
 ပတ်သက်နေတဲ့ လူတွေလား။ မှောင်နေလို့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလည်း
 ကောင်းကောင်း မြင်ရတာ မဟုတ်တော့ လှည်းပေါ် လှည်းအောက်
 အကဲခတ် နေခဲ့ကြတာပါ။ ကိုချစ်တိုးကလည်း မေးပြီးကာမှ
 လန့်သွားတယ်။ လူငယ်တွေက မူးနေကြပုံလည်း ပေါ်ရဲ့။ ပြီးတော့
 တုတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ မိုက်တိမိုက်ကန်း ပုံတွေ။ မဟုတ်သော်ရှိ
 ဟုတ်သော်ရှိ သူတို့ကို စောင့်ရိုက်မယ့်အဖွဲ့ ဖြစ်နေရင်ကော။
 သောင်းစိန်ကလည်း ဟုတ်ပြီ။ မစွန်မနဲ့ အေးသီကို အပ်ချမတ်ချ
 မေးနေပြီ ဆိုကတည်းက ဒါမင်္ဂလာမိန်းမမြန်း ကိစ္စနဲ့ လာကြသူတွေ
 သေချာပြီ။ သည်လှည်းပေါ်မှာ အေးသီနဲ့ ယူတော့မယ် ဆိုတဲ့ကောင်
 ပါကို ပါရမယ်။ သည်ကောင်ကို ဆွဲချ၊ ရိုက်လွှတ်တန် လွှတ်လိုက်ရင်
 သည်ကောင် မှတ်သွားလိမ့်မယ်။ သည်လို တွေးနေတာကို ကိုချစ်တိုးက
 မသိဘူး။

"ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကတုန်း"

"မန္တလေးက လာကြတာ မိန်းမမြန်း လာကြတာပါ"

"လှည်းပေါ်မှာ မောင်ကြိုင် ပါသလား"

"ပါတယ်"

ပါတယ်လို့ အော်လိုက်သူက လှည်းသမား၊ သူ့နာမည်ကလည်း
 မောင်ကြိုင်ပဲနဲ့ တူပါရဲ့။ မောင်ကြိုင် ပါသလားဆိုတော့ ပါတယ်လို့

အော်လိုက်တာပေါ့။ သောင်းစိန်တို့ လှည်းဦးကနေ ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။
မောင်ကြိုင် ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ ဆိုတော့ လှည်းသမားကို
မဲကြတော့တာပါ။

"မောင်ကြိုင်ပါရင် ဆင်းစမ်း၊ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်"

"ဘာစာရင်းများတုန်းဟ"

"အေးသီကိစ္စဆိုရင် မင်းသဘောပေါက်ပေါ့ကွာ"

"အေးသီလဲ ငါမသိဘူး၊ အေးကြည်လဲ ငါမသိဘူး"

"မသိလဲ ဆင်းခဲ့ကွာ၊ မင်းအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့"

"ငါ လှည်းပေါ်က ဆင်းတော့ လှည်းဘယ်သူ မောင်းမလဲကွာ၊ နေပါဦး

မင်းတို့က ဘာသဘော မေးတာလဲ၊ တစ်ရွာ တစ်ရွာ

လှည်းတိုက်လိုက်တာ မိုက်လို့ လိုက်သာကွာ၊ ကိုင်းပြောစမ်း ဘာကိစ္စလဲ"

သောင်းစိန်တို့ လူစုကလည်း ကြောင်သွားတယ်။ လှည်းတိုက်လိုက်တယ်

ဆိုမှာတော့ သူတို့ရှိက်ချင်တဲ့ မောင်ကြိုင် ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပုံမလဲ။

ဒါတွေအားလုံးကို ကိုချစ်တိုး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

မောင်ကြိုင်ချင်းတော့ မှားနေပြီ။ အရေးထဲ လှည်းသမားကလည်း

မောင်ကြိုင် ဖြစ်နေရသေး။

"မပါပါဘူးကွာ၊ ဒါက လှည်းသမား မောင်ကြိုင် သဖန်းတောရွာက

လာတာကွာ၊ သတို့သား မောင်ကြိုင်က သွားနှင့်တာ ကြာပေါ့ဟာ၊ ကိုင်း

... ကိုင်း အုပ်ကြီး ပြောလိုက်စမ်းဗျာ"

အုပ်ကြီးဆိုတာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ခွန်းကို ကိုချစ်တိုးတို့က

အုပ်ကြီး ခေါ်နေကျကိုး၊ အုပ်ကြီး ပြောလိုက်စမ်းဗျာ ဆိုတာ သက်ကြီး

ဝါကြီးတွေ ပါတဲ့အကြောင်းကို ချစ်တိုးက သက်သေ ထူလိုက်တာပါ။
ဖြစ်ချင်တော့ သည်ဘက်နယ်က ရဲအုပ်ကြီးတို့၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ကို အုပ်ကြီး
ခေါ်ကြတာဆိုတော့ သောင်းစိန်တို့က ရဲအုပ်ကြီးပါ ပါလာတာလို့
ထင်သွားကြတယ်။ အသာနောက်ဆုတ် သွားကြပြီး စကားသံတွေလည်း
တိတ်သွားကြတယ်။ လေသံတွေလည်း ပြောင်းသွားကြတယ်။

"ကြီးတော် မစွန်မတို့အိမ်က ရှေ့ဆက် မောင်းသွားကြပါ။ မောင်းစင်လေး
တွေ ပါလိမ့်မယ်။ တွေ့ရင် မောင်းစင် ဟိုဘက် တစ်အိမ်ကျော်က
မန်ကျည်းပင်ကြီးနဲ့ အိမ်ပဲ"

ကျောင်းအုပ်ကြီးတောင် ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူး။ လေသံ
ပြောင်းသွားကြရုံမက အိမ်ကို ညွှန်လိုက်ကြသေး တာပေါ့။
ကိုချစ်တိုးတို့လည်း လက်တစ်လုံးခြား ကံကောင်းသွားတာ ပေါ့လေ။
လှည်းလည်း ဆက်ထွက် လာခဲ့တယ်။

(၁၄)

မြစိန်က ကိုလှမောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ရွာလူကြီးကို
ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာလို့ အေးသီ တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့
ကိုချစ်တိုးတို့ လှည်းရောက်လာတာနဲ့ အံကိုက် ကျသွားတယ်။
ကိုလှမောင်က တပည့်လက်သား သုံးလေးယောက်လောက် ပါတော့
ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ရွာထဲက အိမ်တွေကို လက်ငင်း လိုအပ်တာ
ကလေးတွေ သွားယူခိုင်းတယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ သတင်းကြားနဲ့
လူမိုက်ဘထွန်းတို့ပါ ရောက်လာပြီ။

"စံမောင် ပြေးစမ်း ဘက်ထရီအိုး သုံးလုံး မီးချောင်း သုံးချောင်းရှာ၊
ငဲ့အိမ်က တစ်လုံးပါ ဖြုတ်ခဲ့၊ ဘထွန်း ရွာဘုံပစ္စည်း ကိုင်တဲ့ ကိုဘရှင်တို့
အိမ်ကိုသွားစမ်း ဖျာဆယ်ချပ်၊ ရေဇွေးအိုးကြီး ငါးလုံး၊ လက်သုတ်ပဝါ
ဆယ်ထည် ပါအောင် သယ်ခဲ့သွားစမ်း မြန်မြန်"

"မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုလှမောင်ရာ၊ ကျုပ်တို့ရွာသူ အေးသီကို
ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ..."

"ဘထွန်း နောက်နာရီဝက်နဲ့ မရောက်ရင် မင်းကိစ္စနော်၊ မင်းမိုက်ချင်ရင်
တော်ရာသွားမိုက်၊ ဒါလူကြီးလူကောင်းတွေ ကိစ္စ ရွာနာမည် မဖျက်နဲ့
သွားသွား"

"ခင်ဗျား ကတော့ လူကြီး လူကြီးနဲ့ ခက်တော့ ခက်နေပြီ"

ဘထွန်းတို့ကလည်း သည်လောက် ပြောနိုင်တာပါ။ ရပ်ရေးရွာရေး
ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ မလုပ်လို့ကလည်း မရဘူး။ ကိုဘရှင်တို့အိမ်ဘက်
ပြေးရတယ်။ ကိုချစ်တို့တို့ ဧည့်သည်တွေကတော့ လှည်းပေါ်ကဆင်းပြီး
အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ထန်းကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်သူထိုင်၊ အမြစ်ဖော်ပြီး
ပစ်ထားတဲ့သစ်ငုတ် တစ်တုံးပေါ် နှစ်ယောက်မျှ ထိုင်သူထိုင်၊
အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်သူ ထိုင်ပေါ့လေ။ မျက်စောင်း တထိုးထိုး လုပ်နေကြတဲ့
ဘထွန်းတို့ လူသိုက်လည်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရသေးတာကလား။

ဒေါ်ငွေကတော့ ဆေးလိပ်တိုကြီး မေးငဲ့၊ သောက်နေတဲ့ မစွန်မအနား
သွားပြီး လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြသလိုကို
တစ်ခန်းချင်းပြောရင်း ချောတယ်။ မစွန်မကလည်း လူတွေ ကိုယ်တိုင်
ရောက်လာမှတော့ စိတ်လည်း ပြေပါပြီ။ ဒေါ်ငွေကို ရေတွင်းကုန်း ခေါ်ပြီး
ရေမိုးချိုးခိုင်း၊ သူ့ အဝတ်အစားထဲက သင့်တော်ရာ ဝတ်ခိုင်းလို့ မြင်ရတာ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသွားပါပြီ။ ယောက်ျားသားတွေ ကတော့

တစ်ယောက်မှ အဝတ်အစား မလဲကြရသေးဘူး။ မောင်ကြိုင်လည်း သည်လိုပါပဲ။ ရွံ့ခြောက်တွေနဲ့ ထိုင်နေရတာပါ။ မိန်းမသား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အိမ်ဆိုတော့ ယောက်ျားဝတ်ဆိုလို့ စွပ်ကျယ်ပြီတောင် မရှိဘူးကိုး။ ဒါကိုမြင်တော့ ကိုဘမောင်က သူ့အိမ်ကပဲ ပုဆိုးဟောင်း၊ အင်္ကျီဟောင်းကလေးတွေ ယူခိုင်း လိုက်တယ်။ အေးသီ သူငယ်ချင်း မြစ်နဲ့ပဲ သွားယူတာပါ။ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေထဲက သင့်တော်ရာ ယူဝတ်လိုက်တော့ ပြောင်ပြောင်စင်စင် ဖြစ်ကြရပြီ။

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကတော့ ယူလာတဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေထဲက တစ်ထည်မှ ဝတ်မရဘူး။ လူကလည်း နှစ်ကိုယ်စာ မကတော့ လူဝကြီး ခေါ်ကြတာလည်း မပြောနဲ့။ ဝလိုက်တာကလည်း ရေအထမ်း နှစ်ဆယ်လောက် ဝင်တဲ့ ဧရာဝတီဆယ် စဉ့်အိုးကြီးလောက်ကိုး။ တော်ရုံ ချုပ်ပြီးသား အင်္ကျီ ဝတ်မရတော့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ စပယ်ရှယ် အပ်ဝတ်ရတဲ့လူ။ ပုဆိုးကလည်း ခြောက်တောင် ကွင်းမှ ပတ်မိရုံ ရှိသူပါ။ သည်လို ပုဆိုးမျိုး အင်္ကျီမျိုးက လယ်ပြင်ကြီး တစ်ရွာလုံး ရှာလို့မှ မရနိုင်လေတော့ ခက်ရပြီ။ ကိုလှမောင် ကတော့ ရိုးရိုးသားသား မေးတယ်။

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ တင်းတိမ်ကြီး ရှိတယ်၊ ပတ်ထားရင် ဖြစ်သားပဲ"

"နေပါစေတော့ဗျာ၊ လူပြက်နဲ့ တူနေပါ့မယ်"

နောက်ဆုံးတော့ ပုဆိုးနှစ်ကွင်းကို တစ်ကွင်းဖြစ်အောင် တွဲသီ ပေးလိုက်ကြရတယ်။ အင်္ကျီကတော့ ပုဆိုးပိုင်းတစ်ထည်

ခြုံထားလိုက်တာပါပဲ။ အေးသီခမျာ ပေကျံလာတဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေကို
 ပွေးထုတ်တို့နဲ့ ညတွင်းချင်း ဖွပ်ဖို့လျှော်ဖို့ စီစဉ်ရတော့တာပေါ့။ မနက်ဖြန်
 ပြန်တော့လည်း ဒါပဲဝတ်ကြရမှာ မဟုတ်လား။ ညဘက် ဖွပ်လျှော်ပြီး
 လှမ်းထားရင် လေသလပ်တာနဲ့ ခြောက်နိုင်တယ်။ မိုးလင်းတော့
 နေကလေး ပြလိုက်ရင် ဝတ်လို့ရပြီ။ အဝတ် မခြောက်မချင်း
 လူဝကြီးခမျာ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး နေရရှာတယ်။ ဒါကိုပဲ ရွာကအပျိုတွေမှာ
 သဘောတွေ ကျကြလွန်းလို့လေ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းကတော့ နေပူမိလာလို့ ထင်ပါရဲ့။
 ကိုယ်ကလေး ကောက်ကာ ငင်ကာ ပူလာရာက ဖျားလိုက်တာ
 ခြစ်ခြစ်တောက်လို့။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန် ခမျာလည်း အသားတွေ နီလို့။
 ကိုကျော်သန်း ကတော့ အခုမှ စိတ်အေးရပုံနဲ့ ပုံကျသွားပြီ။ ဖျာပေါ်
 ခဏလှဲရာက အိပ်ပျော် သွားလေရဲ့။ ကားမောင်းခဲ့ရသူ ဆိုတော့
 သူတကာထက် ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်ဝင်း ကတော့
 လူရွယ်တွေ ပီပီ ရွာက လူကြီးသူမတွေကို အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်
 အာလာပ သလ္လာပ စကားတိုင်း ပြောကြရတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 အေးသီအနားက မခွာဘူး။

လူမိုက်ဘထွန်းတို့ ရောက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ
 ဖျာတွေခင်းကြ ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေ ထွန်းကြ။ ကာလသားပိုင်းက
 မီးမွှေးကြ၊ ရေနွေးတည်ကြ။ မိန်းမပျိုပိုင်းကလည်း လင်ပန်းတွေ၊
 အကြမ်းပန်ကန်တွေ ချကြနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ကြတာ ချက်ချင်း
 ကျေးလက်မိန်းမမြန်း အခမ်းအနားလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ပြဿနာက
 ဧည့်သည်တွေ ထမင်းမစားကြရ သေးတာပေါ့။ ကိုလှမောင်က မစွန်မကို
 လက်ကုပ် ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးတယ်။ မစွန်မတို့မှာ

ဆန်ရယ်၊ ဆီရယ်၊ ဟင်းချက်စရာရယ် ရှိရဲ့လား။ ဘာစီစဉ်ထားသလဲ
 မေးတာပါ။ မစွန့်မလည်း မနက်က လာမယ်ထင်ပြီး ရှိသမျှနဲ့
 ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ အကြောင်း ဧည့်သည်တွေ မလာတော့
 ချကျွေးလိုက်တာ ကုန်တဲ့အကြောင်း၊ သည်အချိန်ကြီးကျမှ မစီမံတတ်တဲ့
 အကြောင်း ပြောပြရှာတယ်။

ကိုလှမောင် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကျွေးရမှာတော့ ကျွေးရမှာပဲ။
 ငွေစိုက်ထားရတာလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ခက်တာက အခုမှ
 ချက်ပြုတ်နေရင် ကြာတော့မယ်။ သည်တော့ တစ်စတစ်စနဲ့
 လူဝိုင်းလာတဲ့ ရွာခံတွေကို ရွာထဲရှိသမျှ ထမင်းနဲ့ ဟင်း ရှာခဲ့ကြဖို့
 မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ထမင်းထုပ် ဆင့်တဲ့ သဘောပေါ့။ ရွာကလည်း
 မနေပါဘူး။ အဝေးက ဒုက္ခရောက်လာကြတဲ့ လူတွေဆိုတော့ တောသူ
 တောင်သား သဘာဝ ကျွေးချင်စိတ် ရှိကြတဲ့သူချည်းပါပဲ။

ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေ တစ်ယောက်တစ်အိုး၊ တစ်ပန်းကန်
 သယ်လာလိုက်ကြတာ ဖျာပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ခုံဝိုင်းကြီး သုံးလုံးနဲ့
 အပြည့်။ လူနှစ်ယောက်က ဆိုရင် ဆွမ်းဟင်းပျပ်ကြီးလို
 ဆိုင်းထမ်းပျပ်ကြီး ဝါးလုံး လျှိုထမ်း လာကြတာမှာ ဟင်းလွက်တွေ
 အခွက်နှစ်ဆယ်လောက် ပါလာလေရဲ့၊ စားမယ့်လူနဲ့
 ဟင်းထမင်းနဲ့တောင် မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဖျာပေါ် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချပြီး
 စားလိုက်ကြစမ်း ဆိုတာများ ဝွဲမသတ် နိုင်ကြဘူး။ ရွာကလည်း ပွဲမဟုတ်
 လမ်းမဟုတ် ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားကြတာကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြလို့။
 ဧည့်သည်တွေချည်း စားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး
 သောက်စားထားကြတဲ့ ဘထွန်းတို့ အဖွဲ့ကလည်း အခုမှ ဆာလာကြပုံ
 ပေါ်ပါရဲ့။ ဝင်စားကြတယ်။ ရွာကလူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ ကြားက

ကိုချစ်တိုးတို့လည်း ရှက်မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာဟင်းရယ်၊
ညာဟင်းရယ် မတွက်ကြတော့ဘဲ ထမင်းပန်းကန်ထဲ သွန်သွန်ချပြီး
နယ်ရေ ဖတ်ရေ စားကြတာများ ခံတွင်းလိုက်လွန်းလို့ ထမင်းလိုက်ရတာ
ခဏခဏ။ နေ့လယ်ဘက်က လာရင်ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့
အရိုက်ခံမယ့် လူတွေ အခုတော့ ထမင်းလက်ဆုံ စားနေကြပါလားလို့
သံဝေဂယူမယ် ဆိုရင်လည်း ယူစရာပါ။ ဟင်းခွက်တွေများတောင်
အချင်းချင်း ကမ်းလိုက်ကြလို့။

ရွာကလူတွေ မြို့သားတွေပီပီ ကားကြီးစီးပြီး ဖိတ်ဖိတ် ဖိတ်ဖိတ်
အရောင်တွေ ထွက်အောင် ဝိုက်ကြီး ဆိုက်ကြီးတွေနဲ့ လာကြမယ်
ထင်ကြရာက ရွံ့တွေ ဗွက်တွေ ပေကျံပြီး ကားကြီးနဲ့ ရောက်မလာဘဲ
လှည်းအကြို ငှားစီး လာရတာကို အံ့ဩနေကြတယ်။ သည်ကြားထဲ
စားလိုက် သောက်လိုက်ကြတာ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေဆိုတာ
ပေါက်ပြားနဲ့ ခုတ်ခုတ်ချနေ သလိုပဲ။ ရွာက တည်တည်ပပ ဧည့်မခံရလို့
အားနာကြပုံလည်း ပေါ်ပါရဲ့။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က ရိုးရိုး
ထမင်းပန်းကန်နဲ့ မစားဘဲ ကန်တော့ပွဲထည့်တဲ့ ဇလုံကြီးနဲ့
ထမင်းတစ်စလယ် ချက်လောက်ထည့်၊ အနားရှိတဲ့ ဟင်းခွက်
နှစ်ခွက်လောက် မှောက်ချပြီး လက်ခုပ်ကြီးနဲ့ ပါးစပ်ထဲ
ပေါက်ပေါက်သွင်းတာကို လူတွေကကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်။
ထမင်းတစ်လုပ် တစ်လုပ်ကလည်း ဥသျှစ်သီးလောက် ရှိတာ မှုတ်လား။

"ဆရာကြီး ထမင်းထည့်ဦးလေ၊ အစားနည်းလှချည့်လား"

ရွာက အာကျယ်ကျယ် တစ်ယောက်က နောက်တော့ လူဝကြီး
ဦးမှတ်တင်က စကားမပြန်နိုင်ဘူး။ ငရုတ်သီးတွေ စားမိလို့ အာပြီနေပြီ။

ဘက်ထရီ မီးချောင်းရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်ဆိုတော့ ဘယ်နား
ဘယ်ဟင်းခွက် ရှိလို့ရှိမှန်း မသိဘဲ ထမင်းထဲ မှောက်ချသမျှ
ဟင်းနှစ်ပန်းကန်က ငရုတ်သီးချက်တွေချည်း ဖြစ်နေတာကိုး။
ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်ပြီး အစပ်ပြေမှ ပြန်စတယ်။

"နေဦးဟေ့ ညည်းတို့မေးတာ မဖြေနိုင်သေးဘူး၊ ပါးစပ်
မီးလောင်နေလို့ဟ"

မိန်းမ တွေက ရယ်ကြပြန်ရော။ မအာကျယ်ကလည်း မခေဘူး။
ပြန်စတယ်။

"ရွာမှ ရေစုပ်စက်တွေ ရှိပါတော်၊ ပါးစပ်ထဲ ပိုက်ထိပ်က သံဘီးလူးခေါင်း
တပ်ပြီး ရေဖွင့်လိုက်ရုံပါ"

ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်ရော။ ရွာသားတစ်ယောက်က "ဟ ... တို့ရွာ
ဘုန်းကြီးပျံတုန်းက ရုံသွင်းပြတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင် ရေတစ်ပုံး
စားသောက်တဲ့ စပါအုံးမွှေးကြီးလို ပြပွဲတောင် ပြဖို့ကောင်းတယ်" တဲ့။
လူဝကြီးနဲ့ ရွာကတော့ အဖွဲ့ကျနေကြပြီ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဖျားနေတာဆိုတော့ ရွာက ငန်းဆေးနဲ့
ရေနွေးပူပူတစ်ခွက် ပေးလို့ သောက်ချ လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က
အေးသီတို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ တေဇောဘမ်း ဘူးကို ဖွင့်တဲ့ပြီး ဆရာကြီးကို
လူးပေးတော့ ပူလိုက်တာဆိုတော့ ဖျတ်ဖျတ်ကို လူးလို့။ ပြီးတော့
ဆရာကြီးကို အိမ်ထဲမှာ သင်ဖျူးခင်း၊ ခေါင်းအုံးကလေး ချပြီး ခဏ
မှိန်းခိုင်းထား လိုက်တယ်။ လူဝကြီး ထမင်းစားပြီးတော့ အိုးတွေ ခွက်တွေ

ပြန်သိမ်းကြ၊ ပေတာကျံတာတွေ သုတ်သင်ကြ၊ ရှင်းလင်းကြ
 လုပ်လိုက်ကြတာ ချက်ချင်းပဲ ဧည့်ခံစရာ နေရာ ဖြစ်သွားတယ်။
 မိန်းမပိုင်းကလည်း ကောက်ညှင်းမုန့်တွေ ကြော်ကြ၊ လက်ဖက်တွေ
 သုပ်ကြ၊ ရေနွေးပွဲတွေ ပြင်ကြ။ သည်တော့မှ ရွာလူကြီးတွေရော၊
 ဧည့်သည်တွေပါ ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးကြဖြေကြ
 ရတာပေါ့။ သည်တုန်းမှာပဲ သောင်းစိန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီး ချပြီး ဝိုင်းထဲ
 ဝင်လာတယ်။ ကိုလှမောင်ကတော့ သူ့ရွာ သူပိုင်တဲ့သူဆိုတော့
 သောင်းစိန်တို့ အုပ်စုကို နေရာလွတ်မှာ မီးဖိုကျင်း တူးခိုင်းတယ်။ ရေနွေး
 တည်ရမှာကိုး။

"ကိုင်း ငါ့တူများ မီးဖိုကျင်းတစ်ကျင်း တူးကွာ ရေနွေး တည်ရအောင်၊
 မိုးလင်းကာနီးတော့ ထမင်းဟင်း ချက်ရမဟေ့၊ ကိုဘိုးမြ သွားခေါ်စမ်း
 ရွာထဲက ကြက်သုံးကောင် လောက်လည်း ဖမ်းခဲ့လို့ပြော၊
 ဆန်လေးပြည်ပါ ဝယ်ခဲ့၊ ထမင်းဟင်ချက်ကတော့ ဒေါက်မီးဖိုခွင်တွေ
 ပါတယ် မဟုတ်လားဟေ့ ဘထွန်း"

"ပါပါဗျာ"

"ကိုင်း သောင်းစိန်တို့က တူးကွာ ရေနွေးပါတည်"

ရည်းစားလူလု ရတဲ့ကြားထဲ အရပ်လူကြီးက မီးဖိုကျင်း တူးခိုင်းနေတော့
 သောင်းစိန်မှာ အူနုကျွဲခတ်ရုံတင် မကဘူး၊ ကျွဲနင်းပါ ခံနေရတာမျိုး
 ဖြစ်နေလေရဲ့။ အသည်းကွဲနေရတဲ့ ကြားထဲ ချစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 ရေနွေးအိုး တည်ရသကော ဆိုတာကို ရွာက ပြုံးကြတာလည်း
 သောင်းစိန်က ရိပ်မိတယ်။

"လုပ်ပါ သောင်းစိန်ရယ်၊ နင့်အတွက် နောက်ဆုံး ကုသိုလ်လေးတော့

ယူလိုက်ပါ"

"မင်းလည်ပင်းက သော့ခလောက်နဲ့ သော့တံနှစ်ချောင်းတွဲက ခမည်း ပေးထားတာလားကွ ဟေ"

"သောင်းစိန် မင်း နေ့ခင်းက တုတ်တကားကားနဲ့ ညဖက်ကျတော့ တူရွင်းနဲ့ ကျင်းတူးနေပါပကော"

သောင်းစိန်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စနေကြတာပါ။
 သောင်းစိန်ကလည်း အစခံရလေ မျက်နှာကြီး ရဲလေ။ စိတ်တွေ
 ဘာတွေလည်း မဆိုးတော့ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ နာနေတာပဲ ရှိတော့တယ်။
 ရွာကလည်း စိတ်မဆိုး ကြတော့တဲ့ အပြင် ထမင်းတောင်
 ကျွေးနေမှတော့ မောင်ကြိုင်လာရင် ဝင်ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေလည်း
 လျှော့လိုက်ရပြီ။ လျှော့လိုက်ရတဲ့အပြင် ရေခန်းအိုးပါ
 တာဝန်ယူနေရပြီပေါ့လေ။ သည်ကြားထဲ အေးသီက သောင်းစိန်ရယ်
 ကိုယ့်နှမ မင်္ဂလာကိစ္စမှာ အောက်ကျတယ် မထင်ပါနဲ့ဟယ်၊
 ငါမြို့ရောက်ရင် မြို့သူ တစ်ယောက် ပို့လိုက်ပါမယ်လို့
 နောက်လိုက်တော့ သောင်းစိန်က ဆတ်ဆတ်ခါလို့။ သူချစ်ခဲ့ရတဲ့
 အေးသီ စတာကိုတော့ သူမခံနိုင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့။
 "နင်သာ မြို့သား ယူပါဟာ၊ ငါတို့က တောသားပါ၊ မြို့သူ ယူဝံ့ပေါင်ဟာ"
 "ကျုပ်တို့တော့ တောက ကာလသားတွေက မကြိုက်လို့ပါတော်၊ မြို့သား
 မယူချင်ဘဲ ယူရတာ"

အေးသီက ပြန်ကလိတော့ သောင်းစိန် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။
 မျက်လုံးကြီး ပြူးရုံပဲ ပြူးနိုင်တော့တယ်။ တကယ်ဆို သူကိုယ်တိုင်
 ချစ်ရေးဆိုခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မြို့သား မယူချင်ဘဲနဲ့ ယူရတာဆိုတဲ့
 စကားကို မောင်ကြိုင်ကလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကာလသား ကာလသမီး

သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း မခံချင်အောင် စကြတာလို့ပဲ ထင်တာပါ။ မျက်နှာကြီးတောင် ပြုံးထားလိုက် သေးတယ်။ ဒေါ်ငွေနဲ့ မစွန်မတို့ စကားဝိုင်း မပြတ်သေးဘူး။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းလည်း မသိဘူး။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ရွာသူရွာသားတွေလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိကြတုန်း သည်ကနေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတွေ ရွာက ကျေနပ်အောင် အကျိုးဆောင် ဆရာကိုချစ်တိုးက တောင်းပန်စကား ပြောပါလိမ့်မယ်၊ နားထောင်ကြဟေ့"

ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ကိုချစ်တိုးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ထကြေညာလိုက်ရင်ပဲ အားလုံးငြိမ်သွားကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးက မင်္ဂလာစကား ပြောဖို့ရော၊ ရွာကို တောင်းပန်ဖို့ပါ စကားပြောမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ထလိုက်တယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးက တိုတိုကလေး ဖြစ်နေတော့ ထန်းပင် ပုဆိုးပတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အင်္ကျီကလည်း ကြိုရာဆွဲယူလာတဲ့ အင်္ကျီဆိုတော့ ခါးကြပ်ကလေးနဲ့ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောမယ့် လေးချစ်တိုးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ တကယ့်စာခြောက်ရပ်မှ စာခြောက်ရပ်။

"ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ မန္တလေးက ထွက်လာတာ မနက်ခုနစ်နာရီ ထိုးကတည်းကပါ"
"မောင်ကြိုင်က စစ်ကိုင်း အနောက်တင် ဆိုတော့ ..."

ကိုချစ်တိုးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တာ နာရီဝက်လောက် ကြာတယ်။ ရွာကလူတွေလည်း ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေကြရတယ်။ ကိုချစ်တိုးက စကားကို ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြောတတ်ပေမယ့် သူတို့အထဲမှာ

အသက်ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကြီးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းကို ရှေ့တန်းတင်လာ ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက ဖျားလိုက်တာ ပိုးလိုးပက်လက် လန်နေပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာစကားကို ဝေမျှပြောဖို့ သူ စဉ်းစား နေမိတယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က အကျီမပါဘူး။ ပုဆိုးကလည်း နှစ်ကွင်းစပ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာစကား ပြောရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က အကျီမပါတာ ဟန်မကျလှဘူး။

သည်တော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ကို စဉ်းစားပြန်တယ်။ သူကလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး။ စကားလေးလုံး ကွဲတာ မဟုတ်တော့ ထပြောခိုင်းမှ ဘောက်တိဘောက်ထိုး ဖြစ်မှာလည်း စိုးရသေးတာကိုး။ ဒါဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းကော။ ကိုကျော်ဝင်းက လူအေး။ ကိုကျော်ဝင်းက သူ့ကန်တော့ပွဲပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ လူဝကြီး ထမင်းစားတဲ့ ဇလုံကို ဆေးခိုင်း ပြီး ငှက်ပျောသီးကြွေတွေနဲ့ အုန်းသီးကြွက်မြီးပြုတ်ကို စုထည့် ထားတယ်။ ညဘက်ကြီး ကန်တော့ပွဲ တစ်ပွဲ ရအောင် စီစဉ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ရွာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာလက်ဝင်မှာ စိုးရတာနဲ့ ရှိတာနဲ့ ကန်တော့ပွဲ ပြင်ထားလိုက်တာပါ။ ကိုကျော်သန်း ကတော့ ဝေးရော။ စကား မပြောတတ်လို့ကို လူကြီးတွေ ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကိုချစ်တိုးက သူတစ်ယောက်တည်း ကြံရတော့မယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

"အဲသည်တော့ ရွာကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မရိုမသေ မလေးမစားလည်း မလုပ်ဝံ့ပါဘူး။ ဥပမာ ကန်တော့ပွဲပဲကြည့်၊ ကားပေါ်မှာ ပိုက်ပွေ့လာတဲ့ ကြားက ပြုတ်ကျပြီး ကြွက်မြီးပြတ် အသီးကြွေတွေ ဖြစ်နေတာကို နားလည်သာ ပေးကြပါတော့။ ရွာသူရွာသားများကော ကာယကံရှင် ဒေါ်စွန်မကော သည်လို

ဖြစ်တာတော့ မကျေနပ်ပါဘူးဆိုရင် မနက်ကန်တော့ပွဲ
အသစ်လဲပေးပါမယ်။ အခုတော့ ဟောသည်က အရပ်လူကြီး
ဦးလှမောင်နဲ့ ညှိပြီး သည်ကနေ့ညပဲ မင်္ဂလာစကား ပြောတာပါ။
ခုံတင်စရာရှိတာ တင်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း စီစဉ်ရပါတယ်။"

ရွာဘက်က မင်္ဂလာစကား ပြောမယ့် ဘကြီးဖိုးကိုး ရောက်လာတယ်။
တောင်ငှေးကြီး ထောက်ဝင်လာပြီး ကွက်လပ်ထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း
ကိုချစ်တိုးကို ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန် ထဲကနေ ပြူးကြည့်တယ်။
ချထားတဲ့ ကန်တော့ပွဲလည်း ကြည့်တယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတော့
သားရှင်မိဘက် သမီးရှင်မိဘက် ကန်တော့ပွဲ တင်ပြီး တောင်းရမ်းရတာ
အဓိကကိုး။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းဆန်း ဆိုတာ ရှိလည်းတင်ပေါ့။
မရှိတော့လည်း မတင်လို့ ကိစ္စ မရှိဘူး။ သို့သော်လည်း
ကန်တော့ပွဲကတော့ ပါရမယ်။ အင်္ဂါစုံရမယ်။ ပြည့်စုံရမယ်။ ကန်တော့ပွဲ
ဆိုတာ ကန်တော့တဲ့ပွဲ။ ကျေအေးခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ဂါရဝပြုခြင်း၊
နိမ့်ချခြင်း၊ မင်္ဂလာရှိခြင်း စတဲ့ သဘောကို ကိုယ်စားပြုတာ။ အခုတော့
ကြွက်မြီးပြုတ်နဲ့၊ ငှက်ပျောသီးဖီးပွဲ၊ ဇလုံထဲ စုထည့်တာကတော့
တိုင်းစွန်ပြည်နား ကြားလို့မှ မတော်ပါလားလို့ တွေးတယ်။
နားစွန်နားဖျားနဲ့ လိုက်လာရတာဆိုတော့ အကျိုး အကြောင်းလည်း
မသိပဲကိုး။ ယိုင်လျက်က သူ့တောင်ငှေးကြီးနဲ့ လှမ်းထိုးပြီး စကား
ခဏရပ်ခိုင်း ရော။

"နေပါအုံးကွယ် နေပါအုံးကွယ် မင်းတို့ ကန်တော့ပွဲက ဘယ်နှယ်ဟာတုံး၊
မင်းတို့ဟာ ရွာကိုရော မိန်းကလေးရှင် ကိုပါ ဖော်ကားသလို
ဖြစ်နေပါပကောလား၊ ငါ့တူရဲ့ မင်းတို့ဟာ မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ မတူဘဲ ရွာစာ
ချသလို ဖြစ်နေပါလားကွဟေ၊ အုန်းခေါင်တစ်လုံး ငှက်ပျောဖီးဆိုင်၊

လက်ဖက်ကွမ်းယာ ပါမှ ကန်တော့ပွဲ ဖြစ်သကဲ့၊ ခု ချက်ချင်း ကန်တော့ပွဲ လဲပါ။ "

ရွာအမိအဖဖြစ်တဲ့ ဘကြီးဖိုးကိုးက ငေါက်တော့ ကိုချစ်တိုး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ အကျိုးအကြောင်း ပြောတုန်းက မရှိတော့ တစ်ခါ ပြန်ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ရွာကလည်း ဘကြီးဖိုးကိုး ပြောမှ ပွစိပွစိ ဖြစ်လာတယ်။ ကျေနပ်ကြတာလား၊ မကျေနပ်ကြတာလားလည်း မသိရတော့ ကိုချစ်တိုးရော ကိုကျော်သန်းပါ လူတွေကို အကဲခတ်တယ်။ ကိုကျော်သန်းက ညတွင်းချင်း ကန်တော့ပွဲ ရနိုင်မလားလို့ ကိုလှမောင်က ခေါင်းကုတ်တယ်။ ရွာမှာက ဈေးရယ်၊ ဆိုင်ရယ် ကနွားရယ်လို့ ဟီးဟီးထအောင် ဖွင့်ထားတာ မရှိတော့ ဘယ်နား သွားဝယ်ပါလို့ ပြောလို့ကလည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ရွာကအုန်းပင် တွေတော့ ရှိတယ်။ ငှက်ပျောပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုကျော်သန်းက ပိုက်ဆံငါးထောင် ထုတ်ပေးပြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါဗျ ဆိုတော့ ကိုလှမောင်က ညတွင်းချင်း စီစဉ်ပြန်ရော "စံမြ လာဦး၊ မခင်ပိုင်တို့ အိမ်သွား အုန်းသီးတစ်လုံး တက်ဖဲ့စမ်း ကျသလောက် ပေးခဲ့၊ မစိန်တင့်က ကိုကြွက်သိုးတို့ ခြံက ငှက်ပျောတစ်ခိုင် ခုတ်ချေ အဖီးလှလှ သုံးဖီးရအောင် တစ်ခါတည်း လုပ်ခဲ့၊ သွားဗျာ မြန်မြန် နို့မို့ မင်္ဂလာစကား ပြောဖို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ထလုပ်နေရလိမ့်မယ်"

ကိုစံမြလည်း သူ့တစ်သက်လုံး အုန်းပင်တက်လာတာ တစ်ခါမှ ညဘက် မတက်ဖူးဘူး။ သည်တစ်ခါပဲ ညဘက် တက်ရမှာဆိုတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပြမယ့်လူ တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ထွက်သွားရော။ မစိန်တင့် ကလည်း ရွာအနောက်ဖျားက ငှက်ပျောခြံဖက် မိန်းမဖော်

နှစ်ယောက်နဲ့ သွားကြပြီ။ ကိုချစ်တိုးကလည်း ပြောလက်စ စကားရပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ သတို့သား မောင်ကြိုင် ကတော့ ဖျားနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ခြေတောက်တွေ နှိပ်ပေးနေလေရဲ့။

လူဝကြီး ကိုမှတ်တင် ကလည်း အကျီချွတ်ကြီးနဲ့ ငုတ်တုတ်။ ကိုကျော်သန်း ကတော့ သူ့ကားဆီ စိတ်ရောက် နေတာပါ။ နေ့တွင်းချင်း ပြန်လာခဲ့မယ် ပြောထားခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ အိမ်က မိသားစုတွေလည်း စိတ်တွေ ပူနေကြ ရှေးမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ မတော်တရော် တွေးပြီး ပူကြမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ မနက်တော့ စောစော ထပြန်ရမှာပဲလို့ တွက်တယ်။ သည်ရွာက လှည်းငှား၊ သဖန်းတောက ကားသွာယူ၊ သည်ဘက် လမ်းကောင်းကို ပြန်မောင်းရမယ့် ခရီးစဉ်ကလည်း မသေးဘူး။

ရွာသူရွာသား တွေကတော့ ရီရီစီစီ ဖြစ်ကြရာက လူတွေတောင် ထပ်တိုးလာသေးတယ်။ ဘက်ထရီမီးချောင်း တစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစကလည်း မှိန်ချင်လှပြီ။ ကိုချစ်တိုးကို လှမ်းကြည့်တော့ သူလည်း မေးထောက်ပြီး ကန်တော့ပွဲ စောင့်နေလေရဲ့။ မကြာပါဘူး။ အုန်းသီးက အရင်ရောက်လာတယ်။ အုန်းသီးကို ရေဆေးခိုင်းပြီး ကြွက်မြီးထိုး၊ ငှက်ပျောသီး သုံးဖီးပါ ရောက်လာတော့ ပြည့်စုံသွားပြီ။ လက်ဖက်နဲ့ ကွမ်းယာကတော့ ရှိတယ်။ အားလုံးစုံတော့ ကိုလှမောင်က ထပြီ။

"ကိုင်းဟေ့ ကိုင်းဟေ့ မင်္ဂလာစကား ပြောတော့မယ်၊ ဧည့်သည်တွေက မနက်စောစော ပြန်မှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း မနက်ဘက် အားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကနေ့ညပဲ အကျဉ်းရုံးလိုက်ရသယ်"

ဘကြီးဖိုးကိုးက ဧည့်သည်တွေ ပြောပါစေဦးဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးလည်း ထ ရရော။ အားလုံးငြိမ်ကျ သွားကြပြန်တယ်။ သတို့သားက လူမမာကို နှိပ်ပေးလို့။ သတို့သမီးက မအေ့ဘေးမှာ ထိုင်လို့။ သောင်းစိန်က ရေနေ့အိုး မီးထိုးလို့ ။ သည်တစ်ခါတော့ ကန်တော့ပွဲက စိုစိုဖတ်ဖတ် ရှိသွားပြီ။ မီးရောင်တွေ ကျသွားတဲ့ လယ်ပြင်ကြီး မင်္ဂလာညမှာ ကိုချစ်တိုး အသံက ဩဩကြီး ထွက်လာတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ကို ရွာသူရွာသားတွေက ဝိုင်းကူကြလို့ အားလုံး အဆင်ပြေပါပြီ။ မင်္ဂလာလှည်း ရှိသွားပါပြီ။ လူငယ်နှစ်ယောက် အတွက် မင်္ဂလာစကားကိုတော့ ရွာခံဘကြီးကိုးကပဲ ပြောပေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကလည်း နာယူမှတ်သား ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အပိုင်းကတော့ ရွာသူရွာသားများ ရှေ့မှာပဲ သတို့သားဘက်က တင်ရမယ့် ပစ္စည်းကို တင်ပါမယ်။ ကိုကျော်သန်း ... လာဖို့။"

ကိုကျော်သန်းက အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ ကိုချစ်တိုးအနား ရောက်လာတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ စိတ်ဝင်တစား ရှေ့တိုးကြည့်ကြတယ်။ ဘာတွေများ ပါလိမ့်ပေါ့။ သောင်းစိန်ကတောင် မီးဖိုနားကနေ ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ရွာသားနောက် ပါသွားမဲ့ ချစ်ခွင့်မရလိုက်တဲ့ ချစ်သူကို တင်တောင်းတဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်လား။ သူ့လည်ပင်းမှာတော့ သော့အိမ် (သော့ခလောက်) သေးလေး တစ်လုံးနဲ့ သော့တံ နှစ်ချောင်းကို ကြိုးမည်းတစ်ချောင်းနဲ့ ဆွဲထားတာတောင် မဖြုတ်သေးဘူး။ နောင်ဆုံးအထိ မျှော်လင့် နေသေးတဲ့ ပုံပေါ့လေ။

"ဒါက တစ်ကျပ်သား ဆွဲကြိုး တစ်ကုံးပါ။ ဟောဒါက တစ်ကွင်းကို

ငါးမူးသား လက်ကောက် တစ်ရံပါ။ ဟောဒါက တစ်မတ်သားစီ ရှိတဲ့ လက်စွပ် နှစ်ကွင်းပါ။ ငွေက တစ်သိန်းပါ။ ဟောဒါက မောင်ကြိုင်ဆရာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကူတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေက ငါးသောင်းပါ။"

ရွာသူရွာသား တွေက အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အေးသီတော့ ကံကောင်းသွားပြီတို့၊ တစ်မနက်စာလုံး သေချင်းဆိုး သမက်၊ ကာလနာ သမက်လို့ ဆဲနေတာ မစွန်မတစ်ယောက် ခုတော့ ရွှေသမက်၊ ငွေသမက် ဖြစ်ပြီတို့၊ အေးသီတို့မှာ မြို့သားလည်း ရသေး၊ လင်ကောင်းလည်း ရသေးတို့ စသည်ဖြင့် မှတ်ချက်လည်း ထွက်လာတယ်။ ရွာက ဝမ်းလည်း သာနေကြတာပါပဲ။ ဒေါ်ငွေက ပစ္စည်းတွေကို အများရှေ့မှာပဲ အေးသီကို ဆင်ပေးတယ်။ ငွေတစ်သိန်းခွဲ ကိုလည်း မစွန်မ လက်ထဲ ထည့်တယ်။ မစွန်မ မျက်နှာက မော့လို့။

သည်မြင်ကွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သူကတော့ သောင်းစိန်ပေါ့။ အေးသီက သူတစ်သက်လုံး ချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်ခွင့် အခါခါလည်း တောင်းခဲ့တယ်။ တောင်းတိုင်းလည်း မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ဖွဲ့မလျော့ခဲ့ဘူး။ နတ်ကတော်က ယတြာလုပ်ရမယ် ဆိုတာတောင် သူ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ခဲ့တာပဲ ကြည့်လေ။ ခုထိ သော့အိမ်နဲ့ သော့တံကြီး ဆွဲထားရတုန်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူအတွက် ကြေကွဲရ ပေမဲ့ နှမြောတသ ပေမယ့် အများရှေ့မှာ သည်လို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တောင်းရမ်းယူတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဝမ်းသာမိတယ်။ သူတစ်သက် ရှိနေပြီ အေးသီက မိန်းကလေးတောင် မန္တလေး သနပ်ခါးပို့တဲ့ အလုပ် လုပ်တယ်။ အခင်းထဲ ပေါက်၊ နေပူထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပေါ်သမျှ အလုပ်၊ ရသမျှ လုပ်ခနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက် နိုင်ပါလျက်နဲ့ သူ အလုပ် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မယုံကြည်ဝံ့တာ ဘာဆန်းမှာလဲ။

သတို့သားလုပ်တဲ့ မောင်ကြိုင် ကြည့်ရတာလည်း
 တောသူတောင်သားက ပါပဲ။ မြို့တက် အလုပ်လုပ်ပြီး ရသမျှ ငွေကလေး
 စုဆောင်းရင်း ချစ်သူကို တင်တောင်းနိုင်ခဲ့တာလည်း ချီးကျူးစရာပဲ
 မဟုတ်လား။ သည်လို တွေးလိုက်မိတော့ သောင်းစိန် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
 ဖြစ်ရတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အေးသီကို သူချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်လျက် ချစ်ဆဲပဲ။
 အခု ချစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်။ ကြောင်းမြန်းနေပြီ။ တစ်သက်လုံး
 မဝတ်ခဲ့ရတဲ့ ရွှေတို ရွှေစကလေးနဲ့ ဘဝရှေ့ရေး အတန်အသင့်တော့
 လှပနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူကကော ဘာလက်ဖွဲ့ နိုင်မလဲ။
 ဘာလက်ဖွဲ့ ရင်ကော ကောင်းမလဲ။ ချစ်သူကို နောက်ဆုံး
 လက်ဖွဲ့ ရမယ့်ကိစ္စမှာ အမေ့ဆီက လက်ဖြန့် မနေချင်ဘူး။ ဒါဖြင့်
 ဘာရှိသလဲ စဉ်းစားပြန်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင်
 အေးသီ မြို့ကို လိုက်သွားတော့မယ်။ လယ်ပြင်ကြီးမှာ အေးသီ
 မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မန္တလေးလို မြို့ကြီးမှာ အေးသီ ပျော်တော့မှာပေါ့။
 သူလည်း သည်ကနေ့ညက စပြီး ထန်းရည်၊ အရက်ဖြတ်တော့မယ်လို့
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သောင်းစိန် ကတော့ တွေးမိတွေးရာ ၊ ငေးမိငေးရာ။

ကိုချစ်တိုးက ပြန်ထတယ်။ မင်္ဂလာစကား သူကလည်း နည်းနည်းတော့
 ပြောမှကောင်းမယ် ဆိုပြီး စောစော ကတည်းက ခေါင်းပူအောင်
 စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် မပေါ်ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ပြောလိမ့်မယ်ဆိုပြီး
 ဘယ်သူကမှလည်း မင်္ဂလာစကား စဉ်းစားလာခဲ့ကြတာ မရှိတော့
 ခက်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
 ဘုန်းကြီးပြောခဲ့စကား ပြန်အမှတ်ရပြီး ပြောတယ်။

"သည်လိုပါ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ရောက်လာတော့ လယ်ခင်း၊ ယာခင်း၊

ပဲခင်းတွေ ပတ်ပတ်လည် မြင်ရတာကိုး၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ သည်ရွာသူ
မအေးသီကို ကျွန်တော့်တူ မောင်ကြိုင်နဲ့ ရတာတော့ တန်ပြီကွလို့
အောက်မေ့မိတယ်။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ သည်ရွာနဲ့ ကျွန်တော်
အကြောင်း ဆက်မိပြီ။ သည်တော့ ရွာက တောင်သူရွာဆိုတော့
ဗဟုသုတကလေးတော့ ဝေမျှခဲ့ဦးမှလို့ တွက်ပါတယ်။
သစ်ပင်များစိုက်ရင် အမြစ်နဲ့ အနှစ် ကောင်းချင်ရင်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့
စိုက်ကြပါ။ အနံ့ကလေးကလည်း မွှေး၊ အစေးလည်း
ကောင်းချင်ရင်တော့ တနင်္လာနေ့ စိုက်ကြပါ။ အဖူးကောင်းချင်ရင်တော့
အင်္ဂါနေ့၊ အပွင့်ကောင်းချင်တော့ သောကြာ ဆိုတာကိုး၊ ဟော
ပိုးများကျတတ်တဲ့ ရက်လည်း မှတ်ကြပါ။ လဆုတ်တစ်ရက်၊
ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ဆယ်သုံးရက်၊ ဒါတွေကို ရှောင်ရမယ်။
အိမ်တွေမှာ စိုက်အပ်တဲ့ အပင်တွေကို ကြည့်ပြန်တော့ သဖန်း၊ ကြခတ်၊
သရဖီ၊ ပုန်းညက်၊ အုန်း၊ ရှား၊ ကံ့ကော်၊ သီးနဲ့ ဥသျှစ် ဆိုသကဲ့သို့။"

သည်လို မင်္ဂလာစကားမျိုး ရွာက တစ်ခါမှ မကြားဘူးကြတော့
အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မေးထိုးပြရင်း
ဘယ်နှယ်တုန်း ပေါ့လေ။

ဘကြီးဖိုးကိုးတောင် မျက်လုံးတွေပင့်ပြီး တယ်ဟုတ်သဲ့၊
ကောင်ပါလားဘဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ကြည့်လို့။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့
ဖျားနေလျက်က ငုတ်တုတ်ထထိုင်တယ်။ ချစ်တိုးကတော့
လုပ်ကရောမယ် ဆိုတဲ့ပုံ။ ရွာသားတွေက တပြုံးပြုံး။ ရွာသူတွေက
တအုံးအုံး။ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့လေးချစ်တိုးက အဟုတ်ပဲဆိုတဲ့
မျက်နှာနဲ့။ ကိုချစ်တိုးကတော့ ရွာနဲ့ ဘိသိက်ဆရာ အံကျပြီဆိုတဲ့ ပုံနဲ့။
တောသူ တောင်သားများ လက်ငင်း အသုံးတည့်တာ ပြောတဲ့ကိစ္စ။

မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်လေခြင်း ပြောလို့ မရဘူးလို့လည်း
တွေးတယ်။ မင်္ဂလာစကား ဆိုသည့်အတိုင်း ဒါလည်း မင်္ဂလာစကားပဲ။
ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ နည်းနည်း ထည့်ပြောရတာပေါ့။

"ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားများ ယုံကြည်ကြတဲ့ လောကီပညာကို
ကျွန်တော်တို့လည်း ယုံကြည်ရတာပဲ။ မောင်ကြိုင် တနင်္လာသား၊
အေးသီ တနင်္ဂနွေသား နှစ်ယောက်ပေါင်းတော့ ဥစ္စာပေါအံ့၊ ချမ်းသာအံ့၊
အရှည်တည်မြဲအံ့တဲ့ဗျ။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတုန်း၊
ဖွားသက္ကရာဇ်ကိုလည်း သုံးနဲ့စား တစ်ခုကြွင်းတော့ လူ ...
နှစ်ခုကြွင်းတော့ နတ် ... သုံးခုကြွင်းတော့ ဘီလူးဗျာ၊ ကိုင်း ..."

ဆိုင်သလား မဆိုင်သလား မသိဘူး ကိုချစ်တိုးကတော့
တွန်းချတော့တာပါပဲ။ သည်အတိုင်းသာ သွားရင် သားဖွားလွယ်အောင်
လုပ်တာတို့၊ နေ့အလိုက် အချင်းမြှုပ်တာတို့၊ နို့ထွက်ဟင်း ချက်တာတို့ပါ
ပါတော့မယ်ထင်လို့ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က ချောင်းဟန့်သံ ပေးတယ်။

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ချစ်တိုး"

ကိုချစ်တိုးက လှည့်ကြည့်တယ်။ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က သဘောကျလို့
ဆက်ပြော ဆက်ပြောလို့ ထင်ရာက ပြောရမယ့်စကား စဉ်းစားပြန်ရော။

"ဟော ... လာပြန်တယ် အောင်၊ ဆင်းရဲ၊ ပြီ ... လာဘ်ရတဲ့ရက်၊
ဒဏ်ကျတဲ့ရက် မှုများတဲ့ရက်၊ ချစ်တဲ့ရက်ပေါ့ဗျာ ကိုင်း ... ကျွန်တော်
တွက်နည်း မေ့နေလို့"

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ချစ်တိုး တော်လကွာ ..."

သည်တစ်ခါတော့ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က တော်လကွာပါ
 ထည့်လိုက်တယ်။ ကိုချစ်တိုးကလည်း ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။
 စကားအနားသတ် ပုဆိုးတိုကလေး ကျစ်စည်းသလို ပြန်စည်းတယ်။
 ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။
 ရွာသားတစ်ယောက်က ဘက်ထရီအိုးတစ်ဖက် မီးချောင်းတစ်ဖက်
 ကိုင်ပြီးဝင်လာလို့ အခမ်းအနားက နည်းနည်း ပိုလင်းသွားပြန်ပါရော။
 အေးသီကတော့ မျက်နှာကလေး ပြုံးလို့။ မစွန်မကတော့
 သားမက်လောင်း မောင်ကြိုင်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့်လို့။

"ကျွန်တော် မင်္ဂလာစကားကို အနားသတ်ရရင် မင်္ဂလာရှိကြပါပြီ။
 အောင်ကြပါပြီ။ မန္တလေးချော်ဆိပ်နဲ့ လယ်ပြင်ကြီး ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်း
 ပေါက်ပါပြီ။"

ကိုင်း ... ဘကြီးဖိုးကိုးက ဆက်ပါဦး"

ကိုချစ်တိုး ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဘကြီးဖိုးကိုးကို မင်္ဂလာစကားပြောဖို့
 စကားစလိုက်တယ်။ ဘကြီးဖိုးကိုး ကတော့ လောကီ မင်္ဂလာ၊
 လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်လေး
 ပြောရှာတယ်။ အုန်း၊ ကောင်း၊ ဇော၊ လှ၊ ပန်း၊ သက်၊ တောင် အခါရက်
 တွက်ပြတယ်။ အုန်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖွား သိကြား စောင့်တယ်။ ကောင်း
 တနင်္လာ ဗိဿနိုးနတ် စောင့်တယ်။ ဇော အင်္ဂါ ခြင်္သေ့ စောင့်တယ်။ လှ
 ဗုဒ္ဓဟူး ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း စောင့်တယ်။ ပန် ကြာသပတေး ဗြဟ္မာ
 စောင့်တယ်။ သက် သောကြာ မာရ်နတ် စောင့်တယ်။ တောင် စနေ
 အသူရိန် စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ မောင်ကြိုင် တနင်္လာ ဗိဿနိုး

စောင့်တဲ့အကြောင်း၊ အေးသီ တနင်္ဂနွေ သိကြား စောင့်တဲ့အကြောင်း၊
 ဒါကြောင့် ကောင်းရက်ဖွားများ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းက အစ လင့်ဝတ္ထုရား၊
 မယားဝတ္ထုရားတွေပါ တစ်ထိုင်တည်း ပြောပြလိုက်တာ
 သန်းခေါင်ချဉ်းကရော။ ကိုကျော်သန်းက ဘကြီးဖိုးကိုးကို ငွေငါးထောင်
 ကန်တော့ ဘကြီးဖိုးကိုးက ဆုတွေ ပေးနေပြန်ရော။

သည်အချိန်မှာ အိုးသူကြီးတွေရဲ့ မီးဖိုဘက်ဆီက ကြက်သားဟင်းနဲ့
 ထွက်လာပြန်ပါပြီ။ ကြက်သုံးကောင် ရိုက်ပြီး ဆီပြန်ချက်ထားတဲ့ အနံ့မှန်း
 ကိုချစ်တိုးက သိတယ်။ ဒါက မနက်ဘက် ဧည့်သည်ကျွေးဖို့
 ဟင်းလုံးတယ် ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ ဝမ်းဟာလာပြန်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
 ရပ်ရွာက သူတို့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာကို ကိုချစ်တိုး
 သတိရလိုက်လို့ပါ။ သူတို့ နောက်ကျတာကို ခွင့်လွှတ်ကြတဲ့အပြင်
 တစ်ရွာလုံးက ထမင်းဟင်းတွေ ခူးလာကြတယ်။ မနက်စားဖို့ ချက်ပြုတ်
 နေကြတာကို ကျေးဇူးလည်း တင်မိသလို၊ ရွာကိုလည်း ခင်သွားခဲ့တယ်။
 တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့သမျှလည်း ပျောက်ပြီ။ သည်အချိန်မှာ
 ကိုချစ်တိုး ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ ရှိတော့တယ်။

မြို့မှာမွေး မြို့မှာပဲ ကြီးခဲ့ရတဲ့ ကိုချစ်တိုး တစ်ယောက် ခဏတာလေး
 အတွင်းမှာပဲ အညာကျေးတောနေ တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သလို
 ကျေးလက်ကို ခင်တွယ်စိတ်ကလေးပါ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့လိုပဲ လူဝကြီး
 ကိုမှတ်တင်ကလည်း ခံစားရပုံ ပေါ်ပါရဲ့။ ပုံပုံကြီး ထိုင်နေရင်းက
 မင်္ဂလာပြုဖွယ်ကိစ္စ ဆက်တာဝန် ယူပြန်တယ်။

"ကိုင်း ... ကိုင်း မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ ရှေ့ကိုလာကြ၊ ရတနာသုံးပါး
 ကန်တော့ရအောင်၊ ပြီးရင် ဘကြီးဖိုးကိုးကို ကန်တော့၊ အမေမစွန့်မကို

ကန်တော့ကြ"

မစွန်မက မျက်ရည်တွေတွေ ကျရင်း ကွက်လပ်ကြား ထွက်လာတယ်။
မစွန်မ မျက်ရည်ကျတော့ ရွာသူ တချို့ကလည်း ဘာမှန်းမသိပဲ
မျက်ရည်ကျကြလို့။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီက အိမ်ဘုရားမှာ အရင်
သွားကန်တော့ ကြပြီးလျှင် ဘကြီးဖိုးကိုးကို ကန်တော့။ မစွန်မကို
ကန်တော့။ မစွန်မက သမီးကလေး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပြီး
အများရှေ့မှာ သတို့သားလက် အပ်ရပါပကော ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငိုရှာတာပါ။
မအေဝိုတော့ အေးသီလည်း ငိုတယ်။ အေးသီဝိုတော့ မောင်ကြိုင်က
မျက်နှာကြီး အိုလို့။ ဦးမှတ်တင်က ရင်ပတ် ကြေးတွန်းရင်း ဆုပေးတယ်။

"ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့် သဗ္ဗဘေးဒဏ် ရန်မရှိ ပကတိ
ကျန်းမာချမ်းသာတိုးပွား ရတနာမိုးများ ရွာသကဲ့သို့ လိုရာဆန္ဒ
ပြီးမြောက်ကြပါစေဗျား"

မင်္ဂလာကိစ္စ ပြီးပြီဆိုတော့ ရွာကလူတွေလဲ ပြန်ကြပြီ။ ရေခွေးတွေ
တလှိုင်လှိုင် တည်ပေးနေတဲ့ သောင်းစိန်တို့ အုပ်စုလည်း ပြန်ကြပြီ။
ဘထွန်းတို့လည်း ပြန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်နဲ့ ရပ်ရွာလူကြီး တစ်သိုက်ပဲ
ကျန်တော့တယ်။ ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေလည်း ပြန်ပို့လိုက်ကြပြီ။
မီးတိုင်ခွက်ကလေးနဲ့ပဲ လူစုထိုင်တယ်။ တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ
တစ်ရေး မှေးကြတယ်။ ငန်းဆေး တန်ခိုးကြောင့် ဆရာကြီးတောင်
ချွေးတွေ ပြန်လာပြီ ရေခွေးထသောက် နေသေးတာပါ။
ကောက်ညှင်းကြော်တွေ တစ်ဝကြီးစားပြီး အားလုံး အိပ်ကြတယ်။
မအိပ်တာက မောင်ကြိုင် အူတွေမြူးလို့ကိုး။

(၁၅)

မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ ဧည့်သည်တွေ နိုးကြတယ်။ ညက ညဉ့်နက်တာရော၊ ခရီးပန်းတာရော ဆိုတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကျော်ဒွန်းက လွဲရင် အိပ်လိုက်ကြတာ အတုန်းအရုန်းပါပဲ။ မစွန်မနဲ့ ဒေါ်ငွေကတော့ မနက် စောစောထပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်းထားတယ်။ ရွာထိပ်က အကြော်ပြေးဝယ်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ ရှာတယ်။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီကတော့ မန္တလေးကညပါလာတဲ့ လှူဖွယ်မုန့်တွေ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်ကြလို့ အိမ်မှာ မရှိကြဘူး။ ကိုချစ်တိုးက ကိုကျော်သန်းနဲ့ ညှိပြီး အစီအစဉ် ဆွဲကြတယ်။ ရွာကလည်း ချက်ပြုတ်ထားတော့ ထမင်းတော့ စားသွားကြမယ်။ သိပ်နေမြင့်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း စဉ်းစားကြတယ်။

"နေဦး ... ခင်ဗျားတပည့်က ရွာမှာနေခဲ့မှာလား ပြန်ခေါ်သွားမှာလား"

"ခေါ်သွားရမှာပေါ့ ကိုချစ်တိုးရာ၊ အေးသီလည်း ထည့်ရင်တော့ ခေါ်သွားရမှာပေါ့"

"အေးဗျာ ... ဒေါ်စွန်းမပါ ခေါ်သွားရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ တင့်တယ်မယ်နဲ့ တူတယ်"

"လောလောဆယ် ဘယ်မှာ ထားမှာတုန်း"

"ကျုပ် အလုပ်ရုံထဲက ဝိုဒေါင်တစ်ခန်း ပေးရမှာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က မောင်ကြိုင် မရှိလို့ မဖြစ်တော့ ထားခဲ့ရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မယားနား ကပ်နေမယ့်ကောင်ဗျ"

ခဏနေတော့ ကိုလှမောင်က သဖန်းတောမှာ ထားခဲ့တဲ့ ကားဆီကို

လိုက်ပို့ဖို့ လှည်းနှစ်စီး ဆင့်တယ်။ ဧည့်သည်တွေ ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတင် မကပါဘူး။ ရွာက ဟင်းတစ်ခွက်စီ လာပို့ကြလို့ ဟင်းတွေ မြိုင်လှပေါ့။ ကနေ့ အေးသီ မြို့လိုက်သွားတော့မယ် ဆိုလို့ မြစ်နံတို့လို ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေက မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး လာငိုလိုက်ကြတာ ကျူးကျူးပါလို့။ မြို့မှာ မင်္ဂလာပွဲကလေး လုပ်ပြီးရင် လာမယ့် တန်ဆောင်မုန်းမှာ ရွာလာပြီး မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ဦးမှာဆိုတော့ အေးသီတို့ ဂုဏ်ရှိလှပေါ့။ မြို့မှာ တစ်သက်လုံး နေရမှာ ဆိုတော့ ရွာကိုတော့ အလွမ်းသား။

မစွန်မကလည်း တကယ်တမ်း ရွာကို ခွဲရတော့မယ် ဆိုတော့ ရွာကို လွမ်းလှသကော ရယ်လို့ ငိုပြန်ပါရော။ မောင်ကြိုင်ကတော့ တငိုတည်း ငိုနေတဲ့ အေးသီနဲ့ ဒေါ်စွန်မကို ကြည့်ပြီး သည်လိုများ တစ်သက်လုံး ငိုနေရင် ခက်ရချည်ရဲ့လို့ တွေးတယ်။

ဧည့်သည်တွေ ထမင်းကျွေးပြီး ရွာခံတွေ စားနေကြတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ လှည်းနှစ်စီးလည်း ရောက်ပြီ။ လှည်းဆရာတွေက နွာတွေ ခဏဖြုတ် ချွတ်ထားပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ် ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေကြပြီ။ ရွာက လူတွေလည်း ရောက်လာကြပြီ။ မိန်းမသားနဲ့ ကလေးတွေ များတာပါပဲ။ အေးသီကတော့ ရှိသမျှထဲက အကောင်းဆုံး ဝတ်ထားလို့ ကြည်ကြည်စင်စင်ကလေး လှလို့။ မြို့ကိုယူရမယ့် ပစ္စည်းကလေးတွေ စုထုပ်ပြီး မြွေရေခွံအိတ် နှစ်လုံးထဲ ထည့်တယ်။ မြို့ရောက်ရင် အသစ်ဝယ်ပေးမယ် ဆိုတော့ များများ သယ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အေးသီက မောင့်ကြိုငဲ့ကို တိုးတိုးမေးတယ်။

"အစ်ကို ပျော်ရဲ့လား"
 "မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား"

"မြို့ရောက်ရင် ကျုပ်တို့သားအမိ နှိပ်စက်မှာ စိုးတာပါတော်"

"မနှိပ်စက်ဘဲ ရှိပါ့မလား"

"ဘယ်လိုရယ်"

"မနှိပ်စက်ပါဘူး ပြောတာပါ"

"အစ်ကိုတို့ မြို့သားတွေက ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့သူတွေက လှတော့ ခြေရှုပ်မှာလည်း စိုးသတော် ..."

"ခြေမရှုပ်ပဲ ရှိပါ့မလား ..."

"ဘယ်လိုရယ်"

"ခြေမရှုပ်ပါဘူးလို့ ပြောတာပါ ..."

သည်ထက်လည်း ပိုပြောမကောင်းတော့ အေးသီ မောင်ကြိုင် လက်မောင်းကို ဆိတ်လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က စကားလည်း များများပြောတတ်တာ မဟုတ်တော့ ပြောမိပြောရာကိုး။ ဆွဲကြိုးကလေး၊ လက်ကောက်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ အေးသီက ပိုတောင် လှသေးတယ် ထင်ရှာလို့ ကြည့်ရတာ မဝဘဲ မဝနိုင်ဘူး။ အားလုံး ပြန်ကြဖို့ ပြင်တော့ ကိုယ့်အဝတ်အစားကိုယ် လဲကြရပြီ။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်လည်း ခုမှ အင်္ကျီ ဝတ်ရတော့တယ်။ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး လဲပြီးတာနဲ့ မပြောမဆို လှည့်ပေါ် ဖင်ချိတ်ထိုင်လိုက်တာ ခွထောက် ထောက်ရုံ ထောက်ထားတဲ့ လှည်းက ဖင်ထောင်ပါလေရော။ လှည်းတစ်ခါမှ မစီးဖူးတဲ့သူ ဆိုတော့ ကားလိုပဲ မှတ်တာပေါ့။ လှည်းဦး ထောင်သွားတော့ ဦးမှတ်တင်လည်း ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျတော့တာပဲ။ ဝိုင်းကြည့် နေကြတဲ့ လူတွေဆိုတာ အူတွေများ တက်လို့။ ရွာသူ တစ်ယောက်က အော်တယ်။

"ဦးဝ ကတော့ အမှတ်တရ လုပ်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာပါတော်"

ဦးမှတ်တင်ကို ယောက်ျားသန်သန် လေးငါးယောက်က ချိုင်းကနေ
 မ,ထူတယ်။ လှည်းနှစ်စီးမှာ စီးရမယ့် လူတွေ စာရင်းချကြည့်တော့
 လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကို ဗဟိုပြုပြီး တွက်ကြရတယ်။ ဦးမှတ်တင်
 စီးမယ့်လှည်းမှာ ဒေါ်ငွေ၊ ဒေါ်စွန်မ၊ မောင်ကြိုင်နှင့် အေးသီ။
 နောက်တစ်စီးမှာက ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်း၊ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်၊
 ကိုကျော်သန်း၊ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်ဝင်း လှည်းပေါ် အသီးသီး
 ရောက်ကြတော့မှ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းတို့က မတက်ကြသေးဘဲ
 ကိုလှမောင်ကို အနားခေါ်တယ်။ ကိုလှမောင်လက်ထဲ ရွာဝင်ကြေး
 ငွေတစ်သောင်း ထည့်ပေးပြီး အစစအရာရာအတွက်
 ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြတယ်။ ရွာဝင်ကြေး ဆိုတာ
 ရွာခံမိန်းကလေးကို တောင်းရမ်းယူတဲ့အတွက် ရွာရေးရပ်ရေးသုံးဖို့
 ရန်ပုံငွေပါ။ တကယ်က ရွာဝင်ကြေးက အဲသလောက် မယူကြပါဘူး။
 ကိုလှမောင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ တမင် ထည့်ပေး ကြတာပါ။ မြို့မှာ
 ကလေးတွေ မင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း ကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်တယ်။
 ကိုလှမောင်က မယူပါရစေနဲ့ အတန်တန် တောင်းပန် နေသေးတာပါ။
 ကိုကျော်သန်းက ဇွတ်ပေးတော့မှ ယူရှာတယ်။

"တစ်ခုပဲ ကျုပ်ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ရွာက ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့က
 အနေအစား ဆင်းရဲပေမယ့် စာရိတ္တ ကောင်းကြသူတွေပါ။ မြို့ရောက်လို့
 အဆင်ပြေတယ် စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုတာပဲ ကျုပ်တို့ရွာက ကြားချင်ကြ
 သာပါ။ သူတို့ကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ တကယ်လို့ မြို့မှာ
 မပျော်ဘူး ဆိုရင်တော့ သူတို့ သားအမိကို ကျုပ်တို့ရွာအရောက်
 ပြန်ပို့ပေးကြပါဗျာ"

ကိုလှမောင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကိုချစ်တိုးရော ကိုကျော်သန်းပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်ပေမယ့် ကိုယ်ရွာသူရွာသားကို ငဲ့ရှာကြပါလား။ သံယောဇဉ် ရှိကြပါလား နှလုံးသားတွေ ဖြူစင်နူးညံ့ကြပါလားလို့ တွေးမိပြီး လေးလည်း လေးစားသလို ရင်ထဲမှာလည်း နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကိုလှမောင်ကို ဖျစ်ဖျစ်ကြီးဆုပ်ပြီး ကတိပေးလိုက်ရုံမက လယ်ပြင်ကြီးကိုလည်း ကိုယ်ရွာလို သဘောထားပါကြောင်း ပြောရတယ်။ မန္တလေးကိုလည်း ရောက်အောင်လာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့ကြတယ်။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... နေပူရော့မယ် သွားကြတော့"

လှည်းတွေ စထွက်တော့ အပျိုတွေက လှည်းတွေရှေ့က ပန်းကြိုး တားကြတယ်။ ရွာမှာပွင့်တဲ့ တောပန်းကလေးတွေ သီချိတ်ပြီး တားကြရတာပါ။ မြစိန်တို့က ပန်းကြိုးတားတော့ လှည်းဆရာက တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ရှေ့ကလှည်းပေါ်ကနေ ကိုချစ်တိုးက လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး မိန်ကလေးတွေ မုန့်ဖိုးရယ်လို့ ငွေငါးထောင် ပေးလိုက်တယ်။ ဝါးခနဲ အော်ရယ်ကြပေမယ့် နောက်လှည်းပေါ်က အေးသီကို မြင်တော့ စိတ်မကောင်းကြ ပြန်ဘူး။ အေးသီက မျက်ရည်ကြားက ပြုံးပြရာပါရဲ့။

"သွားတော့ အေးသီရေ ညည်းက ပြောတော့ မင်္ဂလာကားကြီးနဲ့ မြို့ကို ကြွားကြွားကြီး ပြန်မှာဆိုဟဲ့ ခုတော့ တို့ရွာက မင်္ဂလာလှည်းကြီးနဲ့ပါလား ကောင်မရဲ့"

"အေးပါ မြစိန်ရယ် သွားတော့မယ်နော်"

လှည်းက ရှိခနဲ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ရွာကထွက်ပြီး ညောင်ခြောက်၊
 သဖန်းတောဘက် လမ်းကို ကွေ့ပြီ။ ရွာထန်းတောကလေးကို
 ကျော်တော့ ကျေးငှက်သံတွေ ဆူညံနေတဲ့ လှည်းလမ်းဘေး
 တောတန်းကလေးကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သည်အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်
 သစ်ပင်ကွယ်က ဘွာခနဲ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ သောင်းစိန်
 ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ အပြုံးနဲ့ သောင်းစိန်။ အေးသီတို့ စီးလာတဲ့
 လှည်းဆီကို ကပ်သွားပြီ သူ့လည်ပင်းက ဆွဲထားတဲ့
 သော့ခလောက်လေးနဲ့ သော့တံကလေး နှစ်ချောင်းပါတဲ့
 ကြိုးမည်းကလေးကို လည်ပင်းက အသာအယာ ဖြုတ်တယ်။
 လှည်နောက်မြီးကနေ အေးသီကို လှမ်းပေးလိုက်လေရဲ့။

"အေးသီ ဒါလေးတော့ ယူသွားပါ ငါ့နှမရာ။ ငါတတ်နိုင်တာ
 လက်ဖွဲ့လိုက်တာပါဟာ၊ အဖိုးမတန်ပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ ရှိပါတယ်"

အေးသီက လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ကြိုးကနေ ကိုင်ကြည်လိုက်တော့
 သော့အိမ်ကလေးနဲ့ သော့တံကလေး နှစ်ချောင်း။ အေးသီက
 သောင်းစိန်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးရုံလေး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က ခုမှ
 သော့ရတော့တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အေးသီလက်က ကြိုးကို လှမ်းယူတယ်။
 ဆွဲဖြုတ်ပြီး သော့ခလောက်ကို အေးသီ မြွေရေခွံအိတ်က
 ဖစ်ကွင်းကလေးမှာ ချောက်ခနဲ ခတ်လိုက်တယ်။
 သော့နှစ်ချောင်းကိုတော့ အေးသီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပါပဲ။
 အေးသီက လှည်းပေါ်က သောင်းစိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။
 သောင်းစိန်က ရွာဘက်ကို ပြန်နေပါပြီ။

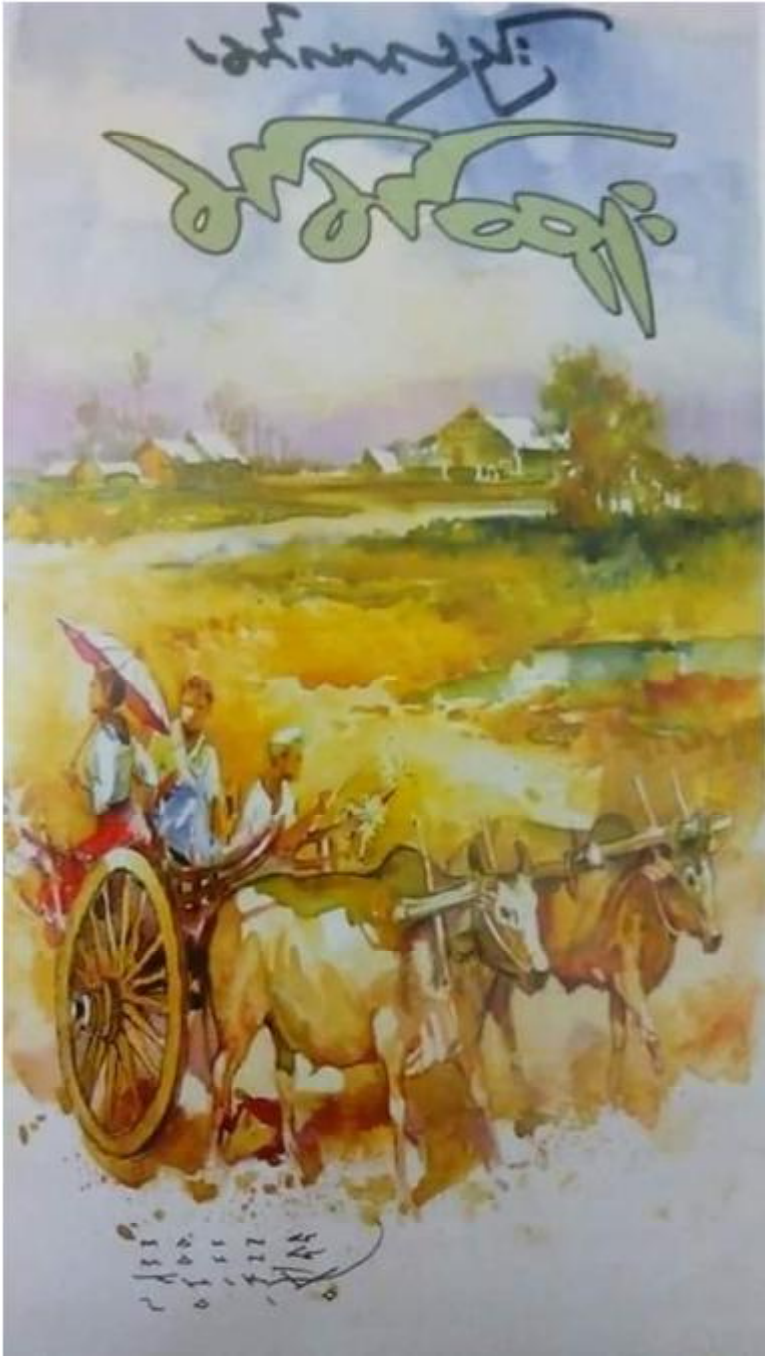
"သော့လေးတော့ သေသေချာချာ သိမ်းမှတော်ရေ့ ..."

"မသိမ်းလို့ ဘယ်ရလိမ့်မတုန်း ..."

လှည်းကတော့ တအိအိ သွားနေလေရဲ့။ သည်တစ်ခါတော့ မောင့်ကြိုင် စကားကို အေးသီ မရယ်ဖြစ်ပါဘူး။ မျက်ရည်တွေ ကြားကပဲ လယ်ပြင်ကြီး ရွာကလေးကို မြင်သလောက် လှည့်ကြည့်ရှာလေရဲ့။

(ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြခဲ့သော ကျွန်မ၏မောင် မောင်သိန်း (ရွှေစင်အောင်) အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

ခင်ခင်ထူး

မင်္ဂလာလှည်း

ခင်ခင်ထူး

(၁)

အဲသည်နေ့က ကိုချစ်တိုး မနက် အစောကြီး နိုးနေတယ်။ ခါတိုင်း မနက် ရှစ်နာရီ မနိုးချင်တဲ့ ကိုချစ်တိုး။ ခြောက်နာရီ ထိုင်အောင် ညဘက်က နာရီသံပတ် ပေးထားရတာပါ။ ကိုချစ်တိုး မိန်းမကတော့ ခုတလော ကိုချစ်တိုး လုပ်နေတာတွေကို မကြည်သာပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်။ တစ်ဆင့်ခံ လူကြီး လုပ်ချင်တာကို မကြိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ စီးပွားသောင်သာ သူချင်းလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ခင်မင်ကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ အခု မိန်းမတောင်းမယ့် မောင်ကြိုင်နဲ့ ကိုချစ်တိုးနဲ့က ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်သန်းရဲ့ တပည့်။ တစ်ရွာက လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ ကိုကျော်သန်းက သူ့တပည့် မိန်းမ တောင်းပေးရမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးကိုပါ ခေါ်လို့ လိုက်ပါမယ် ကတိပေးမိရာက ထလိုက်ဖို့ ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒါကို ကိုချစ်တိုး မိန်းမ မခိုင်ဝါက မကြည်ဘူး။

"တော့မလဲ ကိုယ့်အရေး မဟုတ် ကိုယ့်အရာ မဟုတ်။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမှာနဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိစ္စနဲ့ တော်မလိုက်လဲ ရတဲ့ဟာကို တော်က သူများရှေ့ ခြေတစ်လှမ်း ရောက်နေတာ"

"ဟ... မိခိုင်ရ၊ သူ့ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စပေါ့ဟ။ တောင်းတယ်၊ မြန်းတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ လူကြီးအရာထားတာ ဂုဏ်တော် ရှိသေးတာကော၊ ကိုကျော်သန်း ခေါ်တာ မလိုက်လို့ ကောင်းရောလား ..."

"တော့ကိုယ်က လုံဖျား ပုစဉ်းနား အကြောင်းရှာနေတာ၊ တော်က ဘာပြောတတ် ဆိုတတ်လို့တုန်း"

"မင်္ဂလာခန်း မပြောတတ်တော့ ဒါနခန်း ချရုံပေါ့ဟ ..."

"ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ဟင်း"

ကိုချစ်တိုးက စတိုးဆိုင်ကြီး ဟည်းနေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသလောက် လူမှုရေးစိတ်၊ ဘာသာဘုရား စိတ်ကလေး ရှိတော့ ထစ်ခနဲဆို သူက ဘဏ္ဍာရေးမှူး ထ ဖြစ်နေကျ။ သည်ကိစ္စက တော့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး မဟုတ်ပေသိ လူမှုရေး မဟုတ်လား။ လိုက်ပျံမယ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောသာ ပြောရတာ မိန်းမယူမယ် ဆိုတဲ့ ကိုကျော်သန်းတပည့် ဆိုတာကိုလည်း ကိုချစ်တိုးက ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကျော်သန်း မျက်နှာနဲ့ဆိုတော့ မောင်ကြိုင် မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေလို့ တွက်တယ်။ ပြီး တော့ မောင်ကြိုင်က တောသူတောင်သား၊ မန္တလေးကို လာလုပ်ကိုင် စားသောက် နေတာပေမယ့် ချစ်သူကို မိသား၊ ဖသားပီပီ ရှိတာလေးနဲ့ တောင်းမြန်းယူတာမျိုး ဆိုတော့ တတ်နိုင်သူတွေက ဝိုင်းကြ၊ ဝန်းကြခြင်းဟာ ကုသိုလ်ရတယ်လို့လည်း ကိုချစ်တိုး ခံယူထားတာ ပါပါတယ်။

"နေပါဦး ... မောင်ကြိုင် မိန်းမတောင်း သွားရမယ့် ရွာက ဘယ်မှာတုန်း"
 "စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲ ပြောတာပဲ၊ ဘာရွာဆိုလား"

"မိန်းကလေး မိဘများက ဘာလုပ်ကြတာတုန်း"

"ဘာလုပ်ဆိုလား ..."

"မင်္ဂလာက ဘယ်တော့ ဆောင်ကြမှာမို့လဲ"

"ဘယ်တော့ဆိုလား ... သိပေါင်ကွာ"

မိန်းမ မေးသမျှလည်း ကိုချစ်တိုးက အိုးဝင်ကော်ချက် ဖြေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုနားဆိုလား ... သည်နား ဆိုလားနဲ့ ပြီးရတာပါ။ သည်လို ဝေလေ မိန်းမက မကြည်သာလေ။ မကြည်သာမှ နေရော သူလိုက်ပါမယ် ဆိုမှတော့ စောစောထ ရေချိုး၊ ပေါင်ဒါတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေ တဖျန်းဖျန်း ဆွတ်၊ လည်ကတုံး ဖြူကလေး သန့်သန့်ကို စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ခံ ဝတ်ပြီး ပိုးပုဆိုး ရေညှိစိမ်းတစ်ထည် ကောက်ဝတ်တယ်။ ကတ္တီပါစိမ်း မွှေးရှည်ဖိနပ် စီးပြီးတော့ ဆိုင်က ကလေးမလေး ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ပူပူလောင်လောင် သောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ကားထွက်မျှော် နေတော့တာပါ။ ခြောက်နာရီခွဲလောက် ကျတော့ ကားမလာသေးဘဲ မောင်ကြိုင် ရောက်လာတယ်။ လူကြီးတွေ လိုက်နိုးတာတဲ့။ သတို့သားလောင်းက အဝတ်အစား မလဲရသေးဘူး။ ကြောင်းမြန်းမယ့် လူက ပီရိယ ကောင်းနေတော့ မယားလုပ်သူက အောင့်ပြန်ရော။ သည် တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်ကို မခိုင်ဝါကပဲ မေးတယ်။

"နေပါဦး ... မင်းက ကိုကျော်သန်းတပည့် မောင်ကြိုင်လား ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ လူကြီးတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် လိုက်ပြောတာပါ"

"အလိုတော် ... ကာယကံရှင် မယားတောင်းမယ့် လူက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ တို့အိမ်က ဥပက၊က ကျီးမနီးခင် ဆွမ်းထချက်

နေတာပါကော၊ နေပါဦး မင်းတို့ရွာက ဘယ်မှာတုန်း ..."
"သည့်နားလေးပါ ... စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲတင်"

စစ်ကိုင်းဆိုတာ မန္တလေးနဲ့ မဝေးတော့ ကိုချစ်တိုး စောစောပြန်ရောက်ဖို့
သေချာပြီလေ၊ သည့်ထက် ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါး
မင်္ဂလာကိစ္စ ဆိုတော့ သည့်ထက် ပိုပြောလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ။
ဒါပေမယ့် ကိုချစ်တိုးကိုတော့ မျက်စောင်း ထိုးလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်
ပြန်သွားပြီး နာရီဝက်လောက် ကြာမှ ကိုကျော်သန်းရဲ့ကား
ရောက်လာတယ်။

လိုက်ထရပ်ကား ပက်လက်ပေါ်မှာ လူကြီး တော်တော်များများလည်း
ပါလာကြတယ်။ သတို့သား မောင်ကြိုင်၊ မောင်ကြိုင်ဆရာ ကိုကျော်သန်း၊
မောင်ကြိုင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ဒေါ်ငွေ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ တရုတ်ကြီး
ကိုဝိန်။ ကျန်တာက ကိုချစ်တိုးလိုပဲ ကိုကျော်သန်း ခေါ်လို့ ပါလာတဲ့
ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ဦးကျော်ဒွန်း၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်၊ လူတွေ
မနည်းဘူး။ မောင်ကြိုင်နဲ့ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ငွေကို ကားခေါင်းထဲ
ထိုးထည့်ထားတော့ ကိုချစ်တိုးကလည်း နောက်က ကားပက်လက်
ခါးရှည်ကြီးပေါ် ထိုးတက်လိုက်ရတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်းတွေချည်း ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မယားကို လူရိုသေ
ရှင်ရိုသေ အလုပ်ဟာ ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်တယ်။

"ကြွကြွ ... ကိုချစ်တိုးရေ တော်မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး ... ကြွ"

မယားက ရွဲ့ပြောတာ သိသားပဲ၊ စပ်ဖြီးဖြီးကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲ
တစ်နေရာ ရှာထိုင်တယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကချည်း

လူသုံးယောက်စာ နေရာယူထားတော့ ကိုကျော်သန်းနယ်
 ဘယ့်နယ်ကြောင့် ကိုမှတ်တင်ကြီး ကားပေါ် တင်လာရတာ
 ပါလိမ့်လို့လည်း တွေးမိသေးတယ်။ ကိုကျော်သန်းကတော့
 သူ့တပည့်ဆိုတော့ သူ့ကား သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းတာကိုး။ ရှေ့ခန်းမှာ၊
 သည်လိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ် ရောက်တော့ ရှစ်နာရီထိုးပြီ။ စကားတွေ
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရင်းက သွားကြတာဆိုတော့
 ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။

လူကြီး ဦးမှတ်တင်က သူ့အသံ ပြာအက်အက်နဲ့ "ရေလောနဒီ ...
 ဧရာဝတီ ... ဇေယျာပြည် ... စစ်ကိုင်းတောင် ... တစ်ခွင်လုံး
 ဝန်းပတ်ရံလည် ... ပုထိုးဘုရားစေတီ ... အကျိုးများစေသည် ...
 ဘိုးဘွားအမွေတည် ..." ဆိုပြီး သီချင်းစလိုက်တော့ ကိုချစ်တိုးက
 လက်အုပ်များတောင် ချီလို့။ မြင်ရသမျှ စစ်ကိုင်းတောင် စေတီတွေကို
 အဝေးက လှမ်းကန်တော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ကွမ်းယာ
 ထုပ်ကြီးကလည်း ပြည်တောင်းလောက် ပါလာလေတော့ သူတစ်ယာ
 ကိုယ်တစ်ယာ စားရင်း နောက်ကြ ပြောင်ကြ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း
 ကားမှန်ပေါက်ကနေ နောက်လှည့်လှည့် ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကြီး
 ဖြိုထားလိုက်တာကလည်း နားရွက်ဖျား ချိတ်လို့။ ခမ်းခမ်းနားနား
 ရှိနေတာကိုး။

"မောင်ကြိုင် ပါးစပ်ထဲ ရှောက်သီး ထည့်ရင်တောင် အာမထိ
 လျှာမထိလောက်ဘူး မောင်ချစ်တိုးရဲ့။"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ပြောတော့ ကိုချစ်တိုးက
 ထောက်ခံတယ်။

"ဒီကောင် မိန်းမယူတာကို ပေါ့ပေါ့မှတ်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့၊ နောက်မှ ရှောက်သီး အလုံးလိုက် မျိုချသလို ဖြစ်မှာ"

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ မောင်ရာ ရှောက်သီးဝမ်းက ဒလဟော သွားဦးမှာ သေချာပေါ့ကွာ"

တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က ဝင်တွယ်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ တဝါးဝါးပေါ့။

(၂)

စစ်ကိုင်းမြို့ထဲ ရောက်တော့ ကားလေဖြည့်ဖို့ လေဆိုင် အရင်ရှာရတယ်။ လူကများတော့ ဘီးက ပြားချင်ချင် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေရာမှာ ကားလေထိုးတုန်း ကိုကျော်သန်းက သူ့တပည့်ကို မေးတယ်။ စစ်ကိုင်းကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ သွားရမယ့်ရွာ ဘယ်လမ်းက ဝင်ရမလဲ မေးတာပါ။

"ဘယ်ကို ချိုးရမှာတုန်းက ..."

"ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်ထဲ ထွက်လိုက်ရင် ရတယ် ပြောတာပဲ ဆရာ"

"ဘယ့်နယ့် ပြောတာပဲတုန်းက၊ မင်း ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမရွာ ကိုယ် မသိဘူးလား"

"ကျွန်တော် မရောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ပြောထားတာတော့ စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲက လယ်ပြင်ကြီးတဲ့"

"ဟေလကွာ ..."

ဆရာတပည့် ဖြစ်နေတာကို ကိုချစ်တိုးက ကြားတယ်။ နေပါဦး
ဘယ်ရွာက မိန်းကလေးများ ရှာရှာပေါက်ပေါက် သွားကြိုက်ပါလိမ့်။
ဘယ်မှာတွေ့လို့ ဘယ်မှာကြိုက်ပြီး ဘယ်မှာ တောင်းရမ်းဖို့
စီစဉ်တာပါလိမ့်လို့လည်း စဉ်းစားတယ်။ သတို့သားက သတို့သမီးရွာကို
ထိထိရောက်ရောက် မပြောနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုက ထူးဆန်းနေတာ
မဟုတ်လား။

"လယ်ပြင်ကြီးက ဘာတုန်း၊ ရွာနာမည်လား လယ်တွေလား"
"ရွာနာမည်"
"မင်းဟာက ဟုတ်ကော ဟုတ်ကဲ့လားကွာ"

လေထိုးဆိုင်က လူငယ်တွေကို ကိုချစ်တိုး မေးကြည့်တော့လည်း
မသိကြဘူး။ စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် ရွာတွေက ရာနဲ့ချီ ရှိကြတာ
အာစရိရဲ့၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့တဲ့။ မနီးမဝေးမှာ ဆန်ရွေးနေတဲ့ မိန်းမက
နားစွန် နားဖျား ကြားလို့ ထင်ပါရဲ့။ လယ်ပြင်ကြီးက ဟိုးအတွင်းထဲမှာတဲ့။
ရွာရှိကြောင်း ပြောတော့ ကိုချစ်တိုး ဝမ်းသာသွားတယ်။
သေချာအောင်မေးတော့ ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်က ထွက်ရင်
တွေ့လိမ့်မယ် ဆိုတော့ မောင်ကြိုင် ပြောတာနဲ့ ကိုက်နေပြီကိုး။
သည်လိုနဲ့ ကားထွက်လာကြရော။ ထွက်လာလို့ လမ်းစလည်း တွေ့ရော
လမ်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူး။

ဒါပေမယ့် ကားမောင်းလို့ ဖြစ်သေးတော့ ညှစ်လိုက်၊ ရုန်းလိုက်နဲ့
နှစ်ရွာသုံးရွာ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ နှစ်ရွာ သုံးရွာကျော်လို့ ရှေ့လှမ်းမျှော်
လိုက်တော့ ရွာရယ်လို့ မမြင်ရတော့ဘူး။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ မြင်ရတဲ့
လွင်ပြင်ကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ လမ်းအူကြောင်းတော့ မပျောက်ဘူး။

သည်လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားလိုက်ရင် ရောက်မယ့် သဘောတော့ ရှိပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဈေးသည် မိန်းမကို မေးပြန်တယ်။ ဈေးသည်မက ခံတောင်းကြီးရွက်လို့။ သူကလည်း သူ့ဇနီးသူ ဆိုတော့ တိုတိုပဲ ဖြေတယ်။

"လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ပေါ့တော် ... ထိုထိုကြီး ပေါက်ပါလိမ့်မယ်"

ရွာရှိတယ်။ လမ်းရှိတယ်။ ထိုထိုကြီးလည်း ပေါက်ပါလိမ့်မယ် ဆိုမှတော့ မှားစရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး ကိုကျော်သန်းက တဂီးဂီး မောင်းလာရော။ လမ်းက စထွက်လာကတည်းက ကတ္တရာရယ်လို့ တစ်စလောင်းစာတောင် မရှိပါဘူး။ ပုစွန်ကျင်းလို အပွေးတက်နေတဲ့ မြေဖို့လမ်းမှာ မြေပျော့တဲ့ နေရာတွေမှာ ဟက်တက်ကွဲ ဇောင်းကြီးတွေများ ထလို။ တော်ရုံလှည်းတောင် သွားမဖြစ်လောက်ပေမယ့် ကိုကျော်သန်းက ကားအနာခံပြီး ဟိုဘက်ခွ သည်ဘက်ခွ၊ တစ်ပေရွေ့ နှစ်ပေရွေ့ရုံ မောင်းလာခဲ့တယ်။ ကားကလေး ဆိုတာကလည်း စောင်ပုခက်များ တုပ်နေသလိုပဲ။ ဟိုဘက် သည်ဘက် ယိမ်းတိုး ဂျိုဂျိုဂျိုနဲ့ မြည်သေးတာ။ ကားထဲက လူတွေခမျာ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီး ထည့်လိုမ့်သလိုပေါ့။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟောင်း ကိုလူဝကြီးက တက်ကြိတ်မိတော့ အော်လိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးခမျာလည်း ကားနားပန်းကို လက်နဲ့ ပြင်းပြင်း ဆုပ်ကိုင် ထားရာက မြောက်လေတိုက်တော့ မြောက်ဘက်ယိမ်း၊ တောင်လေတိုက်တော့ တောင်ဘက်ယိမ်းတဲ့ ပွဲပြားပင်လို ဖြစ်နေတော့တာပါ။ တစ်နေရာရောက်တော့ ရှေ့မှာ ဗွက်ကျင်းကြီး။ ကြီးလိုက်တဲ့ ဗွက်ကျင်းကလည်း ဆင်ကြီးတစ်ကောင် အိပ်နေရင်တောင်

ပျောက်လောက်တယ်။ ကားဆရာ ကိုကျော်သန်းက ဗွတ်ကျင်းကြီးကို ဗဟိုထားပြီး ဟိုဘက် လွတ်လို လွတ်ငြား၊ သည်ဘက် လွတ်လိုလွတ်ငြား အကဲခတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ် မရတော့ ကားထိုးရပ်ပြီး ဆင်းပါလေရော။

"ဘာဖြစ်လို့တုန်း ကိုကျော်သန်း"

ကိုချစ်တိုးက လူပိန်ပိန်းပါးပါး ဆိုတော့ ကားပေါ်က ဖတ်ခနဲ ခုန်ချပြီး ရှေ့လမ်းကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်တာပါ။ ဖြေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ကိုချစ်တိုး မြင်သားပဲ။ သည်ဗွတ်ကျင်းကြီးကို ကျော်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လောက်ဘူး ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့၊ မကျော်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ နေကလည်း ပူချင်ပြီ။ နှစ်ရွာ သုံးရွာကျော်လို့ ခရီးလည်း ပေါက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဒါက မင်္ဂလာကိစ္စ။ တစ်ဖက်မိဘကို မိသားဖသားပီပီ လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရ၊ မြန်းရမယ့် ကိစ္စ။ အချိန်နဲ့ရောက်မှ ဖြစ်မှာကိုး။

"မောင်ကြိုင် မင်း မင်္ဂလာဆောင်တော့ နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ဗွတ်ကျင်း ခံနေပါပကော"

စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကြိုက်တဲ့ ကိုချစ်တိုးက နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖျက်ပြောလိုက်တာပါ။ မောင်ကြိုက်ကလည်း သူ့မင်္ဂလာဆောင်ညကိစ္စမှာ ဗွတ်ကျင်းကို ထည့်စဉ်းစားထားပုံ မရတာထား။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ ဗွတ်ကျင်းထိပ် ဆောင့်ကြောင့် သွားထိုင်တယ်။ တစ်ဦးတည်း ပါလာတဲ့ မောင်ကြိုင့်ဆွေမျိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ယောက်ျားကြီးတွေ

ပါလာတဲ့ကြားက မအောင့်နိုင်လေတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း သွားပြီး ဆီးထိုင်တယ်။

"မောင်ကြိုင်ရာ မင်းအဒေါ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ ဗွက်ကျင်း ခံနေလို့ သူ့ခမျာ သေးပေါက်ရတယ်"

ကိုချစ်တိုးက ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်နေပေမယ့် ကားပေါ် ပါလာကြတဲ့ ယောက်ျားသားတွေကလည်း ကားရပ်တုန်း တော်ရာမှာ တပိုတပါး သွားကြတာပါပဲ။ ကိုကျော်သန်းက ဘေးက ပန်းမောင်းရင် ကျယ်လောက်မယ့် ဘက်ကို မျက်မှန်းနဲ့ ရွေးတယ်။ ရွေးပေမယ့် ဘယ်ကပန်းပန်း ကားတစ်စီးစာ မလွတ်ချင်ဘူး။ သည်တော့ ဘီးတစ်ဘက်စာလောက် လမ်းဘေးက မြေစိုင်းခဲတွေကို ယူဖို့ရင် ရလောက်တယ်လို့ တွက်တယ်။ သူ့စိတ်ကူးကိုလည်း ပြောပြတယ်။

"ဝိုက်တက်သွားရုံ ဆိုရင် ဘေးက မြေစိုင်းခဲကြီးတွေ တစ်ဘီးရာစာလောက် ဖို့လိုက်ရင် ရမယ် ထင်တာပဲ။ လူတော့ မတက်ကြနဲ့ဦးပေါ့။ ကားအခွံချည်း ဆိုရင် မြေမနိမ့်လောက်ပါဘူး"

သည်နည်းပဲ ရှိတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ လူကြီးတွေခမျာ တစ်ပွေ့စာ မြေစိုင်းခဲကြီးတွေ လမ်းပန်း ဘေးမှာ တစ်တုံးချင်း ကပ်ဖို့ကြရတော့တာပါ။ နေကပူပူ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးတွေနဲ့၊ ပိုးပုဆိုးတွေနဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက် မြေစိုင်းခဲနှစ်ခဲလောက် ဖို့ရင် ပြီးမယ်ထင်တာ၊ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သယ်ဖို့ကြရတာဆိုတော့ ချွေးတွေသံတွေပါ ထွက်လာကြရော။ လက်ပန်းတွေလည်း ကျကုန်ကြပြီ။ ရလောက်ပြီဆိုတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားကိုဝိုက်ပြီး အရှိန်နဲ့

မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ မြေကြီးခဲတွေက မ တုန်းကတော့ စေးပြီး
မာနေတာ၊ ကားအလေးချိန်နဲ့ကျတော့ အိခနဲ ညွတ်ကျပါလေရော။
ကားကြီးက စောင်းစောင်းကြီး ရပ်သွားတော့ ကားဘေး ပြေးကြပြီး
စောင်းတဲ့ဘက်က ပြိုင်တူ တောင့်ထားကြရတယ်။ တောင့်ထားတုန်း
ဝူးခနဲ မောင်းလိုက်တော့ ကားလည်း ဗွက်ကျင်းက ဖက်ရင်း ယမ်းရင်း
လွတ်သွားရော။

"ဝေး ..."

ချွေးတွေသံတွေ ကြားက ဝမ်းသားအားရ အော်လိုက်ကြစမ်း ဆိုတာများ။
ဗွက်ကျင်းကို ကျော်ပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်
သွားနိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဗွက်ကျင်း ကျော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မောင်ကြိုင်
ယောက္ခမရွာက ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ
မသိဘူး။ နောက်ထပ် ဗွက်ကျင်း ဘယ်နှကျင်း ကျန်သေးသလဲ ဆိုတာ
ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အားလုံး ကားပေါ် ရောက်ကြတော့ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် စကားဟဟ မပြောနိုင်ဘူး။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင် ဆိုတာ
ဒေါက်ဖိုက လေဆွဲဖားဖိုကြီး ကျလို့။

"ချီး ... ငါ မိန်းမယူတုန်းက သည်လောက် မပင်ပန်းခဲ့ပေါင်ကွာ၊
လက်တင် ယူခဲ့တာပါ။ ကျော်သန်းတပည့် ကျမှ လူကို
"လောက်တိုက်"စော် နံကရော"

သည်လို ပြောလို့လည်း ဘယ်သူမှ မရယ်နိုင်ကြသေးဘူး။ လူဝကြီး
ပြောလည်း ပြောစရာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ လက်ကြော
တင်းကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးတောင် လေထိုးစီးကြတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေကိုး။ ရပ်ကွက်ထဲ လူကြီးရယ်လို့ အိမ်ဦးခန်း

ထိုင်နေကျလူတွေ ဆိုတော့ သည်တစ်ချို့ တော်တော်ထိ လိုက်တာက သူတို့မှာ အမောကို မပြေနိုင်သလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးကတော့ မယားအာခံပြီး ထွက်လာရသူ ဆိုတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း သဘောထားလိုက်တယ်။ တိုက်ပုံဖြူဖြူကတော့ ရွံ့စေးတွေ ပေတဲ့နေရာကပေ၊ ပွတဲ့နေရာကပွ၊ ပေနေတဲ့ လက်တွေကို ဗွက်ကျင်းထဲက ရေနဲ့ ပက်ဆေးခဲ့တာတော့ ရှိပါရဲ့။ ရွံ့ရေတွေဆိုတော့ လက်မှာအစေးတွေ ပေါက်လို့၊ ကိုချစ်တိုးက သူ့စိတ်ထဲ မှတ်မိလိုက်တာ တစ်ခု ပေါ်လာလို့ ကားဂုတ်ပေါက်က လှမ်းမေးတယ်။

"မောင်ကြိုင် ... ဟေ့ မောင်ကြိုင်"

"ဗျာ..."

"မင်း ချိန်းထားတာ ဘယ်အချိန်တုန်း၊ ဆယ်နာရီ ဆိုလားလို့"

"ဟုတ်တယ်"

"ခုပဲ ကိုးနာရီခွဲတော့မယ်။ မင်းရွာက တံခွန်တိုင်ထိပ်က

ဟင်္သာရုပ်တောင် မမြင်ရသေးပါလား"

"ရောက်ကာနီးပြီနဲ့ တူပါတယ် ... လေးချစ်တိုးရ"

ကားက ထင်တိုင်း သွားမရတော့ ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ ရွေ့နေတာပါ။ သည်လိုနဲ့ မောင်းလာရာက ကြွက်တူးတဲ့ လူတွေလို့ ထင်ရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာတာ တွေ့ကြရော။ လူနှစ်ယောက်က ပေါက်ပြား တစ်ယောက်တစ်လက် ပခုံးပေါ် ထမ်းလာကြတယ်။ သည်လောက်ဆိုးတဲ့ လမ်းများ ကားမောင်း လာရလောက်အောင် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ လူတွေပါလား ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကားကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးက လမ်းဘေးက လူနှစ်ယောက်နဲ့ နီးလာတော့ လှမ်းမေးတယ်။ မေးသံကြားတော့

ကိုကျော်သန်းက ကားကို ရပ်လိုက်ရော။ အေးအေးဆေးဆေး
မေးရအောင်လို့လေ။

"ဗျို၊ ဆရာတို့ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဆိုတာ လှမ်းသေးသလားလို့"
"ဘာရွာရယ်ဗျ"
"လယ်ပြင်ကြီး ..."

ပေါက်ပြားဆရာတွေက သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ သည်နားရွာတွေမှာ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ရှိလို့လားဆိုတဲ့
မျက်နှာနဲ့ အူတူတူ လုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ ခဏနေတော့ မျက်နှာမှာ
ဘုတွေနဲ့ ရွာသားက သူ သတိရတာနဲ့ တိုက်မေးတယ်။

"ဘယ်ရွာအုပ်စုတုန်း"
"အုပ်စုတော့ မသိဘူးဗျ ... လယ်ပြင်ကြီး ပြောတာပဲ"
"အော်... ညောင်မုတ်ဆိတ်ဟိုဘက်က ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီးရှိတဲ့ရွာ
ပြောသာထင်တယ်"

သည်စကားကြားတော့ ကားခေါင်းထဲက သတို့သားမောင်ကြိုင်က
အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ရွာထိပ်မှာ ပေပင် ရှိတယ်လို့
ကြားဖူးထားတာကိုး။

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်း ချိန်းတွေ့ကြတုန်းက အေးသီ
ပြောဖူးတယ်။ သူတို့ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီး ရှိတယ်တဲ့ ..."
"အောင်မာကွာ၊ ပေပင်ကြီးရှိတယ်ဆို ပြီးလျက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တုန်းက
ဆိုတာများ ထည့်ပြောရသေးတယ်။ ခွေးမသား သေချာအောင်

လုပ်မထားဘဲနဲ့ ... လူကြီးတွေ ခေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်"

သူ့ဆရာ ကိုကျော်သန်းက ငေါက်တော့ သတို့သား မောင်ကြိုင်လည်း
ရိတ်လိုက်တဲ့ စပါးပင်လို ငိုက်ခနဲ ကျသွားရော။ ပေါက်ပြားဆရာ
နှစ်ယောက်က မှားလို့လည်း အပြစ်မရှိတဲ့ကိစ္စ ဆိုတော့
"တော်တော်လှမ်းသေး သဗျာ"လောက်ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။
ကိုချစ်တိုးက ကားရောက်နေတဲ့ နေရာက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တော့
ပဲခင်းတွေလို၊ ပလပ်မြေတွေလို ကွင်းကျယ်ကြီး ရှိနေတာ တွေ့ရတော့။
သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သူတို့ကားလေး တစ်စီးပဲ ထီးထီးကြီး ရှိနေတာ
တွေ့ရတော့ ကိုချစ်တိုး အားငယ်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတွေ ငွေ့သောက်ရုံကလွဲရင်
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဆိုတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ပေါ့။ မောင်ကြိုင်နဲ့
ဆွေလေးမျိုးလေး တော်တယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ငွေ ခမျာလည်း သတို့သားရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးဆိုတော့ အချိန်နဲ့ညမရောက်ရင်
အပြောခံရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပူပန်နေပုံရရဲ့။ မောင်ကြိုင် ကတော့ သူ့ဆရာ
ငေါက်ကတည်းက ငြိမ်နေရပေမယ့် ချစ်သူရွာ ရောက်ချင်လှပြီ။ မြန်မြန်
တောင်းရမ်းပြီး တစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူရင် တစ်ခါတည်းတောင်
ခေါ်လာချင်ပြီကိုး။ မောင်ကြိုင် မျက်စိထဲမှာ သူ့ကို မျှော်နေရာမယ့်
တစ်ရွာသူ မိန်းမချော အေးသီကလေးကိုပဲ တဝဲဝဲ မြင်နေလေရဲ့။
အဒေါ်လုပ်သူကတော့ လိုက်လာတဲ့ လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူရာ
ထင်ပါရဲ့။ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်တယ်။

"ငါကြိုင်ရယ် နင်ကိုယ်က မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမ ဘယ်နားမှန်း
မသိဘဲ လူကြီးတွေများ ဖိတ်လာရသေးတယ်။ အားများနာစရာ"

လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ လှည်းတစ်စီးစီးပေါ်က ကျကျန်ခဲပုံရတဲ့
 သစ်ကိုင်းကြီး ကန့်လန့်ခံနေတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားရပ်လိုက်တယ်။
 မောင်ကြိုင်က ကားခေါင်းထဲက မစီးချင်တော့ဘူး။ ထွက်လာကတည်းက
 လူကြီးတွေ ကျူးပြီး ရှေ့က မစီးချင်ပါဘူး။ အားလုံးက မင်းက
 သတို့သားပါကွာ ရှေ့ကသာ စီးပါ ခွင့်ပြုလို့သာ စီးခဲ့ရတာကိုး။
 စစ်ကိုင်းအနောက် ထွက်လိုက်ရင် ရောက်ပြီဆိုတော့
 မိန်းကလေးရွာအဝင် တင့်တယ်အောင် မောင်ကြိုင်ကို ထိပ်တင်
 လိုက်ကြတာလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း
 ပါတော့ အတူ တွဲမထိုင်ချင်ကြတာလည်း ပါမှာပေါ့။ အခုက
 ရွာမတွေ့နိုင်တော့ ဆရာ့ကြောက်တာနဲ့ နောက်ပြန်ပြေးချင်ပြီ။ လူလည်း
 ချွေးတွေ၊ သံတွေ ရွဲနေပြီ။ ကြောက်ချွေးရော၊ အားနာချွေးရော၊
 အပူချွေးရော ရောပြီး ချွေးပေါင်းစုံ ကျောက် စီးကျနေလိုက်ပုံများ
 ရေတံလျှောက်က ရေများ ကျနေသလိုပဲ။

မောင်ကြိုင် သစ်ကိုင်းဖယ်နေတုန်း လူတစ်ယောက် လျှောက်လာတာ
 တွေ့ပြန်ရော။ ကားရပ်ထားတုန်း ဆိုတော့ အဲသည်လူက ကားကို
 ကျော်လာတယ်။ ကိုချစ်တိုးက တွေ့တဲ့လူ မေးနိုင်မှ တန်ကာကျမှာ
 ဆိုတော့ မေးပြန်ရော။ လူက လွယ်အိတ်ကြီးထဲ သံဘူးခွံတွေ
 ထည့်ထားလိုက်တာ ဖောင်းကားလို့။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဆိုတော့
 ကားတစ်စီးလုံးတောင် မြင်ပုံမရဘူး။

"ဗျို၊ ဆရာ ဘယ်တုန်း"

"စစ်ကိုင်းကိုပါဗျာ"

"ဟာ ခင်ဗျားဟာ အဝေးကြီး သွားရဦးမှာပါလား။ ဘယ်ရွာက

လာတာတုန်း"

"ပဲဖြူကုန်း၊ ဝေးပေမယ့် ကျုပ်တို့တော့ သည်လို သွားရတာပါပဲ။ သည်လမ်းက စက်ဘီးတောင် စီးမဖြစ်ဘူး။ လှည်းကြိုကလည်း ရှားသယ်"

"ဘာသွားလုပ်မှာတုန်း"

"ဂက်စ် သွားဖြည့်မှာ။ ဂက်စ်ဘူးတွေ စစ်ကိုင်း သွားဖြည့်ရတာပျ။ ဆယ်ဘူးလောက် ဖြည့်ထားရင် သည်နား ရွာတွေမှာ တစ်ပတ်လောက် လည်ထည့်ရတယ်။ ခုက ဂက်စ်ကုန်နေလို့"

"နေဦး ခင်ဗျား ဂက်စ်ဖြည့်တာ ဘယ်လောက်ရတုန်း တစ်နေ့ကို"

"အမှန် မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ငါးရာလည်း ရသယ်၊ တစ်ထောင်လည်း ရသယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကံထိုက်ရင် နှစ်ထောင်လည်း ရသယ်"

"ကိုင်း ... သည်လိုလုပ်၊ ခင်ဗျားကို သုံးထောင်ပေးမဗျား"

"ခင်ဗျားတို့မှာ မီးခြစ် ဘယ်နှလုံးတောင် ပါလို့တုန်း၊ များလှချည်လား"

"ဪ... သည်လို၊ ငွေသုံးထောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို လယ်ပြင်ကြီးရွာကို လမ်းပြပေးရုံပဲ။ လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ရင် ပြန်တော့၊ ကျုပ်တို့က နေ့တွက်ပေးတဲ့ သဘောထားလိုက်"

သုံးထောင်ပေးမယ် ဆိုတော့ ဂက်စ်ဆရာက စဉ်းစားပြီ။ စစ်ကိုင်းမြို့ကို ဂက်စ်သွားထည့်တာက ဘယ်အချိန် သွားသွားရတယ်။ တစ်နေ့တည်း ငွေသုံးထောင် ရဖို့ဆိုတာ အခန့်သင့်တာပဲလို့ တွက်ပုံရတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကားနဲ့လိုက်ဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂက်စ်ဆရာက ကိုချစ်တိုးပြောတဲ့ ရွာကို ဝါးတားတား ဖြစ်နေတယ်။

"နေဦး ဘာရွာ၊ ကိုင်းတောကြီး"

"လယ်ပြင်ကြီး"

"ကျုပ်တော့ ကြားဖူးသယ် မှတ်သာပဲ။ သည်လို၊ ကျုပ်ကလဲ သည်ဘက်ထဲက ပဲဖြူကုန်းက မိန်းမနဲ့ရလို့ မယားရွာ လိုက်နေသာ မကြာသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသယ်။ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက် ရမှာပေါ့ဗျာ လွဲမှတ်လို့"

ကိုချစ်တိုးက ဂက်စ်ဆရာတော့ ငွေသုံးထောင် ဆိုတာနဲ့ ထလိုက်မယ့်လူ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ လမ်းပြ ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝါးတားတား ဖြစ်နေမှတော့ ဘာသွား အသုံးတည့်မှာတုန်းပေါ့လေ။ ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ဒါကို ရိပ်မိတော့ ဂက်စ်ဆရာကို သေချာအောင် မေးတယ်။

"နေပါဦး၊ မင်းက လယ်ပြင်ကြီး မသိဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ် လိုက်ပြရမှာတုန်း မောင်ရ၊ ရွာမှ မသိဘဲနဲ့ ဖြစ်မထင် ပေါင်ကွာ"

ဂက်စ်ဆရာက ငွေသုံးထောင် အလွတ်မခံချင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ ပြာပြာသလဲ ပြောတယ်။

"သည်လိုပါ။ ရှေ့နားကျရင် လမ်းသုံးဆိုင်ကို ရောက်မှာ၊ တစ်မ္ဘာက တောင်ဘက် သွားသာ၊ တစ်မ္ဘာက မြောက်ဘက် သွားသာ၊ တစ်မ္ဘာက အနောက် အယောင်ပြပြီး အနောက်မြောက်ဘက် ထွက်တာ"

"အဲသည်တော့"

"ကျုပ်တို့ရွာက မြောက်ဘက် သွားသဲ့လမ်း၊ မြောက်ဘက် တစ်ကြောတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ မရှိဘူး။ အဲသာ ကျုပ် ဂက်စ်လိုက်ထည့်သဲ့ ရွာတွေ။ တောင်တစ်လမ်း လိုက်ရုံပေါ့ဗျ။ ရွာပါဆိုမှ လိုက်ရင်မိပြီပေါ့"

ဟုတ်သားပဲ။ မြောက်ဘက် တစ်ကြောလုံးမှာ မရှိရင် တောင်ဘက် တစ်ကြောလုံးမှာ ရှိရမယ်။ တောင်လမ်းအတိုင်း လိုက်ရင် လယ်ပြင်ကြီး ရှိရမယ်။ ကိုချစ်တိုးက အဲသလို တွေးမိတော့ ဂက်စ်ဆရာ ကားပေါ် တက်တော့လို့ ပြောလိုက်ရော။ ဂက်စ်ဆရာက လမ်းပြဆိုတော့ ရှေ့ခေါင်းခန်းက စီးရမှာကိုး။ သတို့သား မောင်ကြိုင်က နောက်ကို ပြောင်းစီးရရော။ မောင်ကြိုင်လည်း ခုမှ အနေချောင်ရတော့တယ် ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင် ရှိလာတယ်။ ဒါကလည်း မောင်ကြိုင် အထင်ပါ။ ဆရာလုပ်တဲ့ ကိုကျော်သန်းကသာ ဆူဆူငေါက်ငေါက်နဲ့ ပြီးပြီးရော သဘောထားပေမယ့် နောက်မှာပါလာတဲ့ ကိုချစ်တိုးက ကားပေါ် ရောက်လာတာနဲ့ မျက်နှာသာ မပေးတော့ဘူးကိုး။ သတို့သားဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မျက်နှာပိုးက မသေချင်ဘူး။ မျောက် ချောက်နေတဲ့အတိုင်း ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက နေရာကျယ်ကျယ် ဖယ်မပေးဘူး။ တော်ရာကြည့်ထိုင် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပေါင်ကားထိုင်တော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း ထိုင်မယ် လုပ်ပြီးမှ ထိုင်မဖြစ်တော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ရဲ့ ဒူးခေါင်းထိပ်က ကွက်လပ်ထဲ ရုတ်ဆို ထိုင်ချလိုက်ရော။ ဒါပေမယ့် ကားက ဆောင့်ထွက်လိုက်တော့ လူဝကြီးပေါင်ပေါ် ဝုန်းဆို ကျတော့တာပေါ့။

"ငါ ... ကွာ နာလိုက်တာဟ၊ အောင်မလေး သတို့သား ကျေးဇူးရှင်ရဲ့။ ပုဆိုးထဲ ထုပ်ထားတဲ့ ဥသျှစ်သီးတွေ ကွဲကုန်ပါရောလားဟ"

ပုဆိုးထဲ ထည့်လာတဲ့ ဥသျှစ်သီး ဆိုတာကို မောင်ကြိုင်က တကယ့် ဥသျှစ်သီး ထင်သွားပုံရတယ်။ အသာ လျှောဆင်း ထိုင်ရင်းက ပြန်မေးတယ်။ ဘယ်နှယ့် မင်္ဂလာဆောင် ကြောင်းမြန်းတဲ့ပွဲ ဥသျှစ်သီး

ထည့်ယူလာ ရသလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပါ။

"ဥသျှစ်သီးများ အလေးခံလို့ လေးလေးရာ၊ ကျွန်တော့်ရွာ ရောက်ရင် ခူးခဲ့စမ်းပါမယ်"

"မင်းက ဘယ်ရွာကတုန်း"

"သပြေကန်က၊ ဥသျှစ်သီးများ ပေါချက်တော့"

အားလုံးက အူရန်ကောကွာဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရယ်ကြပေမယ့် ကိုချစ်တိုးက မရယ်ဘူး။ လူကြီးတွေ ခေါ်လာပြီး ပေါ့တီးပေါ့ဆ နိုင်ရပါမလားရယ်လို့ ငေါက်စရာအကွက် ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ ကံကောင်းလို့ ဝက်စံဆရာနဲ့ တွေ့လို့သာပေါ့။ နို့မို့ ဒုက္ခရောက်ရပါလား။ ကိုချစ်တိုးက မနေနိုင်တော့ မေးတယ်။

"နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ကိုကျော်သန်းဆီမှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား"

"ဟာ ... လေးချစ်တိုးကလဲ။ လေးချစ်တိုးတို့ ရပ်ကွက် ပန်ကျာမြအောင် ဇာတ်လာကတဲ့ နှစ်ကပေါ့ဗျာ၊ နှစ် နည်းမှတ်လို့"

"ဟေ့ကောင် ပန်ကျာမြအောင် လာမပြောနဲ့၊ မင်းကို ဇာတ်အကြောင်း မေးတာမဟုတ်ဘူး"

"လေး ငါးနှစ် ရှိပါပြီ"

"သည်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာက မိန်းကလေးနဲ့ မင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို ကြိုက်ကြတာလဲကွ ဟေ ..."

"လူငယ်တို့ သဘာဝပေါ့ လေးချစ်တိုးရာ၊ နဖူးစာ ရွာလည်တယ်ဆို မဟုတ်လား လေးချစ်တိုးရ"

"မင်း ဒီလောက် တတ်နေမှတော့ မင်းဟာမင်း သွားတောင်းမြန်းပါလား မောင်ကြိုင်ရာ၊ ငါ နားရင်းထတီးမိ တော့မယ်"

"သည်လိုပါ လေးချစ်တိုးရာ၊ ကမ်းနားဈေးထဲ တွေ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက ကမ်းနားဈေးက သနပ်ခါးသည် မတင်ကြည်ဆီကို တစ်လတစ်ခေါက် သနပ်ခါး လာလာပို့တာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်းလည်း တစ်လတစ်ခါ တွေ့ကြရတာဗျ"

"နောက်တစ်လတွေ့ဖို့ ဘယ်လို ချိန်းကြတာတုန်း"

"မြန်မာရက်နဲ့ ချိန်းရတာပေါ့။ ဘယ်နေ့ ဘယ်နေ့ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က မနက်ပိုင်း အလုပ်မဆင်းဘဲ ဈေးဝ က စောင့်နေတာပဲ"

"မင်းရည်းစားက ဘယ်သူကွ"

"အေးသီ"

(၃)

မောင်ကြိုင် နဲ့ အေးသီ တွေ့ကြတာ ကမ်းနားဈေးမှာပါ။ ကမ်းနားဈေးက မန္တလေးမြစ်ဆိပ် အစိုးရ သင်္ဘောကျင်းနားမှာ ရှိတဲ့ ကိုကျော်သန်းတို့ သံရည်ကျိုစက်နဲ့လည်း နီးတယ်။ သံရည်ကျိုစက် အလုပ်သမားတွေက အလုပ်မဝင်ခင် ဈေးမုန့် စားတတ်ကြတော့ မနက်တိုင်ရင် ဈေးထဲ ရောက်ကြတာ များတယ်။ မောင်ကြိုင်က မန္တလေးက မဟုတ်ပါဘူး။ သပြေကန်ရွာက။ သပြေကန် ဆိုတာ ရေဦးတန်ဆည် ဘက်က ရွာပါ။ မောင်ကြိုင် လူပျို မပေါက်တပေါက် ကတည်းက ကိုကျော်သန်းဆီ လူဆက်နဲ့ ရောက်လာတာ ဆိုတော့ မန္တလေးရည် မဝသေးတောင် ချော်ဆိပ်ရည် ဝနေပါပြီ။ သံရည်ကျိုစက်က မန္တလေး ချော်ဆိပ်မှာ ရှိတာကိုး။

ကိုကျော်သန်း အလုပ်ရုံ အပေါ်ထပ်က အထပ်ခိုးမှာ မောင်ကြိုင်လို နယ်က လူငယ် အလုပ်သမားတွေ လေး ငါးယောက် ရှိတော့

အလုပ်ပြီးရင် လူငယ်သဘာဝ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေကျ။
 မောင်ကြိုင်က မိဘတွေ မရှိရာတော့ပါဘူး။ သူ့ကိုလာအပ်တဲ့
 ဦးလေးတော်ကလည်း မောင်ကြိုင် အပ်ပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတော့
 မောင်ကြိုင် ကလည်း သပြေကန်ကို စိတ်တောင် မရောက်တော့ပါဘူး။
 ကိုကျော်သန်းက ထမင်းကျွေးနေတာ ဆိုတော့ ထမင်းဖိုးရယ်လို့
 ထူးကုန်စရာ မရှိဘူး။ ရတဲ့လခ ဆရာကတော်ဆီ အပ်ထားတာပဲ
 တော်တော်ရပြီ။ ကိုကျော်သန်း သားတွေ ဝတ်တဲ့ အထည်ကျတွေ
 ကလည်း မောင်ကြိုင် အဖို့တော့ အကောင်းစားတွေ ဖြစ်နေတာပါ။
 သူ့ဆရာသားတွေက ပေးလိုက်၊ ကမ်းနားဈေးက လေဘေးထည်
 ကောင်းကောင်းဝယ် ဝတ်လိုက်ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်ခမျာ
 အဝတ်အစားတော့ လတ်လတ်လောလော ရှိရာတယ်။
 ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းဝတ် ရမှတော့ မန္တလေးလို
 မြို့ကြီးမှာ မောင်ကြိုင် မနေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ပျော်ပြီပေါ့။

သည်ကြားထဲ ကိုကျော်သန်းက သူ့သားတွေ စွန့်တဲ့ ဂစ်တာတစ်လက်
 တပည့်တွေကို ဘုံချပေးထားတော့ မောင်ကြိုင်တို့ အလုပ်သမားတွေ
 ဆိုတာ ကြုံရာလူက တပျင်းပျင်းပေါ့။ လူငယ်တွေ ဆိုတော့
 ခုခေတ်စားတဲ့ သီချင်းတွေလည်း ရကြတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 ရွာသီချင်းတွေလောက် ကြိုက်တာပါ။ အနိုင်တို့၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့၊
 တွံတေးသိန်းတန်တို့ ဆိုရင် အသေကြိုက်တာ။ ဒါပေမယ့်
 စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် သီချင်းတွေလည်း ရောရောယောင်ယောင်
 ဆိုတတ်နေပါပြီ။ သံရည်ကျို စက်ရုံက အလုပ်သိမ်းပြီ ဆိုရင်
 ဧရာဝတီမြစ်ထဲဆင်း ရေချိုး၊ ရှိုးကလေး ထုတ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ "သလား"
 ကြတော့တာပဲ။ သူတို့ဆရာက အရက်သေစာ သောက်စားတာ
 ခွင့်မပြုတော့ ဘယ်သူမှ မသောက်ရဲကြဘူး။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်

အရက် သောက်လာတာ တွေ့လို့ ကိုကျော်သန်းက ညတွင်းချင်း အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာတွေ တွေ့ကြရကတည်းက အရက်တော့ မရဘူးမောင် ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ။ ရည်းစားနဲ့ ကွဲလာတဲ့ တင်သိန်း က သူ့အသည်း အရက်နဲ့ စိမ်ချင်တယ် ပြောတော့ မောင်ကြိုင်တို့က ဝေးဝေးရှောင်ကြတယ်။

"မင်းဟာမင်း တစ်ခြား သွားစိမ်ပါကွာ၊ ပြဿနာထဲ ငါတို့ ပါနေပါ့မယ်၊ ရည်းစားနဲ့ ကွဲတာများ အရက် သောက်စရာ ဘာလို့သလဲကွ။ ကိုယ့်မကြိုက်တာ သွားပစေပေါ့။ ကိုယ်ကတောင် လုပ်ကျွေးရမယ့်ဟာ၊ အရက်နဲ့ ဘိုးတော်နဲ့ မဖြစ်ဘူးနော့ ငါ့ကောင်"

မောင်ကြိုင်က သူ့ခံယူချက်ကို ပြောတော့ တင်သိန်းကလည်း အရက် မသောက်ဝံ့တော့ဘူး။ ဘိုးတော် ဆိုတာ ကိုကျော်သန်းကို ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ကြတဲ့ နာမည်။ မောင်ကြိုင် ကတော့ သူ့ဘဝကို အပျက်မခံတော့ဘူး။ ရွာပြန်ရမှာ စိုးလို့။ ရွာမှာ ပင်ပန်းကြတာ သူ့အသိ။ ငွေတစ်ကျပ် လက်တွင်း ဆုပ်မိဖို့ ခက်တာ သူ့အသိ။ နဂိုက မိဘနှစ်ပါး မရှိတဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ဆရာကသာ မောင်းထုတ်လိုက်ရင်း တုံးမိုတိုင်ကပ် ဖြစ်တော့မယ်။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်တယ်။ ကိုကျော်သန်းတို့ မိသားစုကလည်း မောင်ကြိုင်ကို သနားကြတာပါပဲ။ ချစ်လည်း ချစ်ကြပါရဲ့။

"မောင်ကြိုင်က အလုပ် လာဘ်မြင်တော့ သံရည်ကျိုစက်တွေက မောင်ကြိုင်ကို သွေးတိုး စမ်းနေကြတာ ကြားတယ် ကိုကျော်သန်း၊ လခ ပိုပေးမလေး၊ အဝတ် ပိုဆင်မလေး ဖြစ်နေကြသတဲ့။ မောင်ကြိုင်ကို ကျုပ်တို့က ပျိုးပြီးကာမှ အသီး သူများ ရူးစားတာမျိုး ဖြစ်နေမနေော်"

တစ်ရက် ကိုကျော်သန်း မိန်းမက ကြားလာတဲ့သတင်း ပြောတော့
 ကိုကျော်သန်းတောင် သည်ကိစ္စ စဉ်းစားရပြီ။ အလုပ်သမား ကောင်းရင်
 လုပ်ငန်းတူတွေက ဖြားယောင်းကြ၊ မျက်စပစ်ကြတာ သဘာဝ
 ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ အပြစ်တင်လို့လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။
 ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ငါးနှစ်စာချုပ်ရယ်၊ လေးနှစ်စာချုပ်ရယ် ရှိတာ
 မဟုတ်တော့ သည်လိုပဲ ငယ်မွေးခြံပေါက် ဘဝကနေ လူလုံးလှတဲ့အထိ
 ကိုယ့်လူကိုယ် မွေးကြရတာ မဟုတ်လား။ အလုပ်သမားက မပျော်ပါဘူး
 ဆိုရင် ပြန်လွှတ်ကြရတယ်။ သည်တော့ မောင်ကြိုင်တို့လို ရွာက
 လာလုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကိုကျော်သန်း ခေါ်ပြော ရတယ်။

"မင်းတို့ကို ဆရာ ပြောမယ်။ ဆရာ မင်းတို့ကို ပညာသင်ပေးတယ်၊
 ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဘုရားပွဲ ရှိရင် အခါရက်ကြိုရင် ဝတ်စုံသစ်
 ချုပ်ပေးတယ်၊ လခကောင်းကောင်း ပေးထားတယ်၊ ရွာပြန်ချင်တယ်
 ဆိုလည်း မိဘဘိုးဘွား ကန်တော့နိုင်အောင် ငါ ထောက်ပံ့တယ်၊ မင်းတို့
 လခထဲက မဖြတ်တာ မင်းတို့အသိ။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ
 လူတန်းစေ့ထားတယ်၊ ဆရာ ပြောချင်တာက မင်းတို့ကို
 သွေးမြောက်သူတွေ ရှိရင် သွေးမမြောက်ကြနဲ့၊ ဆရာ့ စေတနာကို
 ထောက်ထားကြဦး"

ကိုကျော်သန်း စေတနာကိုတော့ တပည့်တွေကလည်း
 ထောက်ထားကြတယ်။ သည်လိုနဲ့ မောင်ကြိုင်တောင် လက်လွှဲ၊
 မျက်စိလွှဲရတဲ့ သံရည်ကျိုဆရာပေါက်စ ဖြစ်လာပြီပဲ။ သည်ဘက်
 နှစ်တွေမှာတော့ မောင်ကြိုင်က ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေ ရေးလာတယ်။
 ရေးတာလည်း သူများ လူပျိုတွေလို ရေးပြီး အိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်၊

ကြိုရာကျရာ အဆင်ပြေလောက်မယ့် မိန်းကလေး ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားစာကို တစ်လတစ်ခါပဲ ရေးတယ်။ ရည်းစားဆီက စာလာတော့လည်း တစ်လမှ တစ်စောင်ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကြာတော့ ရိပ်မိကြတာပေါ့။ ညတိုင်ရင် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ လူပျို သဘာဝ သူ့ရည်းစား ကိုယ့်ရည်းစား၊ သူပိုး ကိုယ်ပိုး၊ သူ့အုံပုန်း ကိုယ့်အုံပုန်းတွေ ပြောဖြစ်နေကျ မဟုတ်လား။

"ဗွီဒီယိုရုံပေါက် ဈေးရောင်းနေတဲ့ သန်းသန်းစိုးက ငဲ့ကို စီးကရက်ဝယ်တာ မီးတောင်ညှိပေးတာ၊ နေ့တိုင်း လာကြည့်နေ ဘဲ့၊ ငဲ့ ကြွနေပြီလား ပြောတတ်ပေါင်ကွာ"

"ညောင်ပင်ကြီး အောက်က သဲကား ထမင်းဆိုင်က ညီအစ်မ ခုနှစ်ယောက်ထဲက မဲ့လေးနဲ့ ကောင်မလေး တွေ့ကြလား၊ မတင့်လေ ... မနေ့က မြစ်ဆိပ် ရေချိုးကြတော့ ဆပ်ပြာ တစ်ပွတ်လောက် တောင်းလို့ ငါ ပေးခဲ့ရ ပါပကော"

"ဈေးထိပ်က ကြာဇံသုပ် ရောင်းတဲ့ ဒေါ်ဝတုတ် တူမ ဆိုတာကွာ၊ မိတ်ကပ်တွေ ဖွေးနေတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ ငဲ့ကို မြို့ထဲရောက်ရင် သီချင်းစာအုပ် လက်ဆောင် ဝယ်ခဲ့ပေးပါတဲ့၊ ဘာစာအုပ်လဲ ဆိုတော့ ကြိုက်တာ ဝယ်ခဲ့တဲ့"

ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း ပြောကြတော့ မောင်ကြိုင်က မပြောဘူး၊ ကြာတော့ ရည်းစားစာတွေ တစ်လတစ်ခါ ရေးတာက စပြီး မောင်ကြိုင် အခြေအနေကို အစ်အောက် မေးကြတယ်။ သည်တော့မှ မောင်ကြိုင်က သူ့ရည်းစား အေးသီ အကြောင်းက စတယ်။ အေးသီနဲ့ သူနဲ့ ဈေးထဲမှာ တွေ့ကြရာက ကြိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းက စတယ်။ အေးသီက

စစ်ကိုင်းအနောက် လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတဲ့ ရွာကနေ သည်ဈေးထဲကို
 သနပ်ခါး လာပို့နေတဲ့ တစ်ရွာသူကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊
 လယ်ပြင်ကြီးရွာမှာ အေးသီက အချောဆုံးလို့ အေးသီ ကိုယ်တိုင်က
 ပြောတဲ့အကြောင်း၊ အေးသီပြန်ရင် ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ်
 စစ်ကိုင်းကားမှတ်တိုင်ကို သူ့စက်ဘီးနဲ့ (သံရည်ကျိုရုံက လက်ဖက်ရည်
 ဝယ်တဲ့ စက်ဘီးပါ) လိုက်ပို့ကြောင်း၊ ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ်က
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီး ကားပေါ်
 တင်ပေးနေကျ ဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောတော့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက
 ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း။

"မောင်ငကြိုင် မိုက်လှချည့်လားကွ၊ ငါတို့ဖြင့် မင်းရည်းစား အေးသီကို
 လိုက်ပို့တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်ကွာ"

တင်သိန်းက မယုံသလိုလို မေးတော့ မောင်ကြိုင်က ပြုံးတယ်။

"အေးသီက ငါတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် ဥပုသ်နေ့မှ ရွေးလာတာကွ၊ မင်းတို့
 ဘယ်တွေ့မှာလဲ"

"ဒါနဲ့ အေးသီ က အတော် ချောသလားကွ မောင်ကြိုင်ရ"
 "ချောပြီပေါ့ကွာ၊ မြို့မှာဆို ဗွီဒီယို မင်းသမီး ဖြစ်လောက်တယ်"

သူငယ်ချင်းတွေက မောင်ကြိုင်တစ်ယောက် မိန်းမချောနဲ့
 ကြိုက်မိပါပကော ရယ်လို့ အားကျကြတယ်။ ဟုတ်လေသလား
 မဟုတ်လေသလား မသိရပေမယ့် မောင်ကြိုင် ညွှန်းသလောက်တော့
 ဗွီဒီယို မင်းသမီး ဖြစ်လောက်တယ် ဆိုလေတော့ မောင်ကြိုင်ရည်းစား
 ကြည့်ချင်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက လာမယ့် ဥပုသ်နေ့ ဘယ်မှ

အလည်မထွက်ဘဲ စောင့်ကြည့်ကြမယ် ဖြစ်ကုန်ရော၊ တကယ်က
မောင်ကြိုင်က ရွာမှာ လေးတန်းလောက် နေခဲ့တာ ဆိုတော့
ဟုတ်တိပတ်တိ ရေးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ မောင်ကြိုင်က ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သလဲ
မပြောတတ်ပါဘူး၊ အေးသီက ပေးလိုက်တာ ဆိုတဲ့ စာကို ပြတယ်။
အစ်ကိုလို့ အစချီပြီး မောင်ကြိုင်ကို လွမ်းရတာက များများ၊
တစ်လတစ်လ ကြာတယ် ထင်လွန်းလို့ အမေ မန္တလေး လွတ်မယ့်ရက်ကို
လက်ချိုး ရေနေရကြောင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ ဗလာစာရွက်
ပျော့တိပျော့ဖတ် ပေါ်မှာ တစ်လ တစ်စောင်ရတဲ့ စာကပဲ အစောင်
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ရည်းစားသက် ကချည်း နှစ်နှစ်နီးပါး
ရှိတဲ့သဘော ရောက်နေပြီ။ စာတစ်စောင်မှာတော့ သည်တစ်ခေါက်
လာရင် မိသားဖသား ပီပီ တောင်းရမ်းဖို့ ကိစ္စ ပြောရအောင် ဆိုတာ
ပါလာတယ်။ အေးသီအမေ မုဆိုးမကလည်း သမီးက ရတဲ့ သမက်ကို
အကြောင်းပြုပြီး မန္တလေးကို လိုက်နေမယ် ဆိုတာလည်း ပါရဲ့၊
မန္တလေးမှာ မအေက သနပ်ခါး ရောင်းမယ်၊ အေးသီက ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး
လည်ရောင်းမယ်၊ အစ်ကိုကလည်း အလုပ်ရှိမှတော့ အေးသီ ဘဝကို
ရင်ဆိုင်ရဲတယ်တို့ ဘာတို့ ပါလာရော။

"ဒါဖြင့် မင်း မိန်းမ ယူရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား မောင်ကြိုင်"

ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း မတီးတတ်တဲ့ ဂစ်တာကို
ဘေးချိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေက မေးတယ်။ မောင်ကြိုင်က မျက်နှာပိုး
မသေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ပေါ့လေ။ ဘဝခရီးမှာ ချစ်သူနဲ့
လျှောက်လှမ်းတော့မယ် ဆိုတဲ့ပုံလည်း ပေါ်ရဲ့။

"ယူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ အေးသီ ရေးထားပုံက လွယ်လိုက်တာ။ မင်းရည်းစားရွာက ဘယ်မှာတုန်း၊ ဈေးထဲ တွေ့ကြပြီး ကြိုက်ကြတာ ထားပါတော့၊ ကိုယ့်သူမသိ သူ့ကိုယ်မသိနဲ့ မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။"

သူတို့ အလုပ်သမားတွေထဲ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကိုသံချောင်းက မေးတော့ မောင်ကြိုင် မဖြေတတ်ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်း သိရအောင် မောင်ကြိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှဟုတ်တယ် မထင်ပါဘူး။ ကိုကျော်သန်း သံရည်ကျိုရုံမှာ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးနဲ့ လူလုံးပြောင်ပြောင် နေရတာ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ အေးသီကလည်း သနပ်ခါးစည်း မြွေရေခွံအိတ်နဲ့ ထည့်လာ၊ ဈေးဖြတ်ပြီး အရင်လက ပိုက်ဆံရှင်း။ အရင်းကို ရွာက သနပ်ခါးရှင် ပြန်ပေး၊ အမြတ် သားအမိနှစ်ယောက် စားကြတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မောင်ကြိုင် သိသားပဲ။ စစ်ကိုင်းအနောက်ဖျား လယ်ပြင်ကြီးသူ ဆိုတာလောက်၊ နာမည်အေးသီ ဆိုတာလောက်၊ သနပ်ခါးပို့သူ ဆိုတာလောက်နဲ့ ယူတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူကလည်း ချစ်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ချစ်တယ် ပြီးပြီပေါ့။

သည်စကားက အလုပ်သမားတွေက တစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်း မိန်းမနား ရောက်သွားတော့ မောင်ကြိုင် ခေါ်မေးတယ်။

"မောင်ကြိုင် နင် မိန်းမယူတော့ မလို့ဆို၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ ဟဲ့"
"စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် လယ်ပြင်ကြီးသူ သနပ်ခါးသည်၊ နာမည်က အေးသီပါ အစ်မ"
"နင်က အလုပ်က ထွက်တော့မှာပေါ့၊ လယ်ပြင်ကြီး လိုက်နေမှာပေါ့။"

အဲသလိုလား"

"အလုပ် မထွက်ပါဘူး အစ်မရယ်။ မိသားဖသား ပီပီ တောင်းရမ်းယူမယ်၊ သူတို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ပြီးရင် ခေါ်လာရုံပဲ"

"နင့် လွယ်လိုက်တာဟယ်၊ မိန်းမ ယူလာတော့ တို့ထပ်ခိုးပေါ် နေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာတုန်းဟဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့"

"အိမ်ကလေး ငှားနေမလားလို့ဘဲ"

သည်စကားက သူ့မယားက တစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်းဆီ ရောက်ကရော။

ကိုကျော်သန်းကတော့ ချိုသည် ခါးသည် မပြောပါဘူး။

လူပျိုတစ်ယောက် မိန်းမယူတာ ဆန်းသလားလို့။

တစ်ရက် အေးသီက သနပ်ခါး လာပို့ရင်း မောင်ကြိုင် အလုပ်လုပ်တဲ့ ကိုကျော်သန်း အလုပ်ရုံရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ မအေလုပ်သူလည်း

ပါရဲ့။ မောင်ကြိုင်ကလည်း အံ့သြလို့။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ ချိန်းထားတဲ့ ရက်မဟုတ်ဘဲ ရောက်လာကြတာကိုး။ သံရည်ကျိုစက်

ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အစွင့်သား ထိုင်လို့လေ။

ကိုကျော်သန်းကပဲ မောင်ကြိုင်ကို ခေါ်ပြီး စကားပြောစေတယ်။ ဘာတွေ ပြောကြတယ် မသိပါဘူး။ ကိုကျော်သန်းက မောင်ကြိုင် ရည်းစားရယ်လို့

လမ်းစရိတ်လေး ဘာလေးတောင် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကိုကျော်သန်း မိန်းမကလည်း သူ့အဝတ် အကျကလေးတွေ မနည်းပါဘူး

ပေးလိုက်တာ။ အေးသီတို့ သားအမိ ပြန်ကြတော့ ကိုကျော်သန်းက မေးရော။

"ဘာတဲ့တုန်းကွ မောင်ကြိုင်"

"သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော်ရင် တောင်းရမ်းဖို့ လာပြောကြတာ ဆရာ။

ဆရာတို့ပဲ တောင်းပေးပါ။ ကျွန်တော့် မှာ လူကြီးမိဘရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွာက အမျိုးတွေ သွားခေါ်တော့လည်း စရိတ်ပွန်းတာ အဖတ်တင်ရုံ ရှိမှာပဲ"

ပြဿနာက သည်တင်ပြီးပေမယ့် ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ် အိပ်ကြတော့ တက်ကရော။ ဗွီဒီယိုမင်းသမီး ရှုံးတယ်ဆိုတဲ့ အေးသီကို သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက မျက်မြင် တွေ့လိုက်ကြတာကိုး။ အေးသီက အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်နှာဝိုင်းကလေးနဲ့ ပေမယ့် အချောကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလို ကိုယ်လို ရွက်ကြမ်းရေကျို ထဲကပါ။ ဒါကို သူ့ရည်းစား အမွန်းတင် ရပုံမလားလို့ ဟားကြတာပါ။

"မောင်ကြိုင် ရည်းစား ဗွီဒီယိုရိုက်ဖို့ ကုမ္ပဏီတွေက လုနေကြတာကွ"
"ဟုတ်လား၊ ဘာကား ရိုက်မှာတုန်း"
"သရဲကား"

မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့စကားနဲ့သူ ဘာမှ မပြောသာဘူး။ မျက်နှာရှူးကြီးနဲ့ ခံနေတာပဲ။ စိတ်ဆိုးရလည်း ခက်ကိုး။ သူ့စိတ်ထဲတော့ အေးသီက တကယ် လှရှာပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ အမြဲ နိမ့်ပါးခဲ့ရတာ သူ့အသိ။ မိဘနှစ်ပါး မရှိကတည်းက ရွာမှာ ကောက်ရိုးပုံသေးလိုလို၊ နွားစားကျင်းသေးလိုလို ကြီးခဲ့ရတာ ဆိုတော့ အားငယ်စိတ် ကလည်း အမြဲရှိတယ်။ နွားကျောင်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ ဦးလေး ဘကြီးတွေက လယ်ထဲ ကိုင်းထဲ နွားကျောင်းခိုင်းတော့ ရွာပြင်ကွင်းထဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ သူက ရွာမှာ မပျော်ဘူး။ ရွာနဲ့ဝေးတဲ့ အရပ်မှာ သွားနေချင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ မန္တလေးမှာ နေပြီ။

ချစ်သူ ရည်းစားကလေး တစ်ယောက်လည်း ကောက်ရခဲပြီ ဆိုတော့ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လား။ ဘဝမှာ သားရယ်၊ မယားရယ်လို့ အဖော်တွေ ရှိလာတော့မယ်။ အေးသီကလည်း တောသူကလေးပီပီ ရိုးပုံရိုးလက်ပါ။ ခမျာ မအေအိုကြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးနေရ ရှာတာဆိုတော့ မိန်းကလေး တန်မဲ့ မန္တလေးနဲ့ လယ်ပြင်ကြီး ကူးနေရတယ်။ တွေးကြည့်ရင်တောင် အေးသီကို မောင်ကြိုင် သနားလာမိတယ်။ အခုလောက်ဆို ခမျာ သူ့ကို မျှော်နေရာရောပေါ့။ "ဝုန်း" ဝုန်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရတော့ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေလည်း လန့်သွားကြတယ်။ မောင်ကြိုင် ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် ရေယာဉ်ကြော မျောနေရာက "အမယ်လေးဗျ" လို့တောင် အော်လိုက်မိတဲ့အထိ။

(၄)

လမ်းက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာပြီ။ ချိုင့်ကြီး၊ ကျင်းကြီးတွေ ဆိုတာ ရှောင်မလွတ်ဘူး။ လှည်းလမ်းကြောင်း ဆိုပေသိ မိုးတွင်းက ပျက်စီးထားတာ ဆိုတော့ လမ်းက အသားမကျသေးဘဲ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေတာပါ။ ထော်လာဂျီ ဘီးရာတွေတော့ တွေ့သား။ မောင်ကြိုင် ကောင်မလေးက စစ်ကိုင်းကနေ လယ်ပြင်ကြီး အထိ ကားလမ်း ပေါက်တယ်လို့ မောင်ကြိုင်ကို ပြောထားတာ ကိုကျော်သန်းက အဟုတ်ကြီး ထင်ပြီး စွတ်ရွတ်မောင်းချ လာတာပါ။ အညှာအရပ်ပီပီ ပဲခင်း၊ ပြောင်းခင်း၊ ငုတ်စိကလေးတွေက လွဲလို့ သစ်တစ်ပင် ကောင်းကောင်း မတွေ့သေးဘူး။ လမ်းကကြမ်းတော့ ကားကလည်း တီကောင် ဆားနဲ့ တို့သလို ထွန့်ထွန့်လူးလို့။

မတတ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ကိုကျော်သန်းလည်း သူ့ကားကို

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားပြီး ဆက်မောင်း လာရတော့တာပါ။ ရှေ့မှာ သစ်အုပ်ညိုညို ရွာကြီး တွေ့ရပြီ။ လယ်ပြင်ကြီးလား ဆိုတော့ ဂက်စ်ဆရာက မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မိုးနံ့ကုန်းတဲ့။ လမ်းသုံးမှာ ဆိုတာတောင် ဘယ်ဆီ မသိနိုင်သေးတော့ မောင်းရုံပေါ့။ ကားပေါ်က လူတွေလည်း နေပူထဲ ကျင်တင်ထားတာကမှ သက်သာလိမ့်ဦးမယ်။ သီတင်းကျွတ်ပြီ ဆိုပေမယ့် အညာအရပ် ဆိုတော့ ပူလိုက်တာ ကော့လို့။ သည်ကြားထဲ တိုက်ပုံအကျီတွေ၊ ပိုးပုဆိုးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ကျပ်ထုပ်ကြီး ဖြစ်ပြီး မခံနိုင်တော့ဘူး။ ရေကလည်း ဘယ်သူမှ ပါမလာဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဂက်စ်ဆရာက သောက်ရေသန့် ဘူးဟောင်းလေး တစ်လုံးထဲ ရေထည့်လာလို့။ သူ့ရေကို တစ်ကားလုံး အာစွတ်ရုံ သောက်ကြရတယ်။

"တော်ရုံ ဝဋ်ဆင်းရဲ မဟုတ်ပါလားကွာ၊ ဘဝဟောင်းတုန်းက ငှက်တွေ မီးကင် စားခဲ့ဖူးလို့ နေမှာ"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ညည်းပြီ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးရယ်လို့ တစ်သက်လုံး အစည်းအဝေးလောက် ထိုင်ခဲ့ရသူ ဆိုတော့ ကားပေါ်မှာ လူးလိုမ့်နေတဲ့ဒဏ်၊ နေပူဒဏ်၊ ရေဆာဒဏ်တွေ ပေါင်းပြီး မျော့မျော့ ကျန်တော့တယ်။ ကိုချစ်တိုးလည်း မထူးဘူး။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်လည်း မထူးဘူး။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန် ဆိုတာက အသားတွေများ ပိုးနီစပ်ကောင် ကျလို့။ ကိုကျော်ဝင်းကတော့ စကားတောင် ဟဟ မပြောနိုင်တော့ဘူး။

"မင်းကွာ၊ စစ်ကိုင်းအနောက်ဘက် လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတာနဲ့ တို့ကလည်း လိုက်လာတာ။ မင်းကလည်း ရွာမသိ၊ လမ်းကလည်း ဆိုး၊ မင်းချိန်းတဲ့ မနက်ဆယ်နာရီ ဆိုတာ သီသီကျော်ပေါ့၊ အခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ မင်းရွာ မွန်းတည့်ရောက်ရင် အာဂ"

ကိုချစ်တိုးက မောင်ကြိုင်ကို ဆူတယ်။ မောင်ကြိုင်က သူလည်း
 ထမင်းဆာပြီ။ ကားပေါ် ပါလာတဲ့ လူကြီးတွေကလည်း ဆာကြရော့မယ်။
 ကိုကျော်သန်း မိန်းမက ရွာရောက်ရင် ရွာဘုန်းကြီးများ ကပ်ဖို့
 ထိုးမုန့်တွေ၊ လမုန့်တွေ၊ လက်ဖက်တွေ၊ ကိတ်မုန့်ဘူးတွေ
 ထည့်ပေးလိုက်တာတွေ ရှိပါရဲ့။ ဘုန်းကြီးရဟန်း လှူမယ့် လှူဖွယ်တွေ
 ဆိုတော့ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရဲကြဘူး။ စစ်ကိုင်းအနောက်
 ခဏလေးတင် ဆိုတော့ ဖုတ်ဖက်ခါ လိုက်လာခဲ့ကြတဲ့ သူချည်းကိုး။
 ရွာရောက်ရင် စားရမှာပဲ ဆိုပြီး ဘာတစ်စေ့မှ အိမ်က စားမလာခဲ့ကြ။

အဆိုးဆုံးက ရေ မပါတာပါ။ ရေ ဆိုတာကတော့
 ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် တောင်းသောက်လို့ ရတာကိုး။ သည်လောက်
 ခက်ခဲလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ကိုကျော်သန်းကားထဲ ခါတိုင်းဆို
 ရေသန့်ဘူး နှစ်ဘူး၊ သုံးဘူး ပါနေကျ။ သည်ကနေမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 တစ်ဘူးမှကို ရေမပါခဲ့တာ။ အရင် ရက်တွေက သောက်ပြီး
 လွှတ်မပစ်ရသေးတဲ့ ဘူးဟောင်းတွေတော့ ပါရဲ့။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က
 သူများထက် သုံးဆလောက် ကြီးသူဆိုတော့ သူများထက်
 သုံးဆလောက် ပူပုံရတယ်။ သူများထက် သုံးဆလောက် ရေငတ်ပုံလည်း
 ရရဲ့။ ကွင်းထဲက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဘူးစင်ကလေးနဲ့ အခင်းစောင့်
 တဲကလေး တစ်လုံးကို မှန်ပြပြ လှမ်းတွေ့တော့ ကိုကျော်သန်းကို
 ကားအရပ်ခိုင်းတယ်။

"ကျော်သန်း ခဏရပ်စမ်းကွာ၊ ရေရှာခိုင်းရအောင်"
 "ဘယ်မှာလဲ ရေက"
 "ဟိုးကတဲ သွားတောင်းခိုင်းရမှာပဲ၊ မောင်ကြိုင် ဆင်းစမ်း၊

ရေသွားတောင်း"

ကိုကျော်သန်း ကားခေါင်းထဲမှာ ရေသာ မပါတာ ရေဘူးခွံက သုံးလေးလုံးလောက် ပါတာဆိုတော့ သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်က ရေဘူးတွေ ပွေ့ပြီး ကွင်းထဲပြေးရော၊ ကားပေါ်က လူတွေက တိုက်ပုံချွတ်ပြီး ခေါင်းဆောင်းကြတယ်။ ကွင်းလယ်ခေါင် နေပူကျဲကျဲ အောက်မှာ အမိုးမပါဘဲ ကားကြီးပေါ် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ထိုင်နေရတာ ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကားမောင်းနေတုန်းကမှ လေကလေး ရသေး။ ကိုချစ်တိုးက မောင်ကြိုင်ကို သနားလည်း သနားမိရဲ့။ နားရင်းလည်း ရိုက်ချင်ရဲ့။ ဂက်စ်ဆရာကတော့ ကားခေါင်းထဲ ဝိုက်တောင် နေလိုက်သေးတယ်။ ဒေါ်ငွေက ကားရပ်တုန်း အပေါ့သွားဖို့ ဆင်းပြန်ရော။ ကွင်းထီးထီး ထဲပေမယ့် တတ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ကားရှေ့နား နည်းနည်းသွားပြီး ထိုင်လိုက်တာပါပဲ။

"ရေက အဝင်သာ မရှိတာဗျာ။ အထွက်တော့ ရွှင်ပျံ"

ကိုချစ်တိုး က ဒေါ်ငွေကို ပြောတာပါ။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က ဝင်ပြောပြန်ရော။

"အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ငယ်ထိပ် မြွေကိုက် လိုက်မှာ စိုးရတာ"
"မြွေတော့ မရှိလောက်ပါဘူးဗျာ၊ မသကာ လယ်ပုဖွန်လုံး ညှပ်ရုံ ရှိမှာပဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတာပါ။ လှမ်းကြည့်တော့ မောင်ကြိုင်က တဲရိပ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ သူ့ခမျာ သူ့တာဝန် ဆိုတာ သိပုံရပါရဲ့။ ပြေးရှာတယ်။ နေပူကြီးထဲ ကားကို

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရပ်ထားရတော့ ပူလိုက်တာလည်း ဝက်ဝက်ကို ကွဲကရောပဲ။

မောင်ကြိုင် ပြန်လာတော့ ရေတွေ ပါလာလို့ တစ်ဝကြီး သောက်ကြရတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့ တဲက သောက်ခဲ့လို့ မသောက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ရေသန့်ကို ဘူးလိုက်ဆွဲပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်သောက်နေကျ လူတွေပေမယ့် ငတ်တော့ မနေသာတော့ဘူး။ ရေရတာ ကျေးဇူးတင်ရသေးသကိုး။

"ကျွန်တော် တဲက လူကို မေးခဲ့တယ်၊ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဝေးသလားလို့"
"အေး ဘာတဲ့တုန်း"
"ခေါက်ချိုးတော့ ကျပါပြီတဲ့"
"ခေါက်ချိုး၊ ဟ ... အကျိုးနဲ့"

ကားပေါ်မှာ ရေတစ်ဘူးစီ ကိုင်သောက်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွား ကြတယ်။ ဘယ့်နှယ် သည်လောက် လာပြီးတာတောင် ခေါက်ချိုး ကျန်သေးသတဲ့လား။ နောက်တစ်ပြန်သာ ဆက်သွားရရင် စစ်ကိုင်းတိုင်း နယ်စပ်တောင် ရောက်တော့မယ့်ဟာ။ မထူးပါဘူး။ ကိုယ့်ရေကိုယ် ပြန်သောက်ကြ ပြန်တယ်။ အင်္ကျီတွေတောင် ရွဲရွဲစိုလို့။ လူဝကြီးက ကုပ်ပေါ် ရေလောင်းပြီး တဖတ်ဖတ် ရိုက်တယ်။ ဒေါ်ငွေ ရေတစ်ကျိုက် သောက်ပြီးတာနဲ့ ကားလည်း ဆက်ထွက်လာရ ပြန်တာပေါ့။

ကားကတော့ ရှေ့မှာ လမ်းရှိနေသရွေ့ သွားလို့ရသလောက် သွားနေတာမျိုးနဲ့ သွားနေတာပါ။ တစ်ဖက် တစ်ဖက်

စောင်းစောင်းဘသွားလိုက်တာ မှောက်ကရော မှတ်ရတာလည်း
 အခါခါဆိုတော့ မှောက်မှ မှောက်ကရော၊ ခရီးခရိုင်နဲ့ တလှုပ်လှုပ်
 သွားနေကြတာပါ။ နေကလည်း ပူလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲ။ မောင်ကြိုင်
 ကတော့ မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်လို့။ သူပူတာက တစ်မျိုး။
 စဉ်းစားကြည့်တော့ မိန်းမမြန်း လိုက်ကြသူတွေက မြန်းရုံတာဝန် ရှိတာ
 မဟုတ်လား။ ရွာရောက်ရင် မင်္ဂလာစကားလေးပြော၊ ကျွေးတာစားပြီး
 ဖုတ်ဖက်ခါ ထပြန်မယ့် လူတွေကိုး။ သူက ကာယကံရှင်၊ လယ်ပြင်ကြီးသူ
 မိန်းကလေးကို ယူရမှာကသူ။ လူကြီးစုံရာနဲ့ ရွာမိရွာဖ တချို့ခေါ်ပြီး
 စောင့်နေကြမယ် ဆိုတာလည်း သိတော့ စိတ်တွေ ပူနေခဲ့တယ်။

ခက်တာက တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်လို့ ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
 လမ်းပေါ် အသွားအလာ ရှိကြလို့ ကျုပ်တို့ လာနေပြီ ပြောလိုက်ပါ
 မှာရအောင်ကလည်း လမ်းပေါ် နေ့ခင်းကြောင်တောင်
 သရဲခြောက်မှာတောင် စိုးရတယ် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်လား။
 ဂက်စ်သမားကို အားကိုးပြန်တော့ ကားက ရွာရောက်ကာမှ ရောက်ရော
 ကျုပ်ကတော့ အိပ်ပြီဗျာ ဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ငွေသုံးထောင် ယူပြီး ကုပ်ကျိုးအောင်
 ငိုက်လိုက်တာမျိုးကိုး။ တကယ်ဆိုရင် ဟိုကဘာရွာ၊ ဟိုဘက်နားကျ
 ဘာတွေ့မယ်၊ ဘယ်နားရောက်လို့ ဘယ်လိုကွေ့လိုက်ရင်
 ဘယ်ရွာရောက်ပြီ ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောဖော်မရဘူး။
 ကားနောက်မှန်ပေါက်က မြင်ရသလောက် ကုပ်ချိုးပြီး ငိုက်လိုက်လာတာ
 တစ်ရေးသန်သန်တောင် ရတော့မယ်။ သည်လိုအတွေးမျိုး
 ကားမောင်းတဲ့ ကိုကျော်သန်းကလည်း တွေးမိတယ် ထင်ပါရဲ့။
 ဂက်စ်ဆရာကို နှိုးရော။

"ဂက်စ်ဆရာ ဗျို့ ... ဂက်စ်ဆရာ"

ကိုကျော်သန်းက ကားမောင်းရင်း ဘေးက ဂက်စ်ဆရာကို နှိုးတာပါ။
ဂက်စ်ဆရာက သူ့ဘေးက၊ ဒေါ်ငွေက ကားတံခါးဘက်က ဆိုတော့
ဒေါ်ငွေကို အနှိုးခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်ငွေ လက်တို့လိုက်စမ်းပါ ခိုင်းတာပါ။
ရှေ့မှာက ချောက်တွေ၊ ကျင်းတွေဆိုတော့ ကိုကျော်သန်း
ကားလက်ကိုင်ခွေကို လက်နှစ်ဖက် မလွှတ်ရဲဘူး။

"ဒေါ်ငွေ ဂက်စ်ဆရာ နှိုးစမ်းပါ"

ဒေါ်ငွေကလည်း မလှုပ်တော့ ကိုကျော်သန်းက လှမ်းကြည့်တယ်။
ဒေါ်ငွေကလည်း အိပ်လိုက်တာ သိုးလို့။ ရောက်ချင်တဲ့အချိန် ရောက်
အေးအေးဆေးဆေး ဆိုတဲ့ပုံ၊ ကိုကျော်သန်းက စိတ်တိုသွားတယ်။
ဘယ့်နှယ် သည်လောက် အိပ်နေကြရသလားပေါ့။ ကားမောင်းရင်း
လှည့်အော်ရော။

"ကိုချစ်တိုးရေ ကားခေါင်းထဲက လင်မယားနှစ်ယောက်
အိပ်လိုက်ကြတာဗျာ နှိုးလို့တောင် မရဘူး"

ကိုကျော်သန်းက ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ် တီးတော့မှ
ဂက်စ်ဆရာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်တယ်။ ဘေးဘီကို
လှမ်းကြည့်တယ်။ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်တယ်။ ပြန်ငိုက်ချင်တဲ့ပုံ၊
ကိုကျော်သန်းကို သူကတောင် ပြန်မေးနေသေးတာပါ။

"ရောက်ပြီလား"

"ဘယ့်နှယ် ရောက်ပြီလားတုန်း၊ ကိုယ့်လူကလည်း အိပ်လိုက်တာ ဘာမှ

မေးမရဘူး။ ခင်ဗျားကို မေးရမှာ ရွာရောက်တော့မှာလား။

"လိုသေး ထင်သာပဲ"

"ဘာလိုသေး ထင်တာတုန်း၊ ခင်ဗျား လယ်ပြင်ကြီး မသိဘူးလား"

"ဂက်စ် ထည့်စားလာတာ သုံးနှစ် ရှိပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ ကျုပ် တစ်ခါမှကို မရောက်ဖူးသာ၊ ဘုရားများ စူးရပါစေ"

"ဘူရားစူးရုံ မကဘူး၊ ခင်ဗျားကို မြေပါ မျိုဦးမှာ၊ မသိဘဲနဲ့များ လမ်းပြ လိုက်လာရသလား၊ ခင်ဗျားဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မသိရင်လည်း ဆင်းတော့"

"လမ်းခုလတ် ဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း ဆရာရ၊ ကျုပ်လည်း ဘယ်ဘက် ပြန်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျုပ်ဘက်ကလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့နောက် လိုက်လာတာ စီးပွားရေး လစ်ဟင်းသာပဲ"

ကိုကျော်သန်းက ကားထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းပြီး ရေကျန်သေးသလား မေးတယ်။ ဘူးထဲမှာ ရေလက်နှစ်လုံးလောက် ကျန်တာကို ကိုချစ်တိုးက လှမ်းပေးတော့ တောက်လျှောက်မော့ပြီး ရေဘူးခွံကို လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်မှ သတိရလို့ ဘူးခွံကို ပြန်ကောက်တယ်။ လမ်းမှာ ရေဖြည့်ရမှာ ရှိသေးတာကိုး။

"ကိုချစ်တိုး ခင်ဗျား ဂက်စ်ဆရာက ဟုတ်မထင်ဘူးနော၊ သူ့တစ်သက် အဲသည်ရွာ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ပြောနေတယ်"

"မောင်းချလိုက်လေဗျာ၊ လမ်းမသိဘဲ လမ်းပြလုပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ကောင်"

"မဆင်းဘူးတဲ့၊ သူလည်း သူ့ရွာသူတောင် မပြန်တတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမတုန်း"

ဒါတော့ ဟုတ်သားပဲ။ အခုမှ ဆင်းတော့ ဆိုပြန်ရင်လည်း နေပူကြီးထဲ အမှိုက်ထုပ် ပစ်ချထားခဲ့သလို ဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်ဘက်မှ မနီးတဲ့လမ်းပေါ် ခုမှ ချထားလို့လည်း မကောင်းတော့ ကိုချစ်တိုးက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ သည်တော့ ငွေသုံးထောင်ပေးပြီး ကားခေါင်းထဲ ထည့်လာတဲ့ ဂက်စ်ဆရာကို နောက်ကို ပြောင်းစီးဖို့ ခေါ်ရတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အသက်အရွယ် ကြီးပြီ ဆိုတော့ အနာအနှံတဲ့ ကိုကုမံရွက် မီးကင် ထားသလို ဖြစ်နေပြီကိုး။

ဆရာကြီးကို ကားခေါင်းထဲပို့၊ ဂက်စ်ဆရာ နောက်ပြောင်း၊ သည်လို စီစဉ်တော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က မကျေနပ်ဘူး။

"ဆရာကြီးက ကျုပ်ထက် နှစ်နှစ်တောင် ငယ်တာပဲဗျ။ အသက်ကြီးတဲ့လူ ရွေးကြေးဆိုရင် ကျုပ်က ကားခေါင်းထဲ သွားရမှာပေါ့"

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးကိုပဲ ကားခေါင်းခန်း ပို့ရတာပါပဲ။ ဆရာကြီးခမျာ ပျော့ခွေနေပြီ မဟုတ်လား။ လူကြီးဆိုတော့ အဆာလွန်ရာက လေနာ လာပုံရတယ်။ ဗိုက်ကလေး နှိပ်လို့ကိုး။ ကိုချစ်တိုးက ဦးဝိန်ကို ကျိတ် တောင်းပန်တယ်။ မြောက်လည်း ပေးရတယ်။

"ဦးဝိန်က တစ်ချိန်က အားကစားသသမားဟောင်း ဆိုတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက တစ်သက်လုံး စားပွဲထိုင်လာတာ။ မျော့မျော့ ကျန်တော့တယ်။ သည်လိုသာ ဆက်သွားရင် လမ်းဘေး မြှုပ်ခဲ့ ရတော့မှာဗျ။ ဒါကြောင့်ပါ"

"တို့ငယ်ငယ်က ဗထူးကွင်းမှာ နေကုန်ခဲ့တာလေကွာ၊ ပေါက်စီနဲ့ ငါက

လက်ဖိဝင်း ရိုက်ဝင်း ကစားခဲ့တာ မင်းလဲ သိသားပဲ ချစ်တိုးရ၊
 တစ်ခါတစ်လေ ဘလန်ဒါဆင်း ကစားပေးရတာ ရှိသေးတယ်။ အခု
 လူငယ်တွေ ကစားတာ အားမရချက်တော့ကွာ"
 "အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ ဦးဝိန်နဲ့ မတူပါဘူးဆို၊ နေပူထဲ မိနစ်ကိုးဆယ်လုံးလုံး
 ပြေးရတဲ့အလုပ် ဦးဝိန်မို့လို့ လုပ်နိုင်ခဲ့တာ လေဗျာ။ အားကစားသမား
 နှယ်နှယ်ရရ မှတ်လို့"
 "သက်လုံ ကောင်းခဲ့တာကိုးကွ၊ ပြည်ထောင်စုဒိုင်းကြီး ဘီအေအေ
 ကွင်းကြီးမှာ လုကြတော့ တို့မန္တလေးတိုင်းနဲ့ ပဲခူးတိုင်း
 တွေကြပါရော့ဟေ့၊ တွေ့လဲ တွေ့ရော ..."

ဦးဝိန်တောင် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါဘူး။ ရှေ့ဘီးဆီက
 ရှူးခနဲမြည်ပြီး ကားငြိမ်ခနဲ ခေါင်းထိုးကျ သွားသလို အိကျ
 သွားပါလေရော။ ဦးဝိန်က သူ့စကား မဆုံးလိုက်မှာစိုးတော့
 ကားဘီးပေါက်တာ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုချစ်တိုး ထလိုက်မှာ စိုးလို့
 ပုဆိုးစ ဆွဲထားပြီး စကားဆက်တယ်။

"တွေ့လဲတွေ့ရော ငါတို့က ကစားကွက် ပြောင်းထားတာကိုးကွ၊
 ပဲခူးတိုင်းက ခါတိုင်းလို ပလေဇင်မှတ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူဆိုပြီး
 ထိန်းနိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ တို့က ပဲခူးတိုင်းကို ..."
 "နေဦး ... ဦးဝိန်၊ အခုက စစ်ကိုင်းတိုင်းထဲ ကားဘီး ပေါက်နေလို့ဗျာနော"

ကိုချစ်တိုးနဲ့ မောင်ကြိုင်ပဲ ဆင်းရတာပါ။ နေကလည်း မွန်းတည့်ပြီ
 ဆိုတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ မီးဖိုကြီး တင်ထားသလို ကျွက်ကျိုက်ဆူလို့။
 ခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားကြတဲ့ တိုက်ပုံတွေဆိုတာ မီးများ
 ထတောက်မလား မှတ်ရတယ်။ ကိုကျော်သန်းက ကားဘီးကို

ဆင်းကြည့်တယ်။ သံထိုးလို့ ပေါက်တာတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး။ ဘီးက နဂိုကလည်း ပါးနေတော့ ကားလမ်းပေါ်မှာ ငါးဆူးတောင်လို ပါးဟက်စောင်း ထနေတဲ့ မြေမာမာက ထိုးခွဲလိုက်တာလို့ တွက်တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ စပယ်ယာဘီး အပိုတစ်လုံး ပါလို့။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်သန်း စိတ်ပူတယ်။ သည်အပိုတစ်လုံးနဲ့ ဘီးလဲ ပြီးသွားလို့တော့ ရပါရဲ့။ နောက်တစ်လုံး ပေါက်ရင်ကော၊ အပြန်ခရီးကလည်း ရှိသေးတာကိုး၊ ကားများ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းလို့ကတော့ အနားက ရွာတွေမှာ ဘာမှ လုပ်လို့ကိုင်လို့ မဖြစ်နိုင်လေတော့ စစ်ကိုင်းမြို့ ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်တော့မှာလေ။ ဒါကို ကိုချစ်တိုးလည်း တွေးမိတယ်။

"ကိုကျော်သန်း ဘီးလဲတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်လုံး ပေါက်ရင် ခက်ပြီဗျို့၊ အပြန်ခရီးကလည်း ရှိသေးတာဗျ"

"ဟုတ်တယ် ကိုချစ်တိုးရေ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုင်းဗျာ ဖြစ်လာမှ ရောက်ရာပေါ့။ မောင်ကြိုင် ဘီးတွေဖြုတ်ကွာ"

သတို့သား မောင်ကြိုင်က ဝတ်ထားတဲ့ လည်ကတုံးအဖြူကို လက်တွေ ပင့်တင်တယ်။ ကားနောက် အောက်ဖက်မှာ ထားတဲ့ တာယာကို တဂျီဂျီနဲ့ အောက်ချတယ်။

ပေါက်သွားတဲ့ဘီးအောက် အမာခံတန်းမှာ ဂျိုင်းထောက်ပြီး ဆွဲမ၊ ကားခေါင်းကြွလာတော့မှ ဘီးကို မြေစိုင်းခဲနှစ်ခဲ ညှပ်ပြီး မူလီတွေဖြုတ်ဖို့ လုပ်တယ်။ ကိုချစ်တိုးက မူလီထဲကို ခွစွပ်ပေးတော့ မောင်ကြိုင်က သံပိုက်လုံး နဲ့ ဖိဖိချတယ်။ မူလီတွေ ပြုတ်သွားတော့ စပယ်ယာ တာယာတပ်၊ မူလီတွေ ပြန်ကျပ်။ သေချာအောင် ဆွဲဆွဲညှစ်။ ချွေးတွေလည်း ပေါက်ပေါက်ကျပြီ။ မောင်ကြိုင်က ပေါက်သွားတဲ့

တာယာကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားမယ် လုပ်တော့ ကိုချစ်တိုးက ကားပေါ်သာ တင်လိုက်လို့ ပြောတယ်။ ကြာနေမှာ စိုးလို့။

ကိုချစ်တိုး နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီနဲ့ မိနစ်လေးဆယ်ပါ။ နေလုံးကြီးဆိုတာ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြူးလို့။

(၅)

"အေးသီ"

"အမေ"

"ဘယ်မှာတုန်း နင့်လင် သေချင်းဆိုက"

"အမေကလဲ မင်္ဂလာဦးမှာ မဦးမချွတ်၊ လာကြမှာပါတော် ဘာဖြစ်နေမှန်းမှ မသိတာ"

"ဘာမင်္ဂလာဦးလဲ ဟင်၊ ဘာမင်္ဂလာဦးလဲ ဘာဖြစ်ရမလဲ ကားမှောက်လို့ နေမှာပေါ့"

အေးသီတို့ ရွာမှာလည်း ပြဿနာတွေနဲ့ပါ။ သည်နေ့ သည်ရက် မနက်ဆယ်နာရီ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာမြန်းပျံ့မယ် စိတ်ချလိုသာ နေပါတော့ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက စလိုက်တဲ့ ကြောင်းလမ်းပွဲ မွန်းကြီး ထိန်ထိန် တည့်တာတောင် ပေါ်မလာကြတော့ ရွာက ဘယ့်နယ့်ဟာတုန်း ညည်းတို့ဟာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ရွာက ဒေါသဖြစ်တာ ထားလိုက်ဦး။ သတို့သမီး အေးသီရဲ့အမေ မစွန်မက မနက် မိုးမလင်းခင်က မရှိတာ ရှိတာ ရှာဖွေပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် တည်တည်ပပ ကလေးမှ ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး မိန်းကလေးရှင် တန်မယ့် ချက်ဟယ် ပြုတ်ဟယ် လုပ်ရတာတယ်။

သားမက်လောင်းက မန္တလေးက စက်ဆရာလို့ ပြောထားတော့
 ရပ်ရွာကလည်း အေးသီ စက်ဆရာနဲ့ အကြောင်းပါမယ် ဆိုတာကိုပဲ
 ဝမ်းသာကြတယ်။ မုဆိုးမ သားအမိ ဆင်းရဲရှာတာလည်း မျက်မြင်ကိုး။
 အနောက်ရွာတွေ ဘက်မယ် ခြံနဲ့စိုက်တဲ့ သနပ်ခါးကို မြို့ယူ ရောင်းတာနဲ့
 စားကြရှာတယ် ဆိုပေသိ သနပ်ခါးပင်ကို ဆယ်ပင်ဟယ်၊
 အပင်နှစ်ဆယ်ဟယ် ဝယ်ထားပြီး ဆစ်ပိုင်း ရောင်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။
 သည်ခေတ် သနပ်ခါး တစ်ပင်ကလည်း အပွေးကောင်း၊ အပင် လှရင်
 နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းဈေး ရှိတော့ မစွန့်မတို့ သားအမိက
 တစ်ပင်တောင် မဝယ်နိုင်ဘူး။ သနပ်ခါးခြံ ပိုင်ရှင်တွေ ဆိုတာက
 ကြံများလို ကိုယ့်အခင်းထဲက ကြံတစ်ပင်ချင်း ခုတ်ရောင်း နေတာမျိုး
 မဟုတ်တော့ အကြွေးယူပြီး အရင်းမဆပ် လုပ်မဖြစ်ဘူး။ သည်တော့
 သနပ်ခါးပွဲစားတွေဆီက ဈေးဖြတ်ပြီး အကြွေး ယူရရှာတာပါ။ မန္တလေးကို
 တစ်ဆင့်ပို့တော့ တစ်ဈေးရပြီ၊ မန္တလေးနဲ့ စစ်ကိုင်း ဆိုပေမယ့်
 တစ်ပတ်တစ်ခါတောင် သွားဖြစ်လာဖြစ်တာ မဟုတ်တော့
 တစ်လတစ်ခေါက် အနိုင်နိုင်ရယ်။

မန္တလေးက ငွေကလေး ပြန်သိမ်း၊ သနပ်ခါးပွဲစား ပြန်အပ်၊ ပိုတာလေး
 သုံးကြရတယ်။ အေးသီက ရွာအခင်းတွေမှာ ဘောက်လုပ်ငန်း မှန်သမျှ
 ဝင်လုပ်တာလည်း ရှိရဲ့၊ မစွန့်မကလည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စွန့်မကြီး
 တစ်ကောင် ဝဲနေ သလိုပါပဲ။ လူက လှုပ်လှုပ်ကလေးနဲ့ အလုပ်များတော့
 ဒေါင်းတိမောင်းတိ သိပ်ရှိတယ်။ သည်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်
 ဝဝလင်လင် စားရပါရဲ့။ ပိုတယ်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။

အေးသီ နဲ့ မောင်ကြိုင် ကြိုက်ကြလို အခါလည်တော့မှ အေးသီက

မအေကို ဖွင့်ပြောတာပါ။ မောင်ကြိုင်က သံလျက်မော် ဘက်မှာ စက်ဆရာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သဘောမနော ကောင်းကြောင်းလောက် ပြောနိုင်တာ ပါပဲ။ အမေကတော့ အဝေးလွှတ်ရတဲ့ သမီးလေး အချိန်မတိုင်ခင် အမှားအယွင်း ရှိမှာ စိုးတာက လွဲရင် မြို့သားနဲ့ မေတ္တာရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ သူလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ဆိုတော့ သည်ကိစ္စ တားမဖြစ်ဘူး ဆိုတာလည်း သိတယ်။

"စက်ဆရာ ဆိုတော့ ဘာစက်ဆရာတုန်း သမီးရဲ့"

"ဘာစက်ဆရာ လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး"

"ညည်းဟာက အေ ဘာဖြင့်ဘာ ညာဖြင့်ညာ ဆိုတာတောင် မပြောဘူးလား၊ ညည်းကို ညာနေတာများလားအေ"

"သူ့အကျိုး ဘောင်းဘီတွေမှာတော့ စက်ဆီတွေ ပေကျံနေတာပဲ အမေရဲ့ ... စက်ဆရာ ဟုတ်လောက်ပါတယ်"

မစွန်မ ကလည်း ဘာစက်ဆရာမှန်း မသိတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ရည်းစားကို စက်ဆရာလို့ပဲ မှတ်ထား လိုက်တာပါပဲ။ တစ်ရက်တော့ လိုက်လည် ကြည့်တယ်။

"နို့ မျိုးရိုးက မန္တလေးကပဲလား"

"ဟုတ်ထင်ပါရဲ့"

"လူပျိုလူလွတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား အေးသီရယ်၊ နဖားကြိုးကြိုးနဲ့ ဖြစ်နေပါဦးမအေ"

"ဟုတ်ပုံ ရပါတယ် အမေရဲ့"

အေးသီက သည်အထိတော့ အတွင်းနိုက် မသိနိုင်ဘူးကိုး။ သူ့စိတ်ထဲ

ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေတာပါ။

"နို့ ... အိမ်နဲ့ရာနဲ့ကော ဟုတ်ကဲ့လားအေ ... ခွေးတိုးဝက်ဝင် ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"ကိုကြိုင် ပြောတာကတော့ သူ့ဆရာအိမ် နေတယ် ပြောတာပဲ အမေရဲ့၊ လခတွေလည်း သူ့ဆရာကတော်က စုဆောင်းပေးတာတဲ့"

"ညည်းက မမေးဘူးလား အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုရင် ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြမှာလဲလို့ သူ့စိတ်ထဲတော့ တွေးပြုထားတာ ရှိမှာပေါ့"

"ကျုပ်ဖြင့် မသိပေါင်"

"ဟယ် ... ဗိုင်းတာမ ကြိုက်သာလာသယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ယူမယ့်လင် ချိုကုပ်လား၊ ချိုထောင်လား မကွဲဘူး"

မစွန့်မက စိတ်ကလည်း မြန်တော့ သမီးခေါင်း ဒေါင်ခနဲ ခေါက်ပြီး မျက်နှာတစ်ဖက် လွှဲနေတယ်။ မအေ ပြောလည်း ပြောစရာပါ။ အေးသီက မောင်ကြိုင်နဲ့ ကမ်းနားဈေးထဲ တွေ့ကြတာ။ အေးသီ ဖောက်သည် သွင်းတဲ့ ဆိုင်က ပိုင်ရှင် မတင်ကြည့်က မောင်ကြိုင်ဆရာ ကိုကျော်သန်း မိန်းမနဲ့ ခင်ကြသူတွေ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း လိုလို ဖြစ်နေတော့ သနပ်ခါးကောင်းလေးများ ပါရင် ဈေးထဲ မုန့်စားနေတဲ့ မောင်ကြိုင်ကနေ တစ်ဆင့် မင်းအစ်မ ပေးလိုက်ဆိုပြီး သနပ်ခါးလေး ငါးချောင်း ပါးလိုက်တာမျိုး ရှိတယ်။ အေးသီက သနားကမား ကလေး၊ တောသူ မိန်းကလေး ဆိုတာကို မောင်ကြိုင် သဘောကျတယ်။

ရယ်လိုက်ရင် သွားစွယ်လေး ပါတာကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲ ချောလှချည့် ထင်တာကိုး။ သည်လိုနဲ့ မတင်ကြည့်ဆိုင်မှာ တစ်ခါတွေ့ နှစ်ခါတွေ့

တွေ့ကြုံရုံ ရှိသေး၊ မောင်ကြိုင်က သည်တစ်ခါလာရင် ရည်းစားစာ ပေးတော့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ် ပြီးနေပြီ။ မတင်ကြည်ဆိုင် သွားရတာလဲ အမော။ မတင်ကြည်ကလည်း သိပါတယ်။

"အစ်မ သနပ်ခါးကောင်မလေး လာသေးလား"

"အေးသီလား သူက တစ်လမှ တစ်ခေါက်လောက် လာတာ ငါ့မောင်ရဲ့၊ နောက် လေးငါးရက်လောက်ဆို လာတော့မှာပါတော်၊ ဘာလဲ မင်းက အေးသီကို ကြိုက်လို့လား"

"ကြိုက်တယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး"

"မကြိုက်လဲ ပြီးတာပဲကွယ်၊ ကြိုက်တယ် ဆိုရင်လဲ ပြောပေးရသား၊ မင်းက မကြိုက်မှတော့ ငါ့တူ လှသန်းနဲ့ စပ်ပေး ရတော့မှာပေါ့"

မတင်ကြည်က အေးသီကို ကြိုက်မှန်းသိလို့ မောင်ကြိုင်ကို စလိုက်တာပါ။ လှသန်းနဲ့ စပ်ပေးမယ်လို့လဲ ကြားရော မောင်ကြိုင် မျက်နှာ အိုကျသွားလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ရင်တွေ ပန်းတွေလည်း တုန်သွားပုံ ပေါ်တယ်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ ငူငူကြီး ရပ်နေလိုက်တာ ဆိုင်ဝက မပြန်တော့ဘူး။ မတင်ကြည် ကတော့ ရယ်ချင်စိတ် မျိုချထားပြီး သည်ကိစ္စ ဆက်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ပုံ လုပ်ထားလေရဲ့။ မောင်ကြိုင် ရိုးသားမှန်း သိတော့ ရယ်ချင်တာနဲ့ တမင် လုပ်ထားတာပါ။

"သည်လို အစ်မရဲ့ "

"ဪကွယ် ... မင်းမှ မကြိုက်ပဲနဲ့ဟာ ငါ့တူ လှသန်းက ကြိုက်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းသေလို့"

"အစ်မနယ် ကျုပ်ကလဲ မကြိုက်ဘူးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

"မင်း အဲသလိုတော့ မဝေခွဲလေကွယ်၊ မိန်းကလေးကို ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး ပြောမှပေါ့။ ငါက တာဝန်ခံရမှာဟဲ့" "ကြိုက်လှချည့်ဗျာ၊ ကိုင်း ဘာဖြစ်သေးတုန်း"

ကိုင်း ... ဘာဖြစ်သေးတုန်းလည်း ဆိုရော မတင်ကြည်က ရယ်လိုက်တာ ခွက်ခွက်လန်လို့။ ဘေးဆိုင်က မိန်းမတွေကလည်း မတင်ကြည်နဲ့ မောင်ကြိုင် ပြောနေတာကို ကြားနေရတော့ မတင်ကြည်က စတာရော၊ မောင်ကြိုင် အူတာကိုပါ သိကြတာကိုး။ အုန်းခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ သည်လိုနဲ့ ကြိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးပေမယ့် တစ်လမှ တစ်ခါ တွေ့ရတာပါ။

တစ်လတစ်ခါ ဆိုတာကလည်း ဥပုသ်နေ့နဲ့ မတိုက်ဆိုင်ရင် မျက်နှာလောက် မြင်ရရှိကိုး။ အလုပ် မပိတ်တာရယ်၊ သမီးရည်းစား ရယ်လို့ အေးသီနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ အချိန်မရတာရယ် ဆိုတော့ လူချင်း တွေ့ရတာ လောက်နဲ့ ပြီးရတာ များတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အလုပ် ကျပ်တဲ့ရက်နဲ့ တိုးရင် ဈေးထဲ သွားဖို့တောင် အချိန်မရတာ များလည်း ရှိတော့ မတွေ့လိုက်ရတာလည်း ရှိတတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဝေးပြန်ပါလေရော တစ်လ။

တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်က အေးသီကို ဓာတ်ပုံ တောင်းသတဲ့။ အေးသီမှာ ဓာတ်ပုံ မရှိဘူး။ ပြောသာ ပြောတာပါ။ မောင်ကြိုင်မှာလည်း ဓာတ်ပုံရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အလုပ်ရုံက ကထိန်ခင်းလို့၊ ဘုရားဖူးတို့လို့၊ စစ်ကိုင်း မင်းကွန်းဘက် သွားကြလို့ အများနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတော့ ရှိပါရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ရိုက်တဲ့ ရိုးပုံ မရှိဘူး။ မောင်ကြိုင်က ရည်းစားကို ဓာတ်ပုံ ပေးတဲ့အခါ ကျတော့ သံရည်ကျိုရုံက

သူငယ်ချင်းတွေ မင်းကွန်းမှာ စုရိုက်ထားတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ အေးသီက
ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကောက်ချင်ဟန် ဆောင်တယ်။

"ကိုကြိုင်ဟာက ကျွန်မမှာ ရည်းစားတွေ များသလို
ဖြစ်နေပါပကောလား။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက ညည်း ရည်းစား
ဘယ်ဟာလဲ ဆိုရင် ဘယ်သူ ပြရမှာတုန်း၊ ကျရာလူ ပြလိုက်မှာပဲ"
"ကိုကြိုင်ပုံကို ချန်ပြီး ကျန်တဲ့ပုံ ညှပ်ပစ်လိုက်ရင် ရတာပဲဟာ"

အေးသီက ရွာရောက်တော့ တကယ်လည်း ညှပ်ပစ်ရှာပါတယ်။
ဘယ့်နယ် ရည်းစား မဟုတ်တဲ့ပုံတွေ ယူမထားနိုင်ပေါင်တော် ပေါ့လေ။
သည်တော့ မောင်ကြိုင်ပုံက ရှည်တောက်တောက်ကလေး ဖြစ်နေရော။
ကလေးစားတဲ့ မုန့်လက်ညှိုးလောက် ရှိတာပါ။ အေးသီကလည်း
ရည်းစားဓာတ်ပုံ ဆိုပြီး ရွာက သူငယ်ချင်းတွေကို ပြတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေခမျာ သည်လိုဓာတ်ပုံမျိုး မတွေ့ဘူးတော့ မြို့က ဖက်ရှင်
ထင်ကြတာပေါ့။ အခု အဲသလို ပုံကလေးတွေ ခေတ်စားနေပုံ
ရတယ်လို့ပဲ တွေးကြတယ်။ အေးသီမှာ ရည်းစားဓာတ်ပုံ ရယ်လို့
အဲသလို ရှည်မြောင်းမြောင်းကလေး ရှိပေမယ့် အေးသီမှာ
ဓာတ်ပုံမရှိတော့ မောင်ကြိုင်ကို မပေးရသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။
စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ရိုက်ရင်တော့ ရမှန်းသိပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့ပါ ရှင်ရယ်လို့
မပြောဝံ့တာက တစ်ကြောင်း၊ ပိုက်ဆံတွေ မတရား ကုန်လေမလား
တွေးမိတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဓာတ်ပုံ မရှိရှာဘူး။ တောရွာ
ခေါင်ခေါင်ဘက် နေကြရတာ ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရယ်လို့လည်း စိတ်ရှိတိုင်း
ရိုက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပဲကိုး။ ရွာက ချမ်းသာတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊

အလှူတို့မှာ ရွာကို လာရိုက်ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှိခဲ့ပါရဲ့။ မိန်းမပျို
 တချို့က အရဲစွန်းပြီး အမှတ်တရ ရှိုးပုံတွေ ရိုက်ကြတာတွေလည်း ရှိပါရဲ့။
 အေးသီ မရိုက်ခဲ့ဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆိုတာ အေးသီတို့လို
 နွမ်းပါးကြသူတွေ အဖို့တော့ တောင့်တစရာကိစ္စ မဟုတ်သလိုကိုး။
 ရှိတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မရှိတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုသလို
 နေသာသလို နေခဲ့တာပါပဲ။ အခုတော့ ရည်းစား လုပ်တဲ့သူက
 တောင်းနေပြီ။ ပေးလည်း ပေးချင်တယ်၊ ရှိလည်း မရှိဘူး။

"ကိုကြိုင် လိုက်ရိုက်ပေးလေ၊ ပြီးတော့ ရွေးယူထားလိုက်ပေါ့"

မန္တလေးလို မြို့မှာ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ဘာမှ မခဲယဉ်းတော့ဘူး ဆိုပေမယ့်
 တကယ်ကျ မောင်ကြိုင်လည်း ဘာက စလုပ်ရမယ် မသိဘူး။
 ဥပုသ်တော်ကုန်းဘက် ထွက်လိုက်ရင် ဓာတ်ပုံဆိုင်တွေ ရှိသားပဲ။
 ဥပုသ်တော်ကုန်း ထိတောင် မထွက်ရပါဘူး။ ချော်ဆိပ်ဘက်၊ ဈေးဘက်၊
 တိုက်တန်းလျားတွေ ဘက်မှာလည်း ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရှိပါ။ သည်ကိစ္စ
 မတင်ကြည် ပြောပြတော့ မတင်ကြည်က ဓာတ်ပုံဆရာ အခေါ်ခိုင်းပြီး
 ရိုက်ပေးလိုက်တော့မှ အဆင်ပြေ သွားတာပါ။

မောင်ကြိုင်မှာ အေးသီဓာတ်ပုံ ရှိပြီ။ အေးသီမှာ မောင်ကြိုင်ဓာတ်ပုံ ရှိပြီ။
 သည်လို ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူဘဝ ကနေ အေးသီက လာတောင်းရမ်းဖို့
 ပြောတော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း လက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ အေးသီက အမေ
 မစွန်မကို ဖွင့်ပြောတော့ အမေက လိုက်အကဲခတ်တယ်။ သမီးရဲ့
 ရည်းစားက ရိုးသားတယ်၊ အလုပ်အကိုင် ရှိတယ်၊ ဆရာသမားက
 ချစ်ခင်တယ်၊ အေးသီကိုလည်း မြတ်နိုးပုံ ပေါ်တယ် ဆိုတာလောက်တော့
 မစွန်မ အကဲခတ် နိုင်ပါတယ်။ သနပ်ခါးသည် မတင်ကြည်ကလည်း

ထောက်ခံတယ် ဆိုတော့ သမီးသဘောပေါ့။ သမက်လောင်း ကိုလည်း ဘုရားစူးလွတ်ရုံ အဲသည်တစ်ခါ တွေ့လိုက်ရတာ လွဲရင် ကျီးလား။ ခင်ပုပ်လားတောင် မကွဲခဲ့ပါဘူး။ ယောက္ခမလောင်းရယ်လို့ ဆရာအိမ်ကို သမီးနဲ့ လိုက်သွားလို့ သာကိုး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် တိုက်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ပြီးခဲ့ရတာ။

အခုတော့ ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိခဲ့တာကစပြီး အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်ရပြီ။ သမီးကမှ ရည်းစားအကြောင်း လည်ရည်ပတ်ရည် မသိမှတော့ မအေက ဘာသိမှာတုန်း။ စစ်ကိုင်းနဲ့ မန္တလေး မြစ်ခြားရုံ ဆိုပေမယ့် သူတို့ရွာက စစ်ကိုင်းနယ် အနောက်စွန်မှာ။ ခေါင်ကလည်း ခေါင်၊ လမ်းပန်းကလည်း မသာတော့ ကြိုတင် ညှိဟယ် နှိုင်းဟယ် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သမီးအေးသီ မန္တလေးက တစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ သည်နေ့ သည်ရက် ကိုကြိုက်က သူ့ဆရာတွေနဲ့ လာမြန်းလှည့်တော့မယ် ပြောလို့ ထစီစဉ် လိုက်ရတာကိုး။ ငွေရယ်၊ ကြေးရယ်လို့ မောင်ကြိုင်ကလည်း ကြိုကြိုတင်တင် ထည့်ပေးလိုက်တာ မရှိတော့ ရွာကပဲ ချေးရ ငှားရတယ်။

ရပ်ထုံးစံ၊ ရွာထုံးစံ မိန်းမလာမြန်း လာကြမယ့် ဧည့်သည်တွေကို ထမင်း ကျွေးရမှာကိုး။ အိုးသူကြီးနဲ့ အိုးကြီးချက် မချက်နိုင်လေတော့ လူ ဆယ်လေးငါးယောက် စာလောက် တွက်ပြီး ချက်ထားလိုက်တယ်။ ရွာဘုံက ဖျာကြမ်း သုံးလေးချပ် ငှားခင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ငါးစပ် တင်းတိမ် ငှားပြီး ထရံပေါက် ထရံကြိုကို လှည့်ကာရတယ်။ ရွာမိ ရွာဖတွေ အကြောင်းကြား၊ ရွာကာလသား၊ ကာလသမီးတွေဖိတ်၊ မရှိတဲ့ အထဲက ကောင်းတာလေး ထုတ်ဝတ်ကြပြီး သားအမိနှစ်ယောက်

မောင်ကြိုင်ကို စောင့်လိုက်ကြတာ မွန်းသာတည့်ရော
ရောက်မလာကြဘူး။ မနက် ဆယ်နာရီကတည်းက ရောက်နေကြတဲ့
ရပ်ရွာက လူကြီးသူမ၊ ကာလသမီး၊ ကာလသားတွေကလည်း ပွစိပွစိ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

"အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ညည်းကို ယုံမိတာလေ ငါ့ကိုယ်ငါ
မခံချင်တာ၊ ရပ်နဲ့ ရွာနဲ့ နေတာဟဲ့။ အခု လူကြီးတွေပါ လိမ်ရာ ကျနေပြီ။
မဦးမချွတ်တော် ကျုပ်သမီးကလေး ဒင်းမို့ ယုတ်မာတယ်။ လာစမ်းပစီ
အစိမ်းလိုက်ကို ဝါးစားပစ်လိုက်စမ်းမယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း"

မစွန်မက သမီးကိုလည်းငေါက်၊ လူကြီးတွေလည်း လှမ်းဖာထေး၊
မောင်ကြိုင်ကိုလည်း မေတ္တာပို့၊ တစ်ကြိမ်တည်း သုံးမျိုး လုပ်နေတော့
ရွာက ဘကြီးဖိုးကိုးက သားအမိ သနားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ စိတ်လျော့ဖို့
ပြောရတာပေါ့။ ရပ်နဲ့ ရွာနဲ့ဆိုတော့ သည်ကိစ္စက အကျည်းတန်
နေပြီကိုး။ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်တတ်တာတွေလည်း
ကြံဖူးလှပြီ ဆိုတော့ ကြိုတင် စကားဖာရှာတယ်။

"ဟဲ့ ... စွန်မရဲ့ ခရီးက ဝေးသကောဟဲ့။ နင်တို့က မဟုတ်တာ၊
သတို့သားက ရွာမရောက်ဖူးတာ နင်တို့က စောင့်ကြပ် ခေါ်ပြု
လာရမယ့်လူတော့ စီစဉ်ထားရမှာပေါ့။ ရွာထဲ ကလေးတွေ
အများသားဟာကို ဟိုခမျာ ဘာ အခက်အခဲ ရှိသလဲမှ မသိတာ
အပြစ်တင် မစောကြပါနဲ့ဟယ်"

မွန်းလည်း တိမ်းပြီ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း မလာတော့ မနက်
ကိုးနာရီလောက် ကတည်းက လာပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေကြတဲ့

လူကြီးတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းပြီလေ၊ သည်တော့ ရွာက
 လူကြီးတွေကို ရှိတာလေး ချပြုကျွေးဖို့ ပြင်ကြရပြီ။ နဂိုအစီအစဉ်က
 ရွာက လူကြီးတွေအတွက် ထည့်ချက်ထားတာ မပါဘူး။
 ဆယ်နာရီလောက် ကြောင်းမြန်း ပြောဆိုပြီးရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
 ပြန်ကြရုံကိုး။

အဝေးဧည့်သည်စာလောက် မှန်းချက်ထားတာ ဆိုတော့ အလွန်ဆုံးရှိရင်
 ဆယ်ယောက်၊ ဆယ့်ငါးယောက် စာပေါ့။ လယ်ကြား ငါးတစ်ခွက်၊
 ဝက်သားတစ်ခွက်၊ ပဲဟင်းချိုတစ်ခွက်၊ ငရုတ်သီးကြော်တစ်ခွက် ထည့်ပြီး
 အသုပ်ကလေး၊ အမြုပ်ကလေးလောက် ချက်ထားတာပါ။ ခုတော့
 မစွန်မက ဧည့်သည် အတွက်ရယ်လို့ ချက်ပါတယ်။ မရှိရတဲ့ ကြားထဲ
 ရွာခံတွေကို ကျွေးရတော့မှာ ဆိုတော့ အေးသီအပေါ် ဒေါသတွေ
 ပိုကျလာခဲ့ရော။ ကြားမှာစိုးတော့ ကျိတ်ဆဲရတာပါ။

"ထိုင်နေ ကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ၊ မရှိရတဲ့ကြားထဲ
 အပွဲဆားထိအေ၊ ညည်းတို့များ လင်လဲ လိုချင် သေးတယ်လေ ငါ
 မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ မျက်နှာများ ဘယ်ထားရမှန်းတောင်
 မသိအောင်ပါလား အေး။ ဟင်း ... ဟင်း ... ငါလေ ..."

အေးသီကတော့ ဆူသမျှ၊ ဆဲသမျှ ငုံ့ခံရတော့မယ့် အခြေအနေ ဆိုတော့
 မအေကို ဘာမှ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ လမ်းဘက်ကို လှမ်းမျှော်တယ်။
 ကိုကြိုင်က သူ့ဆရာ ကားနဲ့ လာမယ် ပြောထားတော့ ရွာထဲ ဝင်လာမယ့်
 ကားမျှော်ရတာလည်း မောလှပြီ။ အမေပြောလည်း ပြောစရာ။
 အေးသီကတော့ စိတ်မလျှော့ သေးဘူး။ ကိုကြိုင် သူ့ဆီလာကို လာမှာပါ။
 လမ်းပေါ် တစ်နေရာမှာများ ရှိနေရောလား။

(၆)

ကိုချစ်တိုး က နောက်ခန်းကို ရောက်လာတဲ့ ဂက်စ်ဆရာကို အကဲခတ်တယ်။ ခုထိ စကားတစ်ခွန်း မပြောသေးဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ဟိုးကမြင်ရတဲ့ အုပ်အုပ်က ဘာရွာ၊ ရာဟုထောင့်က ညှို့့ညှို့့က ဘာရွာ၊ ရှေ့ကျရင် ဘာတွေ့မယ်၊ တွေ့ရင် ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမယ် စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုတော့ ပြောရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် အခုဟာက ငုံးစုံပစ် ထိုင်လိုက်လာတာ ကားအပျော် လိုက်စီးနေတာကျလို့။ ကိုချစ်တိုးက ဂက်စ်ဆရာကို တို့တယ်။ အသံလေးတင်ပြီး ငေါက်ရတာပေါ့။

"နေဦး ... ခင်ဗျား ဂက်စ်က ဘယ်ရွာတွေမှာ လိုက်ဖြည့်ရတာတုန်း၊ ခင်ဗျားကလဲ စကားလေး ဘာလေး ပြောဦးလေဗျာ၊ လမ်းမသိလို့ ခေါ်လာပါတယ်။ ခင်ဗျားက စကားလဲ မပြောဘူး"
"လိုက်ဖြည့်ရတဲ့ ရွာတွေရယ်လို့တော့ စာရင်း လုပ်မထားဘူးလေဗျာ၊ ရောက်ရာပေါက်ရာ သည်လို သွားရသာကိုး"
"နေဦး သည်လမ်းလောက် ရွာဆက်ပြတ်တာ သည်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဂက်စ် လိုက်ဖြည့်တာလဲ။ အိမ်လဲမမြင် လူလဲမမြင်၊ ဘယ်ကမီးခြစ် သွားထည့်မှာတုန်း"
"အဲဒါပေါ့ ကျုပ်လဲ စဉ်းစားနေတာ ... ကျုပ် သည်လမ်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးရယ်"
"အလို ခင်ဗျားကို သည်လမ်းပေါ် တွေ့လာတာပဲ။ ခင်ဗျားပဲ သိဆို"
"သည်လမ်း အူကြောင်းကြီးကို အရပ်ရပ်က လာဆက်သွဲ့ လမ်းတွေ ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း သည်လမ်းပေါ် ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း

မသိသာ၊ ကျုပ် သွားနေကျ လမ်းကတော့ အရှေ့ဘက် ထွက်ရင် စစ်ကိုင်း ရောက်သယ်လေ"

"ဟောဗျာ သည်လမ်းအူကြီးက သည်တစ်လမ်းထဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လမ်းတွေ ရှိသေး မှတ်သာပဲ။ ကျုပ်သွားနေကျ လမ်းက သည်လောက် ရွာဆက် မပြတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိသယ်"

"ပြောပါဦး"

"ဘယ်လမ်းက သွားသွား လမ်းသုံးမွှာတော့ ရောက်သာချည်းပဲ။ ဘိုးတော်ဇရပ် လမ်းဆုံလို့ ခေါ်ကြတာ၊ အဲတာတော့ ကျုပ်ကြားဖူးသယ်။ ခင်ဗျားတို့ အခုသွားသာက ဘိုးတော်ဇရပ် ဦးတိုက်မှာ ဒန်သေပဲ။ ဘယ်လောက် ဝေးသယ်သာ မသိသာ"

သည်တော့မှ ကိုချစ်တိုး နည်းနည်း သဘောပေါက် သွားတယ်။ စစ်ကိုင်း အနောက်ဘက် ထွက်တဲ့လမ်းဆိုတာ သည်တစ်လမ်းတည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ရှိလိမ့်မယ်။ သည်လမ်းက အခုမှ လမ်းအူကြောင်း ဖော်ထားတဲ့ လမ်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လမ်းအူကြောင်း ဖော်ပါဦးတော့ ရွာထဲက ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်တာလဲ။ လမ်းဆိုတာ ရွာတွေကို အခြေခံပြီး ဖောက်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒါတော့ ကိုချစ်တိုးလည်း မစဉ်းစား တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂက်စ်ဆရာက ရိုးရိုးသားသား ပြောနေတာ ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုး လက်ခံလိုက်တယ်။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ငွေသုံးထောင် လိုချင်လို့ လိုက်လာတာ ဆိုတာလည်း ရိပ်မိသွားတယ်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲ လိုက်လာတာပေါ့"

"အစစ်ပေါ့"

"ခင်ဗျား ဆင်းချင်ရင် ဆင်းလို့ရတယ်၊ ခင်ဗျားသဘောပေါ့"

"သည်အနား ရောက်မှတော့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရွာကျုပ်
မပြန်တတ်တော့ဘူး"

"သည်အနားက ပြန်လျှောက်တာကမှ နီးလိမ့်ဦးမယ်၊ ကြာလေ ခင်ဗျား
ပိုဆိုးလေပေါ့"

ဂက်စ်ဆရာက တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြုပြင်နေရတဲ့
ရွာဆီကို လည်ဆန့်ကြည့်တယ်။ တစ်အောင့်နေတော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်
ကျပုံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။

"ကိုင်း ... ဟိုးကမြင်ရသဲ့ ရွာဘက် လယ်ကွင်းတွေထဲက
ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဖြစ်လောက်မယ် ထင်သာပဲ၊ အဲသည်ရွာ
ရောက်ရင် မေးစမ်းပြန်ရုံပေါ့၊ တတ်နိုင်ဘူး"

ဂက်စ်ဆရာ ကိုကြည့်ပြီး ကိုချစ်တိုး ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သနားလည်း
သနားမိပါရဲ့။ ခမ္မာ လိုက်လာမိတာနဲ့ မကာမိ ပြန်လျှောက်ရ ရှာမှာကိုး။

"ကိုင်း ... ဒါဖြင့်လည်း ကိုကျော်သန်း ကားရပ်ဗျို့။"

ကိုကျော်သန်းက ကားရပ်ပေးတယ်။ ဂက်စ်ဆရာက မဆင်းဘူး။
ပေတောတေ လုပ်နေတော့ ကိုချစ်တိုးက တိုက်ပုံထဲက တစ်ထောင်တန်
သုံးရွက် နှိုက်ပြီး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဂက်စ်ဆရာက
သည်တော့မှ ဝေါက်ခနဲ ထပြီး ကားဘေးက ခုန်ချဖို့ပြင်တယ်။
အားရဝမ်းသာ အဆင်းမှာ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင် ခြေဆင်းထားတဲ့
ညှို့သကျည်း တက်နင်းမိပါလေရော။

"ဟာ ခွေးမသား ညှို့သကျည်း တက်နင်းရသလား၊ အမယ်လေးလေး နာလိုက်တာကွာ"

လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က ပြောရုံ ရှိသေးတယ်။ ဂက်စ်ဆရာက အောက်ရောက်သွားလို့ ကွင်းစပ်တောင် နင်းနေပြီ။

"ခွေးမသား မြွေနဲ့ တွေ့မယ့်ကောင်"

လူဝကြီးက ကျိန်ဆဲတော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က မင်္ဂလာစကား ခုမှ ပြောရတော့တယ်တဲ့။ ကားက ဆက်ထွက်လာ ပြန်ရော။ လမ်းက တော်တော်လေး ဆိုးလာတယ်။ ကားက မြင်းလို ခုန်ပေါက် နေတော့တာပါ။ မြေစေးတုံးကြီးတွေ ဆိုတော့ တစ်တုံးပြီးတိုင်း တစ်တုံးပေါ် တက်နေရတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုချစ်တိုးက ဒါကို မြင်တော့ ညည်းတယ်။

"နောက်တစ်ချို့ ဒီတစ်လုံးက ဖုံးလိုက်ပြန်ပါ။ မပေဒါက တစ်ပင်တည်း ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ"

"မဟုတ်ဘူး ချစ်တိုးရ၊ ချစ်သူတို့ လျှောက်သော လမ်းကလေး ဆိုတာမှ မှန်တာ"

ဦးဝိန်က ဝင်ပြောတော့ ကိုမှတ်တင်ကလည်း အားကျမခံ ဝင်ပြောရော။

"ပေတစ်ရာဆီ လျှောက်ပါလို့ မြင်သလောက် ပြလိုက်ချင်ပါသည် ဆိုတာ သည်လမ်းမျိုးပေါ့ကွာ"

မောင်ကြိုင်ကတော့ ကုပ်ကျိုးနေပြီ။ ခမျာလည်း စိတ်ညစ်နေပြီ။
 စကားလည်း မပြောဘူး။ သူ့ဆရာကိုရော၊ လူကြီးတွေကိုပါ အားနာဟန်
 တူပါရဲ့။ ရွာက မိန်းကလေးခမျာ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့
 ဖြစ်ရှာရော့မယ် လို့လည်း တွေးမိပုံပေါ်ရဲ့။ ကိုချစ်တိုးကို နာရီမေးတော့
 တစ်ချက်တဲ့။ ကိုကျော်သန်း ကားက ပတပ်တွေ မနားတမ်း ရပ်ရာက
 ကား တကယ် ရပ်သွားပါလေရော။ ကိုချစ်တိုးလည်း လန့်သွားတယ်။
 ဘီးများ ပေါက်ရော့လား။ ဘီးပေါက်ရင်တော့ ကလေးတွေ ပြောသလို
 ရွာလည်ပြီကိုး။

"ကိုကျော်သန်း ဘာတုန်းပျို။"
 "ရှေ့မှာ နွားသမားတွေပျ မေးပါဦး၊ အနောက်က တက်လာကြတာပဲ"

ကိုချစ်တိုးက နောက်ခန်းက မတ်တပ်ရပ်ကြည့် လိုက်တော့ နွားသမား
 လေးယောက်၊ နွားက အကောင် အစိတ်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ကြီးတွေ
 တွဲပြီး ဆွဲလာကြတယ်။ နွား အရောင်းအဝယ်သမားတွေ ဆိုတော့
 ရွာစဉ်လှည့် နွားအလဲအထပ် လုပ်ကြတဲ့လူတွေ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ထက်
 သေချာတာ ဘာရှိလိမ့်မတုန်း။ နွားသမားတွေက ကားတွေ့တော့
 အောက်ဖက် လယ်ထဲ ဆင်းပေးကြတယ်။

"ပျိုဆရာတွေ မေးစရာ ရှိလို့ပါ။ လယ်ပြင်ကြီး ဆိုတာ တော်တော်
 လိုသေးသလားလို့"

နွားသမားထဲက ခေါင်းဆောင်က အခုမှ စိတ်အေးသွားပုံနဲ့ နွားတွေကို
 တောင့်လိုက်ပြီး စဉ်းစားတယ်။

"ခင်ဗျားတို့ က လယ်ပြင်ကြီး သွားကြဖို့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"သည်က ဆက်သွားရင် ဘိုးထော်ဇရပ် လမ်းဆုံ ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲသည်ရောက်ရင် နွားဝန်တင်လှည်း တွေ ရှိပါ့ဗျား၊ လမ်းက သုံးမွှာဆိုတော့ တောင်ဘက် ဆက်လိုက်ရဦးမှာ၊ ခင်ဗျားတို့က လမ်းမှားလာတာ၊ ဟိုးမြောက်ဘက်မှာ ဒါမျိုးတစ်လမ်း ရှိသေးတယ်ဗျ။ အဲသည်သွားမှ လယ်ပြင်ကြီးတို့၊ ကိုင်းကုန်းတို့၊ ယင်းမာပင် ခြောက်တို့၊ နဘဲကုန်းတို့ ဆက်ရောက်သာရယ်"

"ဒါဆို သည်လမ်းက ဘာတုန်း"

"ဒါက ကုမ္ပဏီသုံးလမ်း နေမှာပေါ့၊ စစ်ကိုင်း အနောက်ဖျားမယ် ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက ဂိုဒေါင်ကြီးတွေ ဆောက်နေတာ၊ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်လမ်း လုပ်မယ်နဲ့ တူတာပဲ"

"အဲသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ဆက်သွားရင် ရပြီပေါ့"

"အင်"

"ဘာတုန်းဗျ"

နွားသမားတွေက စကားတစ်ခွန်း ကျန်နေသလို လုပ်နေတော့ ကိုချစ်တိုးက ဘာလဲသိချင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။ နွားသမား ခေါင်းဆောင်က လက်ညှိုး ထိုးပြတယ်။ နီးနီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်လေး လှမ်းတဲ့နေရာပါ။ သူပြတဲ့နေရာ ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင် တွေ့ရတယ်။

"အဲသည် သစ်ပင်နားမှာ ဧရာမချိုင့်ကြီး ရှိတယ်။ လမ်းကျိုးနေသာဗျ။ တစ်နေ့က မိုးရွာထားတော့ ဗွက်တွေလည်း လည်လို့။ ကျုပ်တို့တောင်

လယ်ထဲက ပန်းခွဲရသယ်"

သည့်ထက် သေချာတဲ့ သတင်းတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့တောင်
လယ်ထဲက ပန်းခွဲရတယ် ဆိုမှတော့ သေချာပြီပေါ့။ ကားကော
လယ်ထဲက ပန်းပြီး မောင်းရင် ရသလား ဆိုတော့ မရလောက်ဘူးတဲ့။
လမ်းဘေးမှာ မြောင်းလို ချိုင့်ကြီးတွေ ရှိသတဲ့။ သည်တော့ ကားကော
လမ်းကျိုးပေါ်က ဖြတ်မောင်းလို့ ရနိုင်သလား ဆိုတော့ ဗွတ်နစ်မှာပဲတဲ့။

"ခင်ဗျားတို့ လူဘယ်နှစ်ယောက် ပါကြတုန်း"

"ရှစ်ယောက်"

"မရလောက်ဘူး၊ ကားအခွံချည်း မောင်းပြီး လူတွေတွန်းမှ ရမှာ၊
ရမယ်ဆိုသာတောင် ခင်ဗျားတို့ပါသဲ့ လူလောက်နဲ့တော့
ကျုပ်ထင်သာနော် မရလောက်ဘူး"

"အဲသည်လောက်တောင်လား"

"ခင်ဗျားတို့ သွားရင် တွေ့မှာပဲလေ"

ဟုတ်သားပဲ၊ နွားသမားတွေက ညာစရာ အကြောင်းမှ မရှိပဲကိုး။
ဆက်မောင်းရင် တွေ့မှာပဲ။ တွေ့ပါပြီတဲ့ ကားပေါ်ပါတဲ့ လူနဲ့တင် မရဘူး
ဆိုမှတော့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ သည်မှာတင် တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က
နွားဆရာတွေကို အဲသည့် လမ်းကျိုးအထိ လိုက်ခဲ့ပါဗျာလို့ ခေါ်တယ်။
လမ်းကျိုးတစ်ဖက်ကို ကားကျော်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ပေးမယ်လုပ်ရော။ နွားဆရာက စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ကျန်တဲ့
နွားသမားတွေက သဘောမတူ ချင်ကြဘူး။ သူတို့ကလည်း
ရိုးရိုးသားသား နွားဝယ်၊ နွားအလဲအထပ် လုပ်လာတာ
ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ မဟုတ်လား။ အသွားအလာ မရှိသေးတဲ့

ကုမ္ပဏီပိုင်လမ်းဘက်က ထွက်လာကြတယ် ဆိုကတည်းက
လူရှောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကိုး။

"ကျုပ်တို့က အချိန်နဲ့ သွားကြရမှာဗျ။ တစ်ရွာ တစ်ရွာ နွားတွေ
အများကြီးနဲ့ ကူးဖြစ်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း သုတ်သုတ်ရယ်"

နွားသမား တစ်ယောက်က ငြင်းတဲ့ သဘောနဲ့ ပယ်ချတယ်။
ကိုချစ်တိုးက သဘောပေါက်သွားပြီ။ ခေါင်းဆောင်က လုပ်ချင်တယ်။
တပည့်တွေက မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲလို့
ပြောနေတာလား၊ တကယ်ပဲ သူတို့အလုပ်အတွက် အန္တရာယ် ရှိလို့လား၊
ပိုက်ဆံများများ ပေးရင် လိုက်လာဖို့ များတယ်။ သူတို့ကလည်း
လူလေးယောက်။ နွားက အကောင် အစိတ်လောက်။ လူရော၊ နွားရော၊
ကားပေါ်က လူတွေရော ဝိုင်းတွန်းရင် လမ်းကျိုးကို ကျော်နိုင်မယ်။

"ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ကားဝိုင်းတွန်းပေး လမ်းကျော်တာနဲ့ ကျုပ်
တစ်သောင်း ပေးမယ်"

တစ်သောင်း ဆိုတော့ နွားသမားတွေက လမ်းပေါ်က ကောက်ရတဲ့
ပိုက်ဆံလို့ သဘောထားကြပုံ ပေါ်တယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီ။ လိုက်ကြမယ့်ပုံလည်း ပေါ်နေကြပြီ။
ကိုချစ်တိုးက "ကဲပါဗျာ၊ တစ်ယောက် သုံးထောင် ကိုက်အောင်
သောင်းနှစ်ထောင် ပေးပါမယ့်" လည်း ဆိုရော နွားသမားက လိုက်ခဲ့မယ်
ဖြစ်ကရော။

ဒါပေမယ့် နွားတွေက အကောင် အစိတ်လောက် ဆိုတော့ နွားတွေ

တန်းလန်းနဲ့ လိုက်မဖြစ်ဘူး။ သည်တော့ နွားတွေထိန်းဖို့ နွားသမားတစ်ယောက် ထားခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က လိုက်ခဲ့ကြဖို့ သဘောတူ ကြတယ်။ နွားတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နွားသမားခမျာ နေပူကြီးထဲ နွားအကောင် အစိတ်က ကြိုးတွေစုကိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ မြန်မြန် ပြန်လာကြဖို့ မှာရှာရဲ့။ နွားသမားတွေက ကားပေါ် တက်တာနဲ့ ကိုကျော်သန်းက ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့တယ်။

"အားနာလို့သာရယ်၊ ခင်ဗျားတို့နယ် မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ၊ သည်လမ်း စဖောက်ကတည်းက ခင်ဗျားတို့ ကား ပထမဆုံး မောင်းလာတာ ထင်တာပဲ"

"ကုမ္ပဏီကားတွေက မသွားကြဘူးလား"

"လမ်းအူကြောင်း ရှိသေးသာဗျ။ သူတို့က ဟိုးမြောက်ဘက်လမ်း ဘက်က ဝင်ကြသာ ဝေးတော့ဝေးသယ်။ သည်လမ်းကောင်းအောင် လုပ်ပြီးမှ သူတို့ သုံးမယ့် သဘောပေါ့"

မင်္ဂလာစကား ပြောကြမယ့် လူကြီးတွေလည်း နွားသမားနဲ့ တွေ့မှ ခင်ဗျားတို့ မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ ဖြစ်ကရော ဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိကြတော့ပါဘူး။ လူလေးယောက် နွားအကောင်အစိတ်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတာ မဟုတ်လား။ တာလမ်းကျိုးနေတယ် ဆိုတဲ့ နေရာက တော်တော်လေး သွားရတယ်။ ကားကလည်း လမ်းကျိုးမရောက်ခင် ရုန်းရတာနဲ့တင် ချူသံပါနေပြီ။ ညှော်လိုက်တာလည်း တူးလို့။ သည်လိုနဲ့ ကားက လမ်းကျိုးထိပ် ရပ်မိကရော။

"ဟာ ... ဟုတ်သားဟ"

(၇)

လယ်ပြင်ကြီး ထန်းတောထဲမှာ ရွာကာလသား လေးငါးယောက် ထန်းရည် သောက်နေကြတယ်။ တော်တော်လည်း မူးနေကြပါပြီ။ လယ်ပြင်ကြီးသားက သုံးယောက်၊ လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်ကပ်လျက် အုန်းပင်ကောက်က နှစ်ယောက် သောက်နေကြတာ ဆိုတော့ တစ်ဖက်ရွာသား နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဧည့်ခံရင်း ရွာခံ သုံးယောက်ကပါ သောက်နေကြတဲ့ သဘောပေါ့။ သည်လိုပါပဲ။ သူ့ရွာရောက်တော့ သူ ဧည့်ခံ၊ ကိုယ့်ရွာရောက်တော့ ကိုယ်ဧည့်ခံကိုး။ အရက်ကြိုက်သူ အရက်၊ ထရေကြိုက်သူ ထရေပေါ့လေ။ သည်မနက် အုန်းပင်ကောက်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတာ သောင်းစိန် အတွက်တော့ အကွက် ရသွားတယ်။

ကနေ့မနက် ရွာက မစွန်မသမီး အေးသီကို မန္တလေးက စက်ဆရာက လာတောင်းမယ်၊ မြန်းမယ် ဆိုကတည်းက သောင်းစိန် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပြီ။ သောင်းစိန်က အေးသီကို ကြိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့၊ အေးသီ ကလည်း သောင်းစိန် ကို မကြိုက်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့ ဆိုတော့ ဖျပ်ဖျပ်လူးကာမှ လူးရော ဘာမှတော့ မဆက်စပ်ဘူးပေါ့လေ။ သောင်းစိန်က တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့။

အေးသီတို့က ဆင်းရဲတယ် ဆိုပေမယ့် အကျင့်စာဂ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရွာက သိကြတယ်။ မုဆိုးမ သားအမိ ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူကမှ သရော်မော်ကား မလုပ်ဝံ့ကြဘူး။ ပရောပရီ လုပ်ဖို့များတော့ ဝေးရော။ မစွန်မ ကလည်း နှုတ်ကကြမ်းကြမ်း မဟုတ်လား။ လူက အရိုးပိန်

ဆိုပေမယ့် ကျစ်လိုက်တာ သံချောင်းကျလို့ ဆိုတော့ ခြေထောက်ချင်း ဆိုင်ရိုက်ရင်တောင် တစ်ဖက်သား ကျိုးကျသွားနိုင်တယ် ဆိုတာမျိုး။

သောင်းစိန်က အေးသီကို အပျို၊ လူပျို စိတ်ကလေးတွေ ဝင်ကြပါပြီဘဆိုကတည်းက ကြိုက်တာပါ။ ရွာထဲမှာ အေးသီထက် ချောတာ၊ လှတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာတွေ များပါရဲ့။ သောင်းစိန်ကတော့ အေးသီမှ အေးသီ တန်းတန်းစွဲ နေတာ။ ရွာကတော့ လူငယ်သဘာဝ သည်လိုပဲရယ်လို့ ဘာမှ မပြောကြပါဘူး။ ဒါဖြင့် အေးသီ ကကော ဘယ်သူ့ ကြိုက်သလဲမေး။ အဲသလိုလည်း မရှိပါဘူး။

အပျိုဖြစ်ပါပြီ ဆိုကတည်းက လူပျိုပေါက်တွေက သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်ကြတာ ရှိသလို ပိုးချင်းပန်းချင်တာ များလည်း ရှိပါရဲ့။ အေးသီက ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူး။ လုပ်ကိုင်စားရတာ ပင်ပန်းရတဲ့ ကြားထဲ မဆတ်ဆော့ အားပေါင်တော် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဆိုတော့ လန့်ကြတဲ့ သူငယ်တွေ များကြတယ်။ သောင်းစိန်ကတော့ မလန့်ဘူး။ အေးသီမှ အေးသီ။ သောင်းစိန်တို့ မိဘများက နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောင်သာကြတယ်။ အေးသီတို့ထက် စီးပွားရေး ကောင်းတယ်။ သောင်းစိန်က မိုက်မိုက်ရမ်းရမ်း ဆိုမနိုင် ပြောမနိုင် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အိမ်က နွားတောင် တစ်တိုင်က တစ်တိုင် ပြောင်းချည် ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ရေတစ်ထမ်း မထမ်းဘူး။ နွားစားကျင်းထဲ ပဲလေး၊ မှော်လေး နို့အောင် လှန်လိုက်စမ်းပါ ဆိုတာတောင် လှန်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အေးသီက ဒါကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြိုက်ချင်လို့ကို မကြိုက်တာပါ။

"အေးသီ နင် မာနကြီး လိုက်တာဟာ၊ ငါနဲ့များ စကားမပြောချင် သလိုပဲ"

"ဘာမာနမှ မရှိပါဘူးဟယ်၊ လူမှ ထမင်း အနိုင်နိုင် ရှာစားနေရတဲ့ဟာ၊
 ဘယ်က မာနက လာပြီး ရှိရမှာတုန်း၊ နင်နဲ့မှ မဟုတ်ပေါင်၊
 ဘယ်သူနဲ့မှကို စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူး"
 "နေဦး ငါ ပြောထားတာလေးတော့ အဖြေပေးခဲ့ပါဦး"
 "ဘယ်ဟာများပါလိမ့်"
 "ဟိုလေဟာ နင့်ကို ဘုရားပွဲရက်က ဒွေးစံမေတို့ ဝိုင်းတိုက်မှာ
 ပြောခဲ့တာလေဟာ အေးသီကလဲ"
 "နင် မူးမူးနဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေ အများကြီး၊ ငါက ဘယ်နှယ်လုပ်
 မှတ်မိမှာတုန်း"
 "နင့်ကို ကြိုက်တယ် ဆိုတာလေ"
 "အမယ်လေးလေး ... မောင်းထောင်နဲ့ တောင်ငူ မအပ်မရာ"

အေးသီနဲ့ သောင်းစိန်က အဲသလို ဖြစ်နေကျ။ သောင်းစိန်က အလှူ ရှိလို့၊
 ရွာဘုရားပွဲ ရှိလို့၊ ဆွမ်းတော်ကြီးတင် ရှိလို့၊ မင်္ဂလာဆောင် ရှိလို့၊
 အပျိုလူပျို စုကြတဲ့ပွဲမျိုး ဆိုရင် အေးသီအနား မရရအောင် ကပ်ပြီး
 ပျားများ၊ ပိတုန်းများ "ရန်း"ကြသလို တဒီဒီနဲ့ ပြောချင်ရာ
 ပြောနေတတ်တယ်။ အေးသီကလည်း ခေါင်းထဲ မသွင်းပါဘူး။
 ကိုယ့်ရွာက ရွာသားချင်း၊ ကာလသား ကာလသမီးချင်းပဲလေ ဆိုတာမျိုးနဲ့
 သည်းခံလိုက်တာ များပါတယ်။ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့
 နီးရာထင်းချောင်းနဲ့ ကောက်ပေါက် ပစ်လိုက်တာပဲ။ သောင်းစိန်
 မိဘများက သူတို့သားက အေးသီ ကြိုက်နေတာကို မကြည်သာချင်ဘူး။
 အေးသီက မကြိုက်ဘူး ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ မုဆိုးမ သမီးက
 အခြေကြီးလို့ ငါတို့သားမှ မကြိုက်ရအောင် ဘာမို့လို့တုန်း ဆိုတာ
 ပါသလို ကြိုက်လိုက်မှာလည်း စိုးကြတယ်။

"သောင်းစိန်နော် စွန်မ သမီး လင်းယုန်မများ၊ မင်းက အကောင်းလုပ်လို့"
 "ဘာတုန်းဗျ၊ အမေတို့ကလည်း တစ်မျိုး"
 "ဘာတစ်မျိုးလဲ နင် စွန်မသမီး အေးသီကို ကြိုက်နေဆို၊ အေးသီနောက်
 တကောက်ကောက်ဆို၊ ဘာမ မို့တုန်းတော်... ဆန်အိုးထဲ
 ဆန်လက်နှစ်လုံး မပြည့်တဲ့ဟာတွေ"
 "အမေတို့ စကားတွေ လွန်သနော"
 "ဘာလွန်ရမှာတုန်း၊ ခုံဖိနပ်စာနော်၊ ကြိုက်သံများ ကြားလို့ကတော့
 ခုံဖိနပ်ကြည့်"
 "ခင်ဗျားတို့က သူများချစ်ခြင်း ခွဲဖို့လောက် ချောင်းနေကြတာ၊ အေးသီက
 ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"
 "အောင်မာ ဘာဖြစ်နေနေ၊ နင် မကြိုက်ရဘူးဆို မကြိုက်ရဘူး"
 "အချစ်ကို အဲသလို ပိတ်ပင်လို့ ရမလားဗျ"

သောင်းစိန်နဲ့ မအေကလည်း အေးသီကိုစွန့် တကျက်ကျက်ပါ။
 အေးသီကို ကြိုက်တာ သောင်းစိန် တစ်ယောက်တည်းတော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုက်တဲ့လူ ရှိကြပါတယ်။ သောင်းစိန်က အေးသီကပဲ
 သူ့ရည်းစားလိုလို ပြောနေတော့ တစ်ခြား ကာလသားတွေက
 လက်လျှော့ကုန်ကြတာလည်း ပါတယ်။ အေးသီကို ပိုးလေ မရလေ၊
 မရလေ ပိုးလေ နေလာခဲ့ကြတာ အရွယ်တွေတောင် ရကြလှပြီ။
 အေးသီဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီး။ သောင်းစိန်ကလည်း
 နှစ်ဆယ်ကျော် ပါပြီ။ အေးသီကို ဆယ့်လေးငါးနှစ် ကတည်းက
 ကြိုက်ခဲ့တာ အခုလို အပျိုကြီးလုံးသန် တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာတော့
 သောင်းစိန်က ပိုတောင် ရူးလာ ကြတယ်။ အေးသီတို့ သားအမိ
 ခများလည်း ဝင်ငွေရနိုင်သမျှ စုစုကျစ်ကျစ် ရှာကြရတာကတော့
 မထူးပါဘူး။ လတ်လတ် လောလောကလေး ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်ဖို့

ထည့်မတွက်ပေမယ့် အမြင်ကလေး တင့်တယ်အောင်တော့
ဆင်ရတာကိုး။ သည်လိုဆိုတော့ အေးသီက ပိုတောင် လှလာတယ်လို့
သောင်းစိန် တွက်တယ်။

"အေးသီရယ် နင့်အတွက် ငါ့မှာ စောင့်စားရတဲ့ ရက်တွေလည်း
ကြာပါပြီဟာ၊ တောင်ထိပ်ကြာပေါက် အနောက်နေဝင် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်
လမ်းလျှောက်နေကြတယ် ဆိုရင်တောင် ..."

"သောင်းစိန် ရွာပြဇာတ် လာမလုပ်နဲ့၊ နင့်ကို တစ်ခါတည်း ပြောမယ်၊
ငါ့အမေ မရှိတော့ရင် ငါ သီလရှင် ဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား အမေ
ရှိသေးလို့သာ"

"နင့်ဟာ မဟုတ်တာ၊ နင့်အမေ သေဦးတော့ ငါ ရှိပါသေးတယ်"

"နင့်ကြောက်လို့ ဝတ်မှာဟေ့"

သောင်းစိန်နဲ့ အေးသီကတော့ အခြေအနေကတော့ မပြောင်းပါဘူး။
ဒါပေမယ့် မန္တလေးကို သနပ်ခါး ပို့ရတဲ့ နောက်ပိုင်း အေးသီက
ပြောင်းလာတယ်။ သနပ်ခါး လက်ခံရောင်းပေးတဲ့ မတင်ကြည်တို့ဆီ
အဝင်အထွက် ရှိရာက မောင်ကြိုင်နဲ့ တွေ့ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ
စိတ်မလွင့်ဖူးတဲ့ အေးသီ စိတ်ကလေး ဝေ့ချင်လာ ပါရော။ လယ်ပြင်ကြီး
ရွာစွန်မှာ အိမ်ကုပ်ကလေးနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် နေရတဲ့ ဘဝက
မန္တလေးမှာ အခြေချခွင့် ရရင် ဘဝတစ်ဆင့် တက်ရတာပဲလို့ တွက်တာ
ပါပါတယ်။ မအေကြီးကိုလည်း အေးသီ သနားမိ ပါရဲ့၊ ချစ်သူနဲ့
အိမ်ထောင် ပြုရင်တောင် မအေကိုပါ ထည့်စဉ်းစားပေးမယ့်
လင်သားမျိုးမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ မောင်ကြိုင် စိတ်နေစိတ်ထားကို အရင်
အကဲခတ်ရတယ်။ မောင်ကြိုင်က ရိုးသားတယ်။ သားမှတ်မှတ်
မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ့် ရာသက်ပန်သမား ဆိုတာလည်း

အကဲခတ်မိတယ်။ သည်ကြားထဲ မတင်ကြည် ကပါ အာမခံလိုက်
သေးတာကော။

သည်လိုနဲ့ အေးသီကို မန္တလေးသား စက်ဆရာက တောင်းရမ်းတော့မယ်
ဆိုတာလည်း ကြားရော သောင်းစိန်က ရွာရှေ့တောင် ညောင်ပင်ကြီးမှာ
မြင်းကိုယ်စီ ပြင်ပါရော။ သည်သတင်း ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းတယ်။
စုံစမ်းဖို့က ခက်နေတော့ ဘယ်သူ့ မေးရမှန်းလည်း မသိဘူး။ မစွန်မနဲ့
အေးသီတို့ သတင်းကို သည်နှစ်ယောက်ဆီကလွဲရင် တစ်ခြားဘယ်ကမှ
မရနိုင်လေတော့ သောင်းစိန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ သည်လိုနဲ့
ထန်းရည်ပိုင်းမှာ မနက်ည အေးသီကိစ္စချည်းပေါ့။

"ငါတော့ အေးသီကို ခိုးတော့မကွာ၊ သည်လို မလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။
အဲတော့ အုန်းပင်ကောက်ကို ခိုးပြေးလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ ရွာချင်းက
ကပ်နေတာ ဆိုတော့ မစွန်မ လိုက်လာလိမ့်မယ်"

"ဟ ... သောင်းစိန်ရ ခိုးတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်သား ကြိုက်မှ
ခိုးရတာလေကွာ၊ အေးသီက မင်းများ ခွေးရှူးလောက် အောက်မေ့တဲ့ဟာ၊
အကုန် အဖမ်းခံနေရပါ့မယ်ကွာ"

သူငယ်ချင်းတွေက အေးသီနဲ့ သောင်းစိန်ကို တစောင်းစေးနဲ့
မျက်ချေးဆိုတာ သိကြတော့ သည်စီမံကိန်းမှာ မပါဝံ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့်
သောင်းစိန် တိုက်နေတဲ့ ထန်းရည်ကလည်း ဗိုက်ကားအောင်
သောက်နေရတာ ဆိုတော့ စိတ်ကုန်အောင်လည်း မပြောဝံ့ကြဘူး။

"နေဦး မင်းက ဘာကြားလို့လဲ သောင်းစိန်ရ"

"အေးသီက မန္တလေးမှာ ရည်းစား ရှိနေပြီတဲ့ကွ၊ နားစွန်နားဖျား

ကြားတာပါကွာ၊ စုံစမ်းလို့လည်း မရဘူး"

"မင်းက ဘယ်က ကြားတာလဲ"

"အေးသီက ပြောတာ၊ သူ့မှာ ရည်းစား ရှိနေပြီတဲ့၊

လာတောင်းရမ်းတော့မှာတဲ့"

"ပြီးတာပါပဲကွာ၊ ခမျာများ သားအမိ ဆင်းရဲကြပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါတဲ့၊ မင်း ရင်အနာ ခံလိုက်ပါ သောင်းစိန်ရယ်"

"ဘာရယ်ကွ၊ ရင်အနာ ခံရမယ် ဟုတ်လား၊ သောင်းစိန်က တစ်ရွာသား လက်တော့ အပါမခံဘူး၊ လယ်ပြင်ကြီးသား သွေးရဲတာ ပြရချေသေးပေါ့ကွာ"

ထန်းရည်အိုး ကလည်း ပိုးလိုးပက်လက်။ သောင်းစိန်တို့ကလည်း မှောက်ခုံပက်လက်။ အရင် သတိပြန်လည်လာသူက ပုဆိုးစဆွဲပြီး ထပြန်ရာကနေ လူစုကွဲသွားကြရော။ ညနေဘက် ပြန်စုမိကြပြန်ရော။ သောင်းစိန်လည်း ထန်းရည်ဖိုး ဆပ်ရတာနဲ့ ကုန်လှပြီ။ အေးသီကို မရလေ စိတ်ညစ်လေ၊ စိတ်ညစ်လေ သောက်လေဆိုတော့ လူမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ရက်တော့ ထန်းရည်ပိုင်းမှာ အုန်းပင်ကောက်သား ထွန်းရီက စကားတစ်ခွန်း သတင်းပေးတယ်။ သည်သတင်းက သောင်းစိန်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်း။

"သောင်းစိန် အေးသီ မင်းကို မကြိုက်တာ ငါသိပြီ၊ နတ်က လုပ်ထားတာကွ"

"ဘယ်လိုကွ ထွန်းရီ၊ ဘယ်လို နတ်က လုပ်ထားတာတုန်း၊ ကြားလာတာ ပြောစမ်းပါကွာ"

"မင်း ပြဿနာတော့ မရှာနဲ့၊ မင်းအမေက နတ်ကတော် ဒေါ်မူကြီးနဲ့ အတားအဆီးတွေ လုပ်နေတာတဲ့၊ တို့ရွာထဲက မခင်သောင်းက

မင်းတို့ရွာက နတ်ကတော် ဒေါ်မူနဲ့ ခင်လို့ ပြောရာကနေ ဝါကြားလာတာ"
 "လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နတ်က မချစ်အောင် လုပ်လို့
 ရသလားကွ၊ မဟုတ်တာ"
 "ရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့အိမ်မှာ နတ်စင်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊
 နတ်စင်ပေါ်မှာ နတ်ရေအိုး အသစ်ကလေး ရှိလိမ့်မယ်၊
 အုန်းသီးတစ်လုံးလည်း ရှိလိမ့်မယ်၊ မယုံရင် မင်းကြည့်လိုက်"

တစ်ရွာသားက အပ်ကျမပ်ကျကြီး ပြောနေပြီ ဆိုတော့မှ သောင်းစိန်
 သူ့အိမ်က နတ်စင်ကို စိတ်ကူးကြည့် လိုက်တယ်။ ဟုတ်သားပါလား။
 အိုးကလေး တစ်လုံးပေါ်မှာ အုန်းသီးခွံကွာတစ်လုံး မြင်နေတာ ကြာပြီပဲ။
 လက်စသတ်တော့ သူ့အမေက အေးသီနဲ့ သဘောမတူလို့ နတ်ကတော်
 ခေါ်ပြီး နတ်နဲ့ ခွဲခိုင်းထားတာကိုး၊ ဒါကြောင့် အေးသီက ခါးခါးသီးသီး
 ဖြစ်နေပါတယ် အောက်မေ့တာ၊ ခုမှ ဇာတ်ရည် လည်ရတော့တယ်ပေါ့၊
 တွေးရင်းက ဒေါသတွေ ဖြစ်လာလို့ နတ်စင်ရော အုန်းသီးပါ
 သည်ကနေတော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ လို့လည်း စိတ်ထဲ
 တေးထားလိုက်တယ်။

"နေပါဦး အုန်းသီ တင်တယ် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ"
 "အုန်းသီးဆိုတာ အသ လေကွာ၊ အေးသီ ပေါ့၊ နတ်ကို အေးသီနဲ့
 ပေးစားပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"
 "နတ်နဲ့ ပေးစားတော့ နတ်က မင်းနဲ့ မကြိုက်မိအောင် တန်ခိုးနဲ့
 တားတာပေါ့ဟ"
 "ကြည့်စမ်း အမေတို့များ ကိုယ့်သားသမီးဘက် မလိုက်၊ နတ်ဘက်များ
 လိုက်ရတယ်လို့ကွာ"

အဲသည်နေ့က အုန်းပင်ကောက်သား ထွန်းရီကို သောင်းစိန်က ထရေမူးအောင် တိုက်တယ်။ ကျေးဇူးတွေတောင် တင်နေသေးတာပါ။ တစ်မြူပြီး တစ်မြူ သောက်ကြတာ ဘယ်နှအိုး ရှိမှန်းတောင် မသိကြတော့ ပါဘူး။ သောင်းစိန်က အိမ်ပြန်ပြီး နတ်စင်ဖျက်မယ် လုပ်တော့ သတင်းပေး ထွန်းရီလည်း မူးမူးနဲ့ ပြေးရော။ အဲသည်နေ့က သောင်းစိန်က အိုးကို ရိုက်ခွဲ၊ နတ်စင် ရိုက်ချိုး လုပ်နေတော့ ဖအေက ရေထမ်း ထမ်းပိုးနဲ့ လိုက်ရိုက်တော့မှ လုံးနေအောင် ပြေးတော့တာပါ။

သည်ကတည်းက နတ်ရေစင်အိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အေးသီကလည်း သောင်းစိန်ကို မကြိုက်ပါဘူး။ သောင်းစိန်က နတ်ကို အုန်းသီးဆက်လို့ မကြိုက်ခဲ့တာလို့ ယုံတော့ နတ်ကတော် ဒေါ်မူကြီး အိမ်ကိုသွားတယ်။ ရေစင်ဖိုး ကန်တော့တယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ ဒေါ်မူကြီးက သောင်းစိန် ဖြစ်ချင်တာကို သဘောပေါက် လိုက်ပြီ။ မအေက ခိုင်းလို့ အုန်းသီ ဆက်ခိုင်းသလိုပဲ သောင်းစိန်က ရေစင်ဖိုး ဆက်တော့လည်း အဆောင် ပေးပြန်ရော။ သော့အိမ်တစ်လုံး ဆောင်ရမတဲ့။ အေးသီက ပြန်မကြိုက်ရင် မင်း ကြိုက်သလိုပြော ဆိုပြီး နတ်ကတော်က အာမခံလိုက်တော့ သောင်းစိန်ကလည်း ယုံတယ်။

"သော့အိမ်ဆိုတာ ဘာတုန်းဗျ"

"မောင်သောင်းစိန်ကလဲ အသကို ... သအနဲ့ ပြန်တိုက်တာဟဲ့"

"နားမလည်ဘူးဗျ"

"အေးသီက အသ၊ သော့အိမ်က သအ၊ အုန်းသီးကို သော့အိမ်နဲ့ ကက်ကင်းပြန်ရိုက်တယ် ခေါ်တယ်။ သော့အိမ် သေးသေးရှာပြီး မင်းလည်ပင်း ဆွဲရမယ်။ သည်အတိုင်းတော့ မစွမ်းဘူးပေါ့။ ငါရွတ်ဖတ်ပြီး အသက်သွင်း ပေးမယ်။ သုံးဆယ်ခုနှစ်မင်း အပ်ရမှာ ဆိုတော့

ငွေသုံးရာခုနစ်ဆယ် တင်ရမယ်"
"တင်တာ ဟုတ်ပါပြီ။ ချက်ချင်း ထကြိုက်ပါ့မလား"

"ဟဲ့ နတ်ဆိုတာ မိုင်းမိုင်းပြီး မတာဟဲ့။ ဒါကြောင့် မိုင်းမတယ် ပြောတာ။ အေးသီ မင်းဘက် မပါတော့ ငါ့ ပြောလှည့် ... နတ်ဟဲ့၊ အာဂမှတ်နေသလား"

အဲသည်နေ့က စပြီး သောင်းစိန်လည်ပင်းမှာ သော့တံ နှစ်ချောင်းပူးနဲ့ သော့ခလောက်ကလေးဘတစ်လုံး ဆွဲထားလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် သော့ခလောက်ကလည်း မစွမ်းတော့ပါဘူး။ အေးသီကို မနက်ဖြန်သန်ဘက် မန္တလေးက ကားနဲ့ လာတောင်းတော့မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းက ရွာထဲပြန့်နေပြီ။ ရွာမှာ ပျာနေကြတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ မစွန်မနဲ့ သောင်းစိန်ပါပဲ။ မစွန်မက မြို့လာကြမယ့် ဧည့်ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့ ရှာရပြီ။ သောင်းစိန် ကတော့ သော့ခလောက်တောင် ဆွဲဖြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ချင်ပြီ။ တစ်နေ့လုံး ထရေဝဲက မထတော့ဘူး။ ရင်တွေလည်း ပူလှပြီ မဟုတ်လား။ သည်ရက်ထဲ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကို လုပ်ရတော့မှာကိုး။ အုန်းပင်ကောက်သားတွေက မူးလာတော့ သောင်းစိန်ကို မြှောက်ပေးကြရော။

"အဲသည်နေ့ လာတဲ့ကားကို တို့လူစု ရွာထိပ်က ဆီးရိုက်ကြရုံပေါ့ကွာ၊ လွယ်လွယ်လေးပါ"
"မင်းတို့ ပါရင် ချရုံပေါ့ကွာ၊ လယ်ပြင်ကြီးသား သွေးရဲတာ ပြလိုက်စမ်းမဟေ့"

အဲသည်နေ့က သောင်းစိန်တို့ ထရေမူးလိုက်ကြတာ လူမှန်း မသိကြဘူး။

ထန်းတဲ ထဲမှာတင် တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ရော။

(၈)

ကိုချစ်တိုးတို့ သည်တစ်ခါ တွေ့ရတဲ့ ချောက်က တော်တော်ကြီးတယ်။
 တော်သေးတာပေါ့။ နွားသမားတွေနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လို့။
 သည်ချောက်ကြီးက တာလမ်း ကျိုးရာကနေ အဟကျယ်သွားပုံ ပေါ်ရဲ့။
 ဖို့မြေ ဆိုတော့ အိအိကျရာက ဗွက်ကြီးကျယ်ပြီး အထဲမှာ ဗွက်လည်
 နေတာမျိုးပါ။ တစ်ဖက်ကို ရောက်ဖို့က လွယ်လွယ်နဲ့ မဖြစ်လောက်ဘူး
 ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ။ လူတွေက ထမင်းမစားကြရ သေးဘူး။
 ရေဝအောင် မသောက်ကြရ သေးဘူး။ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမယ်။
 ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာ အိုင်ဖြစ်နေရာက ရေတွေ ဝပ်နေတာ ရေပုံးကြီးနဲ့
 နှစ်ထမ်း သုံးထမ်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ရေကလည်း ကြည်ပြီး စိမ်းနေလို့
 သောက်မယ် ဆိုရင်တောင် သောက်ချင်စရာကိုး။ ကိုကျော်သန်းရော၊
 ကိုချစ်တိုးရော၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ရော၊ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ရော၊
 ကျောင်းဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းရော လက်ခုပ်နဲ့ ခပ်ခပ်သောက်ကြ
 ဇက်ပိုး ရေဆွတ်ကြ၊ ရေဘူးတွေထဲ ဖြည့်ကြ လုပ်ကြတယ်။

တစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပေါင်ပေါ် ကန်တော့ပွဲကြီး
 တင်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင် လိုက်လာတဲ့ ကိုကျော်ဝင်းတောင်
 ကန်တော့ပွဲကြီး ကားခေါင်းအမိုးပေါ် တင်ပြီး ဆင်းလာတယ်။
 မျက်နှာသစ်၊ ရေသောက်၊ နွားသမားတွေက မဆိုးကြပါဘူး။
 လမ်းကျိုးထိပ်ထိုင် ဆေးလိပ်ဖွာကြရင်း သူတို့ အချင်းချင်း
 တိုင်ပင်နေကြတယ်။ ကားက သည်နေရာက ဆင်း၊ ဟိုနေရာကို
 မော့တက်ရမယ်။ ကားဆင်းမယ့် နေရာနဲ့ မော့တက်ရမယ့် နေရာမှာ

မြေခဲမာမာကြီးတွေ ချရမယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့တိုက်ပုံနဲ့ လည်ကတုံး အင်္ကျီမှာ ရွံ့တွေပေလှပြီ ဆိုတော့ ချွတ်မနေတော့ဘဲ လက်တွေ ပင့်တင်တယ်။ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်တယ်။ ဗွက်ထဲဆင်း၊ ခြေထောက်နဲ့ စမ်းစမ်းပြီး မြေမာရှာတယ်။ ဗွက်က ခြေကျင်းဝတ် မြုပ်တယ်ဆိုတော့ မြေမာခဲ တော်တော် ထည့်ရမယ် ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ နွားဆရာက တွက်ချက်ပြီးသွားပုံနဲ့ သူ့စိတ်ကူးကို ပြောတယ်။

"ကိုင်း ကားဆရာ၊ လူအားနဲ့ လမ်းဘေးက မြေစိုင်းခဲတွေ ကားဘီးရာ အတိုင်း ချရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ လူနုတွေနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပဲ လုပ်ပါ့မယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရော လုပ်မှာပေါ့"

"ဗြန်း"

ဧရာမ မြေစိုင်းခဲကြီး တစ်လုံး ဗွက်ထဲ ကျသွားသံပါ။ နွားသမား တစ်ယောက်က မပြောမဆိုနဲ့ မြေစိုင်းခဲကြီး ပွေ့တဲ့ပြီး ပစ်ချလိုက်တာ ဗုံးများ ကျသလို ကျသွားရာက ဗွက်တွေနဲ့ ရွံ့ရည်တွေ လူတစ်ရပ် ကျော်ကျော်လောက် ထခုန်ပါလေရော။ အနားရှိသမျှ လူတွေလည်း ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ မျက်နှာ၊ နဖူးကအစ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေပါ ချက်ချင်း ပေပွကုန်တော့တာပါ။ ကိုချစ်တိုးက နွားသမားကို ဒေါသနဲ့ ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် လုပ်ပြီးမှ စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ရတယ်။ ဒင်းတို့မရှိလို့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ တွက်မိလို့သာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကတော့ သတို့သား မောင်ကြိုင်နဲ့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ပါ။ တာလမ်းကျိုးထဲက ထခုန်လိုက်တဲ့ ဗွက်ရည်တွေဆိုတာ ရစရာမရှိဘူး။ အားလုံး စောစောက အိုင်ကလေးမှာ မျက်နှာသစ်ကြရတော့တာပေါ့။

"နင့်မေကလွှား သောက်ရမ်း လုပ်ရသလားဟ၊ မင်းကွာ"

နွားဆရာ ကတော့ ငေါက်ပါရဲ့၊ မြေစိုင်းခဲ ပစ်ချတဲ့ နွားသမားက အရေးတောင် မလုပ်ဘူး။ နောက်ထပ် မြေစိုင်းခဲတစ်ခဲ ပွေ့လာပြီး စောစောကလိုပဲ ပစ်ချပြန်ရော။ ဗြန်းခနဲ ကျသွားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဗွတ်ရည်တွေ ထခုန် ပြန်ရော။ သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ငွေနဲ့ ကိုကျော်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ယွန်းခွက်များ သစ်စေး သုတ်လိုက်သလို မည်းခနဲ ညစ်ပတ် ကုန်တော့တာပဲ။

"ဟယ် ... သေနာကျ၊ ဘယ့်နှယ် မပြောမဆို တွန်းလုပ်နေတာတုန်း၊ တော်ကလဲ တပည့်လက်သားကို ဆုံးမဦးမှပေါ့၊ ကောင်းသေးလား ပေပွကုန်ပြီ"

ဒေါ်ငွေက နွားသမား ခေါင်းဆောင်ကို ငေါက်တော့ နွားသမား ခေါင်းဆောင်က သူ့လူကို ခါးလိုက်ဆွဲတယ်။ ဒါတောင် နောက်ထပ် မြေစိုင်းခဲတစ်ခဲ ပွေ့ထားပြီးနေပြီ။ အသာအယာချဖို့ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်နဲ့ လုပ်ပြတယ်။ ကိုကျော်သန်း တို့ကိုလည်း တောင်းပန်ရတာပေါ့။

"ဒီကောင်က နားလည်း မကြားဘူး။ စကားလည်း မပြောတတ်ဘူး။ လူကလည်း ကြောင်တောင်တောင် ရယ်၊ တစ်ခါ သူများနွား ဖြုတ်ဆွဲလာလို့ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်တို့ အရိုက်မခံရတာမျိုး၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြမှာတုန်း" "မင်္ဂလာဆောင် အမြန်းသွားကြမှာပါဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်ချင်တော့" "ကိုင်း ... ကိုင်း ဒါဆိုလည်း သွက်သွက် လုပ်လိုက်ကြရအောင်"

တစ်ယောက် မြေစိုင်းခဲတစ်တုံးနဲ့ အတုံးပေါင်း တော်တော်
 သယ်ချလိုက်တော့ ပင်လယ်ထဲကျောက်တန်း ပေါ်သလို
 ကားဘီးနှစ်နေရာစာ မြေစိုင်းခဲ အတန်းနှစ်တန်း ပေါ်လာတယ်။
 ကားတက်နင်းရင် ပြားသွားမှာ သေချာနေတော့ နောက်ထပ်နှစ်တုံးစီ
 လိုက်ဖြည့်ကြရတယ်။ ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းတက်
 ခေါင်းလောင်းတောင် ထမထိုးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကလည်း
 နိုင်သလောက် သယ်ရရှာတယ်။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းကတော့
 မြေစိုင်းခဲတွေ ပွေ့ပွေ့ချရတာနဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ ပုဆိုးမှာ မြေနီစေးတွေ
 အင်တေ သရွတ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 အပင်ပန်းဆုံးပေါ့။ ခေါင်းတွေရော၊ မျက်နှာတွေရော၊ အင်္ကျီတွေရော၊
 ပုဆိုးတွေရော၊ လူရုပ်တောင် မပေါ်တော့ဘူး။ အဲသလိုနဲ့
 ကားနင်းကြည့်လိုက် မြေစိုင်းခဲတွေ အိသွားလိုက်၊ ကားကို
 နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ကားခေါင်းပေါ် တင်ထားခဲ့တဲ့ ကန်တော့ပွဲက
 ပြုတ်ကျ ပါလေရော။

"ဟာကွာ ကန်တော့ပွဲ တင်ထားခဲ့တာ ခေါင်းထဲ မေ့သွားသကွာ၊
 သွားရောဟ"

တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောခဲ့တဲ့ ကိုကျော်ဝင်း။ ကန်တော့ပွဲကို
 ကားကြမ်းပေါ်တောင် မချဘဲ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီး ပေါင်ပေါ်
 တောက်လျှောက် တင်လာတဲ့ ကိုကျော်ဝင်း။ ကားပေါ်က ဆင်းတော့
 ကားခေါင်းခန်းအမိုးပေါ် အသာတင်ထားခဲ့တာမှာ ကားက
 ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လုပ်တော့ ကားပက်လက်ထဲ ပြုတ်ကျကရော။
 အုန်းသီးတခြား၊ ကြွက်မြီးတခြား၊ ငှက်ပျောသီးတွေကလည်း သုံးဖီး

သုံးနေရာ။ အလုံးပြုတ်တာက ပြုတ်ကုန်ကြပြီ။

"ပြုတ်ပေစေဗျာ ကိုကျော်ဝင်း နေပစေတော့၊ ရှိတာနဲ့ တောင်းမြန်းရုံပေါ့။
ရွာက အုန်းငှက်ပျော လွယ်မှာပါ"
"မလွယ်တော့လည်း ကြွေလုံးကြီးချ တောင်းမြန်းရုံပေါ့"

ကိုချစ်တိုးက ကိုကျော်ဝင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှန်းသိလို့ ဖြေပြော
ပြောတာကို ဦးမှတ်တင်က ဝင်ဖြည့် လိုက်တာပါ။ နွားသမား
သုံးယောက်က တောသူတောင်သား လူကြမ်းတွေဆိုတော့
သန်လိုက်တာ ကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ တွန်းလိုက်၊ ဆုတ်လိုက်၊
မြေစိုင်းခဲတွေ ဖို့လိုက်၊ ကားနစ်သွားတော့ လမ်းဖော်လိုက်၊ တွန်းလိုက်နဲ့
တစ်ဖက်ထိပ်ကို ရောက်ကာနီး ဘယ်လိုမှ တက်မရတော့ဘူး။

နွားသမားတွေလည်း ချောက်ထိပ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာကြ ပြန်သည်။
မြေထပ်ဖို့သူ ဖို့ပြီး ကားကလည်း ညှစ်၊ လူတွေကလည်း ပြိုင်တူ
ညှစ်ကြတော့မှ ကားက မတက်ချင်တက်ချင် တက်သွားရော။
ကားပေါ်က ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတွေလည်း ဆန်ကောထဲက
ဆီးဖြူသီးတွေလို ကားရှေ့နဲ့နောက် ခလောက်ဆန်လို့။ သည်ချောက်ကို
ကားတက်လိုက်နိုင်တာ လယ်ပြင်ကြီး ရောက်သွားသလို
ခံစားကြပုံပေါ်ပါရဲ့။ ဝေးခနဲ အော်လိုက်ကြတာ။ သည်တော့မှ
ရယ်နိုင်မောနိုင်ကြ တော့တယ်။ နွားဆရာက ပြန်ချင်ပြီ။
သူတို့ခမျာလည်း ချလိုက် ချလက်များ ကျလို့။ လူတွေလည်း
ရွံ့လူးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ နဂိုညှိထားတဲ့ဈေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။
ကိုကျော်သန်းက ရှစ်ထောင်ဖြည့်ပြီး နှစ်သောင်း ပေးလိုက်တယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့သာ မတွေ့ရင် ကျုပ်တို့တော့ ရွာလည်ပြီ"
"ရွာလည်ရုံ ဘယ်ကမှာတုန်း ... ရွာထဲ ညအိပ်ရမှာ"

နွားသမား တွေက တစ်ယောက် ငါးထောင်စီ ရသွားကြတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြရော။ မထူးပါဘူး။ ကားကလည်း ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ညှစ်ညှစ် ရုန်းရလို့ အင်ဂျင်တွေလည်း နာလှပေမယ်။ လူတွေကတော့ လမ်းဘေးက မြေခြောက်ခြောက် မာမာမှာ ပိုးလိုးပက်လက် လန်နေကြပြီ။ ရေအိုင်ထဲက ရေကြည်ခပ်ထားတာ ရှိတော့ ရေကတော့ သောက်ကြရပါတယ်။ ကိုချစ်တိုးက ကားထောင့်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးကို ဖြည့်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရဟန်းသံဃာ ကပ်ဖို့ရော၊ ရွာလူကြီးတွေ ဧည့်ခံဖို့ရော ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေထဲက အေးလမုန့် တစ်တွဲ ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခု ဝေတယ်။ သူလည်း တစ်ခုကို နှစ်လုတ်နဲ့ ကုန်အောင်စားပြီး နောက်တစ်ထုပ် ဆွဲထုတ်ပြန်ရော။

"ချစ်တိုးရ ... ဘုန်းကြီးကပ်ဖို့ဆို ... ငရဲများကြီးနေပါ့မကွာ ..."
"ဦးဦးဖျားဖျား ဖယ်ထားပါတယ်၊ ဒါကတော့ မထူးဘူးဗျို့၊
ငရဲပြည်ကျတော့မှ ကြည့်ရှင်းရမှာပဲ၊ တွယ်သာ တွယ် ဆာလိုက်တာဗျာ"

ဘာမှ မစားရတုန်းက သည်လောက်ဆာတယ် မထင်မိဘူး။ စားတော့မှ တစ်ခုလည်း အာသာမပြေ၊ နှစ်ခုလည်း မဝ။ ကျောင်းဆရာကြီးက မုန့်ကလေးတစ်ဖွဲ စားရင်း သူတိုက်ပုံနဲ့အင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဗွက်ရေတွေ ပေကျုံနေလိုက်တာ ဝပ်ရှော့ဆရာရဲ့ စက်ခုံကမှ သန့်သေးတယ် ပြောမရမလောက် ဖြစ်နေပြီ။ နှမြောပုံလည်း ရပါရဲ့။

"ကျော်သန်း ... တိုက်ပုံနဲ့ အကျီတစ်ထည်တော့ မန္တလေးရောက်ရင်
 ဝယ်ကန်တော့ဦးကွာ၊ ငါ့မှာ ကောင်းတာ ဆိုလို့ သည်တစ်စုံ ရှိတာ၊
 လျော်လို့လဲ မကောင်းနိုင်တော့ဘူး"
 "စိတ်ချပါ ဆရာကြီးရာ အားလုံးအတွက်ကို စဉ်းစားထားပါတယ်"

မုန့်လေးနှစ်ခုစီနဲ့ ရေနစ်ကျိုက်စီလောက် သောက်လိုက်တော့
 ဝမ်းကလေး တောင့်သွားရော။ ကိုကျော်သန်း လည်း ကားပေါ်တက်ပြီ။
 စက်နှိုးတော့ မရတော့ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဝိုင်းတွန်းလိုက်တော့ ဝှူးဆို
 နိုးသွားတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အုန်းသီးကြွက်မြီးကျွတ်နဲ့
 ငှက်ပျောသီးကြွေတွေ ဇလုံထဲ စုကျုံးထည့်ပြီး ထောင့်ကပ်
 ထားလိုက်ကြတယ်။ ရပြီဆိုတော့ ကားလည်းထွက်ရော။
 ဘယ်ကသွားသွား လမ်းသုံးမှာ ဘိုးထော်ဇရပ် ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား
 ကြားထားတော့ ရှေ့မှာတော့ ဘိုးထော်ဇရပ် တွေ့ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး
 ဆက်မောင်းလာကြတာပါ။ ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဇရပ်ဆိုလို့
 ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်တောင် မတွေ့ရဘူး။ ညနေနှစ်ချက် ထိုးပြီးစ နေက
 ကျောကွဲအောင် ပူနေတာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘူး။ ဘိုးထော်ဇရပ်
 ဆိုတာကို မျှော်မျှော်ကြည့်ကြတယ်။ နေပူကြောင့် ပေနေတဲ့
 ရွံ့ရည်တွေက ခြောက်ခြောက် လိုက်လာတော့ သနပ်ခါး လိမ်းထားသလို
 ကွက်ကျားတွေ ရိုက်ကြလို့။ ကားပေါ်က လူတွေကြည့်ပြီး ကိုချစ်တိုးက
 ငိုချင်းချတယ်။

"ပွေချက်ကယ်ဖန်၊ ရွှေသက်ပြန်မရှိနိုင်ဘု၊ ဆူလှိုင်ကြံ့နွမ်း...
 စွေ့စွေ့ရယ်ခုန်၊ မြေ့မြေ့လေး မသေရုံပ၊ ရဝေလှိုင် ခိုင်ပုလဲမှာရှင်...
 အမယ်လေး ချွဲဆိုက်ခမန်း"

သည်တစ်ခါ ကားထွက်လာတော့ မွန်းလွဲတဲ့ဘက် ရောက်ပြီဆိုတော့ ရောက်ချင်တဲ့ အချိန်မှ ရောက်ဟာ ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ဝင်နေပြီ။ သေချာပြီလေ။ ခရီးပေါ် မှုတည်ပြီး သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက် နိုင်တော့ဘူးကိုး။ ဗိုက်ကလေးကလည်း အဆာခံပြီ။ ရေကလည်း လမ်းဘေးအိုင်ထဲကရေ ဆိုပေမယ့် ချိုလို့၊ အေးလို့ ဆိုတာလို ဝမ်းထဲ အာသာပြေကြပြီ။ သည်တော့ အသံပြန်ထွက်လာကြသည်။ အသံတောင် မကပါဘူး။

ငိုချင်းတွေ ဘာတွေပါ ချသူကချပြီ ဆိုတော့ အားကျမခံ ပြန်ဆိုသူလည်း ဆိုကြတယ်။ မောင်ကြိုင်လည်း စိတ်ကလေး ပေါ့သွားရတယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စ နှောင့်နှေးခဲ့ရပေမယ့် အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရင် ကျေနပ် ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ပေကျံနေတာတွေလည်း ဖျက်မနေတော့ဘူး။ အေးသီတို့ လယ်ပြင်ကြီး ကိုလည်း ရောက်ချင်လှပြီ။ ချစ်သူ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေရှာ ပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်တောင် ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ မျက်နှာပျက်နေ ရှာမှာပါလိမ့်။ ရပ်ရွာကနောက်ထား၊ သူ့အမေ မစွန့်မ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက် ထိုးလိုက်၊ သုတ်လိုက် လုပ်နေမှာပါလိမ့် စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။ ကိုချစ်တိုးက ခုမှတော့ မထူးပါဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ပြန်ချော့တယ်။

"မောင်ကြိုင် ဘာတွေ တွေးနေတာတုန်း ငါ့ကောင်ရဲ"
 "အေးသီဆီ စိတ်ရောက်နေတာပါ လေးချစ်တိုးရ ... ကျုပ်တော့ ရွာဝင်ရင် ပြဿနာ တက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။"

မောင်ကြိုင် စိတ်ဆင်းရဲနေမှန်း သိတော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က
ဝင်နောက်ရော။

"ရွာဝင် ဘယ်ကမလဲ ရွာထိပ်ကတည်းက မင်းကို ရုက္ခစိုး
ဖမ်းစားတော့မှာ၊ သည်ရွာတွေများ မင်းက ပေါ့ပေါ့ မှတ်လို့၊ လူတွေ
ရိုးသားကြသလောက် အစော်ကား မခံကြဘူးကွ၊ ရိုက်လွှတ်တဲ့ ရွာတွေ"

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင် စကား ကြားတော့ မောင်ကြိုင့်မျက်နှာ
ဇီးရွက်လောက် ရှိတော့တယ်။ သူတွေ့နေတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း
ကျနေတာကိုး။ အားကိုးအားထား သဘောနဲ့ ကိုချစ်တိုးကို
လှမ်းကြည့်တယ်။ ကိုချစ်တိုး ကလည်း မျက်နှာမကောင်းတဲ့ပုံ လုပ်ပြရင်း
သက်ပြင်းချတယ်။

"ငါတို့ကတော့ မင်းကို ရွာထိပ်ချခဲ့ပြီး ပြန်ကြမှာမောင်၊ ရောယောင်
အရိုက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါမျိုးက ရွာကို စော်ကားရာ ကျတာကိုးကွ"

မောင်ကြိုင်က မြေကျင်းဖို့တုန်းက ချွေးသီးချွေးပေါက်မျိုး ပြန်စို့လာတယ်။
တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ကို အကဲ ခတ်ပြန်ရော။

"မင်းက မိန်းမယူမယ့်ကိစ္စ မေးမေးမြန်းမြန်း မရှိဘူး။ ကိုယ်ယူမယ့်
မိန်းမရွာ ဘယ်မှန်း မသိပဲနဲ့များ မိန်းမ တောင်းပေးဖို့ ခေါ်တာများကွာ၊
မနက် ဆယ်နာရီလား ည ဆယ်နာရီလား၊ မင်းသေချာအောင် မမေးဘူးနဲ့
တူတယ်"

"မနက် ဆယ်နာရီပါ လေးဝိန်ရဲ့"

သည်စကားကြားတော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က မောင်ကြိုင် ဇက်ပိုးကို လှမ်းအုပ်တယ်။

"ဒါလား မနက် ဆယ်နာရီ၊ ဟင် ခွေးကောင် မင်းပြဿနာ မင်းရှင်းနေော်၊ ငါ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ မပြေးနိုင်ဘူးနော် မောင် ..."

တစ်ယောက် တစ်မျိုး ပါပဲ။ မောင်ကြိုင်ကို စရင်း လိုက်လာကြတယ်။ ကားက အနိမ့်ထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ လမ်းက လမ်းကြမ်းပေမယ့် သွားလို့တော့ ဖြစ်တယ်။ ချောက်ကြီး၊ ချိုင့်ကြီး၊ ကျင်းကြီး၊ နက်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ ရှေ့မှာ သစ်ပင်စုစုကလေးတွေ တွေ့ရပြီ။ ဝေးသေးတယ် ဆိုပေမယ့် သည်လမ်းအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သစ်ပင်စုစုကို ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး။ သစ်ပင်စုစုကလေးနဲ့အတူ အဆောက်အဦကလေး လိုလိုလည်း တွေ့ရလို့ ဘိုးထော်ဇရပ် ဆိုတာများလားလို့ ကိုကျော်သန်းက တွေးတယ်။ နောက်က ကိုချစ်တိုးကို လှမ်းအော်တော့ အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြရော။

"ဘိုးထော်ဇရပ် နေမှာ ကိုကျော်သန်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပြီ မဝေးလောက်တော့ဘူး"

မောင်ကြိုင်လည်း ခုမှ ပြီးနိုင်တော့တယ်။ ပတ်လက်ကား ဆိုတော့ ကားပေါ် မတ်တတ်ကြီး ရပ်ပြီး သစ်ပင် စုစုကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနောက်နေကလည်း ထိုးနေတော့ နေရောင်ကို လက်နဲ့ ကာကြည့်ရတာပါ။ သူတို့ လမ်းမှားလာတာ ထားတော့။ အခုက ဘိုးထော်ဇရပ်ကို တွေ့ရပြီဆိုတော့ လယ်ပြင်ကြီးကို မေးလို့ရပြီပေါ့။ ဒါဆိုရင် အေးသီတို့ ရွာကို နေဝင်ချိန်လောက် ရောက်နိုင်ပြီပေါ့။

မောင်ကြိုင်မှာ အူတွေပါ မြူးလာရာက ဟီးခနဲ ရယ်ပြီး ပြန်ထိုင်ချတယ်။

"လေးချစ်တိုး ရောက်တော့မှာပျ။ ဟီး ... ဟီး ..."

"နေဝင်ချိန်နဲ့တာ အတော်ပါပဲကွာ၊ မင်းကို တောင်စွယ် နေကွယ်ချိန် ပါးကွက် အာဏာသားတွေက လက်ပြန်ကြိုး တုပ်မှာနဲ့"

"လေးချစ်တိုး ကလည်းဗျာ လူမှ ကြောက်ရတဲ့ ကြားထဲ မဦးမချွတ်"

"မကြောက်နဲ့ ငကြိုင် မထူးဘူး။ ငါတို့လည်း နွားခိုးတွေ အတွဲလိုက် ဖမ်းသလို တစ်ကြိုးတည်းစု အတုပ်ခံရမှာပဲ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ကွာ"

မောင်ကြိုင်က မကျေနပ်သေးပုံနဲ့ ကားပေါ်က မတ်တတ်ထရပ် ပြန်ရော။
သေချာပါပြီ။ သစ်ပင်တွေကြားက အဆောက်အဦလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ
တွေ့ရပြီလေ။ ဘိုးထော်ဇရပ် ဆိုတာ နေမှာ။

(၉)

လယ်ပြင်ကြီးက မစွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ခုံဝိုင်းကြီးနှစ်လုံး ချပြီး ချက်ထား
ပြုတ်ထားတွေကို ဖိတ်ထားတဲ့ လူကြီးတွေ ချကျွေးပြီးလို့ မီးခိုးတိတ်
သိမ်းဆည်း ပြီးသွားတာတောင် မိန်းမမြန်းလာမယ့် ကားဆိုတာကို
အမြီးတောင် မမြင်ရသေးဘူး။ မစွန်မက မျှော်လည်း မမျှော်တော့ပါဘူး။
တစ်သက်လုံး သည်မအေ သည်သမီး ရင်အုပ်မကွာ နေလာခဲ့ကြတဲ့
ကြားက သမီးဖြစ်သူအတွက် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လာတာကိုတော့
မစွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ မရှိတာကို မရှိသလို နေနိုင်ခဲ့ပါရဲ့။

စားတာ လူမမြင်ဘူး။ ဝတ်တာ လူမြင်ပါတယ်လေ ဆိုပြီး သမီးပျိုကို
ရသလောက်နဲ့ ဆင်ခဲ့တယ်။ နေပူစပ်ခါး ဒီးတိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်

စားသောက်ခဲ့ရတယ်။ အေးသီက ဖအေကံဆိုး ရှာသလို မစွန်မကလည်း
 လင်ကံဆိုး ခဲ့ရှာတာပါပဲ။ ဖအေ ဆုံးတော့ အေးသီကလေး ပထွေးနဲ့
 နေရချေရဲ့ ငါ့သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲချေရဲ့ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ပင်မထူ
 ခဲ့ဘူး။ သမီးကလည်း လိမ္မာပါတယ်။ ရွာထဲရပ်ထဲ ကိုယ့်ရွာ၊
 သူ့ရွာကလည်း မှဆိုးမ သမီးရယ်လို့ ခြေတင် လက်တင်
 လုပ်ချင်ကြတာလည်း သိသားပဲ။ မစွန်မက အထိမခံသလို အေးသီ
 ကလည်း လေချွန်မခံပါဘူး။ မအေဆိုတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်
 စွန်မကြီးလို အုပ်ခဲ့တာကလား။ ဆင်းရဲပေမယ့် စာဂကောင်း ကြတာရော၊
 ရပ်ရွာက စောင့်ရှောက်ကြတာရော ဆိုတော့ လူရောဝမ်းပါ လုံခြုံခဲ့တယ်။

အခုအဖြစ်ကတော့ မစွန်မခမျာ မိုးကြိုးပစ် ခံရသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
 သမီးပျိုကို လာရောက် တောင်းမြန်းပျံ့မယ် ဆိုပြီး မလာတဲ့
 အဖြစ်ကတော့ ရှက်စရာ ကောင်းသလို စိတ်မကောင်းစရာလည်း
 ဖြစ်ရတယ်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက် အနေနဲ့ ခေါင်ညွန့် အဆိတ်ခံရသလို
 ဖြစ်ရပြီ။ ရပ်ရွာကလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ် နေဟန် တူပါရဲ့။
 တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဆိုပေမယ့် သည်လို
 ပျက်ကွက်တာမျိုးကို ရပ်ရွာကလည်း မခံချင်ကြတာတွေ
 တွေ့ကြုံဖူးလှပေ။ လယ်ပြင်ကြီးက မိန်းကလေးများ ယူမယ်ပြောပြီး
 မယူလည်း ရပါတယ်ကွာ ဆိုတာမျိုးကျတော့ ရပ်ရွာက
 ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ လူ့သိက္ခာရှိသလို ရွာသိက္ခာလည်း ရှိသေးတာကိုး။
 မစွန်မက သမီးခေါင်ညွန့် အဆိတ်ခံရတာထက် ရပ်ရွာကို ခေါင်ညွန့်
 အဆိတ်ခံရတာကို စိတ်မချမ်းသာဘူး။ မခံချင်ဘူး။

"အေးသီရယ် ညည်းနယ် ငရုတ်သီးနဲ့ပေါင်းမှ ကြက်သွန်ပါ
 ရောအထောင်းခံရ၊ ညည်းကြောင့် ရွာကော ရပ်ကော

ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ဘယ့်နှယ် လမ်းဘေးက ကလေးကချေများ
တွေ့လာပါလိမ့်တော်။ မိနဲ့ ဖနဲ့ ကြီးရတဲ့ကောင် ဟုတ်မထင်ပါဘူးအေ၊
ဖရပ်ကြို၊ ဖရပ်ကြား မွေးပြီး ပစ်ထားတဲ့ကောင် နေမှာပဲ ... မိအုပ် ဖအုပ်
ကြီးရတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး။ ညည်းမရှက်ပေမယ့် ငါရှက်တယ်။
ညည်းကိုသာ ဖိနပ်နဲ့ ပါးချ ချင်တယ်အေ ... တကယ်"

မစွန်မက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်လေ အေးသီကလည်း
ဝမ်းနည်းလာလေပါပဲ။ အမေ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။
ကောင်းချီကောင်းလျက် သည်နေ့သည်ရက် လာခဲ့ပါ့မယ် ပြောပြီး
သည်နားနဲ့သည်နား သည်လောက်တောင် ဖြစ်ရသလားရယ်လို့
နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သည်လို လုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြိုင်က သည်လိုတော့ မလုပ်လောက်ဘူး ဆိုတာတော့
အေးသီ ယုံပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အမေ ပြောသလို လမ်းဘေး တွေ့ခဲ့ရသူ
ဆိုတာလည်း မှန်နေလေတော့ လူ့စိတ် ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကိုး။
ရည်းစား ဖြစ်ရတဲ့ ရက်တွေထဲမှာ ကိုကြိုင်က နှမလို စောင့်ရှောက်ခဲ့သူပါ။
ပခုံးတင်၊ ပါးတင်လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

တစ်ရက် ဥပုသ်ရက်နဲ့ ဆုံလို့ ရက်အားကလေး ရတုန်း မန္တလေးမြို့ထဲကို
လိုက်ပြပါ အစ်ကိုဆိုတော့ သူလည်း ဂေါဝီနီဆိပ်က ကျော်လို့
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားဖူးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့
ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ် ထွက်ပြီး ဘုရားကြီးလို့ အော်တဲ့ကား တက်စီးလို့
ဘုရားကြီး ရောက်ခဲ့ရတယ်။ မန္တလေးတောင်လို့ အော်တဲ့ကား
တက်စီးလို့ မန္တလေးတောင် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပဲ။
လိုင်းကားပေါ်မှာတောင် တစ်နေရာစီ ထိုင်တာ။ အသားယူဖို့တော့
ဝေးရော။ အေးသီက ဘုရားမှာ "အစ်ကို ဘာဆု တောင်းခဲ့သလဲ"

မေးတော့ "ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားကြတဲ့ အဖေနဲ့ အမေ ကျန်းမာပါစေပေါ့။ ဆရာ ကိုကျော်သန်း လင်မယားလည်း ထည့် ဆုတောင်းသတဲ့" ကျွန်မကော မပါဘူးလား ဆိုတော့ အေးသီကို မေ့နေလို့တဲ့။ အေးသီက စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ ရိုးရိုးသားသား ပြောတယ်ဆိုတာ သိသားပဲ။ အေးသီက စိတ်ဆိုးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ချစ်သူ နှစ်ယောက် ပေါင်းဖော်ရပါစေ ဆိုတာလေးတောင် မေ့နေတယ်ဆို အစ်ကိုဟာက တကယ် မချစ်လို့ပေါ့ လို့ အင်္ဂါတူး လိုက်တော့လည်း သူ့မမျာ မျက်စေ့ မျက်နှာများ ပျက်လို့။ ပြောတာလည်း ကြည့်ဦး။

"အေးသီရယ် သည်တစ်ခါတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဥပုသ်ရက်နဲ့ အေးသီ လာတဲ့ရက် တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ အဲသလို ဆုတောင်းလိုက်ပါ့မယ်ဟာ"

နောက်တစ်ခါ အေးသီ လာတဲ့ရက်နဲ့ ကိုကြိုင်အားတဲ့ ဥပုသ်ရက်ကလည်း မတိုက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကြိုင်က ထန်းလျက် ကြိုက်တယ် ဆိုလို့ လယ်ပြင်ကြီးထန်းလျက် အစိတ်သား ဝယ်ခဲ့တဲ့နေ့ကများ ဝမ်းတွေ သာလို့။ လောကမယ် ထန်းလျက် ရှိလို့ကတော့ နေဖြစ်ပျံ့ဗျာတဲ့။ ဒါနဲ့ အေးသီက "ကျုပ်မရှိလဲ ရတဲ့ သဘောပေါ့" လို့ မျက်နှာခံနဲ့ မေးလိုက်တော့ ထမင်းနဲ့ ဖက်စားရတာကို ပြောတာပါတဲ့။ ထန်းလျက်နဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲ ဘယ်လိုက်လိုက်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့အေးသီက ထန်းလျက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ဟာက ပိုချိုသလဲ မေးပြန်တော့ အေးသီတော့ ကျုပ်က တစ်ကိုက် ကိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့တဲ့လေ။ သူ့ဟာသူလည်း ရယ်နေ လိုက် တာများ။

အေးသီက ဒါတွေ မြင်ယောင်လေ ကိုကြိုင်ကို ဒေါသထွက်လေ

ဖြစ်လာတယ်။ သည်လောက် ရိုးတဲ့ အတဲ့ လူဆိုတော့ စကားတည်မယ် ထင်ခဲ့တာကိုး။ နမချင်း စာနာလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာကိုး။ ခုတော့ အမေမစွန့်မ ပြောသလို မိအုပ် ဖအုပ် မကြီးရတဲ့လူ ဖြစ်နေပါ ပကောလား။ အေးသီရဲ့ ရွာခံ သူငယ်ချင်းမတွေကတော့ စိတ်လည်း မကောင်းကြသလို ကိုယ်ချင်းလည်း စာကြပါတယ်။ အားလည်း ပေးကြတယ်။ မြို့သား ဆိုတာကတော့ တောသူများတွေ့ရင် ရွှေနားတောင်း ဗုံခေါင်းလောက် ဝတ်စေ့မယ်တွေပါအေ၊ တို့တောသူများ ကတော့ ဗုံကြီးသည် လူလည်လှည့်တာနဲ့ နားချဲ့မိရတာကိုးတဲ့။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ကိုယ်မှန်နေသရွေ့ အပျိုတန်ဖိုး မကျပေါင်အေလို့ အားပေးကြတယ်။ အားပေးကြလေ အေးသီက ငိုလေ။ မအေကလည်း မွန်းတိမ်းပြီ ဆိုကတည်းက ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာပုံရတယ်။ ငိုလည်း ငိုပေါ့လေ။

"ငါ့သမီးလေး တော်လှတော်လှ မြို့သားကြိုက်ခဲ့လို့ ယောက်မ မြင်းစီး ထွက်ရတာများ အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားလို့မှ မတော်ပါလား အေးသီရဲ့၊ ညည်းအဖေ ငှါပိုးတုန်းကများ မိန်းမသားရယ်လို့ စကားတစ်ချက် တင်စီးခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရွာသူ ကိုယ့်ရွာသား မိုးလင်းတာနဲ့ မျက်နှာမြင်ရတဲ့ကောင် မကြိုက်ပဲနဲ့ စာမလာ သတင်းမကြားရတဲ့ အရပ်ကကောင် ကြိုက်မိတော့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ကရော"

"အမေကလဲ လာမှာပါ အမေရဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နေမှာပါ။ အမေလုပ်တာနဲ့ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ဖြစ်ရပြီ။ တော်ပါတော့ အမေရယ်" "တော်နိုင်ပေါင်တော် ဒင်းက ငါ့သမီးကို ဝါဖတ်ကလေး ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် ရွှေလက်ထောင့်နဲ့ ငင်မယ် မှတ်တာ အခုတော့ သန်းကောင်ချိန်သော် ရွှေဗဟိုနှစ်ကြိမ်ဆော်တာတောင် ပေါ်လာပေါင်ရွှေရိုး ဒူးပေါင်ကကျိုး

သေချင်းဆိုး ကာလနာ လာစမ်းပလေ့စီ"

သည်အချိန်မှာပဲ ရွာထဲက လူမိုက်ဘထွန်းတို့ လူသိုက်က အရက်တမြဲမြနဲ့ ဝိုင်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။ လက်ထဲမှာလဲ တုတ်တိုတွေ၊ ဝါးဆစ်ပိုင်းတွေနဲ့။ အေးသီတို့ သားအမိကို ရန်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သည် သားအမိကိုရော ရွာကိုပါ စော်ကားရပုံမလား ဆိုပြီး လူလာရှာကြတာ။ တွေ့လို့ကတော့ ဝင်အရိုက်ပဲဆိုတဲ့ ပုံတွေနဲ့ ဒါကိုတွေ့တော့ အေးသီ ရင်တွေပူရပြီ။ မတော်တဆ ရောက်လာကြလို့ ကတော့ သွေးချောင်းစီး ကြတော့မှာကို မြင်ယောင်ရင်း ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိတယ်။ ကိုဘထွန်းကြီးက တုတ်ကြီး ထောင်ထောင်ပြီး ဒင်းတို့ လာစမ်းပစေဆိုလေ အေးသီ ရင်မ ရလေ။ အမေမစွန်မက အရက်ဖိုး ထုတ်ပေးလိုက်တော့ တစ်ချို့ ထပြန်ကြပြန်ရော။ နောက်ပါ ရွာသား လေးငါးယောက်က အရက်ခိုးတွေလည်း ဝေကြလို့။

"မစွန်မ သည်ကိစ္စကျုပ်တို့ ရှင်းသွားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိ အသာနေ လယ်ပြင်ကြီးသားတွေ ပါပ မှတ်လို့ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ် ရွာနဲ့ရပ်နဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီး လာစော်ကားတာ ခံရင် တစ်သက်လုံး ရွာက အပျိုတွေ လူရင်း ခံရတော့မှာပေါ့ဗျ။ ယူပြီးမှ ပစ်ထားတာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မယူဘဲ သည်လို သောက်ချိုး ချိုးတာတော့ ဘထွန်းတို့က အသက်ချင်း လဲသွားမယ်။ ကိုင်း ... ကျုပ်တို့ သွားသောက်လိုက်ဦးမယ် ဗျနော ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အေးပါ ငဲ့မောင်ရယ်၊ ငဲ့မောင်တို့ နာကြသာ အစ်မ သိပါတယ်။ တို့ကြောင့် မင်းတို့ မထိခိုက်စေချင် ပါဘူး။ ငဲ့ကိစ္စ ငါရှင်းပါမယ်။ စွန်မ ဘာဆိုတာ ပြလိုက်ရဦးမယ်၊ နာမည်ကိုက စွန်မပါဟယ်။ ကြွက်စုတ်လောက်တော့ ခြေသည်း တစ်ကုပ်စာ ရှိပါတယ် သွားရော

သွားရော့ သောက်ချေကြ။"

ပြောသာ ပြောရတာ မစွန့်မကလည်း ဘထွန်းတို့ လူစုကို
 ကြောက်တယ်ရယ်။ မူးမူးနဲ့ အတင်းဝင်ရိုက်ရင် ဂတ်ရောက်၊
 အချုပ်ရောက်ကြမှာ ဆိုတော့ ပြဿနာက တသီကြီး တက်တော့မယ်။
 သည်လိုဆိုတော့လည်း အကျည်းတန်ဖို့ ရှိတော့မှာကိုး။
 ဘထွန်းတို့ကိုလည်း တစ်ဖက်က ထိန်း၊ အေးသီကိုလည်း တစ်ဖက်က
 ငေါက်၊ ရွာလည်း ကျေနပ်အောင်ချော့ လုပ်နေရရှာတယ်။ ရွာထဲမှာ
 စကားတွေက ကားနေလောက်ပြီ။ မြို့ကောင်နဲ့ ကြိုက်တာ ...
 ဟိုဒင်းဟိုဟာတောင် ဖြစ်နေပြီလားမှ မသိတာမို့၊ ရွာလွန် ရွက်တိုက်
 လုပ်မှတော့ သည်ဟာမ ခံရတာတောင် နည်းသေးတို့၊ မြို့သား
 မက်တော့ ရက်စက်လို့ ကောင်းတာကိုးအေ့တို့ ဖြစ်နေလောက်ပြီ
 ဆိုတာလည်း မစွန့်မ သိတယ်။ ကောင်းသူတွေ ရှိသလို
 မကောင်းပြောချင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ ခုနစ်အိမ် စုန်တစ်ယောက်
 ဆိုတာလို လူ့စိတ် ပြောဖြစ်တာ မှတ်လို့။ အေးသီ ကလည်း ဒါတွေ
 တွေးမိပါတယ်။ သူ့အပေါ် တလွဲ တွေးနေကြပြီလားလို့ တွေးမိလေ
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ။

"ငါ့ကို ရွာက တလွဲထင်နေကြပြီနဲ့ တူပါရဲ့ မြစ်နီရယ် ... ငါတော့ဖြင့်
 ယင်းချေးတစ်ပြောက် မစွန်းခဲ့ရ ပါဘူး။ ကိုကြိုင် က လူရိုးလူအေးပါ။
 တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့သာ ..."

"ကားများ မှောက်ရော့လားအေ"

"ဖွဟဲ့ တောစကားတောပျောက် ညည်းပြောမှ ပိုဆိုးတော့ ..."

"ဪ ...ငါက သဘော ပြောတာပါ ဗွေးတုတ်ရယ်"

အေးသီကို အားပေးနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေကလည်း ကပေါက်တိ
ကပေါက်ချာ။

"အဲသလိုတော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး။ ကားဘီးတွေ ဘာတွေ
လမ်းခုလတ် ပေါက်ပြုနေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ငါကတော့အေ မျက်စိထဲ
လာလိမ့်မယ်ချည်း မြင်နေတာပါပဲ"

မျက်စိထဲ မြင်တယ်လို့သာ ပြောရတာ။ ကားမပြောနဲ့ ဖုန်ထတာတောင်
မတွေ့ရဘူး၊ ကိုကြိုင်ရယ် လာပါတော့လို့ ဆုတောင်းရုံက လွဲလို့
တခြားလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အေးသီ သူငယ်ချင်း မြစိန်က
လမ်းတစ်ဝက်လောက် လိုက်ကြည့်မလား မေးပါသေးတယ်။
ထလိုက်သွားလို့ မတွေ့မှ အမေပိုဆဲစရာ ဖြစ်တော့မယ်။ လာရင်
ရောက်ကြမယ့် အတူတူတော့ အိမ်ကပဲ စောင့်ရုံရှိတာပဲ မဟုတ်လား။
မလာချင်တော့လည်း နေပေါ့။ သည်ဘဝ သည်မှသာပေါ့။

(၁၀)

ဘိုးထော်ဇရပ်က ဇရပ်ဆိုရုံ၊ အဆောင်ကလေးပါ။ သစ်ပျဉ်တွေတောင်
ဟောင်းလှပါပြီ။ ပြုတ်တာက ပြုတ်၊ တွဲလောင်းကျတာက ကျနဲ့
ပုံမတော်ရင် ပြိုကျတော့ မလိုလိုကိုး။ အောက်ခံခုံကတော့ ထုံးအင်္ဂတေ
လောင်းထားတော့ မာပါရဲ့။ အနားမှာ သစ်ပင်ကြီး သုံးလေးပင် ရှိတယ်။
ညောင်ပိန္နဲပင် နှစ်ပင်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ပါ။ ကုက္ကိုပင်ကတော့
အရွက်ရယ်လို့တော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွတ်တွနေတဲ့ ကိုင်းဆုံကြီးတွေက
လူ့လက်တွေလို ဆန့်ထွက်နေကြတယ်။

ကိုချစ်တိုးက ဘိုးတော်ဖေရပ် ရောက်တော့ လက်ခမောင်း ထခတ်ပြီ။
ဘယ်မှာမှန်း မသိတဲ့ လင်ပြင်ကြီး ဆိုတာ အတော်နီးနေပြီလို့ နားကြားနဲ့
သိထားပြီကိုး။ မောင်ကြိုင်ကတော့ ဖေရပ်တွေ့တာကို အေးသီတွေ့တဲ့
အတိုင်းပဲ။ မျက်နှာကြီး ကလည်း စူပူစူပူနဲ့ ဝမ်းသခွပ်တွေ ထလို့။

"လာတော့လည်း ရောက်လာတာပဲဗျနော လေးချစ်တိုး"
"လာမှတော့ ရောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လို လာရသလဲ ဆိုတာက
ခက်တာ"

ဖေရပ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး အားလုံး ဆင်းကြရပြီ။
ဒေါ်ငွေကလည်း ခုမှ ခါးဆန့်ရပုံနဲ့ ဆင်းလာပြီး ဖေရပ်နောက်ဖက်ဆီ
သွားထိုင်တယ်။ ယောက်ျားသားတွေကလည်း ခြေညောင်းလက်ဆန့်
လုပ်ကြ၊ ခါးချိုးကြ၊ ပုဆိုး အင်္ကျီ ဆန့်ကြပေါ့လေ။ ဖေရပ်ထဲမှာ
ခံတောင်းတစ်လုံး ချထားတဲ့ အမေကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
ဒန်အိုးလေးတွေလည်း ပါတာ တွေ့ရတော့ ကြာဇံကြော်လား၊
မုန့်တီသုပ်လားဟာ ဆိုပြီး တစ်ယောက် နှစ်ပွဲစီလောက်
အုပ်လိုက်ကြမဟဲ့လို့ အားခဲကြတယ်။ အေးလမုန့် နှစ်ခုစီကလည်း
လမ်းက ကြိတ်လိုက်လို့ အမူနဲ့ ဖြစ်ကြပြီကိုး။ ကိုချစ်တိုးက
ခံတောင်းလိုက် သိမ်းမယ့်ပုံနဲ့ သွားမေးတယ်။ ပါလာတဲ့ မုန့်တွေကလည်း
လယ်ပြင်ကြီး ပါအောင် ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား

"ကြီးတော် ဘာတွေ ရောင်းနေတာလဲ၊ လုပ်ဗျာ ဆာလှပြီ"
"နို့ထမင်း၊ သာကူ၊ ငှက်ပျောပေါင်း ပါတော်၊ တောစာပေါ့"
"တောစာကို ကြိုက်တာဗျ၊ ကိုင်း လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်လေး
ရှိတာသာထည့်"

"ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်လို့ ပြန်တော့မလို့ ခုပဲ ကုန်သွားတာ"
"ဟောဗျာ"

တစ်ကားလုံးက ဆာဆာနဲ့ တွယ်လိုက်ကြမဟဲ့လို့ အားခဲထားကြရာက ကုန်ပြီးလည်းဆိုရော ပိုတောင် ဆာလာကြပုံ ပေါ်တယ်။ ရွာထဲ ဘာရှိနိုင်တုန်း ဆိုတော့ ဘာရှိမှာတုန်းတဲ့။ ညနေတောင် စောင်းနေမှတော့ သရေစာ ဘယ်ကရမှာလဲ ဆိုတာတောင် ပါသေး။ ဇရပ်မှာ ရေအိုးစင်ကလေး ရှိတော့ အားရပါးရ ခပ်သောက်ကြတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြေပေါ်မှာ ချထားတဲ့ စဉ်အိုးတစ်ပိုင်းပြတ် ထဲမှာလည်း ရေတွေ ရှိတော့ ဈေးသည်အမေကြီးကို မေးကြည့်တယ်။ အဝေးလှည်းတွေ နွားရေသောက်ဖို့ တည်ထားတာ ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မျက်နှာသွားသစ်တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေနဲ့ပေမယ့် မျက်နှာ တစ်ကွက်စာတော့ သန့်သွားတာပေါ့။ ခေါင်းမှာတော့ ရွံ့ခြောက်တွေ ခဲလို့။ ကိုချစ်တိုးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလိုလို ဗွက်ရေတွေ ပိန်းကြမ်းရိုက်လို့။ သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်များ သူများထက် ပိုဆိုးသေးတယ်။ မုန့်တစ်ပွဲမှ မစားရပေမယ့် ကြီးတော်ကြီးကို ခံတောင်း အဆစ် ပင့်ပေးလိုက်ရ သေးတာပေါ့။ အစားအသောက်ဖက် အာရုံကျနေလေတော့ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ဘယ်ဖက်မှာလဲလို့ မမေးလိုက်ရဘူး။ စဉ်အိုးကွဲ နားမှာ လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတာ ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကိုချစ်တိုးက မေးတယ်။

"ဆရာကြီး လမ်းက သုံးမွှာ ကွဲသွားလေတော့ ကျုပ်တို့ လာတဲ့လမ်းတော့ ထားလိုက်တော့ မြင်ရတဲ့ လမ်းနှစ်လမ်းမှာ လယ်ပြင်ကြီးက ဘယ်ဘက်

လိုက်ရမှာလဲ"

"အမ်"

"လယ်ပြင်ကြီးရွာကို ပြောတာ"

"အမ် . အမ်"

"လယ်ပြင်ကြီးရွာလေ သိလား"

ထိုင်နေတဲ့လူက ရယ်တယ်။ ခေါင်းလည်း ညိတ်ပြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ ကိုကျော်သန်းက ဝင်မေးပြန်ရော။

"လယ်ပြင်ကြီးရွာ သွားချင်တာဗျ။ ဘယ်လမ်း လိုက်ရမှာလဲ သိချင်လို့ မေးတာ"

"အမ်"

မေးသမျှ အမ်လို့ချည်း ဖြေနေတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ထိုင်နေတဲ့လူကို ပခုံးတို့တယ်။ လမ်းနှစ်လမ်း ကွဲသွားတာကို လက်ဟန်နဲ့ ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ လယ်ပြင်ကြီး ဘယ်ဘက် သွားရမှာလဲလို့ လေးလေးကြီး မေးတယ်။ ထိုင်နေတဲ့လူက ပြတဲ့လမ်းကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ဆရာကြီး ကို မော့ကြည့်တယ်။ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနဲ့ ထရပ်တယ်။ မျက်နှာက ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာ။ ဆရာကြီးက လယ်ပြင်ကြီးလို့ ပြောတော့ သဘောမပေါက်သလို ပြန်အော်ပြန်ရော။

"အမ် ... အမ်"

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်က သည်ကောင်တော့

တရုတ်လို မေးမှနဲ့ တူတယ်တဲ့။ ခက်တာက သူပြောတဲ့ "အမ် ... အမ်" ကို တို့က မသိတာတဲ့။ ကိုချစ်တိုးက အကြံရသွားတာနဲ့ မြေကြီးပေါ် တုတ်နဲ့ ခြစ်ပြတယ်။ လယ် ပြင် ကြီး။ လူက စာဖတ်တယ်။ ပြီးပြတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို သဘောပေါက်သွားပြီ ဆိုပြီး ကိုချစ်တိုးက ဘယ်မှာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။

"အမ် ... အမ်"

"ဟ ... သောက်ခွေး ... အ အနဲ့ လာတိုးတာ နှစ်ခါ ရှိပါကောလားကွာ"

ဒါနဲ့ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ထိုင်နေတဲ့သူက ဒါပဲ ပြောပြီး စဉ်းကိုင် ကျောတောင် မှီလိုက်သေးတယ်။ တော်သေးတယ်။ သည်အချိန်မှာ အလုပ်သိမ်း ပြန်လာကြတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပခုံးပေါ် ငန်းပြားတွေ မုဆိုးထမ်း ထမ်းကြလို့။ သည်နား ရွာတွေကနဲ့ တူပါရဲ့။ ကိုချစ်တိုးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။

"သည်လူက စကား မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဦးနှောက်ကလည်း မမှန်ချင်ဘူး သူ့သွားမေးလို့ ဘာရမှာတုန်း။ လယ်ပြင်ကြီးက ဘယ်လက်လမ်းကို လိုက်၊ လမ်းမှာ ဘယ်ဘက်က သဖန်းတော ညာဘက်က ညောင်ခြောက် ဆိုတဲ့ ရွာနှစ်ရွာ တွေ့လိမ့်မယ်။ သည်ရွာတွေ ကျော်ရင် ရောက်ပြီ"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါဆိုရင် လမ်းမမှားတော့ပါဘူး"

"နေဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လမ်းက လာတာလဲ"

"ဟိုလမ်းကလေ"

ကိုချစ်တိုးက လာခဲ့တဲ့လမ်းကို လှမ်းပြတော့ လယ်သမား နှစ်ယောက်က

လှမ်းကြည့်တယ်။ အံ့လည်း အံ့သြ နေကြပုံ ပေါ်တယ်။

"ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတာ ကံကောင်းတာပဲ။ တလောက
လမ်းမှားလာတဲ့ ကားတစ်စီး ခါးကျိုးပါ ရောလား၊ လမ်းက
မပြီးသေးဘူးဗျ။ လမ်းကြောင်း ဖော်ထားရုံ ရှိသေးတာ"

"အေးဗျာ မသိတော့ လူတွေရော ကားပါ ကိုင်ရိုက်ထားတဲ့အတိုင်း
ပါပဲဗျာ"

"နေဦး ခင်ဗျားတို့ အခုသွားရမယ့် လမ်းက ခင်ဗျားတို့ လာခဲ့တဲ့
လမ်းထက် ဆိုးသေးသဗျ"

ကိုချစ်တိုးတို့ အဖွဲ့တွေလည်း ကားပေါ် တက်ကြမယ် လုပ်ပြီးမှ
ရပ်ကုန်ကြပြန်ရော။ သွားရမယ့် လမ်းက ပိုဆိုးသေး ဆိုမှတော့
ကားနဲ့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကုန်းကြောင်း
လျှောက်ကြရုံ ရှိတာပေါ့။ ကားထားခဲ့ရအောင်ကလည်း ဘယ်သူမှ
အစောင့်ထား မဖြစ်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က အငယ်ဆုံး၊ ဒါပေမယ့် သူက
သတို့သားဆိုတော့ ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း။ ရွာဆက်ကလည်း
ဝေးတော့ သည်အတိုင်း ထားခဲ့လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။

"သည်လိုလုပ်ဗျာ၊ ရှေ့ရွာ သဖန်းတောကျတော့ လှည်းငှားပြီး သွားကြ
သဖန်းတောမှာ ကားအပ်ခဲ့ပေါ့ဗျ။ သဖန်းတော အထိလောက်တော့
ကဆုန်ပေါက် ပေါက်သွားရင် ရကောင်းပါရဲ့။"

သည်လောက်ပြောပြီး လယ်သမား နှစ်ယောက် ဇရပ်ထဲ
ဝင်နားကြတယ်။ သူတို့ပေးတဲ့ အကြံက ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အကြံဆိုတော့
သည်အတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရတယ်။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ယူပြီး

ကားဆက် ထွက်လာပြန်ရော။ ဘယ်ဘက်လမ်းကိုပဲ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။
 လမ်းကတော့ ဆိုးမှဆိုး။ သဖန်းတောရွာ ထပ်ရောက်တော့ ကိုချစ်တိုးက
 ရွာလယ်လောက် ဆက်မောင်းခိုင်းတယ်။ ရွာက လမ်းမေးတင်
 ရွာရှည်ရှည် ဆိုတော့ ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ အိမ်တွေကို တွေ့ရပြီ။
 သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေကြတော့ ပါဘူး။ လှည်းငှားကြတော့
 နှစ်ထောင်တဲ့။ ကားအပ်တာတော့ မယူကြပါဘူး။

ကျုပ်တို့တော ဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး စိတ်သာချ ခင်ဗျားတို့ဟာ
 အပ်တိုတစ်ချောင်း မပျောက်စေရဘူး ဆိုတာတောင် ပါသေး။ ဒါပေမယ့်
 ကားထားခဲ့တဲ့အိမ်က မိသားစုကို ငွေနှစ်ထောင်ပေးပြီး အပ်ခဲ့တယ်။
 လှည်းသမားက လှည်းကောက်ပြီး ကိုချစ်တိုးတို့ ရှေ့ကို လာရပ်တာနဲ့
 ဘီးဝန်ရိုးပေါ်က တက်သူတက်၊ လှည်းနောက်ပြန် တက်သူတက်နဲ့
 လှည်းပေါ်ရောက်ကြရော။ လှည်းဆရာက လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်ကို
 နောက်ဆုတ်ဦးတဲ့။

"လှည်းဦး လေးနေသယ်ဗျို့၊ ဆရာဝဝကြီး နောက်ဆုတ်ဦး"
 "ရပြီလား"
 "ဆုတ်လိုက်ဦး"

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဖင်ဒရွတ် ရွှေ့ပြန်ရော။

"ရပြီလား"
 "ဆုတ်လိုက်ဦးဗျ"
 "မင်းနမလင် လှည်းပေါ်က ပြုတ်ကျတော့မယ်ကွ"
 "ရှေ့ပြန်တိုးလိုက်၊ ဘေးကလူတွေက မျှထိုင်ကြချေ"

လှည်းက အိခနဲက ထွက်လာပြီး နွားတွေခမျာ တော်တော်
 ရုန်းရရှာတာပေါ့။ နွားတွေက နွားပိန်တွေ။ လှည်းသမား ကလည်း
 ပိန်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ သူတို့လမ်းနဲ့ သူတို့လှည်းတော့ ဟန်ကျလို့။
 တအိအိနဲ့ ပေမယ့် ရောက်သင့်သလောက် ရောက်ခဲ့တယ်။
 နာရီဝက်လောက် ကြာတော့မှ သဖန်းတော ရွာက ကျွတ်တော့တယ်။
 သဖန်းတောက ကျွတ်တော့ ညာဘက်မှာ ရွာတစ်ရွာ။

"အဲဒါ ညောင်ခြောက်လား"
 "ဟုတ်ပါ"
 "လယ်ပြင်ကြီးကရော"
 "ရှေ့က ညိုညိုဟာ"

လှည်းသမားက နကန်(နွားကန်)နဲ့ လှမ်းပြတယ်။ သည်တစ်ခါတော့
 လယ်ပြင်ကြီး တွေ့နေရပါပြီကော။ မနက် ခုနစ်နာရီက ထွက်လာခဲ့ကြတဲ့
 လယ်ပြင်ကြီး ညနေ မမှောင့်တစ်မှောင်မှာ ရွာရိပ်ကို တွေ့ကြရပြီ။
 အုန်းသီကြွက်မြီးကျိုးနဲ့ ငှက်ပျောသီးကြွေတွေက ဇလုံတစ်လုံးနဲ့
 လှည်းဆောင်ပန်း ကြားမှာ။ မန္တလေးမြို့ ကနေ ကားတစ်စီးပေါ်မှာ
 ပေပေပွပွ ထိုင်လိုက်ကြရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။
 ကောက်စိုက်သမတွေ ပျိုးနှုတ်သမားကြီးတွေ လှည်းပေါ် တင်လာသလို
 လူသုံးသူလုံး မပေါ်ကြတော့တဲ့ မိန်းမမြန်း အဖွဲ့ဟာ ဘာမှ
 မစားကြရသေးတာထား။

လယ်ပြင်ကြီး ရောက်ရင် ထမင်းစားရဖို့ မသေချာသေးဘူး။
 သတို့သားလောင်း မောင်ကြိုင်ခမျာ ရွာနီးပြီတော့ ဝမ်းသာတာလည်း

သာပါရဲ့။ ရွာက တုန့်ပြန်မယ့် အခြေအနေကိုလည်း မသိရသေးဘူးကို စိတ်တွေတော့ လေးနေမိတယ်။ ရွာကို လှမ်းမြင်နေရပြီလေ။ လှည်းကတော့ ထင်သလောက် သွားမဖြစ်တော့ တအိအိပါပဲ။ လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ လှည်းသမားက နကန်နဲ့ လှမ်းပြပြန်ရော။

"ရွာက လှည်းလမ်းကနေ ပန်းသွားရလို့ဗျ။ ဟောသည် လယ်ကွက်ထဲက ဖြတ်သွားရင် နီးနီးကလေးရယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကတော့ လှည်းလမ်း မလိုက်ကြတော့ဘူး၊ ဖြတ်လမ်းက ဝင်ကြသာရယ်။ လမ်းကလည်း သာတော့ တော်ရုံလူ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်လောက်နဲ့ ရောက်ကရောဗျို့။"

သည်စကား ကြားတော့ မောင်ကြိုင်ခေါင်းထဲ အတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။ သူက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ သည်လို လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ အတူဝင်ရင် ကြိုတင်စီစဉ်ရမယ့် ကိစ္စတွေမှာ နောက်ကျနိုင်တယ်။ သည်တော့ လူကြီးတွေလည်း ပင်ပန်းလာတာဆိုတော့ လှည်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လာကြပစေ။ သူတော့ လူငယ်လည်း လူငယ်၊ ကာယကံရှင်လည်း ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ဖြတ်လမ်းက သူသွားလိုက်ရင် လယ်ပြင်ကြီးမှာ ကြိုတင် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လို့ရမယ်လို့ တွေးတယ်။ သည်တော့ လှည်းသမားကို ခဏ ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

"ဘာတုန်းကွ ငကြိုင်ရ"

မောင်ကြိုင်က သူ့သဘော ပြောပြတော့ အားလုံးလည်း သဘောတူကြတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ မောင်ကြိုင် ပြောတာ ပိုအဆင်ပြေတယ်။ စားဖို့သောက်ဖို့ ရေမိုးသန့်စင်ဖို့က အစ

ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူတို့ လူကြီးတွေက ညအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်က ထွက်လာကြကတည်းက မနက်ဆယ်နာရီ တောင်းမြန်းပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမှာ၊ မွန်းမတည့်ခင် ပြန်ရောက်မယ် မှာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

သည်တော့ ရောက်တာနဲ့ တောင်းမြန်း၊ မင်္ဂလာစကား ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ကြရမှာ ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်သွားနှင့်တာ ကောင်းတယ်ပေါ့လေ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် စောင့်မနေပါဘူး။ လှည်းပေါ်က ခုန်ချပြီး လွှားလွှား လွှားလွှားနဲ့ သွားလိုက်တာ တော်တော်တောင် ရောက်နေပြီ။ လှည်းကတော့ လမ်းအတိုင်း လာရတာပါပဲ။

"ဟ ... သည်နွားဟာ ရုန်းပါဟ၊ အပြန်မိုးချုပ်နေမနော၊ ရော် သည်နွား"

(၁၁)

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ညနေလေးနာရီ မောင်းတီးတဲ့အထိ ရောက်မလာကြဘူး ဆိုတော့ သေချာပြီ။ အေးသီလည်း လမ်းဘက် မျှော်ရတာနဲ့ ဇက်တစ်ဖက်စောင်း နေပြီလေ။ ဒင်းမလာလည်း ရှိပစေတော့။ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးကြီး ချလိုက်ပြီး။ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေလိုက်တော့တယ်။

မစွန့်မတော့ ရွာလူမိုက် ဘထွန်းတို့အဖွဲ့ အရက်ဖိုး လေး ငါးခါ ပေးပြီးရပြီ။ ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတောင် ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲ မရှိတော့ပါဘူး။ အေးသီက သူ့ဘဝသူလည်း ရင်နာတယ်။

မအေကြီးကိုလည်း သနားလှပြီ။ မနက်ပိုင်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းက မအေ ဆူတာငေါက်တာ ခံပြောနေခဲ့ပေမယ့် မွန်းကလေး တိမ်းလာတော့ မအေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပူရှာမှာပေါ့လို့ တွေးမိလာခဲ့တယ်။ ပူတာထက် ဆိုးရှာတာပါ။

လူကတော့ မျက်နှာပြင်နိုင်စရာတောင် မရှိတော့တဲ့ သူ့အဖြစ်ကို ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး။ အေးသီက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေလိုက်တာ တမေ့တမောကြီး။ သူငယ်ချင်းမတွေက ဖျောင်းဖျံကြ၊ နားချကြ၊ အားပေးကြပေမယ့် အေးသီ နားထဲမဝင်ဘူး။ သူ့ဘာလုပ် ရမလဲပဲ တွေးတော့တယ်။ ပြောရရင် သူလည်း အပျိုပဲ။ မအေရှက်တာက တစ်မျိုး၊ သူရှက်တာက တစ်မျိုး၊ တစ်သက်လုံး သည်စကားကြီးက ရှေ့ကဆီးနေတော့မယ်။ ရွာမှာ ပုံခိုင်းစရာ ဖြစ်ရတော့မယ်။ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုချင်ဦးတော့ ယူမယ့်ယောက်ျားက သည်ကိစ္စ အနာရှာပြောတော့မယ်။ တစ်သက်လုံး နိုင်စားတော့မယ်။ သူ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းခဲ့တယ် ထားပါဦး၊ နင်နဲ့ မြို့သားက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်းမှ မသိတာ ဆိုတာတွေနဲ့ စကားနာ ထိုးတော့မယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ လူမိုက်ဘထွန်းတို့က တုတ်တွေနဲ့ ရောက်လာကြပြန်ရော။

"ဘယ့်နယ်တုန်း ဒုက္ခိတပျားတုပ် သားအမိ၊ ကျုပ်တို့မှ အခက် လူရိုက်ဖို့ လာပါတယ် ရိုက်ရမယ့်လူက မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့က ရိုက်ချင်လှပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခင်းဗျားတို့က မြို့သားယုံတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရွာက မျက်နှာငယ်ရပြီ။ ဟိုဘက်ရွာတွေက ပြောတော့မယ်၊ ကဲ့ရဲ့ကြတော့မယ် လယ်ပြင်ကြီးသားတွေ လည်လှ လည်လှနဲ့ ဒါမျိုးကျတော့ ဘယ်သူမှ မထွက်ကြဘူး ဖြစ်ကရော့မယ်။

ဟင်း ... ကောင်းသေးလား၊ ခင်ဗျားတို့သားအမိပါ ရိုက်မှ ဖြစ်တော့မှာ"

အရက် လေးကျော့လောက် သောက်ထားတော့ လူမိုက်ဘထွန်းနဲ့ အဖွဲ့က အေးသီတို့ သားအမိကို ပြဿနာ ရှာလာကြပြီ။ ရွာသူရွာသား တွေကလည်း တုတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ လူမိုက်တွေကို တုပြောဖို့ မဝံ့ကြဘူး။ သားအမိ ခမျာ အရှက်ရကြတဲ့ ကြားထဲ ကိုယ့်ရွာသားက ကြိမ်းမောင်းနေတာကို စိတ်မချမ်းသာကြပေမယ့် မပြောဝံ့ကြဘူး ပေါ့လေ။ သြဇာရှိတဲ့ လူကြီးတွေလည်း ရှိကြတာပါပဲ။ ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ဘထွန်းတို့အုပ်စု ပါးစပ်ရမ်း ရမ်းနေတာ လွန်ကဲလာကြတာ မဟုတ်သေးတော့လည်း ပြောချင်ရာ ပြောကြပစေ ဆိုပြီး လွတ်ထားတယ်။ သည့်ထက်ပိုပြီး ရန်လုပ်လာရင်တော့ တားမယ်ပေါ့။ မစွန့်မလည်း ထဘီစွန့်တောင် ထဆွဲတော့တာပါပဲ။

"သည်မယ် မောင်ဘထွန်း၊ နင်တို့လည်း အရက်ဖိုး ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး နင်တို့လည်း သဒ္ဓါလွန်းလို့ တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နားငြီးသက်သာအောင် လို့ဟေ့၊ တော်ရာသွားတော့ ဘထွန်း မကလို့ ဘထွန် ဖြစ်ဖြစ် စွန့်မ က လူချင်း လဲရမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ သွား ... သွား"

ကျေးဇူး မတင်တဲ့အပြင် မောင်းထုတ်ရပုံမလား ဆိုပြီး ဘထွန်းက အိမ်တိုင်တွေ တုတ်နဲ့ ရိုက်ကရော။ သူ့နောက်လိုက်တွေ ကလည်း ဘထွန်း စလိုက်တော့ အနားရှိတဲ့ ရေအိုး ရိုက်ခွဲတယ်။ သည်မှာတင် ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ပြီး အနားက ထင်းချောင်း ထဆွဲရော။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတုန်း အော်သံကြီး ပေါ်လာတာပါပဲ။

"အေးသီ ဒီဇယ်တွေ သောက်လို့ပါတော် လာကြပါ ... လာကြပါ"

ဘထွန်းတို့ရော၊ ကိုလှမောင်ရော လူကြီးတွေပါ ကြောင်သွားကြတယ်၊ အေးသီသူငယ်ချင်း မြစ်နံတို့က အော်ကြတာပါ။ အေးသီက မီးဖိုထဲဆင်းပြီး ရေနံဆီမီးခွက် ထွန်းဖို့ထားတဲ့ ဒီဇယ်ပုလင်း ထဆွဲပြီး ကောက်သောက် လိုက်တာ၊ ဝိုင်းဆွဲကြတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲ မရောက်ဘဲ ရင်ပတ်ပေါ် စီးကျကုန်တယ်။

"ငါသေမှ ဖြစ်မှာပါအေ၊ ဘာလို့ ဆွဲကြတာလဲ ဖယ်ကြ"

အာရုံတွေက အေးသီဆီ ရောက်ကုန်ကြတော့ ဘထွန်းတို့ပါ ငြိမ်ကုန်ကြတယ်။ မူးတာတွေပါ ပျောက်ပြီး သူတို့အမှား သူတို့ သိလိုက်ကြသလို အသာထိုင်ကုန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်က အေးသီကို ရှေ့ထုတ်လာပြီး လူပုံအလယ် ထိုင်ခိုင်းထားရော။ မစွန်မကလည်း သမီး သည်လို လုပ်လိုက်တော့ ပျာသွားပုံ ရပါရဲ့။ သမီး ရှေ့ထိုင်ပြီး ပြန်ချောနေလေရဲ့။ သည်သတင်းကြောင့် လယ်ပြင်ကြီး ရွာသူရွာသားတွေ မစွန်မတို့အိမ်ဘက် ပြေးလာလိုက်ကြတာ ရွာထဲ မျက်လှည့်အဖွဲ့ ရောက်လာသလိုပဲ။ မစွန်မတို့ အိမ်ကုပ်ကလေးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြတာ လူတွေ မနည်းဘူး။

(၁၂)

မောင်ကြိုင်က ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ တလွှားလွှား လျှောက်လာခဲ့တယ်။ နီးပြီ။ ရွာခြေတောင် ဝင်တော့မယ်။ ရင်တွေလည်း ခုန်လို့။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရွာကို မှောင်ရီပျိုးစ တောလမ်းက တစ်ယောက်တည်း

လျှောက်နေရတဲ့ သူ့ဘဝကို သူဟာသူလည်း အံ့ဩတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။
 လူကလည်း ပေကံ့နေလိုက်တာ မြင်ရက်စရာ မရှိဘူး။
 မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေးပဲ ပေါ်နေတာပါ။ သည်လိုပုံကို
 ပျက်သွားအောင် လုပ်လို့ကလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့
 ဝင်သွားရင် ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ရာ ထန်းရည် ဝင်သောက်
 နေကြပြီ အမူးပြေမှ လာကြတယ် ထင်မှာ သေချာလေတော့ ရွာက
 ဝိုင်းအံ့ ရိုက်နက်ကြရုံ ရှိမှာလောက်တော့ မောင်ကြိုင်က သိတယ်။

မောင်ကြိုင် ရွာရိပ်ဝင်ကာနီးတော့ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်
 တွေ့တယ်။ ညနေဘက် ထရေ သောက်နေကြတဲ့ လူငယ်
 လေးငါးယောက်ကို တွေ့လိုက်တော့ မောင်ကြိုင် နည်းနည်းကလေး
 တွန့်ဆုတ် သွားရတယ်။ သူ့ကိုများ ရိုက်ဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ လူတွေ
 များလားပေါ့။ လူငယ်တွေကတော့ မောင်ကြိုင်ကို သိပ်သတိ
 မထားမိကြဘူး။ ရွာထဲဝင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းဆိုတော့ လူတကာ
 သွားနေကြတာကိုး။ မောင်ကြိုင်က နဂို မည်းမည်းသည်းသည်း
 ဖြစ်ရတဲ့အထဲ ပေတီပေစုတ်နဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကမှလည်း
 သတို့သား မထင်ကြဘူး။ မြို့သား သတို့သားကလည်း သည်လို
 စုံမွှားမွှား ရှိပုံမလား။ ထင်စရာ မရှိဘူးကိုး။

ထရေ ဆိုင်ဝက ထရံ ငါးဆစ်တုတ် လေးငါးချောင်း ထောင်ထားတာ
 တွေ့တော့ မောင်ကြိုင်လည်း သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းတယ်။
 တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထရေဆိုင်ထဲက သူနဲ့ ရွယ်တူလောက်
 လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာတာ မောင်ကြိုင် သတိထားမိလိုက်တယ်။
 မောင်ကြိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်တယ်။ လယ်ထဲယာထဲက
 တမံဖော်ပြီး ပြန်လာတဲ့လူရယ်လို့ ထင်သွားပုံရပါတယ်။ မောင်ကြိုင်ကို

လှမ်း မေးတယ်။

"ဟေ့လူ ဘယ်က လာတာလဲ"

"ညောင်ခြောက်က"

မောင်ကြိုင်က သဖန်းတောတို့ ညောင်ခြောက်တို့ ခေါင်းထဲရှိနေတော့ ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်တာပါ။ မေးတဲ့လူကို မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကို နှစ်လှမ်းစာ တင်လိုက်တယ်။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ စကားကို ရမ်းမပြောဝံ့တော့ ပါးစပ်ထဲရှိတာ ဖြေလိုက်တာကလည်း တည့်သွားလို့လား မသိဘူး မေးတဲ့ လူငယ်က တစ်ခွန်းထပ် မေးပြန်ရော။

"ခင်ဗျား လမ်းမှာ ကားတစ်စီး မတွေ့ခဲ့ဘူးလား"

"ကား ... ကားအကြောင်းတော့ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ကို ကုန်ရော"

သည့်တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်က မေးသူကို ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်တာပါ။ လူက ညှင်းသိုးသိုးရယ်၊ ရင်ပတ်မှာ သော့ခလောက်ကလေး တစ်လုံး ကြိုးနဲ့ဆွဲလို့။ မိုက်တီမိုက်ကန်း ထဲကနဲ့ တူပါရဲ့လို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ ရင်ပတ်မှာ သော့ခလောက် ဆွဲထားတဲ့ လူငယ်က ကားအကြောင်း မပြောပါနဲ့ စိတ်ကို ကုန်ရော ဆိုတဲ့ စကားကို ကျေနပ်သွားတယ်။ သည့်လူလည်း ကားစိတ်ကုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ထင်သွားတာကိုး။ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ထရေဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားရော။ မောင်ကြိုင်လည်း သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက် ခဲ့ရော။ ရင်ပတ် သော့ခလောက် ဆွဲထားတဲ့ လူငယ်ကို အထဲက လူငယ်တွေက လှမ်းမေးသံလည်း ကြားလိုက်တယ်။

"သောင်းစိန် ဘာတဲ့လဲ ကားတွေ့ခဲ့သတဲ့လား"

"သည်လူလည်း ကားကိုရိုက်ဖို့ စောင့်နေ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ စိတ်ကုန်လို့တဲ့"

သည်အသံလည်း ကြားရော မောင်ကြိုင် ခေါင်းနပန်းတွေ ကြီးသွားတယ်။
 မပြေးရုံတမယ် ဒရောသောပါး လာလိုက်တာ ရွာထဲဝင်ရမယ့်
 မလွယ်ပေါက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မလွယ်ပေါက်က
 သိပ်မကျယ်ပါဘူး။ လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက် ရှားစောင်းပင်တွေ
 စီစိုက်ထားတော့ လမ်းမှန်း သိသာတယ်။ ကလေးချီထားတဲ့
 မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ
 မေးတယ်။ သည်မိန်းမကလည်း မောင်ကြိုင်ကို မြို့ကလာတဲ့
 သတို့သားရယ်လို့ ဘယ်ထင်မှာတုန်း၊ သည်ကသွား၊ ရှေ့ကျ ညာချိုး၊
 ဆက်လျှောက်သွား၊ လေးငါးအိမ်လောက် ကျော်ရင် မောင်းစင်
 တွေ့လိမ့်မယ်။ မောင်းစင်နဲ့ တစ်အိမ်ကျော် မန်ကျည်းပင်ကြီးနဲ့ အိမ်ပဲလို့
 လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင် ဆက်လျှောက် လာလိုက်တာ
 မောင်းစင်ကို တွေ့ပြီ။ မန်ကျည်းပင်ကို တွေ့ပြီ။ နဖူးကို ခြေမှုန့်ကလေး
 ဖတ်ခနဲတို့ပြီး အေးသီတို့အိမ် ဆိုတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

မောင်ကြိုင်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပြီ။ သူ့အလောကြီး လာခဲ့ရတဲ့
 အေးသီတို့ရွာ၊ အေးသီတို့အိမ်၊ သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်နေပြီလေ။
 လူသူရယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး။ အထဲမှာ မီးခွက်ကလေး ထွန်းတားတာပဲ
 တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ကြိုင်လည်း စွပ်စွပ်ရွပ်ရွပ် ဝင်လာခဲ့တယ်။

(၁၃)

အေးသီတို့ အိမ်ကုပ်ကလေးထဲမှာ ရေနံတိုင် မီးခွက်ကလေးပဲ ရှိတယ်။

သတို့သမီး တစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာည ဆိုတဲ့ အသွင် မဆောင်ဘဲ
 သာမန်အိမ်ကလေး တစ်လုံးက အလင်းရောင်ကလေးတွေလောက်
 ရှိတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်ကြိုင် အံ့ဩသွားတယ်။ အမှန်က
 မောင်ကြိုင် ရောက်လာတာနီး ကလေးမှာပဲ ရွာထဲက စုစုရုံးရုံး
 ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေ ပြန်သွားခဲ့ကြတာပေါ့။ မူးမူးနဲ့ရမ်းနေတဲ့
 လူမိုက်ဘထွန်း တို့လည်း ရွာလူကြီး ကိုလှမောင် ကြောက်တာနဲ့
 ပြန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်နဲ့ ပါလာတဲ့ လူကြီး လေး ငါးယောက်လည်း
 ညစာစားရသေးတာ မဟုတ်တော့ ထပြန်ကြပြီ။ ရွာထဲကလူတွေက
 မင်္ဂလာပွဲလည်း ပျက်ပြီ ထင်ကြတော့ ဝေဖန်ချက် အမျိုးမျိုးနဲ့
 ပြန်ကြတာပဲ။ အေးသီ ဒီဇယ်သောက် မလိုလို ဖြစ်လိုက်တာ
 ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် လူတွေကလည်း
 အာရုံမရှိကြတော့ပါဘူး။ မီးခွက်ထွန်းချိန် ကျမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်
 မင်္ဂလာတောင်းမြန်းမယ့် ကိစ္စရှိပါတော့မလဲ။

မစွန်မက ဖျာကြမ်းပေါ် ခေါင်းခုကလေး ခုပြီး မှေးနေတယ်။
 တစ်နေကုန်လောက်နီးနီး သမီးနဲ့ ရန်ဖြစ် နေရတာရော၊
 လူမိုက်ဘထွန်းတို့ ချော့လွတ် ချောက်လွတ် ရတာရော ဆိုတော့
 စိတ်ပန်း၊ လူပန်း ဖြစ်သွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ အေးသီကတော့
 သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းချော့ကြလို့ ဒီဇယ်ပေပေကြီးနဲ့ ငုတ်တုတ်
 ထိုင်နေရာက အဝတ်အစားကလေး ထလဲလိုက်ပါပြီ။ မြစ်နီတို့၊
 ဗွေးတုတ်တို့၊ မိသေးတို့ကတော့ မပြန်ကြဘူး။ ကိုလှမောင်က တစ်ညလုံး
 စောင့်နေလို့ မှာခဲ့တာ ပါသလို၊ သူငယ်ချင်းမကို သနားကြတာလည်း
 ပါပါတယ်။ အေးသီနဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်
 ထိုင်စကားပြောနေကြတယ်။ အေးသီက အပေါက်ဝ လှည့်ထိုင်နေတုန်း
 မြန်းဆို တံခါးဝက မောင်ကြိုင် ပေါ်လာတော့ လန့်သွားတယ်။

မောင်ကြိုင်လို့လည်း မထင်ဘူး။ လူကလည်း ကစုတ်ကညစ်နဲ့။
ရွံ့တွေကလည်း ခြောက်နေပြီ ဆိုပေမယ့် အချုပ်လိုက် ကပ်လို့။ ပြီးတော့
ကားသံ မကြား၊ ဘာမကြားဆိုတော့ မောင်ကြိုင် အိမ်ပေါက်ဝ
လာရပ်လိမ့်မယ်လို့ကို မထင်တာ။ အေးသီကတော့ မျက်လုံးကြီး
ပြူးကြည့်နေလေရဲ့။

"အေးသီ အစ်ကိုလေ မောင်ကြိုင်ရယ်"

သည်လိုသာ အသံမကြားရရင် အေးသီ အော်မိတော့မလို အသံက
ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ မောင်ကြိုင် အသံလည်း ကြားလိုက်ရော
မှေးနေတဲ့ မစွန်မကလည်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တယ်။ မြစ်နံတို့ကလည်း
လက်စသတ်တော့ မြို့က သတို့သား မောင်ကြိုင်ဆိုတာ ဒါလား။
မဟုတ်မှာလွဲရော သရဲဖြစ်လို့ ကိုယ်ထင် လာပြတာ နေမှာလို့
ထင်ကြတယ်။

"အစ်ကို အစ်ကို လာသေးတယ်နော်၊ ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်"

အေးသီက မောင်ကြိုင်ဆီ ထသွားပြီး ခါးပုံစ ဆွဲလာခဲ့တယ်။
မီးတိုင်ခွက်ဘေး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ မောင်ကြိုင် လာလို့ကတော့ ဓားနဲ့
ခုတ်မယ်။ တုတ်နဲ့ ရိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းခဲ့တဲ့ မစွန်မလည်း မောင်ကြိုင်
တကယ် ရောက်လာတော့ စကားရှာမရဘူး။ ဒေါသပဲ ဖြစ်ရမှာလား၊ ခွင့်ပဲ
လွှတ်ရမှာလား၊ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေလေရဲ့။ မြစ်နံက
အိမ်တံခါးကို ထပိတ်လိုက်တယ်။ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိရခင် အပြင်
သတင်းရောက်သွားမှာ စိုးလို့။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကြိုင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အမေ့ခမျာတော့ မပြောနဲ့တော့ ရှက်လည်းရှက် နာလည်းနာ၊ ကိုကြိုင်လုပ်ပုံ မကောင်းလိုက်တာ"

"အစ်ကိုတို့လဲ လမ်းမှားလာကြတာ၊ လူတွေ့ရတာပဲ ကံကောင်းတယ် မှတ်ပါတော့၊ လူကြီးတွေလဲ လူရုပ် မပေါ်ကြတော့ဘူး"

မောင်ကြိုင်က သူတို့လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်လာသမျှကို အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

"ဒါဖြင့် လူကြီးတွေ ဘယ်မှာလဲ"

"နောက်မှာ ပါလာကြပြီ၊ သူတို့က လှည်းနဲ့လာတာ ကျုပ်က ညောင်ခြောက်ရွာ သည်ဘက်မှာ လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး ဖြတ်လျှောက်လာတာ မြန်အောင်လို့၊ ကားက သဖန်းကုန်း ကျော်လို့ကို မရတော့တာ၊ သည်တော့ သဖန်းကုန်းက လှည်း ငွေနှစ်ထောင်ပေး ငှားခဲ့ရတယ်။ ကားစောင့်ဖို့လည်း နှစ်ထောင် ပေးခဲ့ရတယ်"

"အစ်ကိုတို့က ဘယ်က လာတာမို့လို့တုန်း"

"ဘယ်လမ်းလို့လဲ မပြောတတ်ပါဘူး အေးသီရာ၊ လမ်းမှားလာတယ် ပြောကြတာပဲ၊ ကားလဲ တစ်စစီ ပြုတ်ကုန်ပြီလား မှတ်ရတယ်"

"ဪ ... ကိုကြိုင်ရယ်"

အေးသီနဲ့ မောင်ကြိုင် ပြောနေတာတွေကို မစွန့်မက အကုန်ကြားနေရတော့ အပြစ်လည်း တင်မနေ ချင်တော့ပါဘူး၊ ခမျာများ လာရှာကြသားပဲလို့သာ အောက်မေ့မိရတယ်။ မလာရမယ့်လမ်းက လာမိတာလည်း အပြစ်ရယ်လို့ ပြောဖို့ခက်သား။ တကယ်ဆို ဘကြီးဖိုးကိုး ပြောသလို ရွာက တစ်ယောက်ယောက်

အကြိုလွှတ်နှင့်ရမှာ။ ဦးဆောင်ခေါ်ခွဲရမှာ ကိုယ့်ဝတ္တရား ဆိုတာကို သဘောပေါက် သွားပုံလည်း ရပါတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ထားတော့။ ဒါက နောင်မေးလို့လည်း ရတယ်။ အခုက ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘာလုပ် ရမှာလဲ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း လှည်းနဲ့တစ်စီး ပါလာတယ် ပြောနေပြီ။ ရေမိုးချိုးဖို့၊ အဝတ်အစား လဲဖို့၊ ညစာ စားဖို့၊ အိပ်ဖို့ နေဖို့၊ မနက်စာ ကျွေးဖို့အစ အခုမှ ကောက်လုပ်ရမယ် ဆိုတော့ မစွန့်မ တော်တော် စိတ်ဓာတ် ကျသွားတယ်။ ဒါတွေ တစ်ခုမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြစ်နံတို့ အိပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရွာသူချင်း ပြားအိပ်လို့ ရတယ်။ ဒူးတင် ကျောက်အိပ်လို့ရတယ်။ ခြင်ထောင်လည်း မလိုဘူး၊ ခေါင်းအုံးလည်း မလိုဘူး၊ အခုဟာက မြို့က ဧည့်သည်တွေ။ ဧည့်သည်မှ ဂုဏ်မြင့်ကြတဲ့သူတွေ။ မောင်ကြိုင် ဆရာလည်း ပါကို ပါလာမှာ သေချာတယ်။ မြစ်နံက ပြဿနာကို စဖြေရှင်းဖို့ လုပ်တယ်။

"ကြီးတော်စွန်မ တံခါးပိတ်ထား၊ ကျုပ်တို့ ဗွေးတုတ်တို့ ဦးလေးလှမောင် အရင်သွားခေါ်ခွဲမယ်၊ ဦးလေးလှမောင် အရင်ရောက်နှင့်မှ ရမှာနော်၊ သူမှ တားနိုင်မှာ"

"အေး ဟုတ်သား၊ သွားသွား လိုရင်းပဲ ပြောခွဲ၊ သည်မယ် လောလောဆယ် လိုမှာက ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေ လိုမှာ၊ ဖျာကြမ်း လေးငါးချပ်လည်း လိုမယ် ညနေက ပြန်သယ်သွားကြတာလေ။ ဪ... ရေခဲအိုးနဲ့ ရေခဲအိုး အကြမ်း ပန်းကန်၊ နေဦးဟဲ့ ကွမ်းဆေးလက်ဖက် ကလည်း တို့ဝယ်ထားသမျှ မနက်ကချ ဧည့်ခံလိုက်တာ ကုန်ပြီ၊ ဘာလိုဦးမလဲ"

မောင်ကြိုင်ကတော့ ရွာအခြေအနေ ဘာမှန်း မသိရသေးပေမယ့် အေးသီတို့ သားအမိ ကသီလင်တ ဖြစ်ရတာ ကို စိတ်မကောင်းဘူး။

ကိုချစ်တိုးတို့ သူ့ဆရာကိုကျော်သန်းတို့ လှည်းကိုလည်း ရောက်စေ
 ချင်လှပြီ။ လှည်းသံ မကြားရသေးတော့ စိတ်ပူတာရော၊
 အားငယ်တာရော စိတ်နှစ်ခွနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရတယ်။ မြစိန်ကတော့
 မစွန်မ လှမ်းပြောနေတာတွေ ဆုံးအောင် နားထောင် မနေတော့ပါဘူး။
 ထပြေးတာ ရွာလူကြီး ကိုလှမောင် အိမ်ရောက်တော့မယ်။ မြစိန်က
 ကိုလှမောင်အိမ်ဝိုင်းဝ ရောက်ချိန်မှာပဲ သောင်းစိန်တို့ လူစုက
 ထန်းရည်ဆိုင်ကနေ ရွာထဲက ရွာလည် လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြပြီ။
 အေးသီကို တောင်းမယ့် မြန်းမယ့် မိန်းမမြန်းကားကို
 ရိုက်ချင်လှချည့်ရဲ့လို့ ရွာထိပ်က ထန်းရည်ဆိုင်က ခွစောင့် နေခဲ့တာ
 နေသာကုန်တယ် ရိုက်ရမယ့်ကားက ပေါ်မလာတော့ ဘာလုပ်လို့
 လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေ ကြတာပေါ့။

သည်အချိန်မှာပဲ လှည်းတစ်စီး သူတို့အနားက ဖြတ်မောင်းသွားတာ
 တွေ့လိုက်ကြတယ်။ လှည်း နွားဆိုတာ သူ့ရွာကိုလှည့်ရွာ အချိန်ရယ်
 အခါရယ် မရှိဘဲ သွားလာနေကျဆိုတော့ မော့လည်း မော့မကြည့်
 ဖြစ်လိုက် ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လှည်းပေါ်ကလူ လေးငါးခြောက်ယောက်
 ပါတဲ့အပြင် အဲသည်ထဲက တစ်ယောက်က သူတို့ အုပ်စုကို
 လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကြောင့် အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြရော။
 မေးလိုက်တာက ကိုချစ်တိုး။

"ငါ့ညီတို့ ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့အိမ် သွားချင်လို့၊ ဘယ်နားမှာလဲ
 သိချင်လို့ပါကွာ"
 "ဘယ်သူရယ်"
 "ဘယ်လိုရယ်"
 "ဘာရယ်"

"ဘယ်အိမ်ရယ်"

သောင်းစိန်တို့ အဖွဲ့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြန်မေးလိုက်ကြတာပါ။
 ညဦး၊ လှည်းတစ်စီး၊ သူစိမ်း ဧည့်သည်တွေ။ မေးတာက မစွန်မနဲ့
 အေးသီ။ ဒါဖြင့် သည်လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့
 ပတ်သက်နေတဲ့ လူတွေလား။ မှောင်နေလို့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလည်း
 ကောင်းကောင်း မြင်ရတာ မဟုတ်တော့ လှည်းပေါ် လှည်းအောက်
 အကဲခတ် နေခဲ့ကြတာပါ။ ကိုချစ်တိုးကလည်း မေးပြီးကာမှ
 လန့်သွားတယ်။ လူငယ်တွေက မူးနေကြပုံလည်း ပေါ်ရဲ့။ ပြီးတော့
 တုတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ မိုက်တိမိုက်ကန်း ပုံတွေ။ မဟုတ်သော်ရှိ
 ဟုတ်သော်ရှိ သူတို့ကို စောင့်ရိုက်မယ့်အဖွဲ့ ဖြစ်နေရင်ကော။
 သောင်းစိန်ကလည်း ဟုတ်ပြီ။ မစွန်မနဲ့ အေးသီကို အပ်ချမတ်ချ
 မေးနေပြီ ဆိုကတည်းက ဒါမင်္ဂလာမိန်းမမြန်း ကိစ္စနဲ့ လာကြသူတွေ
 သေချာပြီ။ သည်လှည်းပေါ်မှာ အေးသီနဲ့ ယူတော့မယ် ဆိုတဲ့ကောင်
 ပါကို ပါရမယ်။ သည်ကောင်ကို ဆွဲချ၊ ရိုက်လွှတ်တန် လွှတ်လိုက်ရင်
 သည်ကောင် မှတ်သွားလိမ့်မယ်။ သည်လို တွေးနေတာကို ကိုချစ်တိုးက
 မသိဘူး။

"ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကတုန်း"

"မန္တလေးက လာကြတာ မိန်းမမြန်း လာကြတာပါ"

"လှည်းပေါ်မှာ မောင်ကြိုင် ပါသလား"

"ပါတယ်"

ပါတယ်လို့ အော်လိုက်သူက လှည်းသမား၊ သူ့နာမည်ကလည်း
 မောင်ကြိုင်ပဲနဲ့ တူပါရဲ့။ မောင်ကြိုင် ပါသလားဆိုတော့ ပါတယ်လို့

အော်လိုက်တာပေါ့။ သောင်းစိန်တို့ လှည်းဦးကနေ ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။
မောင်ကြိုင် ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ ဆိုတော့ လှည်းသမားကို
မဲကြတော့တာပါ။

"မောင်ကြိုင်ပါရင် ဆင်းစမ်း၊ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်"

"ဘာစာရင်းများတုန်းဟ"

"အေးသီကိစ္စဆိုရင် မင်းသဘောပေါက်ပေါ့ကွာ"

"အေးသီလဲ ငါမသိဘူး၊ အေးကြည်လဲ ငါမသိဘူး"

"မသိလဲ ဆင်းခဲ့ကွာ၊ မင်းအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့"

"ငါ လှည်းပေါ်က ဆင်းတော့ လှည်းဘယ်သူ မောင်းမလဲကွာ၊ နေပါဦး

မင်းတို့က ဘာသဘော မေးတာလဲ၊ တစ်ရွာ တစ်ရွာ

လှည်းတိုက်လိုက်တာ မိုက်လို့ လိုက်သာကွာ၊ ကိုင်းပြောစမ်း ဘာကိစ္စလဲ"

သောင်းစိန်တို့ လူစုကလည်း ကြောင်သွားတယ်။ လှည်းတိုက်လိုက်တယ်

ဆိုမှာတော့ သူတို့ရှိက်ချင်တဲ့ မောင်ကြိုင် ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပုံမလဲ။

ဒါတွေအားလုံးကို ကိုချစ်တိုး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

မောင်ကြိုင်ချင်းတော့ မှားနေပြီ။ အရေးထဲ လှည်းသမားကလည်း

မောင်ကြိုင် ဖြစ်နေရသေး။

"မပါပါဘူးကွာ၊ ဒါက လှည်းသမား မောင်ကြိုင် သဖန်းတောရွာက

လာတာကွာ၊ သတို့သား မောင်ကြိုင်က သွားနှင့်တာ ကြာပေါ့ဟာ၊

ကိုင်း ... ကိုင်း အုပ်ကြီး ပြောလိုက်စမ်းဗျာ"

အုပ်ကြီးဆိုတာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ခွန်းကို ကိုချစ်တိုးတို့က

အုပ်ကြီး ခေါ်နေကျကိုး၊ အုပ်ကြီး ပြောလိုက်စမ်းဗျာ ဆိုတာ သက်ကြီး

ဝါကြီးတွေ ပါတဲ့အကြောင်းကို ချစ်တိုးက သက်သေ ထူလိုက်တာပါ။
ဖြစ်ချင်တော့ သည်ဘက်နယ်က ရဲအုပ်ကြီးတို့၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ကို အုပ်ကြီး
ခေါ်ကြတာဆိုတော့ သောင်းစိန်တို့က ရဲအုပ်ကြီးပါ ပါလာတာလို့
ထင်သွားကြတယ်။ အသာနောက်ဆုတ် သွားကြပြီး စကားသံတွေလည်း
တိတ်သွားကြတယ်။ လေသံတွေလည်း ပြောင်းသွားကြတယ်။

"ကြီးတော် မစွန်မတို့အိမ်က ရှေ့ဆက် မောင်းသွားကြပါ။ မောင်းစင်လေး
တွေ ပါလိမ့်မယ်။ တွေ့ရင် မောင်းစင် ဟိုဘက် တစ်အိမ်ကျော်က
မန်ကျည်းပင်ကြီးနဲ့ အိမ်ပဲ"

ကျောင်းအုပ်ကြီးတောင် ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူး။ လေသံ
ပြောင်းသွားကြရုံမက အိမ်ကို ညွှန်လိုက်ကြသေး တာပေါ့။
ကိုချစ်တိုးတို့လည်း လက်တစ်လုံးခြား ကံကောင်းသွားတာ ပေါ့လေ။
လှည်းလည်း ဆက်ထွက် လာခဲ့တယ်။

(၁၄)

မြစိန်က ကိုလှမောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ရွာလူကြီးကို
ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာလို့ အေးသီ တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့
ကိုချစ်တိုးတို့ လှည်းရောက်လာတာနဲ့ အံ့ကိုက် ကျသွားတယ်။
ကိုလှမောင်က တပည့်လက်သား သုံးလေးယောက်လောက် ပါတော့
ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ရွာထဲက အိမ်တွေကို လက်ငင်း လိုအပ်တာ
ကလေးတွေ သွားယူခိုင်းတယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ သတင်းကြားနဲ့
လူမိုက်ဘထွန်းတို့ပါ ရောက်လာပြီ။

"စံမောင် ပြေးစမ်း ဘက်ထရီအိုး သုံးလုံး မီးချောင်း သုံးချောင်းရှာ၊
ငဲ့အိမ်က တစ်လုံးပါ ဖြုတ်ခဲ့၊ ဘထွန်း ရွာဘုံပစ္စည်း ကိုင်တဲ့ ကိုဘရှင်တို့
အိမ်ကိုသွားစမ်း ဖျာဆယ်ချပ်၊ ရေနွေးအိုးကြီး ငါးလုံး၊ လက်သုတ်ပဝါ
ဆယ်ထည် ပါအောင် သယ်ခဲ့သွားစမ်း မြန်မြန်"

"မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုလှမောင်ရာ၊ ကျုပ်တို့ရွာသူ အေးသီကို
ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ..."

"ဘထွန်း နောက်နာရီဝက်နဲ့ မရောက်ရင် မင်းကိစ္စနော်၊ မင်းမိုက်ချင်ရင်
တော်ရာသွားမိုက်၊ ဒါလူကြီးလူကောင်းတွေ ကိစ္စ ရွာနာမည် မဖျက်နဲ့
သွားသွား"

"ခင်ဗျား ကတော့ လူကြီး လူကြီးနဲ့ ခက်တော့ ခက်နေပြီ"

ဘထွန်းတို့ကလည်း သည်လောက် ပြောနိုင်တာပါ။ ရပ်ရေးရွာရေး
ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ မလုပ်လို့ကလည်း မရဘူး။ ကိုဘရှင်တို့အိမ်ဘက်
ပြေးရတယ်။ ကိုချစ်တို့တို့ ဧည့်သည်တွေကတော့ လှည်းပေါ်ကဆင်းပြီး
အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ထန်းကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်သူထိုင်၊ အမြစ်ဖော်ပြီး
ပစ်ထားတဲ့သစ်ငုတ် တစ်တုံးပေါ် နှစ်ယောက်မျှ ထိုင်သူထိုင်၊
အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်သူ ထိုင်ပေါ့လေ။ မျက်စောင်း တထိုးထိုး လုပ်နေကြတဲ့
ဘထွန်းတို့ လူသိုက်လည်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရသေးတာကလား။

ဒေါ်ငွေကတော့ ဆေးလိပ်တိုကြီး မေးငဲ့၊ သောက်နေတဲ့ မစွန်မအနား
သွားပြီး လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြသလိုကို
တစ်ခန်းချင်းပြောရင်း ချောတယ်။ မစွန်မကလည်း လူတွေ ကိုယ်တိုင်
ရောက်လာမှတော့ စိတ်လည်း ပြေပါပြီ။ ဒေါ်ငွေကို ရေတွင်းကုန်း ခေါ်ပြီး
ရေမိုးချိုးခိုင်း၊ သူ့ အဝတ်အစားထဲက သင့်တော်ရာ ဝတ်ခိုင်းလို့ မြင်ရတာ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသွားပါပြီ။ ယောက်ျားသားတွေ ကတော့

တစ်ယောက်မှ အဝတ်အစား မလဲကြရသေးဘူး။ မောင်ကြိုင်လည်း သည်လိုပါပဲ။ ရွံ့ခြောက်တွေနဲ့ ထိုင်နေရတာပါ။ မိန်းမသား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အိမ်ဆိုတော့ ယောက်ျားဝတ်ဆိုလို့ စွပ်ကျယ်ပြီတောင် မရှိဘူးကိုး။ ဒါကိုမြင်တော့ ကိုဘမောင်က သူ့အိမ်ကပဲ ပုဆိုးဟောင်း၊ အင်္ကျီဟောင်းကလေးတွေ ယူခိုင်း လိုက်တယ်။ အေးသီ သူငယ်ချင်း မြစ်နဲ့ပဲ သွားယူတာပါ။ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေထဲက သင့်တော်ရာ ယူဝတ်လိုက်တော့ ပြောင်ပြောင်စင်စင် ဖြစ်ကြရပြီ။

လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကတော့ ယူလာတဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေထဲက တစ်ထည်မှ ဝတ်မရဘူး။ လူကလည်း နှစ်ကိုယ်စာ မကတော့ လူဝကြီး ခေါ်ကြတာလည်း မပြောနဲ့။ ဝလိုက်တာကလည်း ရေအထမ်း နှစ်ဆယ်လောက် ဝင်တဲ့ ဧရာဝတီဆယ် စဉ့်အိုးကြီးလောက်ကိုး။ တော်ရုံ ချုပ်ပြီးသား အင်္ကျီ ဝတ်မရတော့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ စပယ်ရှယ် အပ်ဝတ်ရတဲ့လူ။ ပုဆိုးကလည်း ခြောက်တောင် ကွင်းမှ ပတ်မိရုံ ရှိသူပါ။ သည်လို ပုဆိုးမျိုး အင်္ကျီမျိုးက လယ်ပြင်ကြီး တစ်ရွာလုံး ရှာလို့မှ မရနိုင်လေတော့ ခက်ရပြီ။ ကိုလှမောင် ကတော့ ရိုးရိုးသားသား မေးတယ်။

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ တင်းတိမ်ကြီး ရှိတယ်၊ ပတ်ထားရင် ဖြစ်သားပဲ"

"နေပါစေတော့ဗျာ၊ လူပြက်နဲ့ တူနေပါ့မယ်"

နောက်ဆုံးတော့ ပုဆိုးနှစ်ကွင်းကို တစ်ကွင်းဖြစ်အောင် တွဲသီ ပေးလိုက်ကြရတယ်။ အင်္ကျီကတော့ ပုဆိုးပိုင်းတစ်ထည်

ခြုံထားလိုက်တာပါပဲ။ အေးသီခမျာ ပေကျံလာတဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေကို
 ပွေးထုတ်တို့နဲ့ ညတွင်းချင်း ဖွပ်ဖို့လျှော်ဖို့ စီစဉ်ရတော့တာပေါ့။ မနက်ဖြန်
 ပြန်တော့လည်း ဒါပဲဝတ်ကြရမှာ မဟုတ်လား။ ညဘက် ဖွပ်လျှော်ပြီး
 လှမ်းထားရင် လေသလပ်တာနဲ့ ခြောက်နိုင်တယ်။ မိုးလင်းတော့
 နေကလေး ပြလိုက်ရင် ဝတ်လို့ရပြီ။ အဝတ် မခြောက်မချင်း
 လူဝကြီးခမျာ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး နေရရှာတယ်။ ဒါကိုပဲ ရွာကအပျိုတွေမှာ
 သဘောတွေ ကျကြလွန်းလို့လေ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းကတော့ နေပူမိလာလို့ ထင်ပါရဲ့။
 ကိုယ်ကလေး ကောက်ကာ ငင်ကာ ပူလာရာက ဖျားလိုက်တာ
 ခြစ်ခြစ်တောက်လို့။ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန် ခမျာလည်း အသားတွေ နီလို့။
 ကိုကျော်သန်း ကတော့ အခုမှ စိတ်အေးရပုံနဲ့ ပုံကျသွားပြီ။ ဖျာပေါ်
 ခဏလှဲရာက အိပ်ပျော် သွားလေရဲ့။ ကားမောင်းခဲ့ရသူ ဆိုတော့
 သူတကာထက် ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်ဝင်း ကတော့
 လူရွယ်တွေ ပီပီ ရွာက လူကြီးသူမတွေကို အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်
 အာလာပ သလ္လာပ စကားတိုင်း ပြောကြရတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့
 အေးသီအနားက မခွာဘူး။

လူမိုက်ဘထွန်းတို့ ရောက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ
 ဖျာတွေခင်းကြ ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေ ထွန်းကြ။ ကာလသားပိုင်းက
 မီးမွှေးကြ၊ ရေနွေးတည်ကြ။ မိန်းမပျိုပိုင်းကလည်း လင်ပန်းတွေ၊
 အကြမ်းပန်ကန်တွေ ချကြနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ကြတာ ချက်ချင်း
 ကျေးလက်မိန်းမမြန်း အခမ်းအနားလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ပြဿနာက
 ဧည့်သည်တွေ ထမင်းမစားကြရ သေးတာပေါ့။ ကိုလှမောင်က မစွန်မကို
 လက်ကုပ် ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးတယ်။ မစွန်မတို့မှာ

ဆန်ရယ်၊ ဆီရယ်၊ ဟင်းချက်စရာရယ် ရှိရဲ့လား။ ဘာစီစဉ်ထားသလဲ
 မေးတာပါ။ မစွန့်မလည်း မနက်က လာမယ်ထင်ပြီး ရှိသမျှနဲ့
 ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ အကြောင်း ဧည့်သည်တွေ မလာတော့
 ချကျွေးလိုက်တာ ကုန်တဲ့အကြောင်း၊ သည်အချိန်ကြီးကျမှ မစီမံတတ်တဲ့
 အကြောင်း ပြောပြရှာတယ်။

ကိုလှမောင် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကျွေးရမှာတော့ ကျွေးရမှာပဲ။
 ငွေစိုက်ထားရတာလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ခက်တာက အခုမှ
 ချက်ပြုတ်နေရင် ကြာတော့မယ်။ သည်တော့ တစ်စတစ်စနဲ့
 လူဝိုင်းလာတဲ့ ရွာခံတွေကို ရွာထဲရှိသမျှ ထမင်းနဲ့ ဟင်း ရှာခဲ့ကြဖို့
 မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ထမင်းထုပ် ဆင့်တဲ့ သဘောပေါ့။ ရွာကလည်း
 မနေပါဘူး။ အဝေးက ဒုက္ခရောက်လာကြတဲ့ လူတွေဆိုတော့ တောသူ
 တောင်သား သဘာဝ ကျွေးချင်စိတ် ရှိကြတဲ့သူချည်းပါပဲ။

ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေ တစ်ယောက်တစ်အိုး၊ တစ်ပန်းကန်
 သယ်လာလိုက်ကြတာ ဖျာပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ခုံဝိုင်းကြီး သုံးလုံးနဲ့
 အပြည့်။ လူနှစ်ယောက်က ဆိုရင် ဆွမ်းဟင်းပျပ်ကြီးလို
 ဆိုင်းထမ်းပျပ်ကြီး ဝါးလုံး လျှိုထမ်း လာကြတာမှာ ဟင်းလွက်တွေ
 အခွက်နှစ်ဆယ်လောက် ပါလာလေရဲ့၊ စားမယ့်လူနဲ့
 ဟင်းထမင်းနဲ့တောင် မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဖျာပေါ် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချပြီး
 စားလိုက်ကြစမ်း ဆိုတာများ ဝွဲမသတ် နိုင်ကြဘူး။ ရွာကလည်း ပွဲမဟုတ်
 လမ်းမဟုတ် ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားကြတာကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြလို့။
 ဧည့်သည်တွေချည်း စားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး
 သောက်စားထားကြတဲ့ ဘထွန်းတို့ အဖွဲ့ကလည်း အခုမှ ဆာလာကြပုံ
 ပေါ်ပါရဲ့။ ဝင်စားကြတယ်။ ရွာကလူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ ကြားက

ကိုချစ်တိုးတို့လည်း ရှက်မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာဟင်းရယ်၊
ညာဟင်းရယ် မတွက်ကြတော့ဘဲ ထမင်းပန်းကန်ထဲ သွန်သွန်ချပြီး
နယ်ရေ ဖတ်ရေ စားကြတာများ ခံတွင်းလိုက်လွန်းလို့ ထမင်းလိုက်ရတာ
ခဏခဏ။ နေ့လယ်ဘက်က လာရင်ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့
အရိုက်ခံမယ့် လူတွေ အခုတော့ ထမင်းလက်ဆုံ စားနေကြပါလားလို့
သံဝေဂယူမယ် ဆိုရင်လည်း ယူစရာပါ။ ဟင်းခွက်တွေများတောင်
အချင်းချင်း ကမ်းလိုက်ကြလို့။

ရွာကလူတွေ မြို့သားတွေပီပီ ကားကြီးစီးပြီး ဖိတ်ဖိတ် ဖိတ်ဖိတ်
အရောင်တွေ ထွက်အောင် ဝိုက်ကြီး ဆိုက်ကြီးတွေနဲ့ လာကြမယ်
ထင်ကြရာက ရွံ့တွေ ဗွက်တွေ ပေကျံပြီး ကားကြီးနဲ့ ရောက်မလာဘဲ
လှည်းအကြို ငှားစီး လာရတာကို အံ့ဩနေကြတယ်။ သည်ကြားထဲ
စားလိုက် သောက်လိုက်ကြတာ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေဆိုတာ
ပေါက်ပြားနဲ့ ခုတ်ခုတ်ချနေ သလိုပဲ။ ရွာက တည်တည်ပပ ဧည့်မခံရလို့
အားနာကြပုံလည်း ပေါ်ပါရဲ့။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က ရိုးရိုး
ထမင်းပန်းကန်နဲ့ မစားဘဲ ကန်တော့ပွဲထည့်တဲ့ ဇလုံကြီးနဲ့
ထမင်းတစ်စလယ် ချက်လောက်ထည့်၊ အနားရှိတဲ့ ဟင်းခွက်
နှစ်ခွက်လောက် မှောက်ချပြီး လက်ခုပ်ကြီးနဲ့ ပါးစပ်ထဲ
ပေါက်ပေါက်သွင်းတာကို လူတွေကကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်။
ထမင်းတစ်လုပ် တစ်လုပ်ကလည်း ဥသျှစ်သီးလောက် ရှိတာ မှုတ်လား။

"ဆရာကြီး ထမင်းထည့်ဦးလေ၊ အစားနည်းလှချည့်လား"

ရွာက အာကျယ်ကျယ် တစ်ယောက်က နောက်တော့ လူဝကြီး
ဦးမှတ်တင်က စကားမပြန်နိုင်ဘူး။ ငရုတ်သီးတွေ စားမိလို့ အာပြီနေပြီ။

ဘက်ထရီ မီးချောင်းရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်ဆိုတော့ ဘယ်နား
ဘယ်ဟင်းခွက် ရှိလို့ရှိမှန်း မသိဘဲ ထမင်းထဲ မှောက်ချသမျှ
ဟင်းနှစ်ပန်းကန်က ငရုတ်သီးချက်တွေချည်း ဖြစ်နေတာကိုး။
ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်ပြီး အစပ်ပြေမှ ပြန်စတယ်။

"နေဦးဟေ့ ညည်းတို့မေးတာ မဖြေနိုင်သေးဘူး၊ ပါးစပ်
မီးလောင်နေလို့ဟ"

မိန်းမ တွေက ရယ်ကြပြန်ရော။ မအာကျယ်ကလည်း မခေဘူး။
ပြန်စတယ်။

"ရွာမှ ရေစုပ်စက်တွေ ရှိပါတော်၊ ပါးစပ်ထဲ ပိုက်ထိပ်က သံဘီးလူးခေါင်း
တပ်ပြီး ရေဖွင့်လိုက်ရုံပါ"

ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်ရော။ ရွာသားတစ်ယောက်က "ဟ ... တို့ရွာ
ဘုန်းကြီးပျံတုန်းက ရုံသွင်းပြတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင် ရေတစ်ပုံး
စားသောက်တဲ့ စပါအုံးမွှေးကြီးလို ပြပွဲတောင် ပြဖို့ကောင်းတယ်" တဲ့။
လူဝကြီးနဲ့ ရွာကတော့ အဖွဲ့ကျနေကြပြီ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဖျားနေတာဆိုတော့ ရွာက ငန်းဆေးနဲ့
ရေနွေးပူပူတစ်ခွက် ပေးလို့ သောက်ချ လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က
အေးသီတို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ တေဇောဘမ်း ဘူးကို ဖွင့်တဲ့ပြီး ဆရာကြီးကို
လူးပေးတော့ ပူလိုက်တာဆိုတော့ ဖျတ်ဖျတ်ကို လူးလို့။ ပြီးတော့
ဆရာကြီးကို အိမ်ထဲမှာ သင်ဖျူးခင်း၊ ခေါင်းအုံးကလေး ချပြီး ခဏ
မှိန်းခိုင်းထား လိုက်တယ်။ လူဝကြီး ထမင်းစားပြီးတော့ အိုးတွေ ခွက်တွေ

ပြန်သိမ်းကြ၊ ပေတာကျံတာတွေ သုတ်သင်ကြ၊ ရှင်းလင်းကြ
 လုပ်လိုက်ကြတာ ချက်ချင်းပဲ ဧည့်ခံစရာ နေရာ ဖြစ်သွားတယ်။
 မိန်းမပိုင်းကလည်း ကောက်ညှင်းမုန့်တွေ ကြော်ကြ၊ လက်ဖက်တွေ
 သုပ်ကြ၊ ရေနွေးပွဲတွေ ပြင်ကြ။ သည်တော့မှ ရွာလူကြီးတွေရော၊
 ဧည့်သည်တွေပါ ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးကြဖြေကြ
 ရတာပေါ့။ သည်တုန်းမှာပဲ သောင်းစိန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီး ချပြီး ဝိုင်းထဲ
 ဝင်လာတယ်။ ကိုလှမောင်ကတော့ သူ့ရွာ သူပိုင်တဲ့သူဆိုတော့
 သောင်းစိန်တို့ အုပ်စုကို နေရာလွတ်မှာ မီးဖိုကျင်း တူးခိုင်းတယ်။ ရေနွေး
 တည်ရမှာကိုး။

"ကိုင်း ငါ့တူများ မီးဖိုကျင်းတစ်ကျင်း တူးကွာ ရေနွေး တည်ရအောင်၊
 မိုးလင်းကာနီးတော့ ထမင်းဟင်း ချက်ရမဟေ့၊ ကိုဘိုးမြ သွားခေါ်စမ်း
 ရွာထဲက ကြက်သုံးကောင် လောက်လည်း ဖမ်းခဲ့လို့ပြော၊
 ဆန်လေးပြည်ပါ ဝယ်ခဲ့၊ ထမင်းဟင်ချက်ကတော့ ဒေါက်မီးဖိုခွင်တွေ
 ပါတယ် မဟုတ်လားဟေ့ ဘထွန်း"

"ပါပါဗျာ"

"ကိုင်း သောင်းစိန်တို့က တူးကွာ ရေနွေးပါတည်"

ရည်းစားလူလု ရတဲ့ကြားထဲ အရပ်လူကြီးက မီးဖိုကျင်း တူးခိုင်းနေတော့
 သောင်းစိန်မှာ အူနုကျွဲခတ်ရုံတင် မကဘူး၊ ကျွဲနင်းပါ ခံနေရတာမျိုး
 ဖြစ်နေလေရဲ့။ အသည်းကွဲနေရတဲ့ ကြားထဲ ချစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 ရေနွေးအိုး တည်ရသကော ဆိုတာကို ရွာက ပြုံးကြတာလည်း
 သောင်းစိန်က ရိပ်မိတယ်။

"လုပ်ပါ သောင်းစိန်ရယ်၊ နင့်အတွက် နောက်ဆုံး ကုသိုလ်လေးတော့

ယူလိုက်ပါ"

"မင်းလည်ပင်းက သော့ခလောက်နဲ့ သော့တံနှစ်ချောင်းတွဲက ခမည်း ပေးထားတာလားကွ ဟေ"

"သောင်းစိန် မင်း နေ့ခင်းက တုတ်တကားကားနဲ့ ညဖက်ကျတော့ တူရွင်းနဲ့ ကျင်းတူးနေပါပကော"

သောင်းစိန်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စနေကြတာပါ။
 သောင်းစိန်ကလည်း အစခံရလေ မျက်နှာကြီး ရဲလေ။ စိတ်တွေ
 ဘာတွေလည်း မဆိုးတော့ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ နာနေတာပဲ ရှိတော့တယ်။
 ရွာကလည်း စိတ်မဆိုး ကြတော့တဲ့ အပြင် ထမင်းတောင်
 ကျွေးနေမှတော့ မောင်ကြိုင်လာရင် ဝင်ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေလည်း
 လျှော့လိုက်ရပြီ။ လျှော့လိုက်ရတဲ့အပြင် ရေခန်းအိုးပါ
 တာဝန်ယူနေရပြီပေါ့လေ။ သည်ကြားထဲ အေးသီက သောင်းစိန်ရယ်
 ကိုယ့်နှမ မင်္ဂလာကိစ္စမှာ အောက်ကျတယ် မထင်ပါနဲ့ဟယ်၊
 ငါမြို့ရောက်ရင် မြို့သူ တစ်ယောက် ပို့လိုက်ပါမယ်လို့
 နောက်လိုက်တော့ သောင်းစိန်က ဆတ်ဆတ်ခါလို့။ သူချစ်ခဲ့ရတဲ့
 အေးသီ စတာကိုတော့ သူမခံနိုင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့။
 "နင်သာ မြို့သား ယူပါဟာ၊ ငါတို့က တောသားပါ၊ မြို့သူ ယူဝံ့ပေါင်ဟာ"
 "ကျုပ်တို့တော့ တောက ကာလသားတွေက မကြိုက်လို့ပါတော်၊ မြို့သား
 မယူချင်ဘဲ ယူရတာ"

အေးသီက ပြန်ကလိတော့ သောင်းစိန် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။
 မျက်လုံးကြီး ပြူးရုံပဲ ပြူးနိုင်တော့တယ်။ တကယ်ဆို သူကိုယ်တိုင်
 ချစ်ရေးဆိုခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မြို့သား မယူချင်ဘဲနဲ့ ယူရတာဆိုတဲ့
 စကားကို မောင်ကြိုင်ကလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကာလသား ကာလသမီး

သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း မခံချင်အောင် စကြတာလို့ပဲ ထင်တာပါ။ မျက်နှာကြီးတောင် ပြုံးထားလိုက် သေးတယ်။ ဒေါ်ငွေနဲ့ မစွန်မတို့ စကားဝိုင်း မပြတ်သေးဘူး။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းလည်း မသိဘူး။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ရွာသူရွာသားတွေလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိကြတုန်း သည်ကနေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတွေ ရွာက ကျေနပ်အောင် အကျိုးဆောင် ဆရာကိုချစ်တိုးက တောင်းပန်စကား ပြောပါလိမ့်မယ်၊ နားထောင်ကြဟေ့"

ရွာလူကြီး ကိုလှမောင်က ကိုချစ်တိုးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ထကြေညာလိုက်ရင်ပဲ အားလုံးငြိမ်သွားကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးက မင်္ဂလာစကား ပြောဖို့ရော၊ ရွာကို တောင်းပန်ဖို့ပါ စကားပြောမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ထလိုက်တယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးက တိုတိုကလေး ဖြစ်နေတော့ ထန်းပင် ပုဆိုးပတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အင်္ကျီကလည်း ကြိုရာဆွဲယူလာတဲ့ အင်္ကျီဆိုတော့ ခါးကြပ်ကလေးနဲ့ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောမယ့် လေးချစ်တိုးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ တကယ့်စာခြောက်ရုပ်မှ စာခြောက်ရုပ်။

"ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ မန္တလေးက ထွက်လာတာ မနက်ခုနစ်နာရီ ထိုးကတည်းကပါ"
"မောင်ကြိုင်က စစ်ကိုင်း အနောက်တင် ဆိုတော့ ..."

ကိုချစ်တိုးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တာ နာရီဝက်လောက် ကြာတယ်။ ရွာကလူတွေလည်း ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေကြရတယ်။ ကိုချစ်တိုးက စကားကို ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြောတတ်ပေမယ့် သူတို့အထဲမှာ

အသက်ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကြီးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းကို ရှေ့တန်းတင်လာ ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက ဖျားလိုက်တာ ပိုးလိုးပက်လက် လန်နေပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာစကားကို ဝေမျှပြောဖို့ သူ စဉ်းစား နေမိတယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်က အကျီမပါဘူး။ ပုဆိုးကလည်း နှစ်ကွင်းစပ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာစကား ပြောရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က အကျီမပါတာ ဟန်မကျလှဘူး။

သည်တော့ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်ကို စဉ်းစားပြန်တယ်။ သူကလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး။ စကားလေးလုံး ကွဲတာ မဟုတ်တော့ ထပြောခိုင်းမှ ဘောက်တိဘောက်ထိုး ဖြစ်မှာလည်း စိုးရသေးတာကိုး။ ဒါဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းကော။ ကိုကျော်ဝင်းက လူအေး။ ကိုကျော်ဝင်းက သူ့ကန်တော့ပွဲပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ လူဝကြီး ထမင်းစားတဲ့ ဇလုံကို ဆေးခိုင်း ပြီး ငှက်ပျောသီးကြွေတွေနဲ့ အုန်းသီးကြွက်မြီးပြုတ်ကို စုထည့် ထားတယ်။ ညဘက်ကြီး ကန်တော့ပွဲ တစ်ပွဲ ရအောင် စီစဉ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ရွာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာလက်ဝင်မှာ စိုးရတာနဲ့ ရှိတာနဲ့ ကန်တော့ပွဲ ပြင်ထားလိုက်တာပါ။ ကိုကျော်သန်း ကတော့ ဝေးရော။ စကား မပြောတတ်လို့ကို လူကြီးတွေ ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကိုချစ်တိုးက သူတစ်ယောက်တည်း ကြံရတော့မယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

"အဲသည်တော့ ရွာကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မရိုမသေ မလေးမစားလည်း မလုပ်ဝံ့ပါဘူး။ ဥပမာ ကန်တော့ပွဲပဲကြည့်၊ ကားပေါ်မှာ ပိုက်ပွေ့လာတဲ့ ကြားက ပြုတ်ကျပြီး ကြွက်မြီးပြတ် အသီးကြွေတွေ ဖြစ်နေတာကို နားလည်သာ ပေးကြပါတော့။ ရွာသူရွာသားများကော ကာယကံရှင် ဒေါ်စွန်မကော သည်လို

ဖြစ်တာတော့ မကျေနပ်ပါဘူးဆိုရင် မနက်ကန်တော့ပွဲ
အသစ်လဲပေးပါမယ်။ အခုတော့ ဟောသည်က အရပ်လူကြီး
ဦးလှမောင်နဲ့ ညှိပြီး သည်ကနေ့ညပဲ မင်္ဂလာစကား ပြောတာပါ။
ခုံတင်စရာရှိတာ တင်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း စီစဉ်ရပါတယ်။"

ရွာဘက်က မင်္ဂလာစကား ပြောမယ့် ဘကြီးဖိုးကိုး ရောက်လာတယ်။
တောင်ငှေးကြီး ထောက်ဝင်လာပြီး ကွက်လပ်ထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း
ကိုချစ်တိုးကို ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန် ထဲကနေ ပြူးကြည့်တယ်။
ချထားတဲ့ ကန်တော့ပွဲလည်း ကြည့်တယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတော့
သားရှင်မိဘက် သမီးရှင်မိဘက် ကန်တော့ပွဲ တင်ပြီး တောင်းရမ်းရတာ
အဓိကကိုး။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းဆန်း ဆိုတာ ရှိလည်းတင်ပေါ့။
မရှိတော့လည်း မတင်လို့ ကိစ္စ မရှိဘူး။ သို့သော်လည်း
ကန်တော့ပွဲကတော့ ပါရမယ်။ အင်္ဂါစုံရမယ်။ ပြည့်စုံရမယ်။ ကန်တော့ပွဲ
ဆိုတာ ကန်တော့တဲ့ပွဲ။ ကျေအေးခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ဂါရဝပြုခြင်း၊
နိမ့်ချခြင်း၊ မင်္ဂလာရှိခြင်း စတဲ့ သဘောကို ကိုယ်စားပြုတာ။ အခုတော့
ကြွက်မြီးပြုတ်နဲ့၊ ငှက်ပျောသီးဖီးပွဲ၊ ဇလုံထဲ စုထည့်တာကတော့
တိုင်းစွန်ပြည်နား ကြားလို့မှ မတော်ပါလားလို့ တွေးတယ်။
နားစွန်နားဖျားနဲ့ လိုက်လာရတာဆိုတော့ အကျိုး အကြောင်းလည်း
မသိပဲကိုး။ ယိုင်လျက်က သူ့တောင်ငှေးကြီးနဲ့ လှမ်းထိုးပြီး စကား
ခဏရပ်ခိုင်း ရော။

"နေပါအုံးကွယ် နေပါအုံးကွယ် မင်းတို့ ကန်တော့ပွဲက ဘယ်နှယ်ဟာတုံး၊
မင်းတို့ဟာ ရွာကိုရော မိန်းကလေးရှင် ကိုပါ ဖော်ကားသလို
ဖြစ်နေပါပကောလား၊ ငါ့တူရဲ့ မင်းတို့ဟာ မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ မတူဘဲ ရွာစာ
ချသလို ဖြစ်နေပါလားကွဟေ၊ အုန်းခေါင်တစ်လုံး ငှက်ပျောဖီးဆိုင်၊

လက်ဖက်ကွမ်းယာ ပါမှ ကန်တော့ပွဲ ဖြစ်သကဲ့၊ ခု ချက်ချင်း ကန်တော့ပွဲ လဲပါ။ "

ရွာအမိအဖဖြစ်တဲ့ ဘကြီးဖိုးကိုးက ငေါက်တော့ ကိုချစ်တိုး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ အကျိုးအကြောင်း ပြောတုန်းက မရှိတော့ တစ်ခါ ပြန်ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ရွာကလည်း ဘကြီးဖိုးကိုး ပြောမှ ပွစိပွစိ ဖြစ်လာတယ်။ ကျေနပ်ကြတာလား၊ မကျေနပ်ကြတာလားလည်း မသိရတော့ ကိုချစ်တိုးရော ကိုကျော်သန်းပါ လူတွေကို အကဲခတ်တယ်။ ကိုကျော်သန်းက ညတွင်းချင်း ကန်တော့ပွဲ ရနိုင်မလားလို့ ကိုလှမောင်က ခေါင်းကုတ်တယ်။ ရွာမှာက ဈေးရယ်၊ ဆိုင်ရယ် ကနွားရယ်လို့ ဟီးဟီးထအောင် ဖွင့်ထားတာ မရှိတော့ ဘယ်နား သွားဝယ်ပါလို့ ပြောလို့ကလည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ရွာကအုန်းပင် တွေတော့ ရှိတယ်။ ငှက်ပျောပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ကိုကျော်သန်းက ပိုက်ဆံငါးထောင် ထုတ်ပေးပြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါဗျ ဆိုတော့ ကိုလှမောင်က ညတွင်းချင်း စီစဉ်ပြန်ရော "စံမြ လာဦး၊ မခင်ပိုင်တို့ အိမ်သွား အုန်းသီးတစ်လုံး တက်ဖဲ့စမ်း ကျသလောက် ပေးခဲ့၊ မစိန်တင့်က ကိုကြွက်သိုးတို့ ခြံက ငှက်ပျောတစ်ခိုင် ခုတ်ချေ အဖီးလှလှ သုံးဖီးရအောင် တစ်ခါတည်း လုပ်ခဲ့၊ သွားဗျာ မြန်မြန် နို့မို့ မင်္ဂလာစကား ပြောဖို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ထလုပ်နေရလိမ့်မယ်"

ကိုစံမြလည်း သူ့တစ်သက်လုံး အုန်းပင်တက်လာတာ တစ်ခါမှ ညဘက် မတက်ဖူးဘူး။ သည်တစ်ခါပဲ ညဘက် တက်ရမှာဆိုတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပြမယ့်လူ တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ထွက်သွားရော။ မစိန်တင့် ကလည်း ရွာအနောက်ဖျားက ငှက်ပျောခြံဖက် မိန်းမဖော်

နှစ်ယောက်နဲ့ သွားကြပြီ။ ကိုချစ်တိုးကလည်း ပြောလက်စ စကားရပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ သတို့သား မောင်ကြိုင် ကတော့ ဖျားနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ခြေတောက်တွေ နှိပ်ပေးနေလေရဲ့။

လူဝကြီး ကိုမှတ်တင် ကလည်း အကျီချွတ်ကြီးနဲ့ ငုတ်တုတ်။ ကိုကျော်သန်း ကတော့ သူ့ကားဆီ စိတ်ရောက် နေတာပါ။ နေ့တွင်းချင်း ပြန်လာခဲ့မယ် ပြောထားခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ အိမ်က မိသားစုတွေလည်း စိတ်တွေ ပူနေကြ ရှေးမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ မတော်တရော် တွေးပြီး ပူကြမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ မနက်တော့ စောစော ထပြန်ရမှာပဲလို့ တွက်တယ်။ သည်ရွာက လှည်းငှား၊ သဖန်းတောက ကားသွာယူ၊ သည်ဘက် လမ်းကောင်းကို ပြန်မောင်းရမယ့် ခရီးစဉ်ကလည်း မသေးဘူး။

ရွာသူရွာသား တွေကတော့ ရီရီစီစီ ဖြစ်ကြရာက လူတွေတောင် ထပ်တိုးလာသေးတယ်။ ဘက်ထရီမီးချောင်း တစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစကလည်း မှိန်ချင်လှပြီ။ ကိုချစ်တိုးကို လှမ်းကြည့်တော့ သူလည်း မေးထောက်ပြီး ကန်တော့ပွဲ စောင့်နေလေရဲ့။ မကြာပါဘူး။ အုန်းသီးက အရင်ရောက်လာတယ်။ အုန်းသီးကို ရေဆေးခိုင်းပြီး ကြွက်မြီးထိုး၊ ငှက်ပျောသီး သုံးဖီးပါ ရောက်လာတော့ ပြည့်စုံသွားပြီ။ လက်ဖက်နဲ့ ကွမ်းယာကတော့ ရှိတယ်။ အားလုံးစုံတော့ ကိုလှမောင်က ထပြီ။

"ကိုင်းဟေ့ ကိုင်းဟေ့ မင်္ဂလာစကား ပြောတော့မယ်၊ ဧည့်သည်တွေက မနက်စောစော ပြန်မှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း မနက်ဘက် အားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကနေ့ညပဲ အကျဉ်းရုံးလိုက်ရသယ်"

ဘကြီးဖိုးကိုးက ဧည့်သည်တွေ ပြောပါစေဦးဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးလည်း ထ ရရော။ အားလုံးငြိမ်ကျ သွားကြပြန်တယ်။ သတို့သားက လူမမာကို နှိပ်ပေးလို့။ သတို့သမီးက မအေ့ဘေးမှာ ထိုင်လို့။ သောင်းစိန်က ရေနေ့အိုး မီးထိုးလို့ ။ သည်တစ်ခါတော့ ကန်တော့ပွဲက စိုစိုဖတ်ဖတ် ရှိသွားပြီ။ မီးရောင်တွေ ကျသွားတဲ့ လယ်ပြင်ကြီး မင်္ဂလာညမှာ ကိုချစ်တိုး အသံက ဩဩကြီး ထွက်လာတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ကို ရွာသူရွာသားတွေက ဝိုင်းကူကြလို့ အားလုံး အဆင်ပြေပါပြီ။ မင်္ဂလာလှည်း ရှိသွားပါပြီ။ လူငယ်နှစ်ယောက် အတွက် မင်္ဂလာစကားကိုတော့ ရွာခံဘကြီးကိုးကပဲ ပြောပေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကလည်း နာယူမှတ်သား ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အပိုင်းကတော့ ရွာသူရွာသားများ ရှေ့မှာပဲ သတို့သားဘက်က တင်ရမယ့် ပစ္စည်းကို တင်ပါမယ်။ ကိုကျော်သန်း ... လာဖို့။"

ကိုကျော်သန်းက အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ ကိုချစ်တိုးအနား ရောက်လာတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ စိတ်ဝင်တစား ရှေ့တိုးကြည့်ကြတယ်။ ဘာတွေများ ပါလိမ့်ပေါ့။ သောင်းစိန်ကတောင် မီးဖိုနားကနေ ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ရွာသားနောက် ပါသွားမဲ့ ချစ်ခွင့်မရလိုက်တဲ့ ချစ်သူကို တင်တောင်းတဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်လား။ သူ့လည်ပင်းမှာတော့ သော့အိမ် (သော့ခလောက်) သေးလေး တစ်လုံးနဲ့ သော့တံ နှစ်ချောင်းကို ကြိုးမည်းတစ်ချောင်းနဲ့ ဆွဲထားတာတောင် မဖြုတ်သေးဘူး။ နောင်ဆုံးအထိ မျှော်လင့် နေသေးတဲ့ ပုံပေါ့လေ။

"ဒါက တစ်ကျပ်သား ဆွဲကြိုး တစ်ကုံးပါ။ ဟောဒါက တစ်ကွင်းကို

ငါးမူးသား လက်ကောက် တစ်ရံပါ။ ဟောဒါက တစ်မတ်သားစီ ရှိတဲ့ လက်စွပ် နှစ်ကွင်းပါ။ ငွေက တစ်သိန်းပါ။ ဟောဒါက မောင်ကြိုင်ဆရာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကူတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေက ငါးသောင်းပါ။"

ရွာသူရွာသား တွေက အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အေးသီတော့ ကံကောင်းသွားပြီတို့၊ တစ်မနက်စာလုံး သေချင်းဆိုး သမက်၊ ကာလနာ သမက်လို့ ဆဲနေတာ မစွန်မတစ်ယောက် ခုတော့ ရွှေသမက်၊ ငွေသမက် ဖြစ်ပြီတို့၊ အေးသီတို့မှာ မြို့သားလည်း ရသေး၊ လင်ကောင်းလည်း ရသေးတို့ စသည်ဖြင့် မှတ်ချက်လည်း ထွက်လာတယ်။ ရွာက ဝမ်းလည်း သာနေကြတာပါပဲ။ ဒေါ်ငွေက ပစ္စည်းတွေကို အများရှေ့မှာပဲ အေးသီကို ဆင်ပေးတယ်။ ငွေတစ်သိန်းခွဲ ကိုလည်း မစွန်မ လက်ထဲ ထည့်တယ်။ မစွန်မ မျက်နှာက မော့လို့။

သည်မြင်ကွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သူကတော့ သောင်းစိန်ပေါ့။ အေးသီက သူတစ်သက်လုံး ချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်ခွင့် အခါခါလည်း တောင်းခဲ့တယ်။ တောင်းတိုင်းလည်း မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ဖွဲ့မလျော့ခဲ့ဘူး။ နတ်ကတော်က ယတြာလုပ်ရမယ် ဆိုတာတောင် သူ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ခဲ့တာပဲ ကြည့်လေ။ ခုထိ သော့အိမ်နဲ့ သော့တံကြီး ဆွဲထားရတုန်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူအတွက် ကြေကွဲရ ပေမဲ့ နှမြောတသ ပေမယ့် အများရှေ့မှာ သည်လို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တောင်းရမ်းယူတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဝမ်းသာမိတယ်။ သူတစ်သက် ရှိနေပြီ အေးသီက မိန်းကလေးတောင် မန္တလေး သနပ်ခါးပို့တဲ့ အလုပ် လုပ်တယ်။ အခင်းထဲ ပေါက်၊ နေပူထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပေါ်သမျှ အလုပ်၊ ရသမျှ လုပ်ခနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက် နိုင်ပါလျက်နဲ့ သူ အလုပ် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မယုံကြည်ဝံ့တာ ဘာဆန်းမှာလဲ။

သတို့သားလုပ်တဲ့ မောင်ကြိုင် ကြည့်ရတာလည်း
 တောသူတောင်သားက ပါပဲ။ မြို့တက် အလုပ်လုပ်ပြီး ရသမျှ ငွေကလေး
 စုဆောင်းရင်း ချစ်သူကို တင်တောင်းနိုင်ခဲ့တာလည်း ချီးကျူးစရာပဲ
 မဟုတ်လား။ သည်လို တွေးလိုက်မိတော့ သောင်းစိန် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
 ဖြစ်ရတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အေးသီကို သူချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်လျက် ချစ်ဆဲပဲ။
 အခု ချစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်။ ကြောင်းမြန်းနေပြီ။ တစ်သက်လုံး
 မဝတ်ခဲ့ရတဲ့ ရွှေတို ရွှေစကလေးနဲ့ ဘဝရှေ့ရေး အတန်အသင့်တော့
 လှပနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူကကော ဘာလက်ဖွဲ့ နိုင်မလဲ။
 ဘာလက်ဖွဲ့ ရင်ကော ကောင်းမလဲ။ ချစ်သူကို နောက်ဆုံး
 လက်ဖွဲ့ ရမယ့်ကိစ္စမှာ အမေ့ဆီက လက်ဖြန့် မနေချင်ဘူး။ ဒါဖြင့်
 ဘာရှိသလဲ စဉ်းစားပြန်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင်
 အေးသီ မြို့ကို လိုက်သွားတော့မယ်။ လယ်ပြင်ကြီးမှာ အေးသီ
 မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မန္တလေးလို မြို့ကြီးမှာ အေးသီ ပျော်တော့မှာပေါ့။
 သူလည်း သည်ကနေ့ညက စပြီး ထန်းရည်၊ အရက်ဖြတ်တော့မယ်လို့
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သောင်းစိန် ကတော့ တွေးမိတွေးရာ ၊ ငေးမိငေးရာ။

ကိုချစ်တိုးက ပြန်ထတယ်။ မင်္ဂလာစကား သူကလည်း နည်းနည်းတော့
 ပြောမှကောင်းမယ် ဆိုပြီး စောစော ကတည်းက ခေါင်းပူအောင်
 စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် မပေါ်ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ပြောလိမ့်မယ်ဆိုပြီး
 ဘယ်သူကမှလည်း မင်္ဂလာစကား စဉ်းစားလာခဲ့ကြတာ မရှိတော့
 ခက်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
 ဘုန်းကြီးပြောခဲ့စကား ပြန်အမှတ်ရပြီး ပြောတယ်။

"သည်လိုပါ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ရောက်လာတော့ လယ်ခင်း၊ ယာခင်း၊

ပဲခင်းတွေ ပတ်ပတ်လည် မြင်ရတာကိုး၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ သည်ရွာသူ မအေးအေးသီကို ကျွန်တော့်တူ မောင်ကြိုင်နဲ့ ရတာတော့ တန်ပြီကွလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ သည်ရွာနဲ့ ကျွန်တော် အကြောင်း ဆက်မိပြီ။ သည်တော့ ရွာက တောင်သူရွာဆိုတော့ ဗဟုသုတကလေးတော့ ဝေမျှခဲ့ဦးမှလို့ တွက်ပါတယ်။ သစ်ပင်များစိုက်ရင် အမြစ်နဲ့ အနှစ် ကောင်းချင်ရင်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ စိုက်ကြပါ။ အနံ့ကလေးကလည်း မွှေး၊ အစေးလည်း ကောင်းချင်ရင်တော့ တနင်္လာနေ့ စိုက်ကြပါ။ အဖူးကောင်းချင်ရင်တော့ အင်္ဂါနေ့၊ အပွင့်ကောင်းချင်တော့ သောကြာ ဆိုတာကိုး၊ ဟော ပိုးများကျတတ်တဲ့ ရက်လည်း မှတ်ကြပါ။ လဆုတ်တစ်ရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ဆယ်သုံးရက်၊ ဒါတွေကို ရှောင်ရမယ်။ အိမ်တွေမှာ စိုက်အပ်တဲ့ အပင်တွေကို ကြည့်ပြန်တော့ သဖန်း၊ ကြခတ်၊ သရဖီ၊ ပုန်းညက်၊ အုန်း၊ ရှား၊ ကံ့ကော်၊ သီးနဲ့ ဥသျှစ် ဆိုသကဲ့သို့။"

သည်လို မင်္ဂလာစကားမျိုး ရွာက တစ်ခါမှ မကြားဘူးကြတော့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မေးထိုးပြရင်း ဘယ်နှယ်တုန်း ပေါ့လေ။

ဘကြီးဖိုးကိုးတောင် မျက်လုံးတွေပင့်ပြီး တယ်ဟုတ်သဲ့၊ ကောင်ပါလားဘဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ကြည့်လို့။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့ ဖျားနေလျက်က ငုတ်တုတ်ထထိုင်တယ်။ ချစ်တိုးကတော့ လုပ်ကရောမယ် ဆိုတဲ့ပုံ။ ရွာသားတွေက တပြုံးပြုံး။ ရွာသူတွေက တအုံးအုံး။ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့လေးချစ်တိုးက အဟုတ်ပဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့။ ကိုချစ်တိုးကတော့ ရွာနဲ့ ဘိသိက်ဆရာ အံကျပြီဆိုတဲ့ ပုံနဲ့။ တောသူ တောင်သားများ လက်ငင်း အသုံးတည့်တာ ပြောတဲ့ကိစ္စ။

မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်လေခြင်း ပြောလို့ မရဘူးလို့လည်း
တွေးတယ်။ မင်္ဂလာစကား ဆိုသည့်အတိုင်း ဒါလည်း မင်္ဂလာစကားပဲ။
ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ နည်းနည်း ထည့်ပြောရတာပေါ့။

"ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားများ ယုံကြည်ကြတဲ့ လောကီပညာကို
ကျွန်တော်တို့လည်း ယုံကြည်ရတာပဲ။ မောင်ကြိုင် တနင်္လာသား၊
အေးသီ တနင်္ဂနွေသား နှစ်ယောက်ပေါင်းတော့ ဥစ္စာပေါအံ့၊ ချမ်းသာအံ့၊
အရှည်တည်မြဲအံ့တဲ့ဗျ။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတုန်း၊
ဖွားသက္ကရာဇ်ကိုလည်း သုံးနဲ့စား တစ်ခုကြွင်းတော့ လူ ...
နှစ်ခုကြွင်းတော့ နတ် ... သုံးခုကြွင်းတော့ ဘီလူးဗျာ၊ ကိုင်း ..."

ဆိုင်သလား မဆိုင်သလား မသိဘူး ကိုချစ်တိုးကတော့
တွန်းချတော့တာပါပဲ။ သည်အတိုင်းသာ သွားရင် သားဖွားလွယ်အောင်
လုပ်တာတို့၊ နေ့အလိုက် အချင်းမြှုပ်တာတို့၊ နို့ထွက်ဟင်း ချက်တာတို့ပါ
ပါတော့မယ်ထင်လို့ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က ချောင်းဟန့်သံ ပေးတယ်။

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ချစ်တိုး"

ကိုချစ်တိုးက လှည့်ကြည့်တယ်။ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က သဘောကျလို့
ဆက်ပြော ဆက်ပြောလို့ ထင်ရာက ပြောရမယ့်စကား စဉ်းစားပြန်ရော။

"ဟော ... လာပြန်တယ် အောင်၊ ဆင်းရဲ၊ ပြီ ... လာဘ်ရတဲ့ရက်၊
ဒဏ်ကျတဲ့ရက် မှုများတဲ့ရက်၊ ချစ်တဲ့ရက်ပေါ့ဗျာ ကိုင်း ... ကျွန်တော်
တွက်နည်း မေ့နေလို့"

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ချစ်တိုး တော်လကွာ ..."

သည်တစ်ခါတော့ လူဝကြီး ကိုမှတ်တင်က တော်လကွာပါ
 ထည့်လိုက်တယ်။ ကိုချစ်တိုးကလည်း ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။
 စကားအနားသတ် ပုဆိုးတိုကလေး ကျစ်စည်းသလို ပြန်စည်းတယ်။
 ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။
 ရွာသားတစ်ယောက်က ဘက်ထရီအိုးတစ်ဖက် မီးချောင်းတစ်ဖက်
 ကိုင်ပြီးဝင်လာလို့ အခမ်းအနားက နည်းနည်း ပိုလင်းသွားပြန်ပါရော။
 အေးသီကတော့ မျက်နှာကလေး ပြုံးလို့။ မစွန်မကတော့
 သားမက်လောင်း မောင်ကြိုင်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့်လို့။

"ကျွန်တော် မင်္ဂလာစကားကို အနားသတ်ရရင် မင်္ဂလာရှိကြပါပြီ။
 အောင်ကြပါပြီ။ မန္တလေးချော်ဆိပ်နဲ့ လယ်ပြင်ကြီး ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်း
 ပေါက်ပါပြီ။"

ကိုင်း ... ဘကြီးဖိုးကိုးက ဆက်ပါဦး"

ကိုချစ်တိုး ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဘကြီးဖိုးကိုးကို မင်္ဂလာစကားပြောဖို့
 စကားစလိုက်တယ်။ ဘကြီးဖိုးကိုး ကတော့ လောကီ မင်္ဂလာ၊
 လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်လေး
 ပြောရှာတယ်။ အုန်း၊ ကောင်း၊ ဇော၊ လှ၊ ပန်း၊ သက်၊ တောင် အခါရက်
 တွက်ပြတယ်။ အုန်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖွား သိကြား စောင့်တယ်။ ကောင်း
 တနင်္လာ ဗိဿနိုးနတ် စောင့်တယ်။ ဇော အင်္ဂါ ခြင်္သေ့ စောင့်တယ်။ လှ
 ဗုဒ္ဓဟူး ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း စောင့်တယ်။ ပန် ကြာသပတေး ဗြဟ္မာ
 စောင့်တယ်။ သက် သောကြာ မာရ်နတ် စောင့်တယ်။ တောင် စနေ
 အသူရိန် စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ မောင်ကြိုင် တနင်္လာ ဗိဿနိုး

စောင့်တဲ့အကြောင်း၊ အေးသီ တနင်္ဂနွေ သိကြား စောင့်တဲ့အကြောင်း၊
ဒါကြောင့် ကောင်းရက်ဖွားများ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းက အစ လင့်ဝတ္ထုရား၊
မယားဝတ္ထုရားတွေပါ တစ်ထိုင်တည်း ပြောပြလိုက်တာ
သန်းခေါင်ချဉ်းကရော။ ကိုကျော်သန်းက ဘကြီးဖိုးကိုးကို ငွေငါးထောင်
ကန်တော့ ဘကြီးဖိုးကိုးက ဆုတွေ ပေးနေပြန်ရော။

သည်အချိန်မှာ အိုးသူကြီးတွေရဲ့ မီးဖိုဘက်ဆီက ကြက်သားဟင်းနံ့
ထွက်လာပြန်ပါပြီ။ ကြက်သုံးကောင် ရိုက်ပြီး ဆီပြန်ချက်ထားတဲ့ အနံ့မှန်း
ကိုချစ်တိုးက သိတယ်။ ဒါက မနက်ဘက် ဧည့်သည်ကျွေးဖို့
ဟင်းလုံးတယ် ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ ဝမ်းဟာလာပြန်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
ရပ်ရွာက သူတို့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာကို ကိုချစ်တိုး
သတိရလိုက်လို့ပါ။ သူတို့ နောက်ကျတာကို ခွင့်လွှတ်ကြတဲ့အပြင်
တစ်ရွာလုံးက ထမင်းဟင်းတွေ ခူးလာကြတယ်။ မနက်စားဖို့ ချက်ပြုတ်
နေကြတာကို ကျေးဇူးလည်း တင်မိသလို၊ ရွာကိုလည်း ခင်သွားခဲ့တယ်။
တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့သမျှလည်း ပျောက်ပြီ။ သည်အချိန်မှာ
ကိုချစ်တိုး ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ ရှိတော့တယ်။

မြို့မှာမွေး မြို့မှာပဲ ကြီးခဲ့ရတဲ့ ကိုချစ်တိုး တစ်ယောက် ခဏတာလေး
အတွင်းမှာပဲ အညာကျေးတောနေ တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သလို
ကျေးလက်ကို ခင်တွယ်စိတ်ကလေးပါ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့လိုပဲ လူဝကြီး
ကိုမှတ်တင်ကလည်း ခံစားရပုံ ပေါ်ပါရဲ့။ ပုံပုံကြီး ထိုင်နေရင်းက
မင်္ဂလာပြုဖွယ်ကိစ္စ ဆက်တာဝန် ယူပြန်တယ်။

"ကိုင်း ... ကိုင်း မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ ရှေ့ကိုလာကြ၊ ရတနာသုံးပါး
ကန်တော့ရအောင်၊ ပြီးရင် ဘကြီးဖိုးကိုးကို ကန်တော့၊ အမေမစွန့်မကို

ကန်တော့ကြ"

မစွန်မက မျက်ရည်တွေတွေ ကျရင်း ကွက်လပ်ကြား ထွက်လာတယ်။
မစွန်မ မျက်ရည်ကျတော့ ရွာသူ တချို့ကလည်း ဘာမှန်းမသိပဲ
မျက်ရည်ကျကြလို့။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီက အိမ်ဘုရားမှာ အရင်
သွားကန်တော့ ကြပြီးလျှင် ဘကြီးဖိုးကိုးကို ကန်တော့။ မစွန်မကို
ကန်တော့။ မစွန်မက သမီးကလေး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပြီး
အများရှေ့မှာ သတို့သားလက် အပ်ရပါပကော ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငိုရှာတာပါ။
မအေဝိုတော့ အေးသီလည်း ငိုတယ်။ အေးသီဝိုတော့ မောင်ကြိုင်က
မျက်နှာကြီး အိုလို့။ ဦးမှတ်တင်က ရင်ပတ် ကြေးတွန်းရင်း ဆုပေးတယ်။

"ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့် သဗ္ဗဘေးဒဏ် ရန်မရှိ ပကတိ
ကျန်းမာချမ်းသာတိုးပွား ရတနာမိုးများ ရွာသကဲ့သို့ လိုရာဆန္ဒ
ပြီးမြောက်ကြပါစေဗျား"

မင်္ဂလာကိစ္စ ပြီးပြီဆိုတော့ ရွာကလူတွေလဲ ပြန်ကြပြီ။ ရေခွေးတွေ
တလှိုင်လှိုင် တည်ပေးနေတဲ့ သောင်းစိန်တို့ အုပ်စုလည်း ပြန်ကြပြီ။
ဘထွန်းတို့လည်း ပြန်ကြပြီ။ ကိုလှမောင်နဲ့ ရပ်ရွာလူကြီး တစ်သိုက်ပဲ
ကျန်တော့တယ်။ ဘက်ထရီ မီးချောင်းတွေလည်း ပြန်ပို့လိုက်ကြပြီ။
မီးတိုင်ခွက်ကလေးနဲ့ပဲ လူစုထိုင်တယ်။ တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ
တစ်ရေး မှေးကြတယ်။ ငန်းဆေး တန်ခိုးကြောင့် ဆရာကြီးတောင်
ချွေးတွေ ပြန်လာပြီ ရေခွေးထသောက် နေသေးတာပါ။
ကောက်ညှင်းကြော်တွေ တစ်ဝကြီးစားပြီး အားလုံး အိပ်ကြတယ်။
မအိပ်တာက မောင်ကြိုင် အူတွေမြူးလို့ကိုး။

(၁၅)

မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ ဧည့်သည်တွေ နိုးကြတယ်။ ညက ညဉ့်နက်တာရော၊ ခရီးပန်းတာရော ဆိုတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကျော်ဒွန်းက လွဲရင် အိပ်လိုက်ကြတာ အတုန်းအရုန်းပါပဲ။ မစွန်မနဲ့ ဒေါ်ငွေကတော့ မနက် စောစောထပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်းထားတယ်။ ရွာထိပ်က အကြော်ပြေးဝယ်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံ ရှာတယ်။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီကတော့ မန္တလေးကညပါလာတဲ့ လှူဖွယ်မုန့်တွေ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်ကြလို့ အိမ်မှာ မရှိကြဘူး။ ကိုချစ်တိုးက ကိုကျော်သန်းနဲ့ ညှိပြီး အစီအစဉ် ဆွဲကြတယ်။ ရွာကလည်း ချက်ပြုတ်ထားတော့ ထမင်းတော့ စားသွားကြမယ်။ သိပ်နေမြင့်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း စဉ်းစားကြတယ်။

"နေဦး ... ခင်ဗျားတပည့်က ရွာမှာနေခဲ့မှာလား ပြန်ခေါ်သွားမှာလား"

"ခေါ်သွားရမှာပေါ့ ကိုချစ်တိုးရာ၊ အေးသီလည်း ထည့်ရင်တော့ ခေါ်သွားရမှာပေါ့"

"အေးဗျာ ... ဒေါ်စွန်းမပါ ခေါ်သွားရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ တင့်တယ်မယ်နဲ့ တူတယ်"

"လောလောဆယ် ဘယ်မှာ ထားမှာတုန်း"

"ကျုပ် အလုပ်ရုံထဲက ဝိုဒေါင်တစ်ခန်း ပေးရမှာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က မောင်ကြိုင် မရှိလို့ မဖြစ်တော့ ထားခဲ့ရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မယားနား ကပ်နေမယ့်ကောင်ဗျ"

ခဏနေတော့ ကိုလှမောင်က သဖန်းတောမှာ ထားခဲ့တဲ့ ကားဆီကို

လိုက်ပို့ဖို့ လှည်းနှစ်စီး ဆင့်တယ်။ ဧည့်သည်တွေ ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတင် မကပါဘူး။ ရွာက ဟင်းတစ်ခွက်စီ လာပို့ကြလို့ ဟင်းတွေ မြိုင်လှပေါ့။ ကနေ့ အေးသီ မြို့လိုက်သွားတော့မယ် ဆိုလို့ မြစ်နံတို့လို ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေက မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး လာငိုလိုက်ကြတာ ကျူးကျူးပါလို့။ မြို့မှာ မင်္ဂလာပွဲကလေး လုပ်ပြီးရင် လာမယ့် တန်ဆောင်မုန်းမှာ ရွာလာပြီး မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ဦးမှာဆိုတော့ အေးသီတို့ ဂုဏ်ရှိလှပေါ့။ မြို့မှာ တစ်သက်လုံး နေရမှာ ဆိုတော့ ရွာကိုတော့ အလွမ်းသား။

မစွန်မကလည်း တကယ်တမ်း ရွာကို ခွဲရတော့မယ် ဆိုတော့ ရွာကို လွမ်းလှသကော ရယ်လို့ ငိုပြန်ပါရော။ မောင်ကြိုင်ကတော့ တငိုတည်း ငိုနေတဲ့ အေးသီနဲ့ ဒေါ်စွန်မကို ကြည့်ပြီး သည်လိုများ တစ်သက်လုံး ငိုနေရင် ခက်ရချည်ရဲ့လို့ တွေးတယ်။

ဧည့်သည်တွေ ထမင်းကျွေးပြီး ရွာခံတွေ စားနေကြတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ လှည်းနှစ်စီးလည်း ရောက်ပြီ။ လှည်းဆရာတွေက နွာတွေ ခဏဖြုတ် ချွတ်ထားပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ် ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေကြပြီ။ ရွာက လူတွေလည်း ရောက်လာကြပြီ။ မိန်းမသားနဲ့ ကလေးတွေ များတာပါပဲ။ အေးသီကတော့ ရှိသမျှထဲက အကောင်းဆုံး ဝတ်ထားလို့ ကြည်ကြည်စင်စင်ကလေး လှလို့။ မြို့ကိုယူရမယ့် ပစ္စည်းကလေးတွေ စုထုပ်ပြီး မြွေရေခွံအိတ် နှစ်လုံးထဲ ထည့်တယ်။ မြို့ရောက်ရင် အသစ်ဝယ်ပေးမယ် ဆိုတော့ များများ သယ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အေးသီက မောင့်ကြိုငဲ့ကို တိုးတိုးမေးတယ်။

"အစ်ကို ပျော်ရဲ့လား"
 "မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား"

"မြို့ရောက်ရင် ကျုပ်တို့သားအမိ နှိပ်စက်မှာ စိုးတာပါတော်"

"မနှိပ်စက်ဘဲ ရှိပါ့မလား"

"ဘယ်လိုရယ်"

"မနှိပ်စက်ပါဘူး ပြောတာပါ"

"အစ်ကိုတို့ မြို့သားတွေက ပြောဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့သူတွေက လှတော့ ခြေရှုပ်မှာလည်း စိုးသတော် ..."

"ခြေမရှုပ်ပဲ ရှိပါ့မလား ..."

"ဘယ်လိုရယ်"

"ခြေမရှုပ်ပါဘူးလို့ ပြောတာပါ ..."

သည်ထက်လည်း ပိုပြောမကောင်းတော့ အေးသီ မောင်ကြိုင် လက်မောင်းကို ဆိတ်လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က စကားလည်း များများပြောတတ်တာ မဟုတ်တော့ ပြောမိပြောရာကိုး။ ဆွဲကြိုးကလေး၊ လက်ကောက်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ အေးသီက ပိုတောင် လှသေးတယ် ထင်ရှာလို့ ကြည့်ရတာ မဝဘဲ မဝနိုင်ဘူး။ အားလုံး ပြန်ကြဖို့ ပြင်တော့ ကိုယ့်အဝတ်အစားကိုယ် လဲကြရပြီ။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်လည်း ခုမှ အင်္ကျီ ဝတ်ရတော့တယ်။ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး လဲပြီးတာနဲ့ မပြောမဆို လှည်းပေါ် ဖင်ချိတ်ထိုင်လိုက်တာ ခွထောက် ထောက်ရုံ ထောက်ထားတဲ့ လှည်းက ဖင်ထောင်ပါလေရော။ လှည်းတစ်ခါမှ မစီးဖူးတဲ့သူ ဆိုတော့ ကားလိုပဲ မှတ်တာပေါ့။ လှည်းဦး ထောင်သွားတော့ ဦးမှတ်တင်လည်း ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျတော့တာပဲ။ ဝိုင်းကြည့် နေကြတဲ့ လူတွေဆိုတာ အူတွေများ တက်လို့။ ရွာသူ တစ်ယောက်က အော်တယ်။

"ဦးဝ ကတော့ အမှတ်တရ လုပ်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာပါတော်"

ဦးမှတ်တင်ကို ယောက်ျားသန်သန် လေးငါးယောက်က ချိုင်းကနေ မ,ထူတယ်။ လှည်းနှစ်စီးမှာ စီးရမယ့် လူတွေ စာရင်းချကြည့်တော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကို ဗဟိုပြုပြီး တွက်ကြရတယ်။ ဦးမှတ်တင် စီးမယ့်လှည်းမှာ ဒေါ်ငွေ၊ ဒေါ်စွန်မ၊ မောင်ကြိုင်နှင့် အေးသီ။ နောက်တစ်စီးမှာက ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်း၊ တရုတ်ကြီး ဦးဝိန်၊ ကိုကျော်သန်း၊ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်ဝင်း လှည်းပေါ် အသီးသီး ရောက်ကြတော့မှ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းတို့က မတက်ကြသေးဘဲ ကိုလှမောင်ကို အနားခေါ်တယ်။ ကိုလှမောင်လက်ထဲ ရွာဝင်ကြေး ငွေတစ်သောင်း ထည့်ပေးပြီး အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြတယ်။ ရွာဝင်ကြေး ဆိုတာ ရွာခံမိန်းကလေးကို တောင်းရမ်းယူတဲ့အတွက် ရွာရေးရပ်ရေးသုံးဖို့ ရန်ပုံငွေပါ။ တကယ်က ရွာဝင်ကြေးက အဲသလောက် မယူကြပါဘူး။ ကိုလှမောင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ တမင် ထည့်ပေး ကြတာပါ။ မြို့မှာ ကလေးတွေ မင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း ကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်တယ်။ ကိုလှမောင်က မယူပါရစေနဲ့ အတန်တန် တောင်းပန် နေသေးတာပါ။ ကိုကျော်သန်းက ဇွတ်ပေးတော့မှ ယူရှာတယ်။

"တစ်ခုပဲ ကျုပ်ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ရွာက ဒေါ်စွန်မတို့ အေးသီတို့က အနေအစား ဆင်းရဲပေမယ့် စာရိတ္တ ကောင်းကြသူတွေပါ။ မြို့ရောက်လို့ အဆင်ပြေတယ် စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုတာပဲ ကျုပ်တို့ရွာက ကြားချင်ကြ သာပါ။ သူတို့ကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ တကယ်လို့ မြို့မှာ မပျော်ဘူး ဆိုရင်တော့ သူတို့ သားအမိကို ကျုပ်တို့ရွာအရောက် ပြန်ပို့ပေးကြပါဗျာ"

ကိုလှမောင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကိုချစ်တိုးရော ကိုကျော်သန်းပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်ပေမယ့် ကိုယ်ရွာသူရွာသားကို ငဲ့ရှာကြပါလား။ သံယောဇဉ် ရှိကြပါလား နှလုံးသားတွေ ဖြူစင်နူးညံ့ကြပါလားလို့ တွေးမိပြီး လေးလည်း လေးစားသလို ရင်ထဲမှာလည်း နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကိုလှမောင်ကို ဖျစ်ဖျစ်ကြီးဆုပ်ပြီး ကတိပေးလိုက်ရုံမက လယ်ပြင်ကြီးကိုလည်း ကိုယ်ရွာလို သဘောထားပါကြောင်း ပြောရတယ်။ မန္တလေးကိုလည်း ရောက်အောင်လာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့ကြတယ်။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... နေပူရော့မယ် သွားကြတော့"

လှည်းတွေ စထွက်တော့ အပျိုတွေက လှည်းတွေရှေ့က ပန်းကြိုး တားကြတယ်။ ရွာမှာပွင့်တဲ့ တောပန်းကလေးတွေ သီချိတ်ပြီး တားကြရတာပါ။ မြစိန်တို့က ပန်းကြိုးတားတော့ လှည်းဆရာက တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ရှေ့ကလှည်းပေါ်ကနေ ကိုချစ်တိုးက လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး မိန်ကလေးတွေ မုန့်ဖိုးရယ်လို့ ငွေငါးထောင် ပေးလိုက်တယ်။ ဝါးခနဲ အော်ရယ်ကြပေမယ့် နောက်လှည်းပေါ်က အေးသီကို မြင်တော့ စိတ်မကောင်းကြ ပြန်ဘူး။ အေးသီက မျက်ရည်ကြားက ပြုံးပြရာပါရဲ့။

"သွားတော့ အေးသီရေ ညည်းက ပြောတော့ မင်္ဂလာကားကြီးနဲ့ မြို့ကို ကြွားကြွားကြီး ပြန်မှာဆိုဟဲ့ ခုတော့ တို့ရွာက မင်္ဂလာလှည်းကြီးနဲ့ပါလား ကောင်မရဲ့"

"အေးပါ မြစိန်ရယ် သွားတော့မယ်နော်"

လှည်းက ရှိခနဲ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ရွာကထွက်ပြီး ညောင်ခြောက်၊ သဖန်းတောဘက် လမ်းကို ကွေ့ပြီ။ ရွာထန်းတောကလေးကို ကျော်တော့ ကျေးငှက်သံတွေ ဆူညံနေတဲ့ လှည်းလမ်းဘေး တောတန်းကလေးကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သည်အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ကွယ်က ဘွာခနဲ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ သောင်းစိန် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ အပြုံးနဲ့ သောင်းစိန်။ အေးသီတို့ စီးလာတဲ့ လှည်းဆီကို ကပ်သွားပြီ သူ့လည်ပင်းက ဆွဲထားတဲ့ သော့ခလောက်လေးနဲ့ သော့တံကလေး နှစ်ချောင်းပါတဲ့ ကြိုးမည်းကလေးကို လည်ပင်းက အသာအယာ ဖြုတ်တယ်။ လှည်နောက်မြီးကနေ အေးသီကို လှမ်းပေးလိုက်လေရဲ့။

"အေးသီ ဒါလေးတော့ ယူသွားပါ ငါ့နမရာ။ ငါတတ်နိုင်တာ လက်ဖွဲ့လိုက်တာပါဟာ၊ အဖိုးမတန်ပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ ရှိပါတယ်"

အေးသီက လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ကြိုးကနေ ကိုင်ကြည်လိုက်တော့ သော့အိမ်ကလေးနဲ့ သော့တံကလေး နှစ်ချောင်း။ အေးသီက သောင်းစိန်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးရုံလေး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်က ခုမှ သော့ရတော့တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အေးသီလက်က ကြိုးကို လှမ်းယူတယ်။ ဆွဲဖြုတ်ပြီး သော့ခလောက်ကို အေးသီ မြွေရေခွံအိတ်က ဖစ်ကွင်းကလေးမှာ ချောက်ခနဲ ခတ်လိုက်တယ်။ သော့နှစ်ချောင်းကိုတော့ အေးသီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ အေးသီက လှည်းပေါ်က သောင်းစိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သောင်းစိန်က ရွာဘက်ကို ပြန်နေပါပြီ။

"သော့လေးတော့ သေသေချာချာ သိမ်းမှတော်ရေ ..."

"မသိမ်းလို့ ဘယ်ရလိမ့်မတုန်း ..."

လှည်းကတော့ တအိအိ သွားနေလေရဲ့။ သည်တစ်ခါတော့ မောင့်ကြိုင် စကားကို အေးသီ မရယ်ဖြစ်ပါဘူး။ မျက်ရည်တွေ ကြားကပဲ လယ်ပြင်ကြီး ရွာကလေးကို မြင်သလောက် လှည့်ကြည့်ရှာလေရဲ့။

(ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြခဲ့သော ကျွန်မ၏မောင် မောင်သိန်း (ရွှေစင်အောင်) အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

ခင်ခင်ထူး